GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Fitt.
Sv.

ARMBANDET

ELLER

DEN KLUFNA ORMEN.

BERÄTTELSE

AF

J—Y BRN.

J. Ödmann

STOCKHOLM.
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

Norrköping 1883. M. W. Wallberg & Comp. Boktryckeri.

I.

En nyårsfest i n:r 29 Hornsgatan.

Hon hade sväfvat förbi honom i valsen, så hastigt, så blixtsnabbt, att en dallring uppstod i luften, ett vinddrag, mättadt af en varm, ljuflig doft, som han med berusning inandades.

Han stod stödd mot dörrposten, men lutade sig fram för att bättre kunna se henne, gripen af en oemotståndlig tjusningskraft.

Se, der syntes hon åter dansa öfver de glatta golftiljorna! Hennes smärta, smidiga, lätt framåtböjda gestalt omhvärfdes af hvitt, spindelskirt flor och flygande bandändar. Ännu en skymt såg han af de underbart små fötterna, de nakna, formfulländade armarne, den blottade halsen, de fladdrande, mörka lockarne med blommor, i hvilkas purpurkalkar silfverdroppar glimmade, och hon var försvunnen bakom en af pelarne, som uppbar det i guldarabesker smyckade taket.

Han såg henne icke vidare. Hvem var hon? Han frågade icke genast derefter; men han tänkte så mycket mera på detta luftiga, doftande, dansande, försvunna väsende. Hon hade dykt upp för honom, som en ny, hittills icke upptäckt stjerna på firmamentet.

Hvem var hon? Han måste grubbla derpå, om han ville eller icke. Han mindes alltsammans: den sköna, förbisväfvande qvinnan, den härliga musiken, den stora, i hvitt och guld draperade danssalongen,

det mäktiga ljusflödet från kronor och kandelabrar, endast såsom en dröm eller synvilla, en slags hägring af en lycklig inbillning, hvilken han slutligen dyrkade som sitt hjertas fata morgana.

Han var en ung man, god och varmhjertad, kanske endast för mycket slaf under sina passioner och lätt förledd af ögonblickets ingifvelser.

Nu gick han och ströfvade omkring utan mål samt såg blek och olycklig ut. Han var icke mäktig att beherska sitt hjertas böjelse . . . han led och marterades af sin vision, ty han hade nästan inbillat sig, att *hon* var en synvilla . . .

Den förr så lefnadsglada martissonen drog sig helt och hållet från kamraternas krets och lefde inom sig sjelf.

En och annan vän anade den hemliga kärlek, som qvalde honom, och försökte gissa hvem hon var, omkring hvilken alla hans tankar och känslor så uteslutande hvälfde sig.

Så kom en dag, då han flanerade fram och tillbaka på hufvudstadens gator. Han gick, såsom det föll sig; han behöfde luft och förskingring af sina inbillningar och drömmar . . .

Det var i middagsstunden och således den lifligaste rörelsen af åkande och promenerande; men han gaf dock icke akt på någonting särskildt; män, qvinnor och barn ilade förbi honom och försvunno . . .

Plötsligt måste han stanna, för att gifva rum åt en sig hastigt närmande släde. Den hade form af en snäcka och var förspänd med tvänne eldiga, gråskymliga hästar, omkring hvilkas halsar voro fästade försilfrade klockor, som gåfvo ett starkt klingande ljud. De rikt prydda seldonen glänste på långt håll.

Han kastade en hastig blick på dem, som åkte i den eleganta släden.

En äldre, gråhårig man satt vid sidan af en ung dam, som var iklädd en mörkfärgad, tätt åtsittande, pelsbebrämad sammetskappa. En lång, hvit plym,

som utgjorde hattens enda prydnad, föll öfver den smala, höga kullen och räckte nedom det breda brättet.

Hon vände sitt ansigte åt det håll, der han stod och väntade på att få komma öfver till den andra trottoaren. Det var endast för ett ögonblick, men tillräckligt långt för honom att igenkänna detta ansigte, som hade förföljt honom och uppenbarat sig i hans drömmar — ett allvarligt, blekt, fint formadt ansigte, med det mörka håret, i små lockar skuggande pannan.

Det var *hon* . . . hon, som han knappast trodde skulle finnas till inom verklighetens verld! Och för hans minne sväfvade nu åter blixtsnabbt erinringen om den afton, då han stod lutad mot dörrposten i den stora balsalen. Han tyckte sig i detta ögonblick ånyo höra den trolska musiken, se skenet från kronorna i taket, i hvilkas ljuskrets hon fladdrade förbi, andelikt, i det hvita, luftiga floret och med de silfverglittrande blommorna i håret. Han hade återfunnit henne, men huru kunna fasthålla detta ljufva, älskliga väsen, som hade gjort ett så mäktigt intryck på honom?

En plötslig förvirring inträdde hos honom, en följd af blodets trängande åt hjertat . . . hans pulsar slogo med fördubblad fart. Icke medveten om att han utsträckte sina armar, ville han liksom bära henne ur släden och fly bort med henne utom jordens område.

En hastig rodnad rann upp på hennes kinder. Det blixtrade till under de till hälften sänkta, af långa, täta ögonhår bekransade ögonlocken. Hon böjde på hufvudet . . .

Var det *honom* hon skickade denna förvirrade, med en så blyg ljufhet förenade helsning? Dåraktigt nog inbillade han sig detta och bugade sig djupt tillbaka. Han var hardt nära att kasta sig på knä i snön, då en kraftig hand slog ned på hans skuldra.

— Misstag, bror Hugo Torstensköld, det var för mig hon böjde på sitt täcka hufvud!

Hugo vände sig om och möttes af en kamrats välbekanta ansigte. Det var hans vän, Otto Akeson, som tjenade jemte honom vid samma regemente. De voro icke bosatta i Stockholm, der de endast tillfälligtvis vistades, utan på landet, i den trakt, der deras kompanier voro förlagda.

— Var det på dig hon helsade? — svarade Hugo med harmsen förvåning och följde med ögonen den bortilande släden, som hade saktat farten och nu stannade några hus derifrån.

— Just på mig. Men hvad du ser upprörd ut? Ah! du är väl icke förälskad i Elvira Örner?

— Elvira Örner . . . *Elvira*, — sade Hugo liksom för sig sjelf. — Bor hon i detta hus, efter släden stannar derutanför?

— Ja, det är hennes fars hus och de bo der, då de icke vistas på någon af hans landtegendomar.

— Är du bekant med hennes familj?

— Hennes familj består endast af henne och fadern, som är enkling. Hon har haft en syster, en tvillingsyster, som jag tror dog hos en slägting utomlands. Hon är således ensam arftagarinna till millionerna.

— Jag skulle hellre ha sett, att hon varit en fattig, värnlös flicka, — mumlade den förälskade, unge mannen. — Men låt oss se efter hvad nummer huset har och hvilken gata vi befinna oss på.

— Hornsgatan, om du icke vet det, och huset har nummern tjugunio.

— Numro tjugunio Hornsgatan! Ah, jag behöfver icke teckna upp det . . . det står liksom med eld inskrifvet i mitt minne.

— Är du då verkligt förälskad i den unga damen?

— Om jag är förälskad i henne? Hvilken vanvettig fråga! — han mätte kamraten med en verkligt flammande blick.

— Du är icke den ende, som är det, min vän. — Otto lade sin hand på hans axel och tvingade

honom att följa sig. — Jag känner flere, som hafva sett för djupt i hennes ögon, och jag vet specielt *en*, som för hvarje dag uppvaktar henne med blommor.

— Det är kanske du sjelf? — Hugo gaf honom en rätt försvarlig knuff och såg förskräckligt upprörd ut.

— *Jag?* Åh nej . . . Jag har varit nog lycklig att bli inbjuden till hennes hem, men ännu har jag icke fallit på den galenskapen att blifva kär. Jag råder dig, som din vän, att slå bort de der kärleksgrillerna, emedan jag vet, att hon redan har en gynnad friare.

— Och hvem är han? — inföll Hugo häftigt.

— Litet mera lugn, om jag får be. Följ med mig till Kastenhof på en liten enkel middag, så skall jag under vägen berätta dig allt hvad som rör familjen Örner.

De båda löjtnanterna gingo gatan utför, öfver Södermalmstorg, passerade slussen och togo sedan vägen framåt Skeppsbron.

Derunder fick Hugo veta, att Elviras far var bruksegare, med vidsträckta affärer, för öfrigt en ansedd man, som hade en stor och särdeles utsökt umgängeskrets. Vid underrättelsen om, att en ung tjensteman, med ett stort föräldraarf i perspektiv, gjorde den unga dottern sin kur, sjönk Hugos mod betydligt. Han hade verkligen varit nog inbilsk att, så fort han återsåg henne, med hvilken han icke utbytt ett ord eller en blick, anse henne som sin tillhörighet. Bilden af henne hade så vuxit in i hans hjerta, att om den slets derur, måste detta förblöda och blifva till stoft . . .

Otto kände medlidande med sin vän, då denne förtrodde honom, huru länge hans själ varit nedsänkt i dysterhet och förtviflan. Men han invaggade honom icke i något bedrägligt hopp, utan sade honom rent ut, att Elvira hvilken dag som helst kunde blifva trolofvad, emedan det allmänt talades om, att den unge tjenstemannen hade framgång i sitt frieri.

Otto föreslog, att de skulle tillbringa aftonen på kungliga teatern, der det gafs en af Mozarts välbekanta operor, hvilkas evigt unga och fagra melodier ingen "framtidsmusik" skall kunna fördunkla eller utränga.

De båda vännerna inträdde i salongen och intogo sina platser på första raden. Logen bredvid dem stod i det längsta tom och det såg ut, som om den icke skulle bli upptagen för aftonen.

Då — underbara ödets skickelse! — öppnades logedörren, och en ung dam inträdde, åtföljd af en äldre herre. Denne man, hvars hela utseende vittnade om en oböjlig vilja och en stolthet utan gräns, rörde sig med mycken säkerhet, och hela hans sätt angaf, att han var van att befalla och blifva åtlydd. Han var brukspatron Örner och den unga damen, med det bleka, allvarliga ansigtet, hans dotter Elvira.

Hugo var nära att förlora fattningen. Han tryckte handen hårdt mot bröstet, för att bekämpa den ljufva, mäktiga, men tillika så smärtfulla rörelse, han kände. Hon hade kommit honom så nära, hon, idealet för alla hans tankar och drömmar, med endast Otto som skiljemur, så nära, att han blott behöfde räcka ut sin hand, för att kunna vidröra de ljusa vecken i hennes klädning, och böja sig litet fram för att uppfånga en blick ur de mörka ögonens strålande djup.

Men han satt stilla och lyssnade med hänförelse till hennes röst, hvars mjuka tonfall drogo som musik förbi hans öra. Hon talade med hans vän och kamrat; han hörde, huru hon skrattade, och såg, huru hon öppnade den af perlemor glänsande solfjädern. En gång betraktade han henne oförmärkt och kände derunder ett slags helig tillbedjan. Hennes profil syntes honom som huggen i marmor, så ren, så ädel och så fullkomlig. Den behagfullt böjda halsen bar med lugn värdighet upp det täcka hufvudet med dess rikedom af mörka flätor, lagda i en krans omkring hjessan och qvarhållna af en gyllene pil.

Det kom ett tillfälle, då Otto presenterade Hugo

för Elvira och hennes far, som med förekommande artighet räckte honom handen.

Brukspatron Örner var ytterst svag för granna namn och vapensköldar. De fleste unge män, som mottogos i hans salonger, voro hvad man kallar "af börd", och dessa syntes han mest gynna. Då han hörde Hugos namn, förstod han att den unge löjtnanten var en ättling af den förr så mäktiga och äfven ännu ansedda Torstensköldska slägten.

Hugo hade något i sin hållning, som många med brukspatronen sätta högt värde på och romanförfattare pläga kalla "aristokratiskt". Hans sätt var mycket belefvadt, och uttrycket i hans ansigte var tilldragande och intresseväckande. Det var derför icke underligt, att brukspatronen fann behag i att göra den unge mannens närmare bekantskap.

Under en af mellanakterna frågade brukspatronen Hugo, huru länge hans vistande i Stockholm skulle räcka.

— En af min mors slägtingar har inbjudit mig att vistas hos sig öfver julhelgen, och jag kommer således att stanna till fram på nya året.

— Då hoppas jag att vi få träffas flera gånger. Om ni någon gång blir rådvill på hvad sätt ni skall fördrifva aftonen, så tag er vän Åkeson med er och kom hem till mig, hos hvilken ni är hjertligt välkommen.

Hugo gjorde en bugning. Huru lycklig han kände sig öfver denna inbjudning, kan icke beskrifvas.

Han hade ju fått en möjlighet öppnad för sig att komma i hennes hem och andas samma luft, hvari hon lefde och hade sin varelse. Han skulle få sitta bredvid henne, tala vid henne, kanske få fatta hennes hand. Om hon också vore förlorad för honom, så skulle han ju dock — så hviskade frestaren i hans hjerta — få sola sig i glansen af hennes ögon och berusa sig af den varma doften i hennes andedrägt. Sedan skulle han gå bort för att — dö, ty hvad hade lifvet

derefter qvar för honom annat än mörker, tomhet och glädjelösa, sekellånga år.

Och den betydelsefulla dagen randades, den dag, som var bestämd till det första besöket i hennes hem.

Hugo väntade med otålighet på Otto, som hade lofvat att på aftonen komma och hemta honom. Med hvilken oro och ångest kämpade han ej under de få återstående minuterna, som för honom tycktes utsträcka sig till timmar! Han gick fram och tillbaka i sitt rum och stannade ibland framför spegeln för att öfvertyga sig om, att han verkligt var en vacker, ung man med hög växt och ståtlig hållning. Var det då så omöjligt att bli älskad af henne?

Ändtligen kom Otto. Hugo kastade på sig en öfverrock och så bar det af.

Qvällen var mulen och det blåste en skarp motvind. Förbi dem flög en och annan snöflinga, som icke nådde marken, utan hvirflade i oupphörliga kretsar, sänktes, höjdes, drefs så åter fram och tillbaka, tills den slutligen förlorades ur sigte.

Ändtligen stod Hugo utanför huset n:o 29 Hornsgatan. Han öppnade porten och i det klara skenet från lyktan i förstugutaket syntes den mattbelagda trappan, som ledde upp till andra våningen.

Huru gerna hade icke Hugo, innan han beträdde denna trappa, haft lust att kasta sig ned på en af de bänkar, som stodo på hvar sin sida vid väggen, för att riktigt kunna bereda sig till det stundande mötet, då han skulla stå öga mot öga mot henne. Men här var icke tid till några längre förberedelser, ty i hvarje sekund kunde ju någon af husfolket komma och förvåna sig öfver den främmande gästen.

Hugo inträdde med sin vän i tamburen, der en betjent hjelpte dem af med öfverplaggen. Till honom lemnade Hugo sitt visitkort. Betjenten aflägsnade sig ljudlöst öfver den mjuka, blommiga korridormattan och försvann genom de höga deuxbattangerna. Ett ögonblick derefter öppnades samma dörrar för de båda vännerna.

Det var en sal, dekorerad i ljusa färger, med parkettgolf och kristallkronor i taket, hvari de först infördes. Der mottogos de af brukspatronen, som yttrade några välkomnande ord till Hugo och uttryckte sin glädje öfver att få fortsätta bekantskapen.

Sedan förde värden dem in i salongen, der ett talrikt aftonsällskap var samladt. En presentation följde och Hugo gjorde på alla de närvarande ett fördelaktigt intryck. Hans uppträdande väckte kanske någon afund och svartsjuka hos en och annan af de yngre männen, hvilka funno sig fördunklade af hans ovanligt vackra utseende och intagande hållning.

Hvar fans Elvira? Hon uppehöll sig för ögonblicket med en ung väninna i andra ändan af våningen, i ett rum, som hon sjelf hade ordnat efter sin egen smak och som hon kallade för blomsterrummet, emedan hon der samlade alla de skatter af buketter, med hvilka hon så flitigt uppvaktades. Hon dyrkade blommor och uppoffrade nästan hela dagen för att vårda dessa naturens söndagsbarn. Det fans inom husets inhägnad och finnes ännu i dag en prydligt anlagd trädgård, som då hade ett orangeri med dyrbara, sällsynta växter, för hvilkas trefnad ingenting sparades. Detta orangeri tillhörde uteslutande Elvira, som derifrån hemtade blommor till sitt rum.

Hela detta gemak, om man så får kalla det, var dekoreradt i rödt, samma purpurfärg, som man återfinner i rosens innersta gömma. Tapeterna, gardinerna, möbeltyget, den öfver golfvet spända mattan och till och med lampan i taket — allt bar denna dunkelröda färg, som spred ett darrande skimmer öfver hela rummet och likasom insvepte de båda flickorna i en magisk rosenslöja, der de stodo lutade öfver blomsterbordet och betraktade ett der stående aqvarium.

Bredvid dem stod en ung man, lång, smal, blond, icke ful, men med tillkonstlade, uppåtvridna mustacher. Hans toalett var ytterst elegant och tycktes

vara gjord med synnerlig omsorg efter sista modejournalen, med friseradt hår, lackerade, trånga stöflar och en blixtrande kråsnål i det broderade skjortvecket. Den hand, som han höjde öfver glaskupan för att göra de båda damerna uppmärksamma på, huru en liten ödla, en krokodil i miniatyr, kilade mellan korallen, var hvit och nästan alltför fin att tillhöra en man, och flera fingrar pryddes af ringar med dyrbara stenar, deribland en stor diamant, klar och skimrande som en nyfallen daggdroppe.

Den ena af de båda flickorna var, såsom redan är nämdt, Elvira; den andra åter var Rosa Darbin, den unge mannens syster. Det var *han*, som, efter hvad det hviskades, skulle vara den gynnade friaren. Elvira, som stod mellan de båda syskonen, tycktes dock icke med något synnerligt intresse lyssna på hans konversation. Hon syntes liknöjd för allt hans galanteri och, om hon log, var det helt säkert alldeles omedvetet. Att hon skulle kunna vara förälskad i denne man, föreföll också alltför orimligt. Detta rykte hade kommit i omlopp endast till följd af den stora enträgenhet, hvarmed han förföljde den sköna flickan. Hennes sinne och hjerta voro dock långt ifrån honom. Hon hade aldrig älskat, knappast anat, huru underbar kärlekens makt kunde vara, då hon några dagar förut plötsligt träffades af en blick från ett par djupa, mörkblå ögon — en blick, som åstadkom en skälfning i hennes hjerta och väckte till lif hittills slumrande känslor. Denna blick hade haft samma kraft och verkan som solstrålen, då den låter omhöljet remna omkring blomman, för att låta henne utveckla sin skönhet och sin doft; en underbar klarhet hade liksom blifvit ingjuten i hennes själ; hon tänkte, hon kände, hon såg allting annorlunda, liksom om hon förut varit blind. *Kärleken*, som likt fjärilen hade svingat sig ur sin puppa, var orsaken till denna metamorphos.

— Jag älskar! — hade hon blygt hviskat till sig sjelf och rodnat framför sin egen bild i spegel-

runden. — Jag älskar *honom*, — och hans namn hade halkat öfver hennes läppar, hans namn, så sakta framandadt, liksom hon fruktat att förråda det för sig sjelf — *Hugo Torstensköld* — hur mindes hon ej den aftonen, då hon första gången såg honom! Det var under den härligaste musik; dessa toner skulle hon höra i sin dödsstund och hvarför icke ända bortom grafven.

Då hon fick höra, att hennes far inbjudit honom i sitt hem, fattades hon af en ljuf oro och blyg förvirring. Skulle han komma? Skulle hon få återse honom?

Dessa frågor gjorde hon sig stundligen. Och just i detta ögonblick, medan syskonen trodde, att hon betraktade den lilla ödlan, framstod hans bild för hennes minne så lefvande och klar.

Hon höjde sig hastigt ur sin nedböjda ställning. Med en halfqväfd suck strök hon de små lockarne från sin panna. Hon kom att i samma stund kasta en blick i den stora trymån, som betäckte den motsatta väggen, och hvari det nästintill gränsande rummet återspeglades.

Hon såg, huru hennes far nalkades i sällskap med tvänne unge män. Den ene af dem — kunde hon väl misstaga sig på hvem han var? Hon hade så när uppgifvit ett rop af öfverraskning, men hon hejdade sig och tryckte handen hårdt mot det stormande hjertat. Hon bekämpade sin rörelse och gick emot de främmande med ett sken af lugn värdighet.

Hon skulle en gång få veta, huru skön hon framstod för honom i detta ögonblick, i den tätt åtsittande klädningen, med det långa släpet, med de vida uppskurna ärmarne, hvarur hennes hvita, runda arm framskymtade. Den blåa färgen hade alltid varit hans liffärg, och silket i hennes klädning var färgadt just med det himmelsblåa färgämne, som är kändt under namnet ultramarin, hvilken beredes af lapis lazuli,

och som benämnes så, emedan det ursprungligen fördes öfver hafvet från Asien.

Elvira räckte Hugo sin hand och beherskade sig så fullkomligt, att han icke ens förnam den minsta skälfning från hennes fingerspetsar. Han märkte dock, att hennes kinder hade en varmare kolorit, att hennes ögon voro lifligare, glansfullare, än då han första gången såg henne, och att det allvarliga uttrycket i hennes ansigte var försvunnet och hade lemnat rum för ett mera glädtigt.

Hade denne man, som han fann tillsammans med henne och som föreföll honom så fadd, kunnat vara nog mäktig att åstadkomma denna förändring? Huru föga anade Hugo, att det var just han sjelf, som var orsaken dertill.

— Kunglig sekter Darbin, fröken Darbin — löjtnant Torstensköld och löjtnant Åkeson — presenterade brukspatronen.

Efter en stunds samtal i likgiltiga ämnen, lemnade brukspatronen rummet för att låta ordna för sina gäster ett whist-parti, hvari han nödvändigt ville att kunglig sektern skulle deltaga. För artighetens skull måste denne samtycka, ehuru han helst hade velat stanna för att utforska, om han i den unge gästen hade en rival att frukta.

Elvira tycktes andas lättare, sedan hon undsluppit sin efterhängsne tillbedjare. Hennes konversation blef ledigare, hennes rörelser friare och hon utvecklade hela sitt väsens behag utan koketteri eller någon sjelfmedveten aning om, huru förtjusande hon var.

Hugo beundrade hennes blommor och böjde sig esomoftast öfver en grupp af hyacinter och tazetter för att insupa deras vällukt. Mest beundrade han en *amaryllis vitata*, en klocklik blomma, hvit och med purpurstrimmor. Denna blomma var Elviras favorit; men utan att akta derpå, bröt hon den nu från stängeln och räckte den åt Hugo, efter att först ha gifvit fröken Darbin och löjtnant Åkeson hvar sin ros.

Blomman skälfde i Hugos hand. Han betraktade dess skönhet och tänkte derunder, att den var en sinnebild af henne, som gifvit honom den. Han låtsade som om han njöt af blommans berusande doft, men i sjelfva verket kysste han henne sakta, varligt, för att ej skada hennes ömtåliga kalk.

— Vi stodo nyss och betraktade dessa små djur, — sade Elvira, då Hugo närmade sig aqvariet. — De äro mycket behagligare och klokare, än ni kan ana. Jag behöfver endast locka på den lilla ödlan, ni ser sitta der på korallen, så klättrar hon högre upp och sträcker på sitt hufvud.

— Kan detta vara möjligt? — svarade Hugo, hvars alla sorger och bekymmer dunstat bort i hennes närvaro.

— Öfvertyga er sjelf, — Elvira lockade på ödlan, som, underbart nog, genast kilade upp till spetsen af korallen och höjde på hufvudet.

— Du lilla ödla, — sade hon, medan fröken Darbin uttryckte sin afsky för det otäcka djuret.

— Säg icke, att hon är otäck. Jag kan taga och sätta henne på min hand, — skämtade Elvira.

— Hu! du skrämmer mig, Elvira, — fortfor den i hög grad förskräckta flickan.

— Akta er, — varnade Hugo. — Hon kan vara giftig, — tillade han, då Elvira stack ned sin hand för att taga upp ödlan.

— Hon är icke giftig. Det är ett litet fromt och snällt djur, som ej vill något ondt. Se!

Elvira visade ödlan, som låg kall och fuktig i hennes venstra hand. Måhända blef hon skrämd af de främmande rösterna, ty hon rörde sig hastigt och kilade blixtsnabbt uppför Elviras arm.

Rosa Darbin uppgaf ett rop af fasa, dignade ned på en stol och var nära att svimma.

Elvira, ehuru oberedd på hvad som inträffat, visade dock ingen starkare sinnesrörelse, utan vek endast tillbaka den öppna klädningsärmen och blottade dervid helt och hållet sin nakna, bländhvita arm,

som egde en ovanlig formskönhet. Hon rodnade lätt, men hvad ville hon göra för att få fatt i ödlan.

Ofvanför armbågen, den täckaste armbåge med en liten förtjusande grop, var ett armband fästadt, i form af en ringlande orm. Ifrån det yttersta af det platta hufvudet och ända ned till stjerten syntes den ha blifvit klufven och dess förlorade hälft ersatt af svart emalj, medan den andra hälften var af slätt guld. Ormen hade således endast ett öga, som bestod af en infattad, slipad diamant.

På detta armband, som fått en så besynnerlig plats och som helt och hållet doldes af klädningsärmen, hade ödlan satt sig och derifrån tog Elvira henne nu och lade henne varsamt tillbaka i aqvariet.

Nästan i samma ögonblick inträdde några af aftonens gäster och togo Elviras uppmärksamhet i anspråk. Hon lät öfvertala sig att gå ut i salongen och sätta sig vid den sora Wienerflygeln, för att spela ett allmänt omtyckt favoritstycke.

Hugo ställde sig bakom hennes stol och vände notbladen. Denna plats hade alltid förut innehafts af en löjtnant von Holter, som äfven nu var närvarande, men som dragit sig tillbaka och på afstånd betraktade Hugo Torstensköld. Han hade några gånger förut varit tillsammans med denne och till och med vid ett tillfälle druckit brorskål med den unge mannen.

Löjtnant von Holter tjenade vid lifgardet, var ansedd som skicklig militär och hade ett långt ifrån ofördelaktigt utseende. Hans växt var oklanderlig och hans sätt att vara röjde en man af verld. Måhända var hans ansigtsfärg något för mycket blek och detta var kanske orsaken till att han såg dyster ut med de små, djupt liggande ögonen under de svarta, tätt vuxna ögonbrynen, som gingo nära nog tillsammans öfver näsroten.

Såsom många andra, var äfven han förälskad i Elvira Örner. Det fans dock ingen, som anade denna

böjelse, hvilken han skickligt förstod att dölja. Han hade en gång passat på och sagt henne, huru kär hon var för honom och att han skulle anse såsom den största jordiska lycka att få ega henne som sin brud, sin maka. Hon hade blifvit öfverraskad, men på ett grannlaga sätt gifvit tillkänna, att hon icke vore sinnad dertill. Detta frieri hade Elvira emellertid icke yppat hvarken för sin far eller någon annan.

Löjtnant von Holter hade icke, såsom mången annan skulle ha gjort, dragit sig undan för att aldrig mera visa sig för henne. I stället låtsade han, som om ingenting hade passerat, och fortfor att infinna sig i aftoncirklarne, som höllos två gånger i veckan, på supéerna, balerna och alla öfriga tillställningar, till hvilka brukspatronen aldrig försummade att bjuda honom. Älskade han henne ännu och underhöll han väl något bedrägligt hopp? tänkte Elvira. Hon kände dock en oinskränkt aktning för honom, emedan han aldrig plågade henne med någon enträgen uppmärksamhet eller tröttade henne med upprepande af sin misslyckade kärleksförklaring.

Elvira hade slutat att spela, men höll ännu fingrarne qvar på tangenterna medan hon höjde sitt ansigte mot Hugo, hvilken lutade sig fram för att tacka henne för hennes sant musikaliska föredrag. Han såg in i hennes ögon, hvilka hon blixtsnabbt sänkte. Hade hon läst hans hjertas hemlighet, eftersom hon rodnade och svarade honom förvirradt? Men i nästa ögonblick såg hon åter upp . . . denna blick, lysande som ett stjernskott, bemärktes af von Holter. Svartsjukans furie slog sin sargande klo djupt i hans hjerta . . . han led, han marterades, der han stod, med skenbart lugn lutad mot en marmorpiedestal, som uppbar en silfvervas med praktfulla blommor. Han tog en af dessa blommor, en kamelia, och söndersmulade den mellan sina fingrar. Något utbrott måste hans känsla ha -- den oskyldiga blomman offrade han åt sin harm.

— Det är han, som är den utvalde, — mumlade

han mellan tänderna. — Huru nyckfull kärleken är, då hennes hjerta kan så blixtsnabbt flyga en obekant till mötes, ty hon känner ju icke ens den der Torstensköld.

Han följde dem med ögonen under det återstående af aftonen och observerade derunder att, om hon hyste någon varmare böjelse för den unge mannen, så förstod hennes qvinliga blyghet att dölja det så mycket som möjligt, då deremot Torstensköld tydligen icke brydde sig om att förhemliga sin kärlek. Hans sätt mot Elvira väckte allmän uppmärksamhet, och man såg med ömkan på kunglig sekter Darbin, som dock icke lät något bekomma sig, utan fortfor att oupphörligt fladdra omkring Elvira, lik en närgången fjäril kring en blomma, som slutit sin kalk.

Vid supén stötte von Holter tillsammans med Hugo.

— Ändtligen får jag då tillfälle att helsa på dig, bror Torstensköld, — yttrade han med en väl spelad glädtighet.

— Och jag som icke sett dig en enda gång, von Holter. Goddag, det är angenämt för mig att träffa på så många bekanta.

— Du tyckes så uteslutande varit upptagen af vår älskvärda värdinna, att du icke mycket frågat efter dina vänner.

— Är detta då någonting att undra på?

— Ingalunda; det skulle mera förvåna mig, om du varit liknöjd för så mycken grace och skönhet. Hon tyckes också vara mycket intresserad af dig . . .

— Tror du det? — Hugo talade med värma och, fattande tag i uppslaget på hans rock, drog han honom något afsides. — Kan det vara någon sanning i att kunglig sekter Darbin är af brukspatronen utsedd till måg? Att fröken Elvira sjelf är fullkomligt likgiltig för hans hyllning, har jag åtminstone tydligt trott mig finna . . .

— Min tanke om saken är, att Darbin aldrig

vågar sig fram med ett formligt frieri, emedan fröken Elvira ju visar honom en uppenbar köld.

— Men huru har då ryktet om hans framgång kunnat komma i omlopp?

— Bah! huru uppstå rykten? Darbins täta besök, hans uppvaktningar med blommor, hvilka naturligtvis fröken Elvira som artig värdinna måste emottaga, hvad behöfs väl mera? Då han friat och fått ögonen öppna, blir det nog annorlunda; till dess kunna de väl icke visa karlen på dörren.

— Nå, Gud vare lof, att detta bekymmer icke längre trycker mig! — utbrast Hugo, kanske något för högljudt, emedan en och annan af gästerna vände sig om och såg på honom.

— Tala sakta, du förråder dig eljest? Du är kär i fröken Elvira? — von Holter talade lågmäldt, men med det största lugn i verlden.

— Jag kan icke neka till sanningen . . .

— Lycka till! Jag tror, att brukspatronen icke skall ha något emot att se sin dotter som friherrinna Torstensköld.

— Men jag är fattig . . .

— Han behöfver icke gifta bort sin dotter för penningars skull.

— Bedåra mig icke!

— Brukspatronen vill dricka med dig, Torstensköld, — uppmärksammade von Holter, då värden nalkades med sitt glas.

Von Holter betraktade till det yttre liknöjd, huru brukspatronen drack med Hugo och huru han syntes i högsta grad intresserad af denne. Sedan flög hans blick öfver till Elvira, som trodde sig obemärkt kunna se bort till Hugo, med ett blandadt uttryck af bitterhet och varm beundran.

— Om jag blott kunde se in i hennes hjerta! — tänkte von Holter. — Men hvartill behöfves väl det? Hon älskar honom, han henne — det är uppenbart — och ingenting i verlden skulle stå i vägen

för deras lycka, om ej *jag* vore — *jag skall blifva deras öde* . . .

Hugo hade, såsom de fleste unge män, haft en och annan "flamma", utan att dock någonsin ha varit kär på allvar. Dessa små amouretter hade endast räckt för stunden och han hade sedan knappast kastat en tanke på den unga dam, som för en afton varit hans förtjusning. Han kunde till och med en tid efteråt ha sammanträffat med henne och då förgäfves letat i sitt minne, hvar han hade sett detta täcka ansigte.

Således var Elvira hans första, verkliga kärlek, och för denna kärlek tycktes han nu ensamt vara till. Öfvertygad om att kunglig sekter Darbin var den minst farliga rival han kunde ha att frukta, började han hoppas på en lycka, som hans vän Åkeson förklarat skulle vara omöjlig för honom att ernå. Von Holter hade ju försäkrat, att brukspatron Örner icke skulle bry sig om någon rikedom, då han gifte bort sin dotter. Elvira skulle få följa sitt eget val, om det icke allt för mycket stred mot faderns önskningar. Var denna förmodan riktig, behöfde ju icke Hugo Torstensköld misströsta. Han egde ju ett namn, sin friherrliga krona med gamla anor, och på hans vandel fans ingen fläck.

Kom nu bara an på, om Elvira älskade honom. *Om hon älskade honom?* Var det då en så dåraktig inbillning af honom, att hon gjorde det? I sitt minne återkallade han oupphörligt den blick, hon gifvit honom, då hon suttit vid flygeln, och han hade tackat henne för hennes spel. Denna blick hade uttryckt, att han icke var likgiltig för henne och att han kunde hoppas på en framtida genkärlek.

Denna framtid ville han nu gripa så fort som möjligt, om blott modet icke svek honom i det afgörande ögonblicket; ty det var ingen så lätt sak för en fattig löjtnant att fria till en millionärs dotter, om han äfven kunde erbjuda henne en grann titel. Om för öfrigt Elvira vore fåfäng och eftersträfvade en

högre ställning i lifvet, så kunde hon nog utan svårighet vinna en mera lysande lott än den att blifva en obemedlad, om än friherrlig löjtnants hustru.

Hugo uppsökte de allmännaste promenadplatserna: Carl XIII:s torg, Norrbro och Drottninggatan, i hopp att någon gång få se den tillbedda. Han lyckades också stundom att möta henne i sällskap antingen med brukspatronen eller några väninnor. Han hade helt flyktigt fått tala några ord med henne och skattade sig öfvermåttan lycklig deröfver.

En förmiddag, dagen före julafton, promenerade han på Norrbro och fick då på afstånd se Elvira nalkas med hastiga steg. Hon var ensam och tycktes ha mycket brådtom. Då hon kom nästan midt framför honom, stannade han och helsade vördnadsfullt. Hon såg hastigt upp, rodnade och böjde lätt på hufvudet.

Hur gerna hade han icke velat förmå henne att dröja ett par ögonblick, för att få utbyta några ord, men han kunde det icke — kärleken hade gjort honom blyg, nästan tafatt.

Han såg henne gå in i en af bazarens butiker; derutanför gick han nu fram och tillbaka . . . någon gång skulle hon väl komma ut derifrån . . . han väntade.

Ändtligen kom hon. Han helsade på nytt, och hon besvarade hans helsning förvirradt och skyndade snabbt förbi. Hennes hjerta slog derunder med fördubblad fart. Kinderna rodnade och blicken flög glänsande omkring för att söka någon bekant, i hvars sällskap hon kunde fortsätta promenaden.

— Han följer mig säkert, — anade hon och påskyndade sina steg. — Hur vacker, hur ståtlig han är . . . aldrig glömmer jag den aftonen, då han var i mitt hem! Och likväl känner jag liksom en fruktan för att träffa honom . . .

Hon stannade hastigt, ty en stormil kom och slog henne så häftigt i ansiglet, att hon drog efter andan. Hon måste med ena handen gripa de långa,

mörka lockarne för att hålla dem fast, emedan de skymde hennes ögon. Den korta, uppfästade klädningen fladdrade för vinden . . . de täcka, högvristade fötterna i sina lackerade, mårdbrämade kängor, blottades dervid . . .

Hugo beundrade dessa små fötter, som knappast lemnade efter sig något spår i snön. Han följde henne såsom skuggan . . . följde henne ända fram till slussen, der han ansåg sig böra vända om.

Sedan återsåg han henne icke mera på det gamla året. Väl hade han hoppats att bli inbjuden till hennes hem under den långa julhelgen, men något sådant hördes icke af. Då kom helt plötsligt ett elegant kort med invit till brukspatronens nyårsfest, som skulle firas med "bal och supé".

Tillrustningarne till denna fest skedde i stor skala och ingen kostnad sparades för att göra den så ståtlig som möjligt. Brukspatron Örner ville visa hvad han kunde åstadkomma med sin rikedom, han ville denna gång riktigt förblända och uppbjöd derför all sin förmåga. Denna bal skulle bli den yppersta under säsongen; den skulle icke så lätt kunna glömmas och öfverglänsas.

Brukspatronen, som var till ytterlighet fåfäng, njöt redan i andanom, med en känsla af triumf, af sin blifvande tillställning.

Elvira öfvervakade alla anordningar, och hennes utmärkta smak gjorde sig gällande i allt. Danssalongen hade undergått en fullständig restaurering; en läktare för musiken hade blifvit uppförd med ett genombrutet, förgyldt gallerverk; taket var ommåladt i fantastiska blomsterfigurer, och under dess breda, rikt ornerade list syntes en strålkrans af hundratals vaxljus i skimrande lampetter, ty gaslysning fans ej ännu på den tiden. Väggarne doldes af höga, tropiska växter och i hvarje af rummets hörn höjde sig blomsterpelare, hvilka tycktes liksom uppbära taket.

Ett kabinett hade blifvit anordnadt till damernas toalettrum. Små, svällande, sidenbeklädda soffor

i snäckform stodo utmed väggarne, beqväma hvilstolar voro placerade här och der i rummet, och på hvarje sida om den höga, ovala spegeln i silfverramen sträckte en bevingad Kupido ut handen med ett brinnande, rosenfärgadt och af vällukt ångande ljus. Midt på golfvet, som var betäckt af en i de ljusaste färger broderad matta, stod en fontän af snöhvit alabaster med blommor och spelande vatten, blandadt med någon doftande parfym.

De öfriga rummen hade blifvit mer och mindre dyrbart påkostade. Aftonen före den tillämnade festen tändes alla ljus i kronor, kandelabrar och lampetter, så att brukspatronen kunde få en öfverblick af det hela, göra sina anmärkningar och rätta ett och annat, som icke öfverensstämde med hans smak.

Ändtligen kom den efterlängtade aftonen, med bjellerklang, fram och tillbaka springande betjenter, samt frasandet af de långa, släpande klädningarne i de rikt upplysta trapporna och korridorerna.

Den stora samlingen af gäster var i sanning lysande. Det var gräddan af societeten. Sammet, siden, spetsar böljade i de båda våningarne och på bländhvita halsar och nakna armar gnistrade juveler.

Men främst af alla strålade den unga, sköna värdinnan, som icke bar någon annan prydnad i sitt hår än en lefvande *amaryllis*, en tvillingsyster till den blomma, hvarmed hon hade lyckliggjort Hugo vid hans första besök. Hennes klädning af hvit atlas, med fina upphöjda silfvertrådar, hvilka likt ådror utgrenade sig öfver den skimrande silkesbottnen, var urringad kring hals och armar, så att det besynnerliga armbandet, den klufna ormen, helt och hållet syntes ofvanför venstra armbågen.

Hugo, som sökte efter Elvira, fann henne i ett rum, hvarest fönster och dörrar voro draperade med violblått sammet och hvita spetsgardiner. Hon stod omringad af damer och kavaljerer, som täflade att vinna hennes uppmärksamhet. Han stannade på tröskeln, då han såg sig icke vara bemärkt. Han be-

traktade ensamt henne, då hon hastigt höjde sina ögon åt dörröppningen . . . ett soljust leende flög öfver hennes läppar. Hon sträckte ut foten och alla omkring henne gåfvo plats, så att hon kunde passera.

Hon kom honom till mötes på halfva vägen öfver golfvet, hviskade ett ljuft välkommen och räckte honom sin hand.

Det dröjde icke länge förrän musikens toner läto höra sig. Den danslystna ungdomen skyndade att begifva sig en trappa högre upp till den präktiga danssalongen, hvars bländande prakt hänryckte alla. De äldre af sällskapet stannade i första våningen för att konversera eller slå sig ned vid spelborden.

En svärm af kavaljerer omgaf värdinnan för att försäkra sig om den första valsen, men hon sade sig redan hafva lofvat bort den. Hon hade sparat den åt *honom*, hvilken hon anade skulle bedja henne om denna dans.

Hon misstog sig icke — Hugo bjöd upp henne och hon tog hans arm med en bäfvande känsla af lycka och öfverströmmande sällhet. Man lemnade plats för dem och de sväfvade bort . . .

Aldrig mindes Elvira sig ha dansat en sådan vals! Musiken spelade Rosavalsen af Strauss, hennes favoritdans, och hon tyckte sig knappt vidröra golftiljorna; hon tyckte sig buren af honom, tryckt till hans hjerta. För några sekunder slöt hon sina ögon, så att icke något af det yttre skulle störa hennes inre lycka . . . hon önskade att få dö i denna stund, ty kunde hon väl i detta jordiska lif åter få upplefva en dylik salighet?

— Hur öfversällt att älska, — tänkte hon och slöt sig omedvetet närmare honom.

Kände han detta, eftersom äfven han fastare slöt henne till sig? Hennes andedrägt fläktade emot honom med en berusande doft och en lock af hennes hår, förd af vinddraget som uppstod af valsens yrande hvirflar, fladdrade förbi hans kind.

Hugo dansade icke med någon annan under hela aftonen, utan höll sig vid Elviras sida, så fort tillfälle dertill erbjöd sig. Naturligtvis bemärktes detta af många, om icke af alla, och man började naturligtvis draga sina slutsatser; men Hugo brydde sig icke derom. Elvira deremot försökte i blyg förvirring att undvika honom.

Ändtligen kom ett ögonblick, då de båda älskande befunno sig ensamma.

De stodo i blomsterrummet, detta rum i första våningen, med sin matta belysning och sin dunkla purpurfärg.

— Denna afton skall jag minnas för hela lifvet, — sade han och försökte fatta mod till en bekännelse.

— Har den då varit så angenäm för er? — svarade Elvira med hjertklappning.

— *Om den varit angenäm för mig?* — upprepade han långsamt och med tonvigt, derunder fästande på henne en blick, så djup, så vältalig, att han med denna förrådde hemligheten af sina känslor. — Jag får troligtvis aldrig mera upplefva en sådan qväll, — skyndade han att tillägga, — ty efter hvad ryktet påstår, lär här snart komma att bli en stor förändring.

— Hvilken förändring då? — inföll Elvira, öfverraskad.

— Ni skall ju snart trolofva er?

— *Jag?* Med hvem då?

— Ryktet har redan länge uppgifvit namnet på den lycklige . . . och ändå kunde jag vara färdig att tvifla på sanningen deraf . . .

— Det gör ni rätt i, — afbröt hon hastigt. — Det är ett misstag, herr baron, att jag ämnar förlofva mig; men, — tillade hon icke utan skalkaktighet, — hvad kan detta hafva för intresse för er?

— Ack, om ni vill tro mig . . .

— Ni är nyfiken, såsom alla andra, — afbröt hon, leende.

— Nej, fröken Elvira, ni misstager er.

Hon satte sig i den lilla hörnsoffan. Hugo tog plats på stolen bredvid, så nära, att hennes klädningssläp föll öfver hans fötter.

— Hur skulle ni väl, efter så kort bekantskap — sade hon, — kunna intressera er för mig, som i det hela måste vara en främling för er?

— Det finnes personer, som i första ögonblicket väcka sympati, då deremot andra, om man aldrig så länge umgås med dem, alltid förblifva en gåta.

— Ni vill väl icke påstå, att jag hör till dessa senare?

— Ingalunda . . . jag bekänner uppriktigt, att ni har gjort på mig ett sådant intryck, att jag tror mig kunna räkna er för en af mina vänner.

— Hur god ni är! — utbrast han med så mycken eldighet, att Elvira drog sig rodnande tillbaka mot soffans ryggstöd. — Gif mig er hand . . . så der, vi ha nu beseglat vår vänskap! Jag reser snart härifrån och måhända återfinner jag er icke sådan jag nu lemnar er.

— Reser ni? När? — Elvira sade detta så hastigt och böjde sig så nära intill honom, att han kände doftet af hennes lockar.

— Jag reser från Stockholm straxt på nya året.

Elvira försökte att se lugn ut och slog upp solfjädern med ett uttryck af den största liknöjdhet. Men huru stormade icke hennes hjerta! Huru höjde sig icke hennes barm och huru envist höll hon icke sina ögon sänkta för att ej förråda den tår, som trängde sig fram i ögonvrån! En tyst önskan genombäfvade henne: om han ändå ville bekänna, huru kär han höll henne.

— Men ni kommer väl tillbaka, förmodar jag? — stammade hennes läppar.

— Visserligen; men hur mycket kan icke *då* vara annorlunda . . .

Han satt några sekunder tyst. Slutligen fattade han hennes hand, den hand, som låg och skälfde i

hennes knä, och höll den så hårdt fast, att hon med hela sin kraft ej kunde befria densamma.

— Ni tror kanske, att mitt förstånd blifvit rubbadt, att jag är galen . . . jag måste likafullt bekänna min kärlek för er! Jag älskar er, älskar er öfver allting i verlden, och jag skulle dö, om ni stöter mig bort! Min Gud, jag har nu sagt allt . . . förlåt . . . förlåt! — han sjönk på knä och gömde sitt ansigte i de silfverskimrande vecken af hennes klädning.

— Icke så . . . för Guds skull lugna er! — bad Elvira med ångest. — Stig upp, ni skrämmer mig och ni blottställer mig, om någon kommer!

Han satte sig åter på sin plats, med båda händerna hopknäppta öfver sitt ansigte.

— Jag blygs för er, emedan jag varit så förmäten, så dåraktig, att jag burit er bild i mitt hjerta, allt sedan det första ögonblicket jag såg er. Det är nu länge sedan . . . på öfverste Rands bal. Jag visste ej, hvem ni var, och jag vet icke, hvarför jag ej ville fråga derefter. Ni sväfvade förbi mig som en andesyn . . . ni var hvitklädd, såsom man alltid föreställer sig himmelens englar, och i edra lockar såg jag blommor, purpurröda, med silfverglittrande kalkar. Var det icke så?

— Mycket riktigt . . . ert minne förvånar mig. Men sitt icke så der . . . se på mig, — bad hon och tog bort hans händer från ansigtet.

— Ni vredgas då icke på mig? Ni visar icke bort mig? Ni ler icke åt min dårskap? — Han sade allt detta hastigt, i ett andedrag, med ögon som lyste af en svärmisk eld.

— Ser jag då så hjertlös ut?

— Ni hyser då medlidande med mig?

— Ack . . . jag är öfvertygad om att ni älskar mig, men jag fruktar för att jag ej är värdig så mycken tillgifvenhet.

— Jag kan aldrig älska er för högt, aldrig tillbedja er för mycket, aldrig nog afguda er!

— Jag är icke något öfverjordiskt väsende, jag

är icke annat än en fattig syndig menniska, jag som andra.

— *Ni* såsom andra? Nej, för mig står ni upphöjd öfver allt, ren, fullkomlig och tillbedjansvärd . . .

— Så får ni icke tala . . . ni öfverdrifver, — svarade Elvira i allvarlig ton och gjorde en rörelse med handen, hvilken han i sin lidelsefulla häftighet upptog som ett afvisande.

— Ja, jag skall gå! Jag var nog djerf att drömma om genkärlek . . . farväl! Tänk dock på mig utan bitterhet!

Han stod upp och aflägsnade sig några steg. Elvira kunde icke längre beherska sig.

— Detta ögonblick får icke gå förloradt, det kommer kanske aldrig tillbaka, — tänkte hon och skyndade efter honom. — Jag kan icke kasta bort min lefnads lycka, min högsta sällhet på jorden . . . Stanna! — hviskade hon och lade sin hand darrande på hans arm. — Stanna . . .

Han vände sitt ansigte mot hennes. De sågo på hvarandra och vid denna blick remnade förlåten, som ännu stängde deras hjertan från hvarandra. Med icke ett ord, icke ens en suck, slog han sin arm omkring hennes lif och tryckte henne med hela passionens glöd till sitt bröst.

— Elvira, — sade han, — var uppriktig: du håller ju mig kär, du älskar ju mig?

— Ja, jag gör det, obeskrifligt, — svarade Elvira lika lågt som han.

— Vi ha endast Gud till vittne, Elvira, men du har nu sagt, att du älskar mig?

— Ja, jag älskar dig, Hugo; i samma stund jag såg dig, flög mitt hjerta dig till mötes, — och hon drog icke tillbaka sitt hufvud, som han omfattade med sina båda händer, för att kyssa hennes läppar, ögon och kinder.

Men Gud var icke allena deras vittnen: bakom dörrgardinen hade von Holter stått under hela den förflutna qvarten, obemärkt af de båda älskande.

Han stod der ännu och såg, med hatet sjudande inom sig, huru Hugo betraktade hennes strålande ansigte och smekte hennes lockar, i ljuf visshet att de nu hade allt hopp om att få ega hvarandra. Ljudlöst som skuggan försvann han och förrådde sedermera icke ens med en min hvad han hade bevittnat. Hans sätt var icke förändradt, det var lika förekommande och utsökt artigt. Hans ansigte var icke blekare, ögonen voro lika strålande och leendet på hans läppar detsamma som förr.

Då supén var förbi, gästerna borta och Hugos godnatt förklingade i Elviras öron, tänkte hon endast på att få komma till ro, icke för att sofva, utan för att i ensam stillhet få upprepa allt hvad han sagt om sin kärlek till henne.

Hon gick genom salongen, med hufvudet uppfyldt af ljufva tankar och med hjertat klappande af en nyfödd sällhet, då hennes fars röst hejdade henne.

— Elvira, du tager icke godnatt af mig?

— Ack, min far! — hon sprang emot honom. med det långa klädningssläpet frasande efter sig. — — Min far, — hon slog sina armar omkring hans hals och slöt sig innerligt intill honom.

— Baron Torstensköld var mycket uppmärksam emot dig i afton.

Elvira spratt till vid denna oväntade anmärkning.

— Du ser brydd ut, Elvira. Jag och flera observerade, att han icke dansade med någon annan än dig.

— Det gjorde han derför att han älskar mig, — svarade Elvira med sänkt röst.

Hon egde väl mycken tillgifvenhet för sin far, men fruktade honom också på samma gång.

— Älskar han dig då verkligen? — frågade brukspatronen allvarligt. — Har han sagt dig det?

— Ja, han har sagt mig det i afton, — svarade Elvira, icke utan oro öfver, huru hennes far skulle upptaga denna bekännelse.

— Och *du?*

— Jag . . . Ack, min far, huru skall jag kunna annat än älska honom tillbaka?

Hon sade detta så blygt, med sådan älsklig uppriktighet och på ett så förtjusande sätt, att ett hjerta af sten skulle ha blifvit rördt deraf. Om brukspatronen också icke precis hade något stenhjerta, så hörde han långt ifrån till de känsliga, lättrörda naturerna. Han kysste Elvira på pannan och sade, att det var ingenting ondt i att en ung flicka fattade tycke för en vacker, ung man, en sådan som löjtnant Torstensköld.

— Ni har då ingenting emot vår ömsesidiga kärlek?

— Visst icke . . . hvarför skulle jag ha det? Jag är icke missnöjd öfver att min dotter blir friherrinna Torstensköld.

Elvira förvånades. Hon visste, att Hugo var fattig, att han ingenting egde utom sin värja och sitt namn.

— Han är fattig, pappa. — Elvira trodde sig böra säga detta, ifall brukspatronen icke skulle veta det.

— Bah! jag behöfver icke gifta bort min dotter för penningars skull.

— Jag tackar er, min far . . . jag välsignar er! — Hon kysste hans hand ödmjukt och tänkte gå in till sig, men stannade på tröskeln och vände sig om. — Hugo, — sade hon, — skall kanske icke ha mod att begära min hand af er, min far, emedan han för sin fattigdoms skull fruktar ett afslag . . .

— Var lugn, mitt barn, jag skall skrifva till honom några uppmuntrande ord, som skola förjaga all rädsla hos honom.

Elvira skyndade att ännu en gång omfamna fadern.

— Hur god du är, hviskade hon. — Jag tackar Gud, som gifvit mig en sådan far!

— Godnatt, Elvira!

Brukspatronen ledde henne ända till hennes sofrum.

II.

Försåtet.

Då Hugo hade tryckt Elviras hand till afsked, skyndade han utför trappan, liksom ville han undvika sin vän Åkeson. Denne höll just på att med betjentens biträde taga på sig öfverrocken och märkte derför icke att Torstensköld gick ifrån honom. Åkeson hade nämligen påmint Hugo om att de skulle göra sällskap med hvarandra, efter som de begge bodde på norr.

Hugo ville vara ensam med sig sjelf, för att icke på något sätt förråda den stora lycka som hade blifvit hans denna afton. Han hade ju icke någon rätt att yppa den, så länge den endast var en hemlighet emellan honom och Elvira.

Då Hugo kom ned i förstugan, vände han sig plötsligt om, och i stället för att gå ut på gatan, gick han ned för trappan som ledde åt gården, hvars släthuggna planstenar nu voro betäckta af snö. Han ställde sig vid en af de åldriga kastanierna och betraktade det gamla stenhuset, hvars väggar inneslöto det käraste han egde på jorden.

— Jag kan icke fatta hela vidden af min sällhet, — hviskade han till sig sjelf. Den är ännu så ny ... jag måste vänja mig vid den ... Denna sällhet har kommit öfver mig så hastigt, att jag knappast har en redig tanke ... Hon älskar mig! hon, som jag oupphörligen skådat i mina drömmar, som jemt sväfvat för min inre syn som en ljuf uppenbarelse! Men detta är ingen dröm! Hon sade ju, att hon älskade mig, och jag höll henne i mina armar, tryckte henne till mitt hjerta ... Elvira — ja, jag eger nu dig, och ingenting i verlden skall kunna rycka dig från mig.

Han stod ännu länge och utgöt sina känslor i tysthet för sig sjelf. Det blef efter hand mörkt i huset, men han stod ännu qvar, stödd mot stammen af ka-

stanjeträdet, hvars grenar nedtyngdes af den snö, som hade fallit under dagens lopp. Himmelen var betäckt af moln, så tjocka ock täta, att ingen enda, vänlig stjerna syntes.

— Trodde jag på onda förebud, skulle denna mulna himmel icke båda något godt för min framtida lycka, — tänkte han småleende. — Den första kärleksqvällen bör vara ljus, stjernklar, hörde jag en gång en ung qvinna säga. Ack, hvilket barnsligt skrock, alla dessa spådomar . . . Elvira, jag skulle vilja se den i ögonen, som ställde sig emellan vår lycka! Vore det också din egen far, skulle jag trotsa honom, nu, då jag vet, att du älskar mig. Jag skulle föra dig bort, långt bort härifrån . . . jag skulle kunna trotsa både himmel och afgrund, för att få ega dig!

Han gick fram till de båda jerngrindarne, som voro innefattade i den höga stenmuren, och såg mellan gallren in i trädgården, der snön lyste bländhvit på de breda gångarne. Hur ofta hade Elvira icke vistats i denna trädgård, tänkte han, och der skulle kanske äfven han med henne få upplefva många ljufva stunder. Om det redan vore vår, denna härliga tid med sin späda, nyfödda grönska, sina friska vindar, sin klara himmel och strålande sol — skulle hon icke till dess kunna vara hans hustru?

Hugo kastade ännu en blick upp till fönsterna, innan han lemnade gården. Porten åt gatan var emellertid redan stängd och lyktan i förstugan släckt. Han trefvade sig fram i mörkret och måste vända tillbaka samma väg, för att söka upp på gården någon bakport, hvarigenom han kunde slippa ut. Detta lyckades honom äfven.

Hugo gick ensam hela den långa vägen från söder till norr, der den familj bodde, hos hvilken han gästade under sin vistelse i Stockholm. Då han kommit på sitt rum och lagt sig i sin bädd, kände han dock ingen trötthet och att sofva var honom omöjligt. Han föll slutligen i en lätt slummer, men det

minsta ljud kom honom att spritta till. Elviras bild sväfvade för honom i olika gestalter, skön, leende, hoppfull . . . hvilken lycksalig natt!

I vanlig tid morgonen derpå steg Hugo upp och gjorde sin toalett kanske med mera omsorg än vanligt. Han hade icke väl slutat dermed förr än hans vän Åkeson kom och öfverraskade honom.

— Du, redan ute? — sade Hugo och gaf honom med vanlig vänskap sin hand. — Hvad står på?

— Ingenting annat än att jag ville se, huru du befinner dig. Hvarför försvann du så hastigt i går, utan att vänta på mitt sällskap? Det var icke ärligt spel, min bror, och jag skulle vilja veta, om jag på något sätt försyndat mig . . .

— För all del, Åkeson, du låter så allvarsam och ser så högtidlig ut, att du gör mig helt nedstämd. Jag ville nog sällskapa med dig, men jag behöfde, uppriktigt sagdt, vara ensam.

— Ah, jag förstår! — Åkeson närmade sig fönstret, vid hvilket Torstensköld stod och trummade med fingrarne på rutan.

— Jag gissar, hvarför du vill vara ensam. — Han lade handen på sin väns axel. — Du ville ännu en gång i minnet lefva om de lyckliga stunder, du hade med henne . . . Tror du icke, att jag gaf akt på, huru du ensamt dansade med henne och att du under hela aftonen icke hade ögon för någon annan af de unga damerna. Och hon, Hugo, — hon skulle kunna bli kär i dig, så mycket såg jag.

— Säger du det? Och likväl var det ju du, som ville öfvertyga mig om, att kunglig sekter Darbin var den utvalde, — svarade Hugo, rodnande som en ung flicka.

— Jag trodde så för ryktets skull, men jag har nu blifvit öfvertygad om motsatsen. Pass på, Hugo, och fånga lyckan, innan hon flyger ifrån dig.

— Råder du mig verkligen till det? — Hugo såg icke sin vän i ögonen, utan stod bortvänd ifrån honom.

— Hvarför skulle jag icke det? Jag önskar dig allt godt på jorden, Torstensköld. Flickan är vacker och äfven hvad jag tror, god och ädel. Dertill är hon rik... ingenting skulle således fattas i er lycka.

— Hvad frågar jag efter hennes rikedomar, blott jag eger hennes hjerta.

— Åh, ni kunna väl icke lefva på bara kärlek heller, det skulle allt bli en mager kost i längden. Din löjtnantslön lär väl icke förslå långt till att sätta upp ett sådant bo, som hon är van vid...

— Nej tyvärr, — Hugo suckade — Men ack! om hon icke vore rik, om jag vore det i stället, huru mycket lyckligare skulle jag ej då känna mig.

— Ba! fria du och, om du får ja både af far och dotter, har du ju allt det öfriga så godt som i dina händer.

Hugo svarade ingenting, utan gick fram och tillbaka öfver golfvet, som om han varit försänkt i djupa tankar. Plötsligt stannade han framför Åkeson och lade sina händer på dennes axel.

— Icke nu för ögonblicket, Åkeson, — sade han — men sedan, kanske om några dagar, skall jag gifva dig mitt förtroende. Tala emellertid icke mera om henne, nämn icke ens hennes namn, jag ber dig derom.

— Jag skall tiga, Torstensköld, om jag dermed gör dig en tjenst, — svarade Åkeson, icke litet förundrad öfver Hugos besynnerliga anhållan.

Skulle han redan ha gjort henne sin kärleksförklaring? — tänkte Åkeson och mönstrade Hugo obemärkt med sina blickar. Skulle hon vara lik så många andra unga qvinnor deri, att först tjusa, locka och sedan stöta bort. Åkeson hade ju uppsnappat hennes blickar, hennes strålande leende, då Torstensköld talade med henne. Huru litet anade han rätta förhållandet. Hugos oro kom sig blott deraf, att han icke var säker på sin lycka, så länge han icke visste, om han var gynnad af brukspatronen. Han ville der-

för icke gifva något förtroende, han ville icke tala om Elvira, så länge han icke hade allt klart för sig.

Åkeson stannade en timme hos Torstensköld och föreslog denne slutligen en promenad, men Hugo betackade sig och undskylde sig dermed, att han hade åtskilliga bref att skrifva. Det var ensamheten han behöfde . . .

Längre fram på eftermiddagen erhöll Hugo en biljett från brukspatron Örner. Med feberaktig ifver bröt han sigillet och slukade innehållet:

"Högvälborne Hr Baron H. Torstensköld!

Min dotter har gifvit mig förtroende af hvad som passerat emellan eder och henne på vår nyårsfest. Jag anhåller derför om ett samtal hos mig i morgon eftermiddag kl. 6.

Med högaktning och vänskap
Leonard Örner.

Stockholm den 2 Januari 18 . ."

— Skola dessa rader vara ett förebud till min lycka eller olycka? — Hugo läste ånyo igenom biljetten. — Jag förstår icke af detta, om han har någonting emot mig eller ej, om han vill emottaga mig som en son eller om han skall visa mig bort, emedan jag är fattig och ur stånd att kunna föda en hustru. Kanske tror han också, att jag är en vanlig lycksökare, hvars åtrå står mera efter hans pengar, än efter den sköna, unga dottern. "Med vänskap" tecknar han sig likväl. Skulle han ha användt detta ord, om han icke hyste något förtroende för mig?

Hugo funderade några ögonblick.

— Ah, — sade han slutligen, — det der är ju ett helt vanligt uttryck, som många begagna sig af, ett öfligt artighetsbevis, hvarpå man icke kan bygga någonting.

Hugo afbröts i sin monolog af en betjent, som inträdde och lemnade honom ett visitkort.

— En herre, som väntar i tamburen, bad mig gifva detta kort åt herr baron.

— *Christian von Holter, löjtnant vid kunglig majestäts lifgarde,* — läste Torstensköld på kortet. — Jag tager emot, — sade Hugo åt betjenten, som några ögonblick derefter öppnade dörren för von Holter.

— Du öfverraskar mig sannerligen, — Hugo räckte välvilligt handen åt den oförmodade gästen. — Hur angenämt för mig att få träffa tillsammans med vänner under min korta vistelse i Stockholm.

— Du kommer då icke att stanna här för någon längre tid? — inföll von Holter och satte sig ned på den stol, som Hugo sköt fram åt honom.

— Om en vecka eller så ungefär måste jag lemna hufvudstaden. Dock kostar det bra mycket på mig. Stockholm är i sanning en ljuflig ort för en stackars enslig landtjunkare som jag.

— Men derför bör du också njuta af alla de förströelser, vår kära hufvudstad har att erbjuda. Jag kommer just upp till dig för att höra mig för, om du är upptagen för aftonen? Jag tänkte, att vi eljest skulle kunna vara tillsammans . . .

— Jag tackar dig af allt mitt hjerta, men jag har tyvärr i afton åtskilliga angelägna göromål, som hindra mig ifrån att begagna mig af ditt vänskapsfulla anbud, — urskuldade sig Hugo.

Von Holter upptäckte på bordet bredvid sig brukspatronens biljett, som Hugo der hade lagt ifrån sig. Han misstänkte ögonblickligt, att i denna biljett stod något som rörde Elvira. Han låtsade bläddra i några tidningar, som lågo på samma bord, endast för att få ett tillfälle att stjäla biljetten.

— Ja så, du har så många göromål, — upprepade von Holter, med en skymt af hån, — att du icke ens har någon timme att uppoffra i mitt sällskap. Jag ämnade annars föra dig till ett ställe, som jag tror att du icke förut sett, men som du säkert hört talas om. Jag har gjort stor lycka derstädes och jag tänkte, att samma lycka möjligen skulle kunna komma äfven dig till del.

— Du talar i gåtor, von Holter; är det för att reta min nyfikenhet? Jag förstår dig inte . . .

— Du skall straxt komma att förstå mig. Du har ju hört talas om Lindfeltska spelklubben?

— Jag känner till densamma och jag vet äfven, att flera gått derifrån för att förkorta ett lif, som de förbittrat för sig sjelfva genom den uslaste af alla laster, spelsjukan.

— Men om man har tur . . .

— Så kan man ju mista denna tur ögonblicket derpå, — afbröt Hugo.

— Men om man är lugn och beräknande, kan man draga sig tillbaka, innan detta omslag kommer. Jag, till exempel, kan försäkra dig, har vunnit tiotusen mot ett som jag förlorat . . .

— Du . . . är du spelare? — afbröt Hugo häftigt med den yttersta häpnad.

— Icke just spelare i den mening du tyckes taga det. Jag försökte en gång och vann. Detta föranledde till flera försök och jag har sett. att lyckan är mig städse bevågen. Skulle det icke intressera dig att följa mig dit i afton, blott för att se, huru det går till . . . du behöfver ej spela, om du ej vill . . . Denna spelklubb är en efterapning af den beryktade Ahrngrenska. Du har ju hört talas om den? Det var i början af detta århundrade, som den existerade i ett hus på Norra Smedjegatan, detsamma, i hvilket skräddaren Kæding nu har sin "atelier". Inredd med den fabelaktigaste lyx, samlade denna klubb kring sina gröna bord gräddan af hufvudstadens manliga befolkning; förnäma damer påstås också derstädes icke ha varit någon främmande företeelse. Äfven embetsmän af de allra lägsta grader kunde få inträde, om de blott kunde beteckna sin plats med ett par rullar dukater. Silfver föraktades, alldeles liksom hos Lindfelt. Endast guld tages der emot, guld eller stora banksedlar. Ingen spejande betjening kan komma i frestelse att utsprida klubbens hemligheter, emedan ingen sådan får vara närvarande. De

präktiga matborden, dignande af alla möjliga läckerheter, uppfordras genom ett särskildt maskineri från kökens underjordiska regioner och alla andra försigtighetsmått äro vidtagna, så att icke ens ett ljud kan tränga fram till någon nyfiken lyssnare. Väggarne, så väl som fönstersmygar, äro madrasserade, och tjocka ogenomträngliga gardiner utestänga hvarje skymt af dager från de furstligt upplysta rummen. Och liksom den beryktade Ahrngren hvarje morgon välsignade de kortlekar, som skulle begagnas på aftonen, gör Lindfelt sammaledes.

— Måtte det bara icke sluta med Lindfelt på samma sätt som med Ahrngren. Trots sina välsignelser, blef han en tiggare och dog i elände.

— Detta får bli hans ensak. Jag erbjuder dig emellertid att i mitt säliskap göra ett besök på stället. Du behöfver som sagdt icke deltaga i något spel, om du sjelf ej vill. Jag går i alla händelser dit i qväll; kom med . . . se så, — von Holter lade handen öfver biljetten och kramade ihop den i sin hand, medan Hugo för ett ögonblick vände sig bort, — bestäm dig fort och jag kommer och hemtar dig, — han stoppade obemärkt biljetten på sig.

— Nå, låt gå! Jag skall följa med, det kan vara ganska intressant att se, huru det går till på en sådan der spelklubb, — svarade ändtligen Hugo, hvars nyfikenhet von Holter lyckats reta.

— Jag kunde väl tro, att du icke skulle vara så omöjlig att öfvertala, — jublade von Holter inom sig. — Vänta mig då i afton klockan åtta, — tillade han högt.

Och klockan hade icke slagit fullt åtta slag, förr än von Holter blef insläppt hos Hugo Torstensköld.

Då de inträdde i spelklubben, frapperades Hugo af den lyx som rådde öfver allt derstädes. Dörrarne stodo öppna mellan alla rummen i våningen, som var bländande upplyst af en mängd kronor och kandelabrar. De tunga, tjocka gardinerna voro nedsläppta för fönsterna och kring de madrasserade väggarne

stodo i första rummet höga karmstolar, hvilkas ryggstöd voro utsirade med genombrutet löfverk; rummet nästintill var orneradt i blått med silfver och det dertill gränsande gemaket i purpurrödt sammet och siden med guld. Speglar, som sträckte sig från golf till tak, i breda, förgylda ramar, och grupper i snöhvit marmor, med ämnen hemtade ur den grekiska mytologien, såsom en Diana, lutad öfver en slumrande Endymion, en Psyke med lampan lysande öfver den slumrande Amor, en Hebe, höljd i en lätt drägt, bekransad med rosor och med en bägare i handen, bidrog att förhöja prakten. Dertill kommo lefvande blommor, doftande ur kristallskålar och silfvervaser, placerade här och der i rummen.

Von Holter hade gått fram till Lindfelt, som med hofmannens artighet spelade sin roll af värd, och, läggande sin hand på hans axel, hviskade honom i örat:

— Jag har en vän med mig, som icke kommit hit för att deltaga i spelet, utan endast för att se, huru här går till.

— Således blott nyfikenhet? — inföll Lindfelt. — Men om han sedan sprider ut våra små hemligheter . . .

— Bah, — afbröt von Holter, — ni vet ju af erfarenhet, att de, som komma inom edra dörrar, med föresats att icke spela, alltid ändock låta förleda sig dertill . . . Var derför lugn, jag ansvarar för honom, — von Holter sade detta med en vältalig blick.

Hugo betraktade emellertid den samling af gäster, som hade infunnit sig. Han igenkände en och annan gråhårsman, och en och annan yngling, söner ur ansedda familjer, som troligen föga anade, att deras "stolthet och hopp" fans på detta ställe.

Men hvarför dröjer man att slå sig ned vid spelbordet? Hvad väntade man på? Gästerna sågo esomoftast åt dörren, sågo sedan på hvarandra och hviskade något, som Hugo ej kunde höra.

Då . . . hastigt och nästan ljudlöst inträdde en dam, högväxt och i en svart sammetsdrägt med långt släp. Klädningsärmarne voro öppna ända ifrån axeln, så att hennes hvita, runda armar, smyckade med armband helt och hållet blottades. En gnistrande juvelkam höll fast ett svall af mörka lockar öfver hjessan. Hennes ansigte doldes af en svart sammetsmask, endast hakan och munnen voro obetäckta och dessa partier läto ana, att den maskerade damen var en utmärkt skönhet. Läpparne voro purpurröda, svällande och med ett uttryck af fin sinlighet, hakan bländande hvit och af en ädel, ren form.

Hon besvarade allas helsning med en lätt böjning på hufvudet och satte sig ögonblicket derpå vid faraobordet.

Hugo följde spelets gång och blef allt mera intresserad. Von Holter var en bland de spelande och tycktes ha lyckan helt och hållet på sin sida. Den hemlighetsfulla damen tappade oupphörligt. Hennes hand darrade för hvarje gång hon satte ut ett kort . . . hennes ögon blixtrade under den svarta masken . . . hon förlorade åter. Läpparne blefvo liksom tunnare och pressade sig tillsammans, såsom ville de tillbakaträngа en klagan.

Ånyo utlades korten.

— Vinner — tappar — vinner — tappar!

Hugo böjde sig fram. Han vågade knappast andas . . .

Damen tappade åter. Hon syntes darra. Hennes sista dukat, ty det var endast guld som blänkte, hade försvunnit och ingenting annat återstod henne för ögonblicket än de dyrbara armbanden, hvilka hon slet ifrån sin arm och kastade till markören. Äfven dessa förlorade hon — då ryckte hon med en rörelse af förtviflan juvelkammen ur sitt hår, som upplöst böljade ned långt öfver ryggen. Ännu en gång utmanade hon ödet — och vann både armbanden och juvelkammen åter. Med ett trotsigt leende lät hon knäppa armbanden om sina armar.

— Jag visste det — lyckan sviker mig ändock aldrig, — sade hon och fäste kammen jublande i sina lockar.

Från det ögonblicket tycktes hon ha en afgjord tur. Och då hon steg upp från spelbordet, hade hon vunnit flera rullar dukater. Hon hade blifvit varm och fläktade med solfjädern, som äfven var svart och öfversållad med små silfverpaljetter. En ung man nalkades henne och bjöd henne vördnadsfullt armen.

Supén var färdig och värden hade slagit upp dörrarne till matsalen. Ingen betjening syntes till, utan hvar och en fick passa upp på sig sjelf. Bordet, med sin dyrbara servis, dignande af läckerheter, hade blifvit dukadt i den nedersta våningen, der köket befans, och medelst ett dertill inrättadt maskineri uppfordradt genom en lucka i golfvet.

— Hvem är den maskerade damen? — frågade Hugo under supén von Holter.

— Jag vet det icke, ingen vet det, men alla gissa, att det är grefvinnan G**. Hon kallas af oss endast för *Spader dam*, emedan hon alltid uppträder svartklädd. Hon har ännu aldrig gått härifrån med mindre än att ha vunnit. Du såg sjelf, huru lyckan till en början gäckades med henne . . . jag var dock viss på att hon skulle segra till slut. Känner du ännu ingen lust att deltaga i spelet?

— Om jag också, hvilket jag icke vill neka till, känner en viss frestelse, så eger jag likväl ingenting att sätta ut . . .

— Ar det ingenting annat, som hindrar, så se här, låt mig stå till tjenst, — han stack en rulle dukater i Hugos hand.

— Men om jag förlorar? — inföll Hugo, kännande en viss ängslan. — Jag är fattig . . .

— Men du har stora utsigter att bli rik, — von Holter spände ögonen i Torstensköld. — Den flicka i hvilken du är förälskad, för med sig millioner . . .

— Håll! — Hugo lade sin hand på von Holters

arm. — Tala icke med mig om hennes rikedomar, det sårar mig . . . Dessutom, är det väl sagdt, att hon besvarar min kärlek?

I detsamma kom Lindfelt och afbröt dem. Han vände sig till Hugo och började i en mycket belefvad ton konversera i hvarjehanda ämnen.

Slutligen lemnade gästerna matsalen, för att ånyo slå sig ned vid spelborden. Von Holter anvisade en plats åt Hugo och hviskade åt honom, att han skulle ha ögonen fullt öppna.

Spelet gick raskt undan. Hugo tappade, men vann tiodubbelt tillbaka. Han vann oupphörligt och hans mod växte dervid. Ju mera guld, som markören strök åt honom, desto mera intresserad och lifvad blef han.

— Jag börjar tro, att jag har lycka med mig, — tänkte han, — jag skall försöka begagna mig af hennes gunst, och i rätta ögonblicket draga mig tillbaka.

Von Holter betraktade forskande Torstensköld ansigte och kände skadeglädje inom sig öfver den växande ifver, Hugo lade i dagen.

— Så är det alltid, — tänkte han, — med dessa hetsiga naturer; de dragas alltid med till slut, om de vilja eller icke. Jag visste detta — han är nu i fällan och min försmådda kärlek är hämnad! Örner gifter icke bort sin dotter med en spelare — jag känner hans åsigt i detta fall.

Den guldhög, Hugo hade framför sig, började småningom smälta bort. Lyckan hade plötsligen vändt honom ryggen, men han trodde fortfarande på sin tur . . . Hade han varit klok, skulle han i det ögonblick, då den sista dukaten rullade ifrån honom, lemnat spelet, men i stället retades han af denna oväntade otur till nya försök, von Holter var genast färdig att bistäcka honom mera guld. Spelet fortgick oafbrutet, men då det slutade, visade det sig, att Hugo Torstensköld hade gjort en förlust på tre

tusen kornor. Von Holter hade vunnit och Hugo var således hans gäldenär.

— Jag är förlorad! utbrast Hugo, då han för en stund blef ensam med von Holter i ett af de små rummen. — Hvad skall jag betala med, jag som eger intet? Hvad skulle jag hit i denna fördömda håla . . .

— Lugna dig, min vän, — von Holter log ett kallt, hånfullt löje, som ej observerades af Hugo, — det är ju till mig du skall betala och jag fordrar icke några penningar af dig för ögonblicket. I en framtid kan du ju komma ur denna skuld. Denna framtid är icke långt borta — *jag vet det* . . .

— Och om jag skall bli rik genom henne, tänkte Hugo och lutade pannan i handen, — skulle jag blygas för att med hennes penningar qvitta denna skuld. Nej af egna, sjelfförvärfvade penningar vill jag betala denna lättsinniga, dåraktiga handling, men hvarifrån skall jag taga tre tusen kronor Jag kan bli förtviflad!

— Hvad grubblar du på? — sade von Holter, efter att ha gått fram till ett litet skrifbord, som stod emellan fönsterna. — Se här, skrif en förbindelse åt mig, att du om ett år, ifrån dato räknadt betalar mig tre tusen kronor. Ett år, min bror, är en lång tid och innan dess eger du säkert millioner.

Hvad ville Hugo göra annat än skrifva under sitt namn på reversen? Det var ju en "hedersskuld".

Huru litet anade han, att just dessa penndrag som han nu blixtsnabbt drog öfver papperet, skulle bli ett streck öfver hans lefnadslycka. Han kastade pennan ifrån sig och sprang upp af stolen. Von Holter vek ihop reversen och lade den i sin plånbok.

— Jag lockade icke hit honom förgäfves, tänkte han, jublande öfver sitt djefvulska försåt. — Du försköt mig, stolta flicka, för att skänka din varma, rika kärlek åt honom, och jag svor att jag skulle bli ert öde — jag har nu hållit min ed . . .

Då Hugo kom ut på gatan, rasade ett förfärligt oväder. Men han kände icke den skarpa kölden och

han visste knappast sjelf af att han vadade i djupa snödrifvor för att komma fram. Inom honom kämpade blygsel och förtviflan en hård strid. Att han låtit förleda sig att deltaga i spelet, grämde honom djupt, och han förbannade sig sjelf och von Holter, som dragit honom med sig i detta helvete.

— Om hon visste af detta, skulle hon helt säkert förakta mig! Elvira, din kärlek borde ha varit mitt värn, min sköld för alla frestelser, och hädanefter skall den blifva det. Du skall bli min räddande engel, ty jag är ingenting annat än en svag stackare.

III.

Lycklig kärlek.

Bakom de hvita, luftiga draperierna sofver hon ännu, leende i drömmen. Den fina, spetsprydda mössan hade glidit tillbaka till följd af någon omedveten rörelse med handen, så att det mörka, lockiga håret ringlade ned öfver den svällande kudden och öfver det glänsande, gröna sidentäcket. Öfver hennes ansigte, förr så blekt, allvarligt, nästan sorgset, låg nu ett rosenskimmer — ett återsken af kärlekens morgonrodnad i hennes själ -- ett uttryck af obeskriflig lycka och sällhet.

Nitton år, skön, rik, älskad och tillbedd af honom, som hon gifvit förstlingen af sitt hjertas hängifna, blyga, jungfruliga kärlek — måste hon ju känna en öfversvinnelig sällhet. Hon gjorde det också, men hon bäfvade och tänkte alldeles som Hugo: den lycka, som så oförmodadt kommit på hennes lott, var för ny, för stor, att kunna fattas i hela dess vidd och betydelse. Hon behöfde tid på sig för att vänja sig vid den.

Elvira hade icke alltid varit så lycklig. Rikedomen kan visserligen förskaffa många njutningar, men mot sorgerna och hjerteqvalen förmår det eljest allsmägtiga guldet ingenting. Elvira hade förlorat sin mor, en ädel, älskad mor, hvars bild aldrig kunde utplånas ur hennes minne. Hon begrät ännu och skulle aldrig upphöra att begråta denna förlust. Hon egde en syster, en tvillingsyster, född en timme senare än hon sjelf. De växte upp tillsammans i sjutton år, i endrägt och kärlek, och de förstodo aldrig annat än att älska hvarandra. Då inträffade något som störde Elviras hela lifsglädje och som försänkte henne i qval och förtviflan: hon förlorade denna syster på ett grymmare sätt än genom döden . . .

En ny sol hade nu gått upp i Elviras själ — sorgens skuggor började förblekna för dess lifgifvande ljus och värme: denna sol var kärleken till Hugo, så ny och derför så underbar . . .

Hon hade under den förflutna natten drömt om honom och drömde ännu huru hon vid hans sida vandrade på en solljus stig, blomsterströdd och med en blå, molnfri himmel öfver deras hufvuden. Hade han också drömt om henne? tänkte hon, då hon vaknade. Huru litet anade hon det försåt, som hans rival hade lagt ut för honom, och att Hugo hade tillbringat natten i en spelklubb samt der satt sin och hennes lycka på spel . . .

Hon lyfte sitt hufvud upp ifrån de mjuka kuddarne, sträckte handen efter ringklockan på nattduksbordet och kallade på sin kammarjungfru.

Brukspatron Örner prålade med en talrik betjening och hans dotter hade en uppassning, som icke stod efter någon förnäm dams. Han var svag för att lysa med sin rikedom och omgifva sig med ett öfverflöd, som kastade en viss glans öfver hans namn. Han var till sin börd af finsk adel, men hade dock till sin stora grämelse aldrig blifvit introducerad på svenska riddarhuset.

Elvira gjorde sin toalett och iklädde sig med kammarjungfruns biträde en täck morgondrägt.

— Du har kammat mig utmärkt väl i dag, Clara — sade hon, då hon kastade en sista pröfvande blick i spegeln.

Clara betraktade med stolthet och förtjusning sin unga fröken. Ett beröm från Elviras läppar gladde henne högst af allt i verlden. Att hon höll af sin matmor, är för litet sagdt; hon nästan dyrkade henne som ett högre väsen och skulle, om det gält, gått igenom eld och lågor för hennes skull. Hon hörde till dessa ovanliga tjenarinnor, som numera, beklagligt nog, blott äro en tradition. Elvira visste också att uppskatta sin kammarjungfrus tillgifvenhet. Hon gaf henne sitt fulla förtroende. Clara var således äfven invigd i den olyckliga hemligheten med tvillingsystern . . .

— Hvad jag är lycklig i dag . . . så lycklig har jag icke känt mig på många år!

— Fröken kan hafva skäl att vara det också, — inföll Clara, som sysslade med alla dessa småsaker, skimrande af kristall och silfver, som prunkade på toaletten. — Baronen är så ståtlig, så vacker och ser så innerligt god ut, att min fröken aldrig kan bli olycklig med honom. Tänk när den dagen kommer, då jag får kläda min älskade fröken till brud! Ack, jag ser redan i andanom hela ståten . . . och brudklädningen sedan! Hvit skall den vara, hvit som en nyfallen snö . . . fröken väljer ju hvitt . . . det kläder så bra och hvitt är oskuldens färg?

Elvira log åt Claras ifver och nickade gladt och vänligt åt henne.

— Ja, Clara, din smak öfverensstämmer med min egen: hvitt passar bäst för en brud . . .

— Som är så ung och vacker som min fröken.

Elvira fortsatte att språka med sin kammarjungfru, tills hon gick till frukostbordet, der brukspatronen redan väntade henne.

— God morgon, — helsade Elvira och räckte

sin panna åt fadern att kyssa. — Jag har sofvit öfver i dag . . . derför har jag dröjt längre än vanligt.

— Jag undrar icke på, att du ej har reda på tiden, då ditt lilla hufvud måste vara uppfyldt af så många tankar . . .

— Ack, — Elvira rodnade, — jag är så lycklig och det är dig jag har att tacka och välsigna för denna lycka! — hon tryckte faderns hand med värme.

— Snart flyger du ur boet, Elvira, för alltid. Det kommer att bli tomt efter dig . . . du är ju det enda i verlden, som återstår mig att älska.

— Men hvad hindrar, att du tillbringar sommarmånaderna hos oss och vi den långa vintern hos dig?

— Det var en god idé, Elvira; vi skola vara tillsammans så mycket som möjligt, och ni båda skola förljufva mina sista dagar.

— Ja, så mycket det står i vår förmåga, älskade fader, — hviskade den unga dottern, rörd, sänkte sitt lockiga hufvud och knäppte andaktsfullt ihop sina händer.

Far och dotter dröjde ovanligt länge vid frukostbordet.

Tiden var redan långt framskriden på den dag, då Elvira utbytte morgondrägten mot en klädning, som hon aldrig förr hade begagnat och som dagen förut hade kommit ifrån sömmerskan. Den var af ytterst fint ylle, blandadt med silke, och skiftade i guld och brunt. Den klädde henne utmärkt. Det släta lifvet, som ända upp till halsen var hopknäppt med små perlemorknappar, lät hennes på samma gång smidiga och yppiga former på det fördelaktigaste framträda.

Brukspatronen, som hade varit ute i staden, kom icke hem förrän klockan fyra, den vanliga, bestämda middagstimmen. Elvira åt så godt som intet . . . huru skulle hon väl kunna känna någon hunger under sin längtan till aftonen?

— Klockan sex skulle han ju vara här, — sade hon, — då hon kom för sig sjelf och kastade en blick

på bordsstudsaren i hennes rum. — Klockan är nu fem, således ännu en timmes väntan, — hon kände, huru lifligt hennes hjerta bultade, hon tyckte att hon till- och med hörde dess häftiga slag.

Hon tog plats i en emma och hvilade armen mot en dyna, som hon och tvillingsystern tillsammans hade broderat. Hennes tankar fördes samtidigt på armbandet, den klufna ormen, som hon bar på sin venstra arm under klädningsärmen och som var förknippadt med minnet af Elisabeth, tvillingsystern.

— Hvar är hon? Under hvilket namn döljer hon sig? Och finnes hon ännu i lifvet? — suckade Elvira med en skälfvande tår på det yttersta af ögonfransen. — Och om hon ännu andas, skola vi någonsin åter träffas och bli lyckliga som fordom? O, min far, du var för hård och sträng mot henne! Hon var ju blott ett barn, ett barn på sjutton år, som nog fått ångra den stund, då hon flydde från hemmets tröskel. Elisabeth, hvar tog du ditt mod ifrån? Jag skulle icke ha vågat trotsa min fars vilja . . . jag skulle icke hafva styrka att ensam och värnlös gå ut i verlden, såsom du gjorde, för att få följa din älsklingshåg . . .

Elviras tysta monolog afbröts af Clara, som frågade, om fröken ville sitta längre i skymningen, som redan öfvergått till mörker, eller om ljus skulle tändas.

— Gör det, Clara, och sitt en stund hos mig, — sade Elvira, som ville bortjaga alla dystra och plågsamma hågkomster.

Clara gaf akt på Elviras röst. Den lät icke glad som förut, utan vibrerade i en sorgsen ton.

— Att sitta så här i mörkret, kan framkalla de underligaste tankar, — sade Clara och skyndade att göra rummet så gladt och upplyst som möjligt. — Fröken är upprörd, men jag skall, om ni tillåter, förströ er med något, som jag sjelf nyss haft mycket nöje af?

— Du gör mig sannerligen nyfiken, Clara, hvad kan det vara?

Clara drog fram en kortlek ur fickan och lade den på bordet, efter att ha kastat en försigtig blick åt dörren.

— Ah! — Elvira log och gaf henne en vink om att skjuta för rigeln. — Min far kan komma och öfverraska oss . . . Men detta är för galet af tvänne kloka menniskor, — tillade hon, då Clara satte sig ned och började lägga ut korten.

— Fröken går i hjerter. Se der, hjerterdam. och se der, visste jag ej, att hjerterkung och hjerterknekt skulle följa efter. Han ligger med tankar och person till fröken. Men här uppstår ett förhinder . . . tårar . . . fy, så dumt! . . . och allt detta är en karl som är falsk; det synes deraf att han går i tvänne färger. Jag brukar kunna läsa sant i korten, men Gud gifve, att jag nu icke spådde rätt!

Elvira skrattade hjertligt åt Clara, som syntes riktigt bedröfvad.

— Det är väl, att jag icke tror på dina kort, — sade Elvira. — Jag skulle eljest ängslas och oroa mig för den der okände falske, som går i två färger.

— Hjerter ess, så som det nu ligger, betyder förlofningsringen och der — hjertertia, som är giftermålet. Men hvad ser jag! . . . ett . . . två . . . tre . . . fyra . . . fem! Innan detta giftermål sker, ligger många tårar och stora bekymmer. Men fröken skall ändock få honom till sist, fastän ett stort vatten kommer att skilja er åt.

Clara satt ännu länge och fortfor att blanda och lägga ut korten. Klockan slog slutligen sex. Elvira spratt till . . . kanske var Hugo redan i trappan? O, huru gerna hon hade velat ila honom till mötes! Men detta stred ju mot det passande, då hon ännu icke var hans trolofvade. Hennes far skulle säga henne till, då stunden var inne för henne att visa sig.

— Tag bort korten, Clara, — sade hon ifrigt. — Gå in i ditt rum och var till hands, då jag ringer.

Clara sköt blixtsnabbt korten från bordet och skyndade bort.

Elvira gick fram till spegeln. Hon ordnade en lock, som sjelfsvåldigt hade fallit ned i pannan. Hon ville framstå för honom skön, tjusande, och likväl rodnade hon vid denna för en ung, älskande flicka så naturliga önskan. Glad, längtansfull, bidade hon sin far, som skulle hemta henne, för att lägga hennes hand välsignande i Hugos.

Visaren på uret skred långsamt framåt, förskräckligt långsamt, tyckte Elvira, och en ny qvart hade ändtligen förflutit. Då hörde hon steg . . . i samma ögonblick öppnades dörren. Brukspatronen inträdde och bjöd sin dotter högtidligt armen. Han ledde henne ut i salongen, der Hugo stod med flygande pulsar och hjertat stormande af glädje. Han hade nyss begärt Elviras hand och fått faderns tillåtelse att älska henne. Och nu kom hon honom till mötes . . . Hugo hade så när störtat på knä, för att i denna ödmjuka ställning mottaga sin lefnads sällhet.

Deras ögon möttes — Hugos och Elviras blick smälte tillsammans i en enda klar stråle. Aldrig skulle de glömma detta ögonblick, det sällaste i deras lif.

— Älsken hvarandra och blifven lyckliga, — sade brukspatronen och lade deras händer tillsammans.

Hugo lindade sin arm kring hennes lif och tryckte henne intill sig. Det var ju hans rättighet — hon var ju hans trolofvade. Och Elvira — hon rodnade och lutade sitt hufvud i blyg förvirring mot hans bröst.

Brukspatronen försvann för att låta dem vara ensamma under de första ljufva ögonblicken.

— Du blef dock min, — hviskade Hugo. — *Min — du är min* — se der hvad jag skall upprepa intill min dödsstund. Elvira, kan en kärlek finnas så skön som vår? Du är solen i mitt lif, värmen i mitt blod, det är du som sätter mitt hjerta i rörelse. Utan dig skulle jag dö, förtvina . . . utan dig vore det ingen dag, intet ljus, ingen glädje . . . tomt och öde vore hela lifvet!

En lågande kyss brann på Elviras läppar . . . hon bäfvade, men af sällhet.

De hade tagit plats i en mjuk, svällande soffa. Det var så tyst och stilla omkring dem, så dunkelt, ty endast några ljus hade blifvit tända i kronan. De talade sakta och om ingenting annat än om sin kärlek och sin framtida lycka.

— Du får icke lemna mig, Elvira, du måste följa mig nu . . . hur skulle jag eljest kunna lefva till morgondagen.

— Svärmare! — hon strök med sin hand en lock ur hans panna, den hon sakta vidrörde med sina läppar. — Du är mig så kär, — sade hon, — att jag gerna skulle följa dig nu, men — vi äro ju så lyckliga som det nu är. Vi kunna hvarje dag få vara tillsammans . . .

— Men huru länge skall jag vänta tills jag får kalla dig min maka? Är det ännu långt dit? Jag känner mig så orolig, jag vet ej hvarför . . . jag skulle aldrig vilja släppa dig ifrån mig, han höll henne fast sluten intill sig, så hårdt, så passioneradt, som om någon hade hotat att slita henne ifrån honom.

— Du är så häftig . . . du skrämmer mig . . . jag är rädd . . .

— Vid mitt hjerta har du intet att frukta.

En stund förgick af himmelsk berusning — en stund, då tvänne själar flögo hvarandra till mötes och tvänne hjertan slogo med samma slag.

I, som älsken, och I, som hafven älskat, I minnens nog sällheten, berusningen af ett sådant ögonblick! Det upplefves blott *en gång* och glömmes sedan *aldrig*.

Brukspatronen visade sig på tröskeln. Han log åt deras lycka. Afven han hade en gång varit ung och förälskad. Denna tid hade varit den lyckligaste i hans lif. Han suckade . . . han, såsom alla, önskade dessa flydda dagar tillbaka, då han förhoppningsfullt blickade ut i verlden, med en älskande qvinna vid sin sida.

Af grannlagenhet mot ännu lefvande slägtingar till Hugo Torstensköld har förf. icke låtit honom uppträda under sitt verkliga familjenamn.

Den unge ädlingen härstammade från en vidtfrejdad slägt, med hvars krigiska och ärofulla bedrifter månget blad i Sveriges häfder är fulltecknadt. Det är icke meningen att här orda något om de lysande bragder, som Torstensköldarne hjeltemodigt hade utfört redan under unionstiden, eller om de segerrika fälttåg, hvari de hade deltagit under Gustaf II Adolfs befäl, då de vunno icke blott stor ryktbarhet, utan äfven visste förskaffa sig betydliga rikedomar, emedan detta ligger alldeles utom denna berättelses område.

En bland dessa förfäder, kanske en af de utmärktaste, ädlaste och tappraste, hade i en af Sveriges fruktbaraste och minnesrikaste provinser uppbyggt en borg, som genom vådeld till större delen förstördes 1718. Länge stodo de svartbrända, nakna tegelmurarne såsom en kolossal ruin på sin höga bergsklippa, som lodrät höjde sig ur hafsvikens lugna, spegelklara, men falska vågor, hvilka vid minsta stormiga vind började välta, fräsa och stänka sitt skum ända upp till borgens väldiga stenmassor. Slutligen reste sig det gamla slottet åter upp ur sin ödeläggelse. En af arfvingarne lät restaurera detsamma, men det blef icke samma ståtliga riddarborg som fordom. Ombyggnaden skedde i ett inskränkt omfång samt i en smaklös stil, en falsk blandning af både den götiska och normandiska, med i murarna djupt intryckta fönster och i det ena af hörnen, som vette utåt sjön, ett rundt torn med små kamrar under takåsen, till hvilka ledde en smal, brant vindeltrappa.

Den åldriga parken, belägen straxt nedanför borgen, var vidsträckt, men dyster, med sina långa sandgångar under sekelgamla, lummiga träd, hvilkas grönskande kronor knöto sig så tätt tillhopa, att de bildade ett mörkt, för hvarje ljusglimt ogenomträngligt hvalf. Der fans äfven ett grekiskt tempel, men ku-

polen, hvilande på fristående kolonner, och med tvänne stenlejon liggande på hvar sin sida om ingången. Nära derintill slingrade sig en bäck, hvaröfver ledde en brygga med jerngaller å ömse sidor, och straxt der bredvid krökte sig en gångstig under dunkla trädgrupper, som kastade djupa slagskuggor öfver en öppen plats, der på en grönskande ättehög reste sig ett monument, hvars inskription endast bestod af namnet *Maria. Död 1642.*

De många underlydande hemmanen till detta urgamla gods hade småningom under tidernas lopp och under olika regenters styrelse undergått en betydande reduktion, så att de fordom rikliga inkomsterna hade mycket krymt ihop vid tiden för denna berättelse. Den stolta borgen eller Riddersborg, hvilket var dess ursprungliga namn, hade dock aldrig varit i någon annan slägts händer än den Torstensköldska. Egendomen var ett fideikommiss, som öfvergick vid hvarje innehafvares död till den förstfödde i familjen, men endast på svärdssidan.

Många kostliga och dyrbara kuriosa, eröfringar från förfädernas krigståg, hade följt med detta fiedeikommiss, men funnos nu mera icke till, utan hade skingrats åt skilda håll, dels genom gåfvor, dels genom försäljning. Slägtens forna rikedomar hade också efter hand smält tillsammans — på hvad sätt, derom voro uppgifterna olika — och fadern till Hugo Torstensköld, en pensionerad kapten vid ett landtregemente och som tillhörde en sidogren af familjen, lefde och dog i ytterst små vilkor. Vid sin hustrus död, som inträffade då Hugo endast var åtta år gammal, skickade han i sin sorg och förtviflan sonen till sin kusin, då varande fideikommissarien på Riddersborg, med ett bevekande bref, att han skulle antaga sig och uppfostra den meddellöse gossen, hvilken derest icke kusinen gifte sig och fick några arfvingar, en gång skulle blifva hans efterträdare på förfädernes borg. Men denna kusin, Willebald Torstensköld, tycktes icke ömma för den lille fränden, i hvilken

han blott såg en blifvande inkräktare, utan skickade honom tillbaka till fadern lika tomhändt och ohulpen som han kommit. Någon hjelp hördes aldrig sedermera af och Carl Gustaf Torstensköld, Hugos far, var för stolt och för djupt kränkt att utsätta sig för ett ytterligare afslag från sin hårdhjertade kusin.

Willebald Torstensköld, hette det, var en lärd och berest man. Han hade studerat läkarevetenskapen vid flera utländska universitet, men egnade sig aldrig på allvar åt detta kall. Vid fyratio års ålder blef han insatt i fideikommissrättigheten till Riddersborg och lefde sedan uteslutande af hvad dess jord inbringade honom. Sjelf befattade han sig aldrig med landtbruket utan hade skaffat sig till biträde en fullt kompetent och pålitlig person, som styrde och ställde i husbondens ställe.

Willebald hade med en högst egendomlig smak inredt nedersta slottsvåningen, hvilken han sjelf bebodde, medan de öfre fingo stå öde och nästan aldrig beträddes. Sällan syntes någon gäst på det gamla herregodset, hvars park så vanvårdades, att ogräset fritt fick växa öfver alla vägar och gångstigar. Willebald lefde alldeles ensam för sig sjelf och inneslöt sig tidtals i sina rum, så att han på veckor icke syntes utom deras dörrar. Hvad gjorde han? Forskande i sina gamla luntor i biblioteket och sysslande i laboratorium, tillbragte han dagarne, nästan skygg för sina medmenniskor. Någon slägt ville han icke veta af.

Någon qvinna hade han visst heller aldrig älskat, åtminstone icke annat än för stunden. Redan från barndomen hade han röjt ett fantastiskt och öfverspändt lynne. Han hade gerna lyssnat till det underbara och öfverdrifna samt ifrigt studerat Svedenborg, och vid en mera framskriden ålder trodde han blindt på den animala magnetismen och dess föregifna konst att under magnetisk sömn kunna se och uppenbara fördolda saker och ting. Han förfäktade äfven Messers påstående, att man genom magnetism

kan bota sjukdomar, och han hade vid ett tillfälle visat prof på, att han kunde försätta en ung dam i somnambuliskt tillstånd.

Denne enstöring, nu sextio år gammal, hade Hugo några gånger besökt, sedan han slagit sig ned i den trakt, der hans kompani var förlagdt och der äfven Riddersborg var beläget. Han blef emottagen som en främling och något slägtförhållande vidrördes aldrig. Hugo besvärade icke ofta den otillgänglige fränden med sina visiter, och månader kunde förflyta, innan han vände sina steg till Riddersborg.

Hugo Torstensköld, som hade förlorat sin far tvänne år efter moderns bortgång, stod då alldeles ensam och oförsörjd i verlden, en stackars fader- och moderlös gosse. Endast Gud vet, huru det skulle ha gått med honom, om icke en hederlig, ömhjertad man hade tagit honom i sitt hus och gifvit honom en lika uppfostran med sin egen son. Hugo egde visserligen på sin moders sida några slägtingar, men de befunno sig icke i de omständigheter, att de kunde vara honom till någon tjenst. En af dessa slägtingar egde en vacker dotter, en syssling till Hugo, hvilken slutligen gjorde ett lysande parti, och det var i hennes familj Hugo under sin vistelse i Stockholm blifvit inbjuden att tillbringa julhelgen.

Den man som på alla sätt hade varit i faders ställe för den tioårige gossen, stod icke i något slägtförhållande till Hugos far, men hade såsom mångårig granne och umgängesvän knutit med denne en nära förbindelse. Han hade redan flyttat från trakten, då kapten Torstensköld dog. Vid första underrättelsen derom reste han för att taga reda på den aflidnes affärsställning och tog då det sörjande, öfvergifna barnet med sig hem. Detta hem var Malmvik, beläget icke långt från Stockholm och blott omkring tre fjerdedels mil från Drottningholm.

Mamlvik kallades fordom Hundskinnstorp, efter en Peder Hundskinn. Dess härliga läge vid en vik af Mälaren, dess leende grönskande ängar och dess tju-

sande skogsdungar gjorde att Hundskinnstorp förvandlades af riksskattmästaren Erik Larsson v. der Linde till sätesgård. År 1622 fick han af konung Gustaf II Adolf bref på några gods härunder. Det var denna konung, som gaf gården dess nuvarande namn, Malmvik, då han en gång derstädes var gäst hos v. der Linde.

Malmvik var länge ett arf i v. der Lindeska slägten. En gammal jettestor lind finnes än i dag på gården, straxt invid stora byggningen, så nära en af dess murar, att det täta löfverket under sommartiden nästan förtager hvarje skymt af dager i ett af rummen. Om denna lind, märkvärdig för sin ålder och storlek, gick den fabelaktiga traditionen, att den fälde en gren, då någon af slägten v. der Linde afled.

På detta herresäte förflöto de lyckligaste dagarne af Hugo Torstenskölds barndom. Aldrig skulle han glömma sina ädla fosterföräldrar, hvilka nu båda voro döda och hvilade i Lofö kyrkogård. En gång hade han, sedan han blifvit man, besökt deras graf och böjt sitt knä på torfvan, välsignande i sitt hjerta deras minne. Han hade då äfven gjort ett besök på Malmvik, uppehållit sig länge i den stora fruktträdgården, gått igenom dess orangerier och suttit en hel timme på den öfversta afsatsen till den breda trappan, som, infattad i en stenmur, ledde ned till trädgården. Under denna timme lefde han om i minnet sin glada barndom. Aldrig skulle en sådan tid, full af oskuld och hjertefrid, återkomma! Han skulle aldrig nu kunna känna samma frid, som då . . . Hur litet kunde ej då bereda honom glädje: ett fullmoget, rodnande äpple, en doftande, daggbestänkt ros, vindens sakta sus i den stora linden, der han under dess grenar, i sitt barnsliga svärmeri, trodde sig se den gråklädda qvinnan, hvilken, enligt en sägen som gick i trakten, stundom visade sig i solnedgången.

Allt hvad Hugo hade upplefvat i sina barndoms- och första ungdomsår förtäljde han för Elvira och

hennes far. Han berörde dock så skonsamt som möjligt allt hvad som angick Willebald Torstensköld, och förteg alldeles sin öfvertygelse om, att denne hans närmaste slägting möjligen icke var i besittning af sina sinnens fulla bruk.

Elvira lyssnade med hänförelse till Hugos skildringar, hvilka framställdes på ett lifligt och målande sätt. Brukspatronen kände sig förtjust och stolt öfver att hans dotter skulle blifva förenad med ättlingen af en så utmärkt slägt. Med hans egna millioner skulle Torstensköldska namnet åter uppblomstra till sin forna glans och härlighet. Riddersborg kunde återfå åtminstone någon del af sitt forna prakfulla utseende, och den vanvårdade parken kunde återställas i sitt förra skick och förskönas till en verklig lustpark. Elvira skulle blifva den sköna borgfrun, omgifven af en lysande betjening, beryktad för sina välgerningar, och kanske slutligen få mottaga kungliga besök, hvilket ju kunde — rendera honom sjelf en ny, grann ordensstjerna. Allt detta hägrade för brukspatronens inbillning och han högmodades redan i andanom vid tanken på det ståtliga framtidsperspektiv, som hans fantasi framtrollade. Om nu bara Willebald Torstensköld så fort som möjligt ville samlas till sina fäder, så att Hugo kunde få efterträda honom på Riddersborg — då vore lyckan fullständig. Men den sextioårige mannen kunde ju ännu lefva några tiotal — denna förmodan sökte dock brukspatronen slå bort ur sina tankar; han ville hoppas det bästa och se framtiden så ljus och glad som möjligt.

Hugo och Elvira skulle aldrig glömma sin första kärleksqväll. Med hennes hand i sin satt han efter supén ännu länge qvar i salongssoffan och talade om morgondagen, då han skulle få sätta förlofningsringen på hennes finger och säga inför hela verlden, att hon tillhörde honom. Elvira såg på honom med blickar strålande af kärlek och lycka. Ännu en gång lin-

dade han sin arm kring hennes lif, kysste henne och tog sedan farväl . . .

Klockan slog half tolf i Maria kyrktorn, då Hugo trädde ut genom porten till Elviras hem. Han stannade ett ögonblick och såg uppåt husets öfre våning, gick sedan några steg framåt gatan, för att kasta en sista afskedsblick åt de fönster, som han visste tillhöra Elviras sofrum. De lågo på gafveln med utsigt öfver trädgården . . . han såg ett matt ljussken tränga fram genom en öppning mellan de nedsläppta gardinerna.

— Slumra ljuft, älskliga väsen, slumra ljuft! Du skall drömma om mig — denna tanke gör mig öfverlycklig . . . Vore morgondagen blott redan inne, men ännu ligger en lång natt emellan den! — hviskade Hugo, icke annande, att en man, insvept i en mörk cirkelkappa, hörde hvad han suckade fram i sin kärleksyrsel.

Då Hugo aflägsnade sig, störtade denne man fram. Han hade stått tryckt emot den långa, höga muren, hvilken åt Hornsgatan omgifver den gamla trädgården. Han kastade kappan tillbaka, för att sträcka fram sin knutna och hotande hand efter Hugo. Han skrattade eller uppgaf ett doft, men hemskt, afgrundslikt skrik.

— Vore morgondagen blott redan inne, — mumlade han, upprepande Torstenskölds ord, — ja, vore morgondagen redan inne . . . Jag var nog ädelmodig att förunna dig dessa långa lyckliga timmar, som du njutit med henne, medan jag gått här fram och tillbaka, marterad af alla helvetets qval! Men detta gjorde jag, för att din smärta skulle svida så mycket mera . . . Du skall aldrig ega denna sköna flicka, som jag älskar, aldrig, om ock jag skulle nödgas strypa er båda!

Von Holter — ty det var han — vek af om hörnet till Björngårdsbrunnsgatan, och tog vägen öfver S:t Paulsgatan, för att undvika ett möte med Hugo.

IV.

Hämdplaner.

Von Holter hade, såsom förut är nämdt, låtit den biljett, som brukspatron Örner skrifvit till Hugo, försvinna i sin bröstficka, och den hämdlystne rivalen hade derigenom fått veta, att Hugo var kallad till brukspatronen för att erhålla hans dotters hand; ty, tänkte von Holter, brukspatronen skulle icke ha besvärat sig med att skrifva till Torstensköld, om denne haft att vänta ett afslag på sitt frieri.

De timmar, Hugo tillbragte hos Elvira och njöt sin första kärlekslycka, gick von Holter utanför på gatan, dels promenerande fram och tillbaka på trottoaren, dels ströfvande omkring hela qvarteret. Fast han icke sett, då Hugo gick in i huset, ty han hade sjelf kommit några minuter för sent, var han dock öfvertygad om att Torstensköld befann sig der. Han ville icke lemna sin post, förrän han sett denne aflägsna sig. Huru stirrade han icke under sin promenad på fönsterna och på nummern 29, hvarje gång han gick förbi porten!

Morgondagen var inne, den morgondag, efter hvilken Hugo så mycket hade längtat, och icke mindre von Holter. Den förre, derför att han då skulle få sätta sin ring på Elviras hand och mottaga en sådan i utbyte af henne, så som ett insegel på deras kärlek. Den senare, för att få krossa och tillintetgöra sin rivals lycka, och för att få se honom föraktad och utstött af den familj, hvilken han trott sig för alltid komma att tillhöra.

Hugo var redan uppstigen och ute i staden klockan nio på morgonen, för att i en guldsmedsbutik köpa förlofningsringen. Von Holter hade varit ännu tidigare uppe, ehuru han visste, att Torstensköld icke kunde infinna sig hos brukspatronen tidigare än efter klockan tio.

Då tornuret i Maria kyrka slog nio, sköt von Holter upp porten till n:o 29 Hornsgatan.

Med ett elakt leende lemnade han sitt kort åt betjenten och tillade, att denne skulle framföra hans helsning, att ett högst angeläget ärende var anledningen till hans ovanliga morgonbesök.

Von Holter blef straxt derpå insläppt i brukspatronens enskilda arbetsrum, som var inredt med den yttersta elegans, men med en öfverlastning af grannlåts- och konstföremål, hvilket förrådde en viss skefhet i egarens smak. Två saker föllo betraktaren genast i ögonen: Napoleon I:s bröstbild i marmor, som på en hög piedestal stod mellan fönsterna — brukspatronen var nämligen en stor beundrare af den despotiske och egoistiske verldseröfraren — samt en uppstoppad påfågel, hvilken stod på en förgyld ställning i ett af rummets sidohörn, utbredande sin granna, i alla regnbågens färger lysande sjert.

Örner kom von Holter till mötes. Denne hade alltid blifvit väl emottagen af honom och gerna sedd som gäst.

— Hvad förskaffar mig nöjet af ett så tidigt besök? — frågade brukspatronen med ej ringa nyfikenhet.

— Jag vet icke, huru jag lämpligast skall framställa saken, hvilken, fruktar jag, icke blir så angenäm, — stammade von Holter, sjelf ett ögonblick förlägen huru han på ett passande sätt skulle lägga sina ord, så att brukspatronen icke skulle misstänka att det var af hämdkänsla han ville störta Torstensköld.

— Tala, min herre! — uppmanade Örner, ännu mera angelägen att få veta hvad von Holter kunde ha att säga.

Brukspatronen sköt fram en stol åt honom och satte sig sjelf helt nära intill.

— Se så, säg nu ut hvad som liggar er på hjertat, — sade han vänligt.

Han började tro, att von Holter hade råkat i

någon penningeförlägenhet och derför ämnade vända sig till honom.

— Hvar och en, som haft det oskattbara nöjet och den stora äran att lära känna er, herr brukspatron, — började von Holter, — ser i er en utmärkt man, ädel, storsinnad och derför i hög grad aktningsvärd. Jag nämner detta, emedan jag vördar er och är djupt tacksam såväl för den välvilja, ni städse bevisat mig, som för alla de glada, lyckliga stunder jag tillbringat i ert hus, hvilka jag aldrig, huru länge jag än lefver, skall kunna glömma.

— Hvart vill han komma? — tänkte Örner, hvilken, liksom de flesta menniskor, icke kunde undertrycka en känsla af välbehag vid åhörandet af von Holters smicker.

Smickret är, som honungsdroppen, ljufligt sött och angenämt. Få äro de som icke älska denna sötma; men liksom för mycket honung ingifver äckel och vämjelse, så väcker för mycket smicker afsky och misstanke . . . skulle von Holter vara nog klok, att icke drypa för många af smickrets honungsdroppar i brukspatronens fåfängliga själ?

— Era utmärkta förtjenster, herr brukspatron, behöfver jag här icke framhålla — ni eger sådana af så ovanligt slag, att de kunna tjena till mönster för hvarje man, som sträfvar att komma sig upp i verlden och blifva lycklig. Det är af ren högaktning och välvilja för er, som jag nu kommit hit, nej, det är förlitet sagdt, af innerlig kärlek, en kärlek, icke olik en sons till en fader.

— Ni smickrar mig allt för mycket, min herre, men det gläder mig, att jag eger er vänskap.

— Herr brukspatron, var öfvertygad om, att det blott är den mest tvingande orsak som förmått mig att gå hit . . . Jag höll på att vända om, då jag kom i porten, men jag *måste* — pligten, hedern manade mig dertill.

— Brukspatronen såg med högsta förvåning på von Holter. Hvad menade han?

— Er frid er lycka och er enda älskade dotters framtid står i detta ögonblick på spel, — yttrade von Holter lågt, nästan hviskande fram orden.

Det afgörande ögonblicket var inne — skulle han lyckas?

Örner reste sig till häften i fåtöljen, men sjönk åter ned, öfverväldigad af en obehaglig känsla.

— Ni skrämmer mig? Hvad har händt? Hvad syftar ni på?

— Gud skall veta, att jag helst sett, att någon annan än jag öppnat edra ögon . . .

— Inga omvägar längre . . . tala, tala fort!

— Säg mig först, herr brukspatron, om ni tror, att en spelare någonsin kan qväfva sin lusta efter detta usla nöje?

Örners ansigte mörknade. — Nej, jag tviflar derpå, emedan jag sjelf eger ett ohyggligt minne af en spelare, som lofvade och svor sin hustru på sina knän en helig ed, att han skulle öfvergifva denna last, men ändå bröt han sin ed, ruinerade sig sjelf och bragte hustru och barn till tiggarstafven.

— Nå väl, må det nu sägas ut, — von Holter steg upp, — den unge man, — fortfor han, — åt hvilken ni med så stort förtroende kanske redan gifvit bort er dotter, är en spelare. Jag anser det för min pligt att upplysa er derom . . .

— Hugo Torstensköld . . . är Hugo Torstensköld en spelare? — Örner störtade upp, blek och med gnistrande ögon.

— Ja, han är en spelare. Jag har sett det sjelf med egna ögon . . . Jag blef öfvertalad af en vän att besöka Lindfeltska spelklubben, och jag tillstår, att jag var nyfiken att få se, huru der går till, utan att behöfva deltaga i något spel. Då — hvem fick jag se sitta vid faraobordet, feberhet, darrande, om icke Torstensköld! Han vann, han tappade, han vann åter igen, men förlorade derefter ständigt. Slutligen steg hans förlust till tre tusen kronor. Hvarifrån skulle han taga dem, en fattig löjtnant, som knappast

kan lefva af sin lilla lön? Jag såg hans ångest, — von Holter triumferade inom sig öfver Örners tilltagande ängslan. — Jag hade alltid betraktat Torstensköld såsom en vän, jag ville hjelpa honom och lånade honom derför mot hans förbindelse den summa han måste utbetala.

— Min Gud . . . Jag vill icke tro, att ni talar osant, huru obegripligt detta än låter om Torstensköld, hvilken jag ansett som ett mönster för unge män, och som jag med stolthet skänkt min dotter. Men säg mig, när hände detta.

— I förrgår, herr brukspatron.

— Omöjligt! — Örner fattade von Holter hårdt i armen. — Omöjligt, säger jag! Ni ljuger . . . ni vill svärta honom i mina ögon . . . ni har agg till honom; *hvarför*, är mig obekant.

— Herr brukspatron, inföll von Holter med väl spelad harm, jag undrar icke på, att ni blir upprörd, och jag borde derför ej fästa mig vid den orättvisa beskyllning, ni framkastar. Men efter det är så, att ni ej vill ha någon upplysning om er blifvande måg så fortfar att tro på honom och Gud gifve, att er tillit icke må komma på skam.

— Stanna! Ni ämnar väl icke gå? Såg ni Torstensköld på spelklubben i förrgår afton?

— I förrgår afton.

— I förrgår afton, säger ni. Hvilket lättsinne! Och jag, som i går afton välsignade honom som min son.

— Han var väl säker om framgången af sitt frieri . . . Det är en småsak för honom att kasta bort några tusen, då han har utsigt att få millioner. Troligen är det fröken Elviras arf, som lekt honom lika mycket, om icke mera, i hågen än hennes kärlek, ty om han verkligen älskade henne, skulle han väl då fartfarande kunna hängifva sig åt sin sorgliga last?

— Nej, nej! — Orner gjorde en föraktfull rörelse med handen. — Jag har misstagit mig på honom.

Han greps dock på samma gång af ett visst tvifvel på von Holters uppgift, han ville hafva bevis — von Holter talade ju om en revers, som Hugo hade gifvit honom. Fans verkligen denna, kunde han icke längre tvifla; men om von Holter icke kunde prestera detta ojäfaktiga bevis, då bar denne ovilkorligen hat till den unge mannen, om hvilken Örner ännu i det längsta ville behålla sin goda tro om icke för annat, så för hans dotters skull.

Örner for med handen några gånger öfver pannan. En plötslig tanke hade uppstått hos honom: älskade måhända von Holter Elvira, och var det blott af svartsjuka han framkastat sina beskyllningar? Eller var det verkligen af ren tillgifvenhet, som han blottat Torstensköld, för att rädda Örner från att få en spelare till måg, som skulle i en framtid kunna bringa hans dotter, hans enda barn, i elände? Hvad skulle han tro? Han svettades af ångest. Von Holter hade han alltid högaktat — var denne sjelf en dålig menniska? Örners oro hade stigit till sin höjd.

— Ni nämde om en förbindelse, en revers, som Hugo gifvit er. Kan ni visa mig den — ni förstår, att jag vill ha bevis.

Det var just på detta ögonblick von Holter hade väntat. Han tog fram skuldförbindelsen och räckte den åt Örner.

Ja, der stod verkligen Torstenskölds namn! Örner öfvertygades nu. Väl hade han ännu aldrig sett Hugos handstil, men att förfalska hans namn, huru skulle han väl kunna misstänka von Holter för ett sådant skurkstreck?

Örner höll ännu reversen qvar i sina skälfvande händer och stod så några sekunder försjunken i tankar.

— Elisaheth död för mig — Elvira olycklig, förkrossad! — mumlade Örner.

— Denna revers inlöser jag, — sade han slutligen åt von Holter, som med spänd uppmärksamhet väntade på resultatet af sin slugt anlagda plan.

— Jag inlöser denna revers, — upprepade Örner åter och gick fram till sitt skrifbord, drog upp en af dess djupa lådor. — Se här, ett, två, tre tusen kronor, — räknade han och lemnade trenne stora sedlar åt den förbluffade von Holter.

Han förskräcktes af detta Örners visade ädelmod. Han hade icke väntat, att saken skulle taga en sådan vändning; han ville behålla reversen för att med denna helt och hållet förgöra Torstensköld.

— Se här, mottag penningarne, — Örner påtvingade von Holter dem och lade sedan in reversen i skrifbordslådan, som han tilläste.

— Herr brukspatron, ni får icke tro, att det var min mening att locka er till att betala hans skuld. Jag behöfver icke för ögonblicket dessa penningar. dessutom vore det ett helsosamt straff för den lättsinnige unge mannen, om . . .

— Icke ett ord vidare, herr von Holter, — afbröt Örner, som tycktes ha återhemtat sig och gick af och an öfver golfvet. — Jag medgifver att edra upplysningar om Torstensköld nyss försatt mig i oro, att jag kände en bitter smärta, men allt är nu öfverståndet. Jag tackar er, — men Örner räckte icke von Holter handen.

Hvaraf kom detta? Och hvaraf hade denna hastiga förändring uppstått i Örners känslor? Derpå grubblade von Holter.

— Glöm, att jag var den, som blottade en usling . . .

— Icke ett ord vidare! — Örners röst lät befallande.

— Jag aflägsnar mig . . . herr brukspatron, jag har väl icke, oaktadt all min välmening, på något sätt kunnat såra er?

— Jag vore mycket förbunden, om ni nu lemnade mig; jag har angelägna saker att uträtta, — Örner vände honom ryggen.

Ljudlöst öppnade von Holter dörren och smög

sig ut. Han kom obemärkt utför trappan och ut på gatan.

— När skulle Torstensköld komma? — tänkte han. — Skulle han invänta honom? — Nej, han hade uträttat sitt värf, han hade lyckats i sina onda anslag; ty om Örner kände än aldrig så stor motvilja för von Holter, om han än aldrig hädanefter skulle lida hans åsyn, emedan det var denne, som rubbat hans goda tro på Torstenskölds ära och heder, så skulle Hugo dock aldrig famna Elvira som brud.

Von Holter hade studerat Örner i grund och botten. Han visste, huru högmodig denne var, och att Torstensköld sannolikt aldrig skulle ha vunnit någon framgång, om han ej varit befryndad med en af Sverges äldsta slägter. Men Örner var för försigtig för att gifta bort sin dotter med en spelare . . . Elviras tårar skulle här vid lag ingenting kunna uträtta, ty Örner var obeveklig och fast i sina en gång fattade beslut, och dessutom skulle han anse sig bäst betrygga sin dotters lycka genom att visa Hugo på dörren.

Elvira . . . ack, Elvira var icke annat än en ung, älskande, svag flicka!

V.

Förkrossad.

Då Örner såg sig befriad från von Holter, kastade han sig ned i fåtöljen och försjönk i tankar.

Hvad tänkte han på? På sin aflidna, älskade maka, hvilken han hade gifvit ett heligt löfte på hennes dödsbädd, att han aldrig skulle bortgifta någon af sina döttrar med en man, som var hemfallen åt den olycksaliga passion, under hvilken, enligt von Holters påstående, Hugo var slaf. Örners maka hade

sjelf under sin lefnad haft en sorglig erfarenhet af huru långt en spelare kan gå i sin lidelse — huru han kan glömma allt, hem, maka och barn, för att tillfredsställa sitt usla begär efter en bedräglig vinst. En drinkare behöfver åtminstone någon längre tid för att ruinera sig, men en spelare kan på några veckor, dagar, ja, endast ögonblick bringa dem som äro honom kärast, i eländet. Han tänker icke på att han rycker brödet ur sina barns mun, då han offrar sin sista dukat åt lyckans nyckfulla gudinna vid faraoeller biribibordet, eller hvad allt dessa lumpna hazardspel bära för namn.

Hugo Torstensköld var då en spelare? Ja, Örner kunde icke längre tvifla derpå; han hade ju ett faktiskt bevis: reversen i bordslådan? Han hade låtit bedåra sig så af den unge mannen, att han ännu i denna stund kände en grym smärta öfver det misstag, han hade gjort. Han kunde icke undertrycka den känsla af grämelse, han erfor, då alla hans stolta planer för Elviras framtid så plötsligt ramlade. Hennes namn skulle aldrig komma att inristas på Torstensköldarnes ädla stamträd — och Elvira skulle aldrig blifva det gamla riddargodsets sköna och firade herskarinna! Allt — allt var förbi! . . .

— Jag hade tvänne barn, — klagade Örner, — tvänne tvillingdöttrar, Elvira och Elisabeth. Mitt hem var så ljust och gladt . . . det blef på en gång så mörkt och dystert. Den första skuggan, som föll öfver mitt lifs solljus, var, då *hon* låg blek och kall, med brustna ögon och stannade pulsar — hon, modern åt mina barn. — Sedan den stunden, då hon bars som lik ur mitt hus, var det som om lyckan, lugnet och friden hade flytt med henne, ty sedan dess har den ena skuggan kommit efter den andra . . . Huru minnes jag icke Elisabeth, det svärmiska, öfverspända, men trotsiga barnet, som satte sig upp mot min vilja — som jag nödgades förskjuta . . . Jag tycker mig ännu se henne den stunden, då hon kröp på sina knän för mina fötter, för att beveka mig. —

Örner fäste på golfvet en stirrande blick, som om han såg den förskjutna dottern verkligen ligga derstädes. — Det var i detta rum . . . men det var en qväll . . . jag glömmer aldrig uttrycket i hennes bleka ansigte, hvilket upplystes af lampskenet. Den blick, hon fäste på mig, ser jag ständigt, äfven under sömnen i mina drömmar, jag ser den nu . . . Elisabeth . . . hur kunde du göra mig en sådan sorg?

En qvart hade ungefär förgått, då Orner reste sig från sin plats Han gick fram till fönstret och såg ned på gatan, dock utan att ega en tanke eller blick för dem, som gingo der nedanför. Han stödde sig mot fönsterposten . . .

— Denna dag blir en sorgedag, i stället för en glädjefest. Skall jag nu genast gå in till Elvira och rycka henne ur det sällhetsrus, hvari hon lefver? O, att den upptäckt, von Holter gjort, hade skett för några dagar sedan! Nu hafva de redan fått mitt löfte ett älska hvarandra . . . jag har välsignat dem och nu skall jag med hela min faderliga makt och myndighet skilja dem åt och befalla dem att aldrig vidare träffas i detta lifvet. — Örner funderade några ögonblick. — Nej, — utbrast han derpå och gick fram öfver golfvet med hastiga steg, — nej, jag vill icke straxt meddela Elvira detta, som säkert skall försätta henne i den djupaste förtviflan. Jag vill först tala med Torstensköld — jag skall tvinga honom att säga mig hela sanningen . . . och må hon sedan få veta alltsammans, men icke nu, icke nu . . .

Örner ringde efter sin betjent. — Helsa fröken från mig, att vi icke träffas vid frukostbordet. Jag är upptagen af angelägna göromål och ingen får störa mig . . . För alla besök, af hvem det vara må, är jag icke hemma, för alla, hör du, med undantag af baron Torstensköld. Honom släpper du genast in till mig.

Betjenten aflägsnade sig med en stum bugning för att fullgöra sin husbondes befallning.

Elvira, som helt tidigt hade stigit upp och redan

gjort sin toalett, mottog med förvåning underrättelsen om, att hennes far icke ämnade intaga sin frukost med henne; men hon fäste icke någon särdeles vigt vid det ovanliga deri. Hon hade icke den minsta aning om von Holters besök och att detta besök hade gält hela hennes framtida lycka. Hon kände sig glad, hoppfull, och betraktade med rodnande kinder det finger på sin venstra hand, som om några timmar skulle prydas af Hugos ring.

Elvira satt vid ett af fönsterna i salongen, då hon såg Hugo Torstensköld komma. Han såg äfven henne . . . de helsade och vexlade derunder en blick, den sista glädjefulla, som strålade af ostörd lycka. De tillhörde hvarandra och trodde, att ingenting i verlden kunde skilja dem åt.

Elvira gick icke ut för att mottaga honom. Men hon stod lyssnande vid dörren på hans steg, som besynnerligt nog icke närmade sig salongen, utan aflägsnade sig åt den sida, der hennes fars rum var beläget.

— Han kommer väl straxt . . . pappa håller säkert på att välkomna honom. — lugnade Elvira sin egen oroliga väntan.

Men hvarken Hugo eller hennes far hördes af . . . så förgick en hel qvart . . . Elvira lade handen på låset, men drog den straxt derpå tillbaka.

— Nej, jag väntar . . . det är väl rätteligen han som skall uppsöka mig först . . . Hvad kan min far ha för vigtigt att tala med honom om och hvarför icke uppskjuta det till sedan? Men detta gör han väl för att låta oss då få vara så mycket mera ostörda.

Emellertid satt Hugo hos Örner. Denne hade kommit emot honom med en så allvarlig min, att Hugo ögonblickligen kände sig illa till mods.

— Hvad har händt? Är han illamående eller är Elvira sjuk? — tänkte Hugo, men gjorde ingen fråga.

Örner visste icke sjelf, huru han skulle börja.

Han bad Hugo taga plats och satte sig sjelf midt emot honom.

— Elvira väntar helt säkert på, att ni skall komma till henne, men hon får gifva sig till tåls, ty jag har några ord att tala med er om.

Detta yttrade Örner i en kall och främmande ton, som gjorde ett obehagligt intryck på Torstensköld. Han försökte yttra något, men det gick icke . . . Hvad hade Örner att säga honom? Hans nyfikenhet var till ytterlighet spänd.

— Jag kan icke begära, att ni skall känna mina familjeförhållanden herr baron, — Örner lade tonvigt på Hugos titel och af gårdagens förtrolighet fans icke ett spår qvar, — jag ämnar icke för er heller berätta min familjs historia . . .

— Herr brukspatron, — kunde Hugo nu först säga, — jag är er högst förbunden, om ni ville skona er sjelf från något, som tyckes plåga er. Jag vill ingenting veta om edra familjeförhållanden.

— Tror ni då, att jag behöfver blygas för dem? — Örner rynkade pannan. — Ni bedrager er då mycket. Jag vill endast låta er veta, att min hustru på sin dödsbädd tog af mig ett heligt löfte, hvilket jag aldrig bryter, och det var det, att icke gifta bort någon af mina döttrar med en man som är *spelare*. Jag hade då två döttrar, Elvira och Elisabeth, som voro tvillingar — Elisabeth är död . . . En spelare är den föraktligaste menniska på jorden, — tillade Örner och spände sina ögon i Hugo, som bleknade.

Han visste väl med sig sjelf, att han icke var någon spelare i egentlig mening, men han hade dock besökt en spelklubb och gifvit efter för ögonblickets frestelse. Hvarför talade Örner om detta? Hade någon af brukspatronens bekanta sett honom på Lindfeltska spelklubben och förrådt honom? Att så måste vara händelsen, anade Hugo med förskräckelse, och han fann, att det icke skulle blifva någon lätt sak för honom att rentvå sig. Men hvem — *hvem* hade kunnat meddela Örner detta och när hade det

skett, ty föregående dag hade ju Örner ingenting vetat? Hugo for med handen några gånger öfver pannan och suckade.

— Elviras mor, — fortfor Örner, som mycket väl märkte Hugos tilltagande ångest, — var enka efter en högättad man, egare till en stor förmögenhet. Han hörde till Finlands förnämsta aristokrati och hon var äfven af hög börd. Hennes man gjorde henne olycklig, ehuru han påstod sig älska henne. Han var en ursinnig spelare, herr baron, och fastän han på sina knän lofvade sin hustru att icke mera öfverlemna sig åt denna last, kunde han ändock icke slita sig lös från denna förfärliga passion. Han ruinerade sin familj och dog slutligen sjelf i elände. Den arma, beklagansvärda, olyckliga hustrun stod ensam, öfvergifven i verlden, sedan hon också fått begrafva sitt enda barn. Då sågo vi hvarandra . . . hon blef min hustru och moder åt mina tvänne barn. Hon är nu död . . . ingenting i verlden kan förmå mig att bryta det löfte, jag gaf henne i dödsstunden, att aldrig gifta bort någon af mina döttrar med en man, som är spelare. Ni vet nu, — tillade Örner, — hvarföre jag ville tala med er. Förstår ni mig?

— Nej, — svarade Hugo med en låg hviskande stämma.

— Säger ni *nej?* — Örner störtade upp och, läggande sina händer på Hugos axlar, böjde han sig ned till honom. — Ni vill kanske förneka, att ni är *en spelare?*

Det blef nu Hugos tur att resa sig upp.

— Ja, herr brukspatron, jag vågar förneka detta, — sade han med förtviflan.

Örner uppgaf ett kallt, hånfullt skratt.

— Hvilken djerfhet! Ni är i sanning uslare än jag trodde, då ni ännu tänker föra mig bakom ljuset.

— Jag är ingen spelare, — upprepade Hugo och kastade sitt hufvud stolt tillbaka, — men jag var nog dåraktig att en afton på Lindfeltska spelklubben låta förleda mig att deltaga i spelet.

— Sså . . . ni erkänner således, att ni var på spelklubben? Det ligger redan mycket i detta medgifvande, herr baron! Ni vann troligen?

— Jag förlorade i stället.

— Huru mycket?

— Tre tusen kronor, — svarade Hugo öppet.

— Tre tusen kronor . . . denna summa måste vara icke så ringa för er i edra omständigheter?

— Ni har rätt, jag var också förtviflad deröfver; en vän hjelpte mig likväl för ögonblicket, så att jag kunde med heder lemna spelklubben.

— Hvad hade ni der att göra?

— Samme vän öfvertalade mig att följa sig dit.

— Samme vän, som försträckte er detta lån, var det äfven han, som frestade er att besöka detta förderfvets näste — var det han, von Holter?

— Ni vet således redan, att det var han, — inföll Hugo, öfverraskad. — Är det han som förrådt mig hos er? I hvilken afsigt har han väl gjort detta?

— För att rädda min ära och min dotters framtid, var han nyss här och blottade ert lättsinne.

— Förrådd . . . bedragen af en vän, — mumlade Hugo med bleka läppar och tumlade tillbaka i stolen.

— Måhända är von Holter er fiende, jag känner det ej, och jag tror er på edra ord, att det var han som lockade er med sig på spelklubben, ehuru han påstod något helt annat. Men det rör mig ej det minsta . . . jag *vet* nu, att ni är en spelare, och det är mig nog för att tillsluta mitt hem för er.

— Jag svär vid min heder, vid min innerliga kärlek till er dotter, att jag aldrig mera i mitt lif skall träda öfver tröskeln till ett spelhus! — utbrast Hugo och framräcke med en bönfallade åtbörd sina händer.

— En spelares ed föraktar jag. — Örner vände honom ryggen. — Ni har spelat . . . jag behöfver icke veta mera.

— Och derför ämnar ni nu förkrossa, tillintet-

göra min och Elviras kärlek, ty hon älskar mig, *mig*, och ingen annan?

— Ja, tyvärr gör hon det, det stackars barnet.

— Vill ni då göra oss olyckliga? Glöm hvad jag brutit . . . lita på mitt hedersord . . . skilj icke mig och Elvira från hvarandra! Hon skall dö af sorg.

— Bättre att hon dör af sorg, än i brist på bröd, ty ni, herr baron, skulle snart spela bort hennes arf.

— Hur grym ni är! — Hugo steg upp och krossade en framträngande tår. — O, att en aftons lättsinne skall medföra sådana följder! — han lutade pannan i sina händer. — Är då allt förbi? Skall icke fadershjertat låta beveka sig af Elviras tårar?

— Nej, aldrig! — Örner var oåtkomlig. — Elvira skall lyda sin far, huru än hennes hjerta skall blöda derunder. I en framtid skall allt vara glömdt och ni kanske gift med en annan . . .

— Aldrig! aldrig! Men jag svär vid alla himlens makter, att Elvira likafullt skall bli min brud! — utbrast Hugo med flammande ögon.

— Hur skall det gå till?

— Med Guds hjelp!

— Lugna er, herr baron . . . Jag förstår er sorg och för er kärleks skull har jag räddat er heder . . . Se här, — Örner räckte honom reversen, som han tagit ur skrifbordslådan, — se här, jag har inlöst er förbindelse till von Holter.

— *Ni* . . . Hvad berättigar er att inblanda er i mina affärer?

— För att bevara er för olyckor. Om ni blifvit kräfd af von Holter, som tyckes långt ifrån vara er vän, hvarifrån skulle ni väl ha tagit penningar? Ni hade då blifvit bringad till cession och troligen att lemna er tjenst. Jag har nu räddadt er framtid, och ni bör vara tacksam derför.

Hugo kastade reversen tillbaka på skrifbordet. Hela hans kropp skälfde . . .

— Jag tackar er icke . . . ni skall få tillbaka

edra penningar, herr brukspatron, hvarifrån jag än måtte taga dem!

— Kanske på spelklubben? — hånade Örner.

— Åh . . . herr brukspatron, vore ni ej Elviras far, skulle ni dyrt få plikta för edra ord . . .

— Vill ni, att jag skall kalla på min betjening för att visa er på dörren? — Örners kalla lugn kom ur jemvigt.

— Gör det, så sätter ni dermed kronan på verket. Jag skall gå, men glöm icke, hvad jag ännu en gång upprepar: *er dotter skall, er till trots, dock till slut tillhöra mig!*

— Ni tänker då enlevera henne? — Örner kom ända in på Torstensköld.

— Ingalunda . . . *ni*, herr brukspatron, skall ännu en gång lägga våra händer tillsammans. — Hugo visste icke sjelf hvad han yttrade i sin häftiga smärta.

Han störtade på dörren. Ett vansinnigt skri pressade sig fram öfver hans läppar, innan han var försvunnen.

VI.

Far och dotter.

Elvira hade till sin stora öfverraskning och häpnad sett Hugo med hastiga steg lemna huset, men hon hade icke hört det rop af förtviflan, han utstötte då han störtade bort från detta hem, der han njutit så mycken fröjd och lycka. Att först ha fått tillåtelse att älska Elvira, att ha erhållit alla en trolofvads rättigheter . . . och sedan helt plötsligt blifva misstrodd, föraktad och bortvisad — det var detta, som så förskräckligt plågade honom. Skulle Elvira vara lika hård och obarmhertig som fadren? Nej

det kunde han omöjligt tro. Han måste nödvändigt försöka att få ett möte med henne, men på hvad sätt?

Elvira kunde å sin sida icke begripa, hvarför Hugo hade aflägsnat sig, utan att se och tala vid henne? Icke längre mäktig att beherska sin oro och nyfikenhet, skyndade hon att uppsöka fadern.

Då Elvira inträdde i hans rum, gick Örner hastigt fram och tillbaka öfver golfvet, med sänkt panna och korslagda armar. Han stannade och räckte sina båda armar mot dottern. Ett försök till ett leende darrade på hans läppar.

— Elvira, ligger det icke en stor glädje i medvetandet om att ha räddat sin ära och framtida lycka?

Elvira stirrade på honom. Hade han förlorat förståndet? Hvad talade han om? Hvad hade händt?

— Se icke på mig så der, barn! Vi skola i stället tillsammans tacka Gud för hans stora nåd emot oss.

— Men, min far, jag begriper ingenting. — Elvira fattade fadern hårdt i armen. — Hugo var här nyss — hvart gick han? Hvarför kom han icke in till mig? Det var ju i dag vi skulle vexla ringar, i dag . . .

Örner ledde sin dotter till soffan och satte sig bredvid henne.

— Elvira du är det enda, som återstår mig på jorden att lefva för. Du vet, att jag älskar dig, och du vet också, huru innerligt kär jag höll din mor, hvilken jag gaf ett heligt löfte att vaka öfver mina barns lycka. Du känner din mors historia . . . tänk Elvira, om samma olyckliga öde skulle ha träffat dig, att bli förenad med en *spelare!*

— Men hvad rör detta Hugo och mig? — utbrast Elvira förtrytsamt, medan en förskräcklig aning genombäfvade henne.

— Någon har upptäckt för mig, att Hugo är spelare, — sade Örner lågt, nära nog hviskande.

— Ah! — Elvira störtade upp med en förtviflad åtbörd. — Och du tror på detta lumpna förtal? Ty

jag påstår, att det är förtal, att det är den svartaste osanning!

— Gud gifve, att så vore! Ingen skulle kunna önska det högre än jag! Men Hugo har sjelf erkänt att han i förgår afton spelade på Lindfeltska spelklubben och förlorade tre tusen kronor. En vän försträckte honom summan mot denna förbindelse, — Örner räckte Torstenskölds revers åt Elvira, som sköt den tillbaka.

— Jag tror dig, min far, och du sade ju, att han sjelf erkänt sitt lättsinniga öfverdåd. Men detta bevisar icke, att han är en spelare i vanlig mening. Nej, nej, omöjligt! Han har säkert af nyfikenhet låtit öfvertala sig att besöka spelklubben och sedan, väl kommen dit, blifvit frestad att deltaga i spelet. Det måste vara så. Vi äro ju svaga syndiga menniskor alla!

Elvira stod med hopknäppta händer och tårfylda ögon. Hon älskade Hugo så varmt, så trofast, att om han vore än aldrig så felaktig, skulle hon dock aldrig upphöra att älska honom.

— Min far, — hon lade sina armar kring faderns hals, — du skall förlåta honom och tro på hans löfte att aldrig mera spela. Jag är säker om, att han förbannade denna stund, liksom den, som har förrådt honom. *Hvem* var det?

— En hederlig karl.

— Hans namn? — Elvira såg fadern djupt in i ögonen.

— Von Holter.

Elvira tog några steg tillbaka och öfver hennes kinder flög liksom ett snödoft.

— *Han!* — hon drog efter andan, — von Holter har förrådt Hugo af hat, af svartsjuka . . . Jag har aldrig yppat för dig, min far, att denne man en gång förklarade mig sin kärlek, men fick afslag. Förstår du nu, *hvarför* han svärtat Hugo för dig?

Örner tycktes bli mycket öfverraskad, men han återhemtade sig nästan ögonblickligt.

— Von Holter må ha handlat af hvilket motiv som helst, så fäster jag mig ej dervid, sedan Hugo sjelf erkänt, att det är sant, hvad som blifvit honom lagdt till last.

— Och du har verkligen kunnat vara nog skoningslös att visa bort Hugo, att förtaga honom allt hopp om att få ega mig? — Elvira ville i det längsta tvifla på faderns hårdhet.

— Jag vill icke invagga dig i något bedrägligt hopp om en försoning emellan honom och mig. Saker äro sagda, som icke kunna återtagas. Allt är slut oss emellan . . . du får aldrig se honom mera, *aldrig* hör du Elvira; jag må så gerna säga dig det med detsamma.

Elvira vacklade . . . hon svimmade dock icke, utan grep endast efter ett stöd och kramade handen hårdt om en stolskarm.

— Du vill icke förlåta, icke glömma, och likväl hoppas du, liksom alla, att Gud en gång skall tillgifva dig dina synder.

— Har du redan glömt din mors historia, Elvira? Du borde dock ha hennes sorger och lidanden städse för ögonen och aldrig fresta din far att bryta det heliga löfte, han gifvit henne. Jag vill bevara dig för olyckor, och du skall en dag välsigna mig derför . . . Nu talar du med kärlekens oförstånd — *dig* förlåter jag, men aldrig honom, som under en lånad mask af dygd och ära stulit min dotters, mitt enda barns, hjerta.

— Är han ärelös derför att han i ett obevakadt ögonblick gifvit vika för . . .

— Sök icke att försvara honom, — afbröt fadern strängt, — du återser honom dock aldrig!

Elvira förstod nu, att det var faderns bestämda föresats att skilja dem åt. Hon kände orubbligheten i hans beslut — hon visste, att han förr skulle låta henne dö af sorg, än gifva henne åt den man han föraktade.

— Nej, nej! — ropade hon dock i sin förtviflan,

— du kan ej vara så grym! — hennes ögon flammade och hela hennes utseende var förvirradt.

— Nåd! barmhertighet! — hon sjönk till golfvet och omfattade faderns knän. — Haf förskoning för min ungdoms, för min kärleks skull! Du kan ej vara så utan allt hjerta, att du vill helt och hållet krossa min lycka, mitt lifs hela sällhet, all min glädje . . . nej, nej! Gif mig åtminstone något hopp, om jag skall kunna lefva.

— Elvira, — Örner böjde sig ned och reste upp henne med våld. — Jag förstår din sorg, men du *skall*, du *måste* öfvervinna den, för din fars skull, för minnet af din mor. Skulle du våga trotsa min befallning och bevilja honom något möte, hvarpå kanske den uslingen blott nu går och väntar, då, Elvira, får du bereda dig på samma öde, som din syster Elisabeth. Har du glömt, huru också hon i detta rum låg på sina knän för mig och bad? Utstött från sitt hem, död för mig, lefver hon kanhända nu i elände — och jag förlåter henne dock aldrig! Vill äfven du gå från din faders tröskel med en förbannelse? Vill du lemna mig ensam för att gråna bort af sorg öfver mina barn, som utan skonsamhet öfvergifvit mig? Elvira, du tänker blott på att tillfredsställa din egen lycka — du vill ingenting offra för din fars?

En qvinna lider grufligt af att se en man gråta, och är denne man dertill hennes far, finnes helt visst ingenting i verlden, som hon ej skulle kunna offra för att trösta och borttorka dessa tårar. Åtminstone var detta händelsen med Elvira, hvars känsliga sinne och goda hjerta till slut gåfvo vika i denna onaturliga strid.

Örner hade lagt händerna öfver ögonen och mellan hans fingrar föll en bränhet, glimmande tår ned på Elviras panna. Denna tår brände som en glödande elddroppe djupt i hennes själ. Hon störtade upp, omfamnade honom och, sänkande sitt hufvud mot hans axel, grät också hon.

— Jag skall aldrig öfvergifva dig, min far, nej, aldrig! Din kärlek är mig allt för dyrbar att förlora — för den skall jag offra min egen kärlek till Hugo, taga afsked af lifvets alla förhoppningar och ensamt lefva för dig!

Och fadern var nog hjertlös att mottaga detta offer.

Striden var nu lyktad: den barnsliga kärleken underkastade sig den faderliga myndigheten.

Men huru beskrifva de qval, med hvilka den olyckliga Elvira kämpade, då hon återvände till sitt ensliga rum?

— Om han åtminstone hade förunnat mig den sorgliga trösten att få säga Hugo farväl! Men att aldrig — *aldrig* få återse honom mera, detta kan göra mig vansinnig, — hon tryckte händerna konvulsiviskt mot tinningarne.

Arma Elvira — hon fick icke ens hoppas, ty fadern hade ju skoningslöst tillintetgjort hvarje förhoppning om en framtida förening med Hugo. Hon var nu ensam med sin smärta och derför var den så svår, så tung att bära. Emellan henne och fadern stod ingen förmedlande och försonande god genius. Hon kände nu bittrare än någonsin förlusten af sin mor.

Elvira hade egentligen ingen, i hvars vänliga sköte hon kunde nedlägga sitt förtroende. Mannen gömmer helst sin sorg i djupet af sin själ och vill icke för någon blotta hvad han lider; det är ej så med qvinnan, som — med få undantag — blott finner lisa i sin smärta, då hon får gråta bort sin sorg i en moders, en systers eller en deltagande väns armar.

Det vore emellertid orätt att påstå, det Elvira icke egde någon att förtro sig åt. Hon egde ju en varm tillgifven vän i sin kammarjungfru Clara. För henne utgöt hon också sina känslor och den varmhjertade flickan grät tillsammans med sin unga matmoder.

— Mins fröken hvad jag såg i korten? Se nu, om det icke slog in: sorg ock bekymmer skulle kom-

ma, och fröken skulle bli skild från den hon älskade . . .

— Men du sade ju också, att vi i en framtid skulle bli lyckliga? — afbröt Elvira.

— Nå ja, denna framtid är icke kommen ännu, — Clara försökte att ingifva tröst. — Har det ena slagit in, så går det nog äfven så med det andra. Hvad Gud förenat, kan menniskan icke åtskilja.

— Gifve Gud, att du spådde sant! Men Clara, min far har betagit mig allt hopp. Jag får icke tänka på Hugo, jag måste döda denna kärlek, som gjort mig så öfversällt lycklig; men jag kan icke . . . jag kan icke annat än fortfarande älska honom, lika varmt, lika innerligt och trofast, och jag skall aldrig glömma honom!

— Deri gör fröken rätt: var honom trogen och tänk på framtiden!

— Om jag blott finge träffa honom, bara en enda gång! Ty att skiljas åt så här, är ju förskräckligt, — Elvira vred händerna af ångest.

— Fröken skall tala med honom . . . det vore rysligt grymt af brukspatronen . . . han är väl ej så mäktig som storturken heller . . . om ni icke åtminstone fick taga afsked af hvarandra.

— Tala icke om min fars grymhet, Clara, ty jag måste ändå underkasta mig den.

Clara var på väg att utbryta i några vanvördiga ord om brukspatronen, men hon hejdade sig, emedan hon visste, att hon dermed endast skulle såra Elvira.

— Fröken, — Clara närmade sig några steg, — jag vill visst ej förleda er till olydnad mot er far, men om jag skulle skaffa er ett möte med baron Torstensköld, så ligger väl deri intet ondt.

— Tror du det? — Elviras bleka ansigte upplystes som af en solstråle. — Nej, Clara, inled mig icke i frestelse, — tillade hon straxt derpå, då hon tänkte på sin fars förbud.

— Gör hur fröken vill, men måtte fröken blott icke komma att ångra sig! Tänk på den smärta

baron nu lider, huru han sönderslites af qval, då han icke får se och tala med er. Om hans förtviflan skulle drifva honom till det yttersta, *om* . . . sådana händelser inträffa icke sällan!

— Skräm mig icke!

Elvira stod som en bildstod, med en isande kyla omkring hjertat. Hon andades tungt, långsamt, och hvart andetag kostade henne olidliga plågor. Detta *om*, som Clara hade uttalat, framstod för hennes ögon, som om det varit tecknadt med blod . . . huru hotande, huru förfärliga voro ej dessa två bokstäfver!

— Han kan icke lefva utan mig! — Elvira påminde sig Hugos ord. — Om jag bara finge träffa honom en enda gång, bara en enda gång, så blefve allt bättre . . .

Elviras brinnande kärlek kom i ny strid med hennes barnsliga känslor som inpräglade vördnad för fadern och hvilka nyss hade vunnit en lysande serger; men nu, då Elvira icke längre hade fadern för ögonen, vacklade hon . . . hennes hjerta uppreste sig; kärleken ville också utkräfva sin rätt och — Elvira böjde sig slutligen för dess allmakt; hon kunde icke stå emot frestelsen att få träfla Hugo.

— Clara, — hviskade hon, bäfvande, — jag förlitar mig på dig, du skall ju aldrig förråda mig . . .

— Aldrig, vid min egen salighet, aldrig! — försäkrade Clara ärligt.

— Huru skall jag kunna få träffa honom, säg, *hvar* och *när?* — Elvira gjorde häftigt denna fråga.

— I qväll eller i morgon afton, så sent som möjligt. Jag skall öppna porten till Brunsgatan, sedan gårdsdrängen läst den för natten, och så skall jag låta dörren till källaren stå öppen, den källaren, som fröken vet, der byggmästaren, som var här för några år sedan för att reparera, upptäckte lönntrappan, som leder till ett af rummen på nedra botten. Baronen skall gå in i källaren och stanna der, tills jag kommer och för honom till er.

— Måtte du bara lyckas!

— Det är ju den enklaste sak i verlden. Fröken skrifver nu ett bref, som jag skall lägga i barons egna händer.

— Nej, Clara, nej! — Elvira rodnade af blygsel. — *Jag* kan icke bedja honom om ett möte . . . kan det icke ske på något annat sätt?

— Jag skall gå till honom, eftersom icke fröken vill skrifva, och säga honom, att frökens olycka gått mig djupt till sinnes, som den ock verkligen gjort. Jag skall tala och föreslå honom ett möte, jag skall framställa hela saken, som om den hade gått ensamt från mig. Förstår ni mig, snälla, goda fröken? — Clara kysste Elviras händer. — O, hvad skulle jag icke kunna våga för er!

Utsigten till att få träffa Hugo lugnade Elvira något. Men hon kunde dock icke alldeles qväfva sina samvetsagg öfver att nödgas bedraga fadern, och hon fruktade lifligt, att han på något sätt skulle komma underfund med dotterns djerfhet att i sitt eget hem i hemlighet mottaga sin älskare. Och dock kunde hon icke lefva med mindre än att få träffa Hugo.

VII.

Elisabeths historia.

Elviras tvillingsyster hade varit mycket lik henne men det var derför icke svårt att åtskilja dem. Elisabeth var mindre och något spädare till växten, men egde dock samma spänstighet och behag i alla sina rörelser, samma mörka, drömmande ögon, som Elvira, samma bleka, men dock icke sjukliga hy, samma färg på håret. Men det uttryck af öfversvallande lifslust, som låg likt ett skimmer öfver Elisabeths ansigte, fans icke hos Elvira. Denna stolta, beslutsamma

panna, denna modiga blick, detta liksom utmanande leende på läpparne, fullt af skalkaktig satir, hade icke någon motsvarighet hos systern. Då Elisabeth hänfördes, kunde ur hennes ögon flyga en blixt, en gnistrande flamma, och hon egde en förmåga, som Elvira alldeles saknade, nämligen den att kläda sina tankar och känslor i ett så vältaligt språk, att det adlades till poesi. Hennes värma och själfullhet kunde försätta den mest flegmatiske åhörare i entusiasm. Denna flicka hade blifvit rikt begåfvad — naturen hade tydligt bestämt henne för konstnärsbanan.

Då Elvira var mera blyg, och nästan försagd drog sig tillbaka i sällskapslifvet, der hennes skönhet obestridligen gaf henne första platsen, var Elisabeth deremot sprittande af glädje och ungdomlig njutningslystnad. Hon tog alla hjertan med storm — tjusade alla med sitt spirituella väsen. Fast icke äldre än sjutton år, var hon dock icke ett barn, ty hon egde ett mycket skarpt förstånd, ett ovanligt mod och en orubbligt beslutsam karakter. För henne funnos inga hinder att öfvervinna, ty hennes vilja var okuflig och jernfast. Hon trotsade, men hvilket förtjusande trots!

Redan vid tio à tolf års ålder började de anlag, som helt visst hade slumrat hos henne i vaggan, utveckla sig likt en härlig blomma ur sin knopp. Hennes panna, hög, bred, tankediger och med tidigt utbildade organer, bar stämpel af den inneboende andens kraft och snille. Denna blixtsnabba fattningsförmåga och detta häpnadsväckande minne hade icke blifvit henne gifna för ro skull. Hon deklamerade redan, då hon gick i byxhålkar, långa strofer ur de förnämsta skaldeverk — hon kunde återgifva dessa verser med verkligt dramatiskt uttryck; hennes mjuka, böjliga stämma var rik på musikaliska tonfall och hade en gripande vibration, som dock ej tröttade genom konstlad öfverdrift. Hon förstod att anslå känslan, förstod att göra effekt utan affektation. Detta lilla skalkaktiga, dansande, sjungande väsen, meren-

dels utstyrdt i korta, garnerade kjortlar, var ett riktigt fenomen, som beundrades, förvånade och framkallade frågor från de verldserfarne: "hvad månde blifva af det barnet?"

Elisabeth svärmade för teatern, och då hon blef en fullvuxen ung dam på sjutton år, uppträdde hon i societetslifvet vid dramatiska föreställningar, hvilkas afgjorda primadonna hon snart blef. Sjelfva afunden, denna förfärliga, månghöfdade hydra, förstummades och måste svälja sitt eget gift.

För Elisabeth fans intet högre nöje, ingen oskattbarare njutning än att så ofta som möjligt få bevista teatern. Hon tröttnade aldrig, hennes entusiasm stegrades tvärtom, i stället för att slappas, och dagen efter uppförandet af någon utmärktare pjes kunde hon i ensamheten långa stunder framför spegeln försöka återgifva de mest anslående scenerna ur skådespelet.

Vid denna tidpunkt var Emelie Högqvist den svenska dramatiska scenens förnämsta prydnad — hon stod då i fulla glansen af sin konstnärliga storhet, sitt fängslande behag och sin med rätta prisade skönhet. Hon lofsjöngs, hon dyrkades, hon tillbads — men den varma beundran, den nästan heliga dyrkan, som egnades henne af den okända, sjuttonåriga flickan, Elisabeth Örner, var kanske den vackraste blomman i den stora konstnärinnans minneskrans.

En afton, under det att Elisabeth med halföppna, skälfvande läppar och nästan hämmad andedrägt följde Emelie Högqvists Ofelia på scenen, mognade hos henne till ett fast beslut den tysta, lidelsefulla åtrå, som ständigt hade genombäfvat hennes själ: att med all sin kraft och all sin håg ensamt lefva och dö för konsten! *Hon skulle blifva skådespelerska* — hon omfattade med passion denna plan, som hon tyckte vara henne ingifven af en högre makt, och beslöt att sätta den i verket. Hon ville göra hvad offer som helst för att undanrödja alla hinder ... Det svåraste hon hade att bekämpa, visste hon,

var hennes egen far. Skulle väl denne stolte, högmodige och rike man kunna förlika sig med tanken att ha en aktris till dotter? Nej — Elisabeth kände allt för väl hans åsigter och hon fruktade för det motstånd, som skulle möta henne från det hållet, men hon hade fast beslutat att besegra det. I det längsta dröjde hon dock att meddela sin far sin åsigt, men systern gaf hon förtroende af allt, hvarom hon drömde sofvande och vaken, och till långt in på nätterna kunde hon i sitt svärmeri hviska fram Ofelias vansinniga klagan, försökande att böja sin röst i dessa behagliga, klangfulla toner, hvarmed Emelie Högqvist reciterade:

"Ack, död han är, stolts jungfru min,
Död är han, död och kall.
En torfva nu hans kudde är,
En sten hans fotapall
Hans svepning hvit som fjellets snö
Var prydd med blomster rara,
Som nu i graf hos honom dö
I regn af tårar klara.

Elvira som ville hejda hennes öfverspända fantasi och försöka rubba hennes beslut att bi skådespelerska, började derför att tala om motgångar, förtal och afund . . . Elisabeth skrattade . . . hon hånlog . . . hon utmanade dessa furier, som hon väl visste skulle utbreda sina armar, för att qväfva henne i sina famntag, men hon skulle icke förkrossas och låta besegra sig — hon utmanade dessa svarta afgrundsfoster till strid . . . hon skulle veta att kämpa om sin framtid, sin ära!

— Jag *måste* jag *skall* bli skådespelerska! — var och förblef hennes sista ord.

Några dagar derefter satt Elisabeth med sin far och Elvira på teatern. Musiken förklingade . . . ridån drogs upp: det var Orleanska Jungfrun, som gafs. Den modiga, af en helig ingifvelse inspirerade sköldmön uppenbarade sig på tiljan i Emelie Högqvists person. Hon kom, hon gick, hon segrade. Det var

Jeanne d'Arc, sådan historien känner henne och sådan Schillers snille tecknat henne i odödliga drag.

Elisabeth bleknade . . . hennes hjerta klappade våldsamt och det fans kanske icke någon af alla dessa åskådare, hvilka på ett stormande sätt uttryckte sin förtjusning, som så lefde med och uppfattade det mästerliga, det sköna i Emelie Högqvists spel. Stora klara tårar runno utför hennes kinder. Sammanknäppande händerna, utbrast hon:

— O, min Gnd! Låt mig för en enda gång få ega denna konstnärinnas inspiration, blott för en enda gång! Jag vore sedan nöjd att dö, att utandas min sista suck på den scen, der jag firat min härliga triumf!

Från det ögonblicket förändrades Elisabeths lynne. Hon blef på en gång tyst, sluten och dyster . . . ständigt grubblande och ständigt frånvarande för det alldagliga lifvets små bestyr. Elvira, som med innerligt deltagande följde systerns tilltagande svårmod, blef slutligen orolig deröfver.

— Detta går icke längre an, — sade hon en dag, — du kan ådraga dig en allvarsam sjukdom. Du måste meddela dig med vår far och försöka att utverka hans tillåtelse att få bli aktris. Måtte du lyckas . . . jag önskar det af hela mitt hjerta.

Elisabeth omfamnade sin tvillingsyster under tårar och hviskade, att fadern kanske skulle varit lättare att öfvervinna, om deras mor hade lefvat och kunnat uppträda som medlerska dem emellan.

— Innan jag förtror mig åt min far, Elvira, — fortfor Elisabeth, — skall jag tala med *henne*, — hon pekade på porträttet af Emelie Högqvist, som i en oval, förgyld ram hängde öfver soffan i Elisabeths rum. — Hon skall helt visst vara uppriktig mot mig, hon, mitt dyrkade ideal . . .

— Men hur skall du få träffa henne, Elisabeth?

— Det blir den lättaste sak i verlden! Jag gör henne ett besök . . .

— Men om hon icke emottager dig?

— *Hon!* . . . hvarför skulle hon icke taga emot mig? Elvira, hon liknar icke någon af alla dessa nyckfulla aktriser, som blott styres af kapriser. Nej, hon är god, ädel och framför allt hjelpsam. Jag behöfver hennes bistånd, hennes råd, och jag vill höra af hennes egen mun, om naturen danat mig till konstnär.

— Men om hon finner dina anlag för ringa, Elisabeth, om hon afråder dig från att uppträda på scenen, hvad gör du då . . . följer du hennes råd?

— Emelie Högqvist skall icke säga motsatsen af hvad hon tänker. Jag har anlag, *jag känner det* . . . jag vet, att jag genom studier och under *hennes* ledning slutligen skall hinna målet. Elvira, du tyckes tvifla på, att jag är skapad till skådespelerska?

— Nej, Elisabeth, men jag fattar icke, hvarifrån du skall taga det mod, som erfordras att träda inför en stor, nyfiken publik, som skall granska och skärskåda hvarje min du gör, hvarje tonfall i din röst, hvarje steg och hvarje rörelse? Elisabeth, har du verkligen öfvertänkt detta?

— Fruktar du att jag är rädd? — Hon skrattade. — Nej, Elvira, någon rädsla kommer jag icke att känna. Min kärlek till konsten, min brinnande ifver att visa mig på tiljan skall förtaga all fruktan. Säg mig, sedan du sett mig der, om du kunnat förnimma den minsta skälfning i min röst, den minsta darrning i mina rörelser, någon ångest, någon oro . . . nej, Elvira, nej!

— Jag häpnar öfver din djerfhet, Elisabeth. Du är ju endast så godt som ett barn ännu, en flicka på sjutton år . . . Har någon så ung varelse vågat debutera?

— Det vet jag icke, men jag skall det, jag, — Elisabeth Örner skall, trots sin ungdom, våga göra hvad kanske ingen annan före henne gjort. Blott i detta ligger en retelse så stor, att . . .

— Du är ärelysten?

— Utan ärelystnad uppnår man aldrig målet . . .

man skulle då tröttna, slappas och den brinnande konstnärslågan skulle slutligen slockna som en vanlig hvardagsflamma — nej, *ärelystnaden* är just den sporre, som oupphörligt eggar oss att gå framåt, tills vi hunnit det odödliga mästerskap, efterverlden skall lofsjunga. — Elisabeth talade med ifver, medan hennos ögon lyste af inspirationens glöd.

— Elisabeth, — Elvira utsträckte sina armar efter systern, som gick mot dörren.

— Elvira, — Elisabeth stod stilla på tröskeln, — Elvira, -- upprepade hon, — du skall en gång komma att förstå mig! — dörren gled igen efter henne.

En halftimme derefter såg Elvira från fönstret, huru Elisabeth skyndsamt aflägsnade sig från deras hem. Hon gick oftast ut att spatsera, så att detta väckte hos Elvira ingen förundran. Litet anade hon dock, hvart målet denna gång gälde för Elisabeths färd.

Den svärmiska, öfverspända flickan hade fattat sitt beslut att redan denna förmiddag besöka Emelie Högqvist. Ingenting kunde afhålla henne derifrån — hon var öfvertygad om, att denna älskliga qvinna, lika ryktbar för sin godhet och sitt ädelmod, som för sitt snille och sin skönhet, icke skulle visa bort henne.

Elisabeth ilade gatorna framåt med strålande ögon och rodnande kinder. En och annan af hennes bekanta hade gått förbi och helsat på henne, men hon hade ingenting märkt — alla hennes tankar voro koncentrerade kring ett enda föremål: den sköna, hänförande varelse, med namnet Emelie Högqvist, som lefde och andades inom de stenmurar, hon hade framför sig, då hon kom till Gustaf Adolfs torg.

— Två trappor upp i Dævelska huset*), — hviskade Elisabeth till sig sjelf och kastade en blick uppåt fönsterna i andra våningen.

Hon inbillade sig se Emelie Högqvists lockiga

*) Sedermera Palinska huset.

hufvud bakom fönstergardinen, som sakta darrade, kanske för konstnärinnans egen fina hand? En älskare kunde icke ha varit en mera varm beundrare, än Elisabeth Örner var, af den allmänt firade aktrisen.

Hon stannade ett ögonblick på trappan, innan hon trädde inom porten. Hennes hjerta slog häftigt . . . hon måste draga efter andan, för att sedan kunna uttrycka sig med lugn.

Ändtligen var hon uppe i andra våningen. Hennes hand fattade i klockströngen . . . ringklockan gaf till ett gällt, klingande ljud. Några ögonblick derefter vreds nyckeln omkring i låset — dörren öppnades af en äldre tjenarinna.

VIII.

Emelie Högqvist.

(Fortsättning af Elisabeths historia.)

— Anmäl mig hos mamsell Högqvist, — sade Elisabeth och räckte fram sitt kort.

— Jag tror icke att hon tager emot i dag, — den gamla tjenarinnan mätte med nyfikna blickar den unga flickan från topp till tå.

— Lemna henne likafullt mitt kort, — uppmanade Elisabeth. — Få se hvad hon sedan svarar.

Det låg någonting så bestämdt i Elisabeths röst, att alla vidare invändningar afklipptes.

Elisabeth blef insläppt i en sal, der hon oroligt väntade att Emelie Högqvists höga, smärta och behagliga gestalt skulle visa sig.

Det dröjde några ögonblick innan dörren till de inre rummen öppnades, men icke för den sköna herskarinnan i denna boning, utan för samma tjenarinna, som fört in Elisabeth.

— Får jag träffa henne? — utbrast Elisabeth otåligt.

— Nej, hon låter helsa, att hon för närvarande icke befinner sig väl. En annan gång . . .

— Jag kan icke vänta, — afbröt Elisabeth, — jag måste tala vid mamsell Högqvist redan i dag.

Innan tjenarinnan kom sig för att hejda henne, ilade Elisabeth djerft genom våningen, kastande derunder sina blickar spanande omkring i de dyrbart möblerade rummen, der hon dock ingenstädes fann den hon sökte. Då — stannade hon plötsligt, häpen, nästan andlös, vid den förtrollande syn, som uppenbarade sig för henne. Hon stod i öppningen liksom till ett tempel — ty så olika var denna boudoir ett vanligt rum — der så väl tak som de åttkantiga väggarne voro madrasserade och öfverdragna med rosenrödt siden. Pelare, draperade med hvitt, skirt tyg, höjde sig i hvarje hörn, således åtta till antalet. Samma hvita, genomskinliga tyg bildade i taket en åttkantig stjerna, i hvars midt, en rundel af fina spetsar, hängde en silfverlampa. Rummet som icke hade några fönster, upplystes på ett magiskt sätt af denna lampa och af vaxljusen i tvänne sexarmade silfverstakar. På en soffa af ebenholz, klädd med hvit atlas och på hvars silkesbotten voro broderade buketter af rosor och violer, hvilade Emelie Högqvist, skön och tilldragande i sin af sjukdomen icke ännu härjade, ljufva fägring. Hon trodde sig vara ensam och anade icke, att hon i detta ögonblick hade en åskåderska. Hon hade lagt sin ena arm under det lockiga hufvudet, hennes blåa ögon, med sitt underbart strålande djup, voro till hälften slutna och öfver de små, svällande läpparne sväfvade ett förtjusande leende, i hvilket dock låg ett vemodigt uttryck.

Elisabeth gjorde en omedveten rörelse, som väckte uppmärksamhet hos templets gudinna. Emelie Högqvist blef öfverraskad, blickade upp och såg förvånad på den obekanta, unga flickan.

Elisabeth hade under sin promenad genom vå-

ningen kastat af sig hatten och kappan, samt stod nu mållös, förvirrad öfver sin egen djerfhet. Slutligen sjönk hon ned på den sammetsmjuka mattan och sträckte sina händer mot den älskliga konstnärinnan.

— Förlåt, — hviskade hon, — förlåt! — något mera förmådde hon icke säga,

Emelie Högqvist förskräcktes först, emedan hon började frukta, att någon vansinnig hade trängt sig in till henne, men hon lugnade sig snart vid en pröfvande blick på den unga flickan.

— Hvem är ni? Hvarifrån kommer ni? Var det ni, som nyss skickade mig ert kort: Elisabeth Örner?

— Ja, svarade Elisabeth, — Jag trotsade er tjenarinnas förbud . . . jag trängde mig hit in och stigger nu icke upp förr än ni förlåtit mig!

Emelie Högqvist log — detta ljufva leende, som alltid talade om hennes varma hjerta. Hon gick fram till Elisabeth. Böjande sig ned öfver henne, lade hon sin hand mildt på hennes hufvud.

— Knäböj inför Gud, barn, men icke inför en vanlig, syndig menniska!

— Ni är icke en vanlig menniska? — utbrast Elisabeth, — nej, jag ser tillbedjande upp till er, såsom till ett högre väsen.

— Jag är icke värdig er öfverdrifna dyrkan. — Emelie Högqvist tycktes blifva förlägen öfver Elisabeths lidelsefulla utbrott. — Men stig nu upp . . .

— Först er förlåtelse!

— Nå väl, efter det nödvändigt så skall vara, så har ni den.

Elisabeth sprang glad upp med spänstigheten hos en fjeder.

— Jag vet icke hvad ert ärende till mig kan vara, men det tyckes vara något högst vigtigt! Jag känner mig trött i dag och behöfver hvila efter en festlig tillställning, hvilken jag bevistade i går och som räckte långt efter midnatt.

Emelie Högqvist sjönk tillbaka på soffan och vinkade vänligt med handen åt Elisabeth att taga

plats bredvid henne. Men den unga flickan satte sig i stället vid hennes fötter på en pall, hvars broderi förestälde en fågel med glänsande vingpar, utsträckt såsom till flygt.

— Här är min plats . . . o, låt mig sitta här! — bad Elisabeth, då Emelie Högqvist ville öfvertala henne att stiga upp.

— Ni är den besynnerligaste unga dam, jag någonsin sett. Er beundran för mig tyckes öfverskrida gränsen för vanlig tillgifvenhet. Det kännes alltid godt att ega vänner, om också dessa vänner skulle vara litet för mycket romaneska. — Emelie Högqvist sade detta med en viss skalkaktighet, som hon dock förstod att icke göra sårande. — Nå, hvad har ni nu på hjertat, som ni önskar meddela mig? — uppmuntrade hon förtroligt.

— Mamsell Högqvist, ni känner mig icke, ni har aldrig förr ens hört mitt namn, då jag deremot känner er ända in i det innersta af er själ . . .

— Ah, är det möjligt? Det här börjar ju bli riktigt intressant! Så väl att ni icke brydde er om mitt förbud att slippa in!

— Ni har tjusat, ni har hänryckt mig nära till galenskap med ert spel. Jag har sett er som Ofelia icke nu, utan många gånger — jag har beundrat er som Jeanne d'Arc . . . jag har gråtit sällhetstårar öfver ert mästerskap. Ack, mamsell Högqvist, ni måste vara lycklig . . . den enda lyckliga menniska på jorden!

Från Emelie Högqvists läppar flög en lätt, nästan ohörbar suck, och hon skyndade att trycka sin fina spetsnäsduk mot ögonen. En skugga sänkte sig öfver hennes själ. Hon kände bäst sjelf huru lycklig hon var. Kanske var det just de lidanden och pröfningar, hon genomgått, och de sorger, hon fortfarande hade att bära på, som gjort henne till den stora konstnärinna, hon var; ty det sanna snillet utvecklar sig alltid säkrare och snabbare i lidandets dystra skola, än i lyckans och glädjens solsken, der hjertat så lätt förtorkar och känslan krymper till-

samman. Ingen frukt bringas till mognad utan regnets tårar.

— Då jag ser er på scenen, — fortfor Elisebeth, nu befriad från all förvirring, — är det för mig, som om ingenting annat fans till i verlden än ni. Hvarje afton, innan jag somnar, kysser jag ert porträtt, som jag har hängande på väggen i mitt rum och som jag också ständigt bär vid mitt hjerta. Se här, — hon lossade en smal silkessnodd, som hon hade omkring sin hals, och vid hvilken var fäst en antik medaljong, som inneslöt ett lyckadt miniatyrporträtt af den frejdade skådespelerskan. — Medaljongen har jag fått till minne af min mor, men ert porträtt har jag låtit beställa af en skicklig artist.

— Sannerligen gör ni mig icke egenkär, min lilla beundrerska. Hur gammal är ni?

— Sjutton år.

— Sjutton år, lyckliga tid! — utbrast Emelie Högqvist. — Ja, man skall verkligen vara sjutton år, för att kunna känna och tala så, som ni.

— I min dödsstund skall jag säga detsamma, om jag ock blir hundra år.

— Har då mitt spel gjort ett så utomordentligt intryck på er?

Elvira böjde jakande på sitt hufvud.

— Och ni har kommit hit för att säga mig detta? — Emelie Högqvist började bli lifligt intresserad af sin okända tillbedjerska.

— Nej icke blott och bart för det. Jag har äfven något annat att säga er, och jag ber er tro, att detta är förestafvadt af det djupaste allvar och af den mest brinnande öfvertygelse. Äfven jag, mamsell Högqvist, känner, att jag eger denna *inre kallelse*, denna gudaflamma, som fallit på er lott, och jag vill icke att den skall slockna, utan önskar att dess heliga eld måtte få utvecklas och underhållas under ert beskydd.

— Hvad . . . hvad, säger ni? — Emelie Högqvist häpnade . . . hennes ögon blefvo liksom större, mör-

kare och ännu mera strålande. — Drömmer ni kanske om att bli skådespelerska?

— Ja, det är i edra fotspår jag vill gå, om jag ock aldrig kan uppnå ett så högt mål, som ni. Jag vill bli skådespelerska, jag lefver och andas endast för detta, och jag tror, att Gud gifvit mig anlag för den dramatiska konsten.

— Det är således endast af en inre kallelse, ni vill gå in vid scenen? Ni har icke något annat motiv?

— Hvilket då?

— Mången tror sig kunna bli bättre bemärkt eller lättare få sitt bröd der än på annat håll, — — sade Emelie Högqvist uppriktigt, men tillade straxt med en granskande blick på Elisabeths dyrbara klädning. — Icke kan väl ni behöfva arbeta för bröd?

— Nej, min far är mycket rik, millionär.

Elisabeth smålog åt Emelie Högqvists misstanke. Hon skulle måhända under andra förhållanden ha känt sig förolämpad, men en främling kunde icke känna till hennes lefnadsomständigheter.

— Ni är dotter till en millionär, säger ni, och likväl vill ni gå in vid teatern? Är detta icke dåraktigt, eller tror ni er då ega så utmärkta anlag? Ni är så ung ännu och obekant med alla förhållanden. Teatern är en verld helt och hållet för sig, ett törnbeströdt fält, hvaröfver ingen går utan att bli stungen. Dessa styng lemna oftast ett giftigt sår efter sig . . .

— Men *mig* skola de icke döda! — inföll Elisabeth trotsigt.

— Ni säger så nu, men har ni ock betänkt allt? Mången lika stark, som ni, har dock dukat under. Ni har mod påstår ni, att uppträda på tiljan, denna glatta, hala bana, på hvilken så många halkat? Och alla dessa lurande ormar, jag menar den hväsande afunden, intrigerna och kabalerna — har ni icke hört talas om dem?

— Jo, men jag skall veta att besegra dem alla! — svarade Elisabeth stolt.

— Akta er, ni har kanske misstagit er på er förmåga och era krafter! — Emelie Högqvist talade allvarligt, varnande och med hela sitt hjertas uppriktighet.

— Men ni sjelf, har ni då af någonting låtit förskräcka er?

— Ack! jag . . . hur annorlunda är det ej med mig! — den stora skådespelerskan lutade sig suckande tillbaka i soffan. — Jag är så godt som född mellan kulisserna; nästan hela min barndom har förflutit derstädes. Jag kom först in vid balletten . . . jag egde icke ett sådant lyckligt hem, som ni troligtvis har. Jag har tidigt fått pröfva mina egna krafter, då ni deremot i sjutton år gått i en älskad faders och moders ledband? Vid er ålder hade jag erfarit mycket af lifvet, då ni troligtvis ännu sett blott föga af verlden? Hvad vet ni om försakelser, hvad vet ni om frestelser, ni ett lyckans skötebarn?

— Om jag också icke ännu har pröfvat och lidit mycket, — svarade Elisabeth, något nedslagen, — så är det väl icke derför sagdt, att jag icke kan uppnå det mål, hvarom jag ständigt drömt allt sedan jag var helt litet barn?

— Jag varnar er endast, — inföll Emelie Högqvist med värma, — och om ni icke aktar på min varning, skall ni måhända en dag komma att bittert ångra er. Vet ni, hvad dessa ord vilja säga: *publiken, offentligheten?* En nyckfull publik, ständigt fordrande, pockande, men sällan eller aldrig öfverseende! Annu en gång, *akta er* . . . döden genom nålstyng är plågsammare än af ett svärdshugg. Nå väl, har ni nu fält modet?

— Nej, nej, tusen gånger nej! — utbrast Elisabeth med en stämma, som på Emelie Högqvist gjorde en gripande och oemotståndlig verkan.

— Ah, ni har i sanning något sympathetiskt i er röst? Vet ni, hvari en skådespelerskas största

förtjenst ligger och som utgör hennes triumf? Att helt och hållet glömma sig sjelf, att med själ och ande, med kött och blod vara det ideal, skalden skapat eller författaren tänkt sig. Kan ni ställa er utom er sjelf? Kan ni ens fatta den konsten att sätta er själ i en annan kropp? Kan ni verkligen glömma, då ni ur kullissen träder in för en stor publik, att ni är Elisabeth Örner, glömma hela verlden, glömma tid ochr um, då måhända kan ni bli konstnär.

— Låt mig gifva er ett prof på, om jag har någon förmåga, — svarade Elisabeth, kännande inom sig att hon egde snillets gudagåfva. — Nu . . . nu är jag Ofelia, — hon ristade sitt mörklockiga hufvud, utsträckte armen och såg framför sig med ögon, lysande af vansinnets dystra glöd.

Denna flicka var i sanning en underbar företeelse. Hade Emelie Högqvist förut tviflat på hennes anlag, blef hon nu öfvertygad om att hos Elisabeth fans nästan allt som behöfdes för att göra henne till en stor skådespelerska: inspiration, en klangfull, böjlig stämma och rörelser, fulla af naturligt behag och omedveten oskuld. Hon var sublim, men på samma gång låg det i hennes väsen någonting trolskt, fängslande, hängifvet och eldigt. Elisabeth kunde liknas vid en dyrbar ädelsten, oskattbar för sin sällsynthets skull. Hon var icke någon falsk juvel, utan en äkta diamant, ren och klar, som slipad helt visst skulle med oförvansklig glans komma att stråla på den svenska scenen.

Emelie Högqvist, fri från all lumpen afundsjuka, öppnade sin famn för Elisabeth och kysste henne upprepade gånger.

— Om någon är skapad för scenen, så är det ni! — sade hon med tårar af hänförelse. — Ni skall kunna blifva något med tiden, jag erkänner det nu med glädje och förtjusning. Man kastar icke bort den äkta perla man hittat . . . jag vill hjelpa er ett stycke på vägen.

— Min Gud, jag har då en framtid? Ni tror, att jag skall lyckas?

— Jag icke blott tror det, jag är öfvertygad derom. Så ung, som ni, och ändå redan mäktig att återgifva Ofelias namnlösa smärta, hennes dystra förtviflan, hennes rörande vansinne! Jag beundrar er, — hon betraktade med förvåning denna unga flicka, som nyss hade lemnat bakom sig barndomens gräns.

— Ni vill då taga mig under edra vingars skugga? — hviskade Elisabeth, öfvermåttan lycklig.

— Ja, jag skall med verklig stolthet försöka leda er uppför trappan till konstens tempel, älskliga barn, — var det svar som kom från den berömda skådespelerskans läppar.

— Det svåraste är då öfvervunnet, — jublade den inspirerade flickan, — ert erkännande . . . publikens bäfvar jag icke för. O, hvad skall jag icke nu kunna våga! Min far — ja allt i verlden skall jag trotsa, sedan *hon*, *Emelie Högqvist*, upptagit mig i sitt beskydd!

— Er far, — sade ni, — Emelie Högqvist höll Elisabeths hand sluten i sin, — er far har väl ingenting emot, att ni blir skådespelerska.

— Min far, — svarade Elisabeth, — hvarken *vill* eller *kan* uppfatta mina anlag för den sceniska konsten. Ack, ni känner honom icke! Börd och rikedom skattar han högst af allt på jorden. Snille . . . konsten . . . åh, detta är saker som ligga vida utom hans sfer. Om han någon gång med sina penningar uppmuntrar talangen, så fruktar jag, att det hufvudsakligen är för att få spela rollen af mecenat.

— Han vill således icke se sin dotter som aktris?

— Nej, det tror jag visst icke och jag har ej ännu fått hans tillåtelse dertill, men jag skall veta att tilltvinga mig densamma.

— Han vet således icke heller af, att ni gjort mig detta besök?

— Nej, men jag skall nu säga honom det och

tillika underrätta honom om, att ni godhetsfullt vill vara mitt stöd, min hjelp . . .

— Ni tror då, att ni derigenom skall kunna utverka hans tillåtelse att få egna er åt teatern?

— Ja . . . ni skall nog förmå att besegra hans motstånd.

— Hoppas icke på detta, — inföll Emelie Högqvist allvarsamt. — Om det är emot er fars bestämda önskan ni blir aktris, så vill jag icke ha något att skaffa med saken. Förstå mig rätt, mitt barn . . . jag vill icke uppmuntra något som ogillas af er far. Han skulle kunna påbörda mig, att jag förledt hans unga dotter till olydnad mot honom, samt derför förakta och förbanna mig. Men om han af egen fri vilja ger er tillåtelse att egna er åt scenen och sjelf öfverlemnar sin dotter åt mig, då skall jag mottaga er med öppna armar.

— Icke eljest? — sade Elisabeth nedstämd.

— Nej, icke eljest.

— Nå väl, — Elisabeth kastade sitt hufvud trotsigt tillbaka — jag skall tillkämpa mig hans tillåtelse och det skall ske som ni vill, han skall sjelf öfverlemna mig åt ert beskydd.

Emelie Högqvist log åt denna trotsiga beslutsamhet. Hon önskade intet högre än att detta älskliga hänförande väsen icke måtte gå förloradt för konsten, men hon sade ingenting vidare.

Ännu stannade Elisabeth en lång stund qvar hos sin beskyddarinna. Hon talade om sitt rika hem, sin goda, vackra tvillingsyster, sin aflidna, älskade moder och sin glada, förflutna barndom. Hon såg framtiden hägra mot sig i rosenröda färger . . . hon hoppades, hon trodde icke, att en far kunde vara nog grym och hjertlös att vilja se sitt barn förtvina, dö, liksom en blomma utan luft eller sol; ty dö skulle Elisabeth, påstod hon, med tårar i ögonen, om hon ej fick följa sin älsklingshåg, att bli skådespelerska.

IX.

Armbandet.

(Slut på Elisabeths historia.)

Elisabeth anförtrodde, då hon kom hem, Elvira ögonblickligt sitt besök hos Emelie Högqvist.

— Allt skall slutas bättre än vi först befarade, Elvira, — sade hon med glädjestrålande ögon.

— Tror du det?

— Åh, hvarför skulle jag icke tro det, — svarade Elisabeth hoppfullt. — Hvem skall kunna stå emot Emelie Högqvist? Hon besegrar alla, äfven min far.

— Men mamsell Högqvist kommer ju icke att lägga sig ut för dig hos honom?

— Nej, det gör hon väl icke, men jag skall säga honom, att det är under hennes ledning jag skall studera, att jag . . .

— Tyst, Elisabeth, vår far är hemma, jag hör honom . . . Mitt råd är, efter du nu har fattat ditt beslut, att du talar med honom efter middagen. Lycka till, — tillade Elvira med en vänlig nick och lemnade rummet.

Det var dock icke straxt efter middagen, utan längre fram på aftonen, som Elisabeth sakta öppnade dörren till faderns rum.

— Är det du, Elisabeth? — Örner trodde, att hon kom för att hemta någon bok eller tidningarne, såsom hon stundom brukade göra.

— Ja, pappa lilla, — Elisabeth sprang fram och lade med hela sin liflighet sina armar om hans hals. — Jag har så länge tänkt tala med dig om en sak, — tillade hon, hviskande, men ingalunda rädd, — men jag har sparat dermed tills nu.

— Hvad kan det vara för en vigtig hemlighet? — frågade han, småleende åt hennes högtidliga min.

— Ja, nog är det en vigtig hemlighet, det skall

Gud veta, — Elisabeth drog en stol tätt intill faderns och satte sig, lätt framåtböjd, med handen hvilande på hans knä.

— Och detta rör dig?

— Ja — min framtid, min lycka, för hela lifvet!

— Såå, det der låter ju riktigt allvarsamt. Jag trodde annars, att det bara gälde din toalett, en ny klädning, ett armband eller något dylikt . . .

— Nej, min far, — Elisabeths ansigte uttryckte det orubbligaste allvar, ett allvar som gjorde ett starkt intryck på Örner.

— Jag tror icke, — fortfor hon, — att du skulle vilja stå emot min lycka . . .

— Nej, icke om jag finner att det verkligen är din lycka, — afbröt Örner hastigt.

— Jag hörde dig en gång säga att det var sorgligt, att rikt begåfvade naturer, af brist på medel, icke kunde få utveckla sig till mognad. Detta gälde en fattig målare, af hvilken du köpte en tafla och som du sedan tillika med några andra bisträckte med penningar för hans resa till Dresden,

— Du vill väl icke dermed påstå att du eger någon talang, som jag icke upptäckt? — smålog Örner.

— Jag vet icke, om du upptäckt den eller ej, min far, men jag vet, att du berömt mig mycket, då jag uppträdt vid de små dramatiska tillställningar, som både vi och våra vänner haft.

— Du tror kanske derför, att du eger verklig dramatisk talang och inbillar dig i din barnslighet att kunna bli en Emelie Högqvist? — Örner smekte hennes kind, som om hon ännu vore ett litet barn.

— Ja, min far, det är just hvad jag drömmer om och det är hvad jag en gång tänker bli genom egen kraft och med Guds hjelp, — hon höjde dervid sitt hufvud och hennes ögon flammade.

— Du är icke litet sjelfkär, du, hör jag; du tror dig om höga ting, lilla Elisabeth.

— Ah, min far, — hon steg upp och gick några steg framåt golfvet. — Jag beder dig att icke neka

mig att helt och hållet få egna mig åt den dramatiska konsten, — hon hade stannat midt för honom och såg så ödmjukt bedjande ut med sina sammanknäppta händer.

— Du vill väl icke bli en offentlig aktris heller?

— Visst är det min mening.

— Barnsligheter! Du må roa dig med att uppträda i sällskapskretsarne, men tänk icke på teatern, der skulle du helt visst taga dig helt snöpligt ut.

— Tro icke det! — Jag har sjelf hört från Emelie Högqvists läppar, att jag har framtid för mig, att jag skulle kunna bli något, om du blott tillåter mig att få komma under hennes ledning.

— Emelie Högqvist? — upprepade Örner och sprang upp från sin plats. — Hvar har du träffat henne?

— I hennes hem. Jag besökte henne i dag på förmiddagen, för att få höra hennes omdöme om mina anlag.

— Din djerfhet förvånar mig i sanning, Elisabeth. Huru vågade du göra henne ett besök utan mitt tillstånd?

— Hvad hade jag att frukta af dig, min älskade far? — svarade Elisabeth och slöt sig innerligt intill honom. — Du vill ju ingenting annat än mitt eget bästa?

— Deri har du rätt och derför beder jag dig också på det varmaste att slå bort alla de tokiga griller, hvarpå ditt lilla hufvud tyckes vara så rikt. Du aktris . . . *min dotter* aktris! Dottern till en millionär spela för en betalande publik, som af en nyck kan hvissla ut henne och i ett annat ögonblick befalla henne att komma fram för att nigande mottaga dess hyllning! Jag skulle anse mig vanärad af att se min dotter sminkad, utklutad, komma hoppande på scenen som en annan marionett. Mitt namn skulle skylta i gathörnen på affischerna — aldrig, aldrig tillåter jag något sådant!

— Men om jag skulle vinna sådana triumfer som Emelie Högqvist.

— Skulle jag ändock icke vilja erkänna dig som mitt barn.

— Dina besynnerliga åsigter, min far, förvåna mig på det allra högsta. Du bevistar gerna teatern, jag har sjelf sett dig applådera . . . du är hänryckt i Emelie Högqvist, du, som alla — och ändock tyckes du förakta henne?

— Ditt enfaldiga prat bevisar bäst, huru mycket barn du ännu är? Jag beundrar Emelie Högqvist och skänker henne min aktning för hennes charmanta spel, men det gör jag blott för hennes talang som *skådespelerska*, förstår du. Jag tror dock icke att Emelie Högqvist, om hon haft ett så godt hem, som du, skulle ha gått in vid teatern. Och jag tror äfven fullt och fast, att hon afrådt dig att beträda den slippriga bana, teaterlifvet erbjuder . . . bekänn, har hon verkligen kunnat uppmuntra dig att egna dig åt scenen?

— Om jag påstår detta, skulle jag kasta en skugga på henne, hon, min idol! — utbrast den sanningsälskande flickan. — Ja, hon afrådde mig först derifrån, innan hon öfvertygades om att jag egde några anlag, men sedan måste hon erkänna, att jag förvånat henne med min förmåga, att jag helt och hållet var danad för teatern. Kunde jag bara öfvervinna ditt motstånd, min far, skulle hon mottaga mig med öppna armar.

— Jag välsignar denna ädla finkänslighet. Jag skall särskildt tacka henne derför och vi skola nog, jag och Emelie Högqvist, förstå hvarandra.

— Du ämnar då besöka henne? — inföll Elisabeth och hennes ansigte upplystes af ett skimmer, icke olikt solskenet efter en mulen dag. — Ah, — tillade hon, — det är ingenting högre jag önskar! Hon skall nog öfvertyga dig om, att det kan bli något af mig med tiden, fastän du tviflar.

— Inga dåraktiga förhoppningar, Elisabeth, jag

låter endast leda mig af mitt eget sunda förnuft, — afbröt Örner.

Elisabeth hoppades ändock, ock detta var lyckligt för henne.

Redan dagen derpå sade Örner till henne, att han vid middagstiden skulle göra visiten hos Emelie Högqvist.

— Bäst att smida medan jernet är varmt, — tänkte han, — och göra slut på den dumheten, som flugit in i Elisabeths hjerna. Jag vill väl se, om jag ej skall ega makt öfver mitt barn, mitt eget kött och blod. Elisabeth skall och måste gifva med sig, ty det är mitt orygglig beslut, att *min* dotter ej får bli en offentlig rodocka åt allmänheten.

På den utsatta timmen höll brukspatronens ekipage utanför porten. Kusken och betjenten voro uppsträckta i det bästa livréet.

— Pappa, se här, gif henne denna från mig. — bad Elisabeth och lemnade en bukett, smakfullt bunden af Elviras yppersta och mest sällsynta blommor.

— Med största nöje, mitt barn, — svarade Örner. — Jag skall då pryda denna bukett med en daggdroppe, som ständigt skall stråla med lika oförd unklad glans. Se, Elisabeth, denna tager sig ju ypperlig ut?

Elvira, som stod bredvid Elisabeth med armen lindad kring hennes lif, böjde sig fram på samma gång som systern, för att betrakta den solitär, som fadern fäste i buketten mellan malmason-rosor och heliotroper.

— Det skall bli för henne ett minne af en tacksam far, — tillade Örner med en betydelsefull blick på Elisabeth.

Elisabeth förstod fadern mycket väl, men hon tänkte inom sig, att han nog skulle gifva med sig, då den förtjusande Emelie Högqvist sade honom, att dotterns anlag voro för stora, för sällsynta att offras för en lumpen fördom. Elvira trodde sig dock uppfatta fadern bättre. Hon kände hans karaktär i grund

och botten samt visste, att han aldrig skulle frångå ett en gång fattadt beslut eller af någonting låta rubba sig i sina föresatser. Hon sade dock ingenting, ty hon ville icke rycka Elisabeth ur hennes lycksaliga drömmar. Med en halfqväfd suck betraktade hon sin tvillingsyster, huru hon vid ljudet af bjellerklang oupphörligt sprang fram till fönstret för att se efter, om fadern kom tillbaka.

Ändtligen kom han. Elisabeth kunde icke hejda sig — hon ilade utför trappan och ned i förstugan der hon mottog honom med öppna armar.

— Du kommer med en kär helsning från henne, icke sant? — utropade hon.

— Elisabeth, — afbröt fadern henne allvarsamt, — din häftighet skrämmer mig. Du måste lära dig att lägga band på ditt lifliga lynne. Att springa så der i bara klädningen utför trappan, liksom en barnunge, är detta på sin plats vid din ålder och i din lefnadsställning? Se så, kom upp nu igen och lugna dig!

Elisabeth sänkte hufvudet, medan hennes kinder glödde af en varm purpurrodnad.

— Ack, tänkte hon, då hon gick tillbaka uppför trappan, — hvad denna etikett plågar mig! Hvad ligger det för ondt, för opassande deri, att jag i mitt eget hem skyndar mot min far. Barndomen är dock den lyckligaste tid . . . o, vore jag åter ett barn: O, att jag vore fri — utan frihet kan jag icke lefva eller andas!

Elisabeth lade dock icke faderns tillrättavisning djupare på sinnet, än att hon, då de väl kommit inom salsdörren, ansatte honom med frågor om Emelie Högqvist.

— Mamsell Högqvist var icke hemma, men jag lemnade buketten med mitt kort.

— Du skämtar bara, pappa. Bekänn kort . . . hon var allt hemma? Hvarför skulle du eljest dröjt så länge borta? — tillade hon och lutade sitt lilla hufvud skalkaktigt mot hans axel.

— Nej mitt barn, jag talar fullkomlig sanning. Hon var gången på en generalrepitition.

— Du förnyar väl då ditt besök i morgon?

— Det skall jag göra, Elisabeth, jag lofvar dig det.

Elisaheth var vid det briljantaste lynne; hon var så viss om att kunna besegra fadern, emeden hon var öfvertygad att Emelie Högqvist skulle lägga sig ut för henne.

Örner och hans döttrar hade knappt hunnit sätta sig till middagsbordet, då betjenten lemnade honom en biljett, hvarpå väntades svar.

Örner betraktade den okända handstilen, som röjde att biljetten var ifrån ett fruntimmer. Hon bröt skyndsamt sigillet, hvari initialerna *E. H.* syntes inom en lagerkrans.

— Ah — han anade nu, hvem den okända brefskrifverskan var.

"H. Herr Brukspatron!

Den vackra buketten med den dyrbara solitären, som ni i egen person lemnat i mitt hem, öfverraskade mig mycket, men gjorde mig på samma gång förtjust, då jag af edert kort såg, hvem den okände var, som visat mig denna smickrande uppmärksamhet. Hvad har kunnat göra mig förtjent af en så utsökt artighet från er sida? Jag kan icke tillskrifva den någon annan orsak än det samtal jag haft med er unga, älskvärda dotter. Jag frambär emellertid min djupa tacksamhet och anhåller såsom en ytterligare godhet, att ni täcktes mottaga ett besök af mig i eftermiddag klockan 6, i händelse ni icke är upptagen och vill i ert hem se

Eder ödmjuka tjenarinna
Emelie Högqvist."

Örner hade läst denna lilla biljett högt för de båda flickorna. Han räckte den sedan öfver bordet. till Elisabeth, som, med handen tryckt mot hjertat, liksom för att dämpa dess våldsamma slag, hade lyssnat till hvarje ord, Emelie Högqvists hand hade tecknat på papperet.

Det skall bli ett minne af henne för hela lifvet! — utropade den entusiastiska flickan och kysste biljetten.

— Gif budet det besked, att jag i eftermiddag är hemma och mottager mamsell Högqvist, — yttrade Örner åt betjenten.

— Så god du är, min far! — Elisabeth kramade faderns hand och försökte se in i hans ögon, hvilka han dock höll envist fästa på talriken.

Elvira satt tyst. Hon delade icke systerns glädje, emedan hon visste, att efter detta solsken skulle komma regn och åska. Hon misstog sig sällan på uttrycket i faderns ansigte och hon fruktade allt af Elisabeths häftiga lynne, hennes trotsiga envishet och orubbliga beslutsamhet, hvilka voro ett arf från fadern.

— Stackars Elisabeth, — tänkte hon, — jag skulle icke vilja vara i hennes ställe. Bättre hade varit, om Gud icke begåfvat henne så rikt; vi hade då kunnat förblifva lyckliga tillsammans, men nu . . .

Elisaheth knappast smakade på maten, så orolig så hänrykt, så längtande var hon efter den stund, då Emelie Högqvist skulle visa sig i hennes hem. Då middagen ändtligen var slutad och Örner hade aflägsnat sig, sprang den unga flickan ur rum och i rum för att se efter, om allt var dammadt, fint och putsadt. Ibland stannade hon framför Elvira och lade sina händer på hennes axel, utbristande i sin öfversvallande glädje:

— Ack, Elvira, hon kommer! Du vet, huru mycket jag beundrar henne, huru jag afgudar henne, och *hon* kommer hit, hit under detta tak, och vi skola få andas samma luft, som hon, trampa samma golftiljor, som hon! Har du kunnat drömma om, att en sådan lycka skulle falla på vår lott?

— Det skall verkligen bli roligt att få se mamsell Högpvist på närmare håll, — svarade Elvira, som i tysthet önskade att detta besök vore förbi, huru nöjsamt det än i sig sjelf kunde vara.

Elisabeth anordnade, hvilka förfriskningar skulle

bjudas. Hon tog sjelf en öfverblick af den upptagna frukten i de slipade kristallskålarne och smakade på det ädla vinet, som gnistrade i karaffinerna på den stora silfverbrikan. Det var, som om hon hade väntat ett kungligt besök, skämtade Elvira.

— Jag anser mig mera ärad af att få mottaga Emelie Högqvist, än af sjelfva drottningen, — svarade Elisabeth, der hon stod framför spegeln för att se, huru hon tog sig ut i den ljusgrå, helskurna klädningen, en så kallad rysk rock, som sammanhölls omkring lifvet af en tjock högröd silkessnodd, knuten på ena sidan i en valknut och med tofsar af samma röda färg. Derpå gick Elisabeth fram till spiseln, på hvars marmorfris stod en antik pendyl. Den var af snöhvit alabaster, ett mästerverk och oskattbar för sin ålder och sällsynthet. Den förestälde ett tempel med gångar, trappor och kupolen, uppburen af fina pelare. Taflan, med sina romerska siffror och sina förgylda visare, var af äkta emalj. Den lilla hammaren i urverket började att långsamt höja sig och slog sex klangfulla slag. Några minuter derefter hörde Elisabeth bjellerklang och en släde stanna utanför porten. Hon höll på att ånyo glömma sig och rusa utför trappan. Hon gaf upp ett glädjerop och stannade midt framför dörren, som kort derpå öppnades af betjenten, hvilken anmälde mamsell Högqvist.

Emelie Högqvist hade lagt af sig kappan i tamburen, men hade behållit hatten qvar på hufvudet, en liten blå sammetshatt med en hög strutsplym. För öfrigt var hennes toalett enkel, en slät klädning af svart siden, och öfver axlarne en hvit mantilj.

Örner, som med förekommande artighet hade gått henne till mötes, blef helt och hållet betagen vid åsynen af den höga, smärta gestalten, med den fina ansigtsovalen, den leende, skönt formade munnen och de hänförande strålande ögonen. Det rika håret var i glänsande flätor uppfäst i nacken och fram i pannen föllo några små, förtjusande lockar. Hon var

obestridligen en af de skönaste qvinnor, Örner hade sett, åtminstone var behaget i hennes rörelser oförlikneligt. Omedvetet tjusade och hänryckte hon utom scenen lika mycket som på densamma.

— Hvilken glädje för mig att bli emottagen på detta sätt af fröken Elisabeths far, — sade hon med denna älskliga stämma, hvars tonfall förrådde den själfulla, fint bildade qvinnan.

Örner hade sagt några smickrande artigheter och förde henne till soffan, sedan Elisabeth och Elvira fått trycka hennes hand till välkomsthelsning.

— Hvilka makalösa blommor ni skänkte mig, herr brukspatron, och denna dyrbara ädelsten, som medföljde . . . jag riktigt blyges öfver denna präktiga gåfva. Men jag lofvar också att göra allt för att er dotter skall hinna det mål, hon så ifrigt och med hela sin själ eftersträfvar . . .

— Mamsell Högqvist — Örners panna mörknade och han talade hastigt, med sänkt röst, — hvad ett sjuttonårigt barn svärmar och drömmer om, blir sällan verklighet. Det mål, hvarpå ni hänsyftar, skall hon aldrig uppnå, och det vore dåraktigt, om jag tillät henne att göra ett försök dertill. Förstår ni? Han lade sin hand sakta tryckande på Emelie Högqvists arm.

Den frejdade skådespelerskan spratt till, hennes ögon vidgades och hon fäste en forskande blick först på Örner, sedan på Elisabeth, som stod midt under ljuskronan, omhvärfd af skenet från de brinnande vaxljusen.

Ah, — sade hon sakta, — jag har då misstagit mig! Jag tänkte att fröken Elisaheth hade utverkat er tillåtelse att få egna sig åt den dramatiska konsten.

— Aldrig skall hon kunna öfvertala mig dertill, — svarade Orner. — Men, mamsell Högqvist, låtom oss för ögonblicket lemna denna föga vigtiga sak å sido . . . vi skola sedan sysselsätta oss dermed på tu man hand, och jag tror, att ni skall behjerta mina skäl för att min dotter ej får bli aktris.

Emelie Högqvist tycktes straxt bli något nedstämd, men sedan Örner hade ledt samtalet in på ett annat ämne, skiftade hennes lynne, så mottagligt för alla intryck. Hon skämtade, hon log och kände sig riktigt hemmastadd i denna främmande, lilla krets, som endast bestod af brukspatronen och hans båda tvillingdöttrar.

Sedan förfriskningarne blifvit kringbjudna och brukspatronen klingat med den sköna gästen, hviskade han till henne något, som ingen af systrarne uppfattade. Emelie Högqvist steg ögonblickligen upp och mottog Örners arm, som han artigt bjöd, hvarefter han förde henne in i sitt enskilda rum, hvars dörr han tillslöt.

— Mitt öde skall nu afgöras, — sade Elisadeth till Elvira, som endast gjorde en stum böjning på hufvudet.

Hon väntade, blek, med nästan hämmad andedrägt, och med händerna sammantryckta öfver bröstet, som långsamt höjde och sänkte sig.

Efter en halftimmes väntan öppnades ändtligen åter dörren. Emelie Högqvist skred långsamt öfver dess tröskel och fram öfver golfvet till Elisaheth. Hon slöt den unga flickan i sin famn och vidrörde sakta med sina läppar hennes panna.

— Ack, fröken Elisabeth, hviskade hon, — jag kan tyvärr ingenting göra för er. Försök att öfvervinna er längtan efter skådebanan och lef för er far, er syster, ty, tro mig, er största lycka ligger ändock i deras kärlek.

Elisabeth spratt till, hennes kinder blefvo ännu blekare och en nervös frossa genomilade henne. Hennes läppar skilde sig åt för att tala, men icke ett ord kom öfver dem . . . de endast skälfde.

— Er far har sagt mig de skäl, hvarför han aldrig skall tillåta sin dotter att bli skådespelerska, — fortfor Emelie Högqvist; — jag vördar dessa skäl och hvarken vill eller skall öfvertala er att sätta er upp mot hans vilja. Ack, hvilket hem ni har! —

tillade hon och hennes blick öfverfor hastigt den elegant möblerade salongen, — och detta vill ni öfvergifva för att kasta er i otaliga frestelser . . .

— Men ni, ni sjelf, mamsell Högqvist? — förmådde ändtligen Elisabeth säga.

— *Jag!* . . . min och er lott kan icke på något sätt jemföras. *Mitt hem.* — Emele Högqvist fullbordade icke meningen, utan lade suckande handen öfver ögonen. — Låt mig slippa att tala om mitt hem och om mig sjelf. Jag vill endast säga er, att om jag varit i er ställning, fröken Elisabeth, hade jag troligtvis aldrig blifvit aktris. Ni är nu sjutton år, då ni blefve några och tjugu, skulle ni helt säkert ångra det vanskliga steg ni tagit. Lofva mig derför att slå bort alla tankar på teatern!

— Och detta kan ni vilja råda mig till, ni, som sjelf med förtjusning erkänt, att jag är helt och hållet skapad för scenen och att jag der har en stor framtid att vänta? Kan ni med lugnt samvete tillråda mig att förqväfva de anlag, Gud så nåderikt nedlagt hos mig?

Elisabeth grep med sin hand om Emelie Högqvists arm, hvilken hon omedvetet tryckte så hårdt, att den sistnämda ryckte till, i det en varm rodnad purprade hennes ansigte.

— Jo, — sade Emelie Högqvist allvarligt, nästan strängt, — jag afråder er, emedan det skulle göra er far sorg, och skulle ni väl uppenbart vilja förorsaka honom smärta? Ert hjerta borde uppresa sig deremot . . . ett barn bör väl också något offra åt den, som skänkt det lifvet. Lofva mig derför, fröken Elisabeth, lofva mig att aldrig vidare tänka på teatern! — upprepade Emelie Högqvist med förtjusande mildhet.

— Aldrig kan jag gifva detta löfte, aldrig! — utbrast Elisabeth häftigt.

Elisabeth, — inföll nu Elvira och sträckte bönfallande ut sina händer mot systern, — förkasta icke

mamsell Högqvists råd . . . hon talar af erfarenhet och vill helt säkert ditt bästa!

— Äfven du min syster, svarade Elisabeth och log bittert, — äfven du vill således arbeta emot mig, men jag trotsar er alla . . .

Örner, som stannat qvar i sitt rum, men hvilken icke ett ord hade undfallit, trädde nu ut i salongen, med ett så kallt och främmande uttryck i sitt ansigte, att hans döttrar ovilkorligen förskräcktes.

— Elisabeth, — sade han, — förskona oss och först och främst vår ärade gäst från något opassande utbrott af ditt häftiga lynne! Du kan nu taga afsked af mamsell Högqvist och sedan gå in till dig. Ursäkta min dotter, — tillade han och vände sig till Emelie Högqvist, som i hög grad syntes brydd öfver den tillrättavisning, Elisabeth i hennes närvaro fått emottaga.

— Tänk på mig med vänlighet, — sade hon och räckte handen åt den unga, upprörda flickan, som dock med tillkämpad fattning bjöd den älskliga konstnärinnan sitt farväl.

— Efter min far befaller, så måste jag väl aflägsna mig. Er, mamsell Högqvist, glömmer jag aldrig, intill min sista stund skall ni lefva i mitt minne. Glöm ni icke heller mig och tro icke, att någonting i verlden kan hindra försynens vägar!

Elisabeth kastade, innan hon gick, en hastig blick på sin far. Flamman i hennes ögon förskräckte honom. Han anade, att hon nog skulle offra hans kärlek och trampa hans rikedomar under sina fötter. Hon var icke längre blott ett egensinnigt, trotsigt barn, hon var nu en fullt tänkande och beslutsam qvinna. Det skulle blifva en hård strid dem emellan, och hvarken *hon* eller *han* skulle låta besegra sig.

Emelie Högqvist stannade qvar ännu en stund. Hon försökte förjaga det pinsamma intryck af scenen mellan far och dotter, ty äfven hon hade träffats af Elisabeths blickar och slöt deraf hvad som skulle komma efter hennes aflägsnande.

Örner ansträngde sig att visa sig glad och det syntes att Elvira bemödade sig om att göra detsamma. Emelie Högqvist bröt dock snart upp, belåten inom sig att få komma långt bort från detta till skenet så lyckliga hem, i hvars strider hon så oskyldigt blifvit inblandad.

— Du kan underrätta Elisabeth om att jag väntar henne i mitt rum, — sade Örner åt Elvira.

— O, min far, — bad hon med en framträngande tår, — var ej alltför sträng mot henne!

— Det beror helt och hållet af henne sjelf, — svarade han kort och gick in till sig.

Några ögonblick derefter stod Elisabeth framför honom, icke ödmjuk eller bedjande, utan med stolt tillbakakastadt hufvud och med en kall, orubblig beslutsamhet preglad på sin panna.

— Du förvånar mig på det högsta, Elisabeth, — sade fadern, icke kärft, utan nästan mildt förebrående. — Men jag öfverser med dig för din ålders skull . . .

— Tänk icke på mina sjutton år, min far, — afbröt Elisabeth häftigt. — Jag vill icke längre betraktas som ett viljelöst barn, ty jag känner, att jag med Guds bistånd och genom egen kraft kan nå det mål, jag eftersträfvar. Jag har noga betänkt, noga öfvervägt allt innan jag handlade . . . det är ingen dåraktig inbillning, inga galna drömmar . . . nej, nej, min far, jag skall, jag måste bli konstnärinna!

— Du dyrkar ju Emelie Högqvist? För hennes skull — om din egen fars önskningar ingenting betyda, — slå dessa tokiga griller ur hågen! — Tänk icke mera på teatern, — tillade han, nästan bedjande.

— Begär icke det omöjliga! Gör icke det! Du har öfvertalat mamsell Högqvist att taga sin hand ifrån mig och du har lyckats, emedan hon icke vill ställa sig emellan far och dotter. Jag högaktar henne derför och kan icke känna någon bitterhet mot henne, men du — ack, min far, du vet icke, huru illa du

du gör mig, då du nekar mig att följa min håg och kallelse, — Elisabeths röst uttryckte hennes djupa sorg.

— Du håller således fortfarande fast vid galenskapen? Jag börjar nästan tro att du icke är riktigt klok, mitt barn. Jag fruktar att jag får vända mig till vår läkare för att rådgöra med honom, om det kanske icke vore bäst att skicka dig till ett dårhus, — Örner trodde, att han skulle skrämma henne med denna hotelse.

— Ett dårhus, — upprepade Elisabeth, hånleende. — Försök att spärra in mig på ett sådant, jag skall alltid veta att förskaffa mig friheten och då — eger du en dotter mindre.

— Hellre det, än jag skall nödgas se dig uppträda bland komedianter, hvilka för det mesta äro ett förderfvadt och omoraliskt följe.

— Hvilka låga tankar du hyser om dessa snillen, hvilka du dock sjelf så många gånger beundrat!

— Jag talar icke om deras skådespelaretalang . . .

— Du tror då verkligen, att de äro så förkastliga, som du säger? Och du tror således äfven, att *jag* skall blifva en dålig varelse derför, att jag blir aktris?

— Jag är fullt öfvertygad derom. En ung flicka, en sådan som du, med ditt lifliga, lätt hänförda sinne, skall snart falla i de snaror, frestelsen utlägger. Akta dig, Elisabeth, trotsa mig icke längre!

— Och om jag ändå skulle våga det, hvad vill och kan du väl göra mig? — svarade Elisabeth och närmade sig tätt intill honom.

— Du skulle i samma stund ega hvarken far, syster eller hem mera. Jag skulle förskjuta dig, för att aldrig, *aldrig* hör du, förlåta dig. Hela min faderskärlek, äfvensom ditt arf, skulle öfverflyttas på Elvira. Har du mod till detta, mod att gå ut i verlden, med din fars förbannelse och utan att ens få bära hans namn — mod att svälta, frysa och vanäras?

— Jag skall aldrig vanäras, min far, ty jag skall aldrig afvika från dygdens väg. Ja, jag har mod att offra allt, till och med din kärlek! — utbrast Elisabeth med sin stämmas hela klarhet och styrka.

— Så gå då!

Örner sköt henne med vredgad häftighet tillbaka. Elisabeth vacklade . . . hennes hjerta sammankrymptes och hon sjönk på knä för den obeveklige faderns fötter.

Nåd . . . förbarma dig öfver mig! Du skall en gång komma att ångra dig, min far! Gif med dig, ty jag skulle dö, om jag ej finge följa min inre kallelse. O, att du visste, huru denna längtan tär mig, o, att du kunde fatta den oemotståndliga makt, som helt och hållet beherskar mig och drifver mig framåt!

— Alltsammans är blott barnslig fåfänga och falsk ärelystnad! Om du misslyckas, Elisabeth, om du blir uthvisslad, utpekad som en djerf, oförskämd äfventyrerska, skall denna skam äfven komma öfver mig.

— Jag skall ej misslyckas!

— Hvad vet du derom?

— Emelie Högqvist har sagt och lofvat . . .

— Tala icke om Emelie Högqvist, — afbröt Örner, nästan rytande, — tala icke om henne! Stig upp och gå — jag vill ej se dig mera, trotsiga barn!

— Nå väl, — Elisabeth steg långsamt upp, blek som om dödsengelns vinge snuddat förbi hennes kind, — jag skall gå och du skall blifva befriad ifrån mig.

— Hvad tänker du taga dig till?

— Gif mig min frihet . . . jag begär endast min frihet i utbyte mot mitt hem och min arfslott.

— Och sedan, hvad ämnar du sedan göra?

— Som jag sagt: *jag blir skådespelerska.*

— Men ingen teater skall våga antaga dig utan din fars vilja.

— Kan hända icke i Sverige, men verlden är stor, — inföll Elisabeth modigt.

— Ah, du tänker rymma ifrån mig och resa land och rike omkring, med två tomma händer . . .

— Jag skall lära mig att svälta, frysa och dö, om det gäller, — afbröt Elisabeth och blodet rusade åter tillbaka till hennes kinder. — *Rymma* tänker jag dock icke; då skulle jag väl icke ha förrådt min plan. Gif mig blott min frihet!

— Tag den, men glöm icke att, i hvilken olycka du än må komma, du icke får hoppas på någon hjelp af mig. För mig är du död, begriper du, och mitt namn eger du ingen rättighet att bära, att draga i smutsen, emedan du icke längre är mitt barn. Försök ej heller att förleda Elvira till att bistå dig — hon är icke längre din syster.

— Var fullkomligt lugn, jag skall lika litet ligga henne, som dig, till någon last. Jag är död — Elisabeth Örner är död, jag skall aldrig glömma det!

Örner betraktade sin dotter, der hon stod, belyst af lampskenet, och han måste i tysthet erkänna, att hon skulle taga sig ypperligt ut på scenen. Men ingenting förmådde honom att ändra sitt beslut.

— Må hon gå, — tänkte han, — ty jag ser ändå, att jag aldrig skulle hafva något välde öfver henne. Kanhända ock att hon ångrar sig och innan morgondagens slut tigger om min förlåtelse.

Men han misstog sig. Han skulle aldrig återse Elisabeth, hvilken gick fullkomligt okända öden till mötes. Tvänne år förflöto och under hela denna tid hade inga underrättelser eller upplysningar kommit från eller om henne. Hvar fans hon? Under hvilket namn dolde hon sig? Örner uttalade aldrig hennes namn och han lät sina vänner och bekanta lefva i den tron, att hon dött hos en anförvandt i Italien. Elvira var förbjuden att tala om systern, ett förbud som hon aldrig öfverskred, emedan det förorsakade henne den bittraste smärta att blott nämna Elisabeths namn.

Dagen efter ofvan skildrade uppträde lemnade Elisabeth för alltid hemmets tröskel. Det var helt

tidigt på morgonen, en grå disig morgon, som hon öfvergaf far och syster, för att ensam i verlden söka den lycka, om hvilken hon drömde. Hon ville icke se fadern och han var troligen icke ännu uppstigen. Elvira hade hon tagit afsked af, icke aktande på hennes tårar och böner.

— Elisabeth, var klok, var förnuftig, du skall eljest komma att ångra dig!

— Jag skall aldrig komma att ångra mig. Bed Gud för mig, älskade syster, — tillade hon och tryckte Elvira innerligt och länge till sitt hjerta.

— Hvart går du nu? Hvart skall du taga vägen? Eger du några pennigar? Och, Elisabeth, ämnar du verkligen icke taga mera kläder med dig? — frågade Elvira, då hon såg systern packa in litet linne och en klädning i en nattsäck, icke större än att hon sjelf kunde bära den.

— Jag behöfver icke mer än detta för tillfället. Penningar har jag något, visserligen obetydligt, men jag tror mig ega rättighet att medtaga mina nipper.

— Ja, tag dem, Elisabeth, och jag vill gifva dig mitt garnityr, mina ringar, brocher. Se här, tag allt, allt, Elisabeth, — Elvira räckte henne ett etui, hvars innehåll kunde förvandlas till en vacker penningsumma.

— Skulle jag vara nog lumpen, tror du, att vilja taga dina nipper? Nej, Elvira, behåll dem, — svarade Elisabeth och sköt den erbjudna gåfvan tillbaka. — Ett minne af dig har jag i alla fall i den hårlock, som jag gömmer i medaljongen, hvilken innesluter Emelie Högqvists porträtt. Det enda jag ännu önskar, är att äfven få ett minne af min mor.

— Armbandet, Elisabeth, skall jag gerna lemna dig, — Elvira blottade sin venstra arm, omkring hvilken hon bar det förut beskrifna guldarmbandet, den ringlande ormen, då ännu ej klufven och med sina båda diamantögon.

Detta armband hade gått i arf inom de båda tvillingsystrarnes mödernesläget. Deras mor hade stän-

digt burit det på samma sätt, som Elvira, öfver venstra armbågen. Till och med på sin dödsbädd, hade hon icke lagt af detsamma. Elvira och Elisabeth hade som små barn med stor undran betraktat den glänsande guldormen med de slipade diamantögonen, som gnistrade och bröto sig mot solstrålarne i mångfaldiga färger. Då de blifvit äldre, hade modern sagt till dem en dag, att efter hennes död den äldsta af dem, Elvira, som var född en timme före systern, skulle bära detta armband, och att det sedan skulle gå i arf till Elisabeth, om hon öfverlefde Elvira, eller om denna blefve gift och finge någon dotter. Hon hade vidare berättat för dem, att armbandet var en slags talisman, ett trollmedel mot olyckor, och att om något ondt eller någon fara hotade den, som bar det, eller den som var egaren kärast, bebådades detta deraf, att ett af ormens ögon eller båda ögonen lossnade och föllo ur hufvudet. På armbandets insida fans inristad en latinsk inskription, som i öfversättning betydde:

Trotsa ej faran.
Bär mig i döden.

Traditionen förmälde, att armbandet på ett mystiskt sätt blifvit gifvet åt prinsessan Maria Eleonora af Brandenburg, då hon, tjugoårig, lemnade sitt kurfurstliga hem i Berlin för att af rikskansleren Axel Oxenstjerna ledsagas till Sverige, der hon på Stockholms slott den 28 Nov. 1620 firade sitt biläger med konung Gustaf II Adolf. Då den unga, sköna furstedottern under tårar hade tagit ett rörande afsked af sin mor, enkefurstinnan Anna, i närvaro af alla de församlade medlemmarne af Brandenburgska huset och hofvet, och hon sedan besteg den kungliga, svenska jakten, skyndade en okänd qvinna öfver landgången och räckte henne guldarmbandet.

— Nådiga prinsessa, mottag detta och bevara det väl . . . bär det ständigt såsom drottning — och om det ej kan skydda er mot alla faror och olyckor i det främmande landet, så skall det åtminstone

säga er, då något ondt är på väg att inträffa, och ni kan då bättre bära ert öde! Kom väl ihåg, att då ormen förlorar sina diamantögon, bör ni vara på er vakt, — varnade den främmande qvinnan.

Hvem denna var, förblef alltid en gåta. Hennes försvinnande från jakten skedde så snabbt, att det knappast fans någon i den församlade, gapande menniskomassan, som hade hunnit gifva akt derpå. Man mindes endast ett mörklagdt, af ålder, kanske äfven af sorger, härjadt ansigte, ett svart, krusigt hår med en och annan gråsprängd test, och en skiftande, veckrik kappa, mera lik en mantel, som fladdrade omkring den lilla skrumpna gestalten.

Maria Eleonora, som af naturen var vidskeplig och fallen för öfvertro, hade verkligen burit detta armband, och det gick en sägen att, då Gustaf Adolf hotades med lönmord af en tysk jesuit, hade ett af diamantögonen fallit ur ormens hufvud, samt att, då han stupade vid Lützen, hade båda ögonen fallit derur. Det är kändt af historien, huru denna drottning blef så djupt nedslagen öfver sin älskade, oförgätlige gemåls död och tillika missnöjd med förmyndareregeringen, att hon beslöt att lemna Sverige. Förmyndareregeringen ville nämligen aldrig lyssna till hennes förslag angående dottern Christinas uppfostran, hufvudsakligen emedan Gustaf Adolf under sitt vistande i Nürnberg hade skrifvit till Axel Oxenstjerna och besvurit honom att, i fall någon olycka skulle träffa hans person, gifva dottern, som skulle ärfva hans tron, en värdig uppfostran, tjena, hedra, hjelpa och trösta drottningen, hans gemål, men aldrig lemna henne del hvarken i regeringen eller i dotterns uppfostran.

— Då Maria Eleonora öfvergaf Sverige, skänkte hon armbandet åt en af sina hofdamer, hvars namn Elviras och Elisabeths mor dock aldrig hade hört, emedan det så småningom fallit i glömska. Denna hofdam skulle ha varit drottningens tillgifnaste väninna och förtrogna under hennes vistelse i riket.

— Jag har ingen nytta af det vidare, — lär Maria Eleonora ha sagt åt denna vän, — behåll det du! Jag har förlorat allt, så att jag icke bryr mig om det längre.

Hofdamen bar sedan armbandet till minne af sin drottning och skänkte det vid sin död till en ung slägting, som blef gift med en finsk adelsman. Armbandet kom sålunda med henne öfver till Finland, der det slutligen genom den ena slägtens införlifvande med den andra stannade i Elviras och Elisabeths moders händer.

— Elisabeth, tag du armbandet på din lott! Du behöfver det måhända bättre än jag, om det är värdt att sätta någon lit till denna talisman, — sade Elvira och lossade guldormen från sin arm. — Det är barnsligt att tro på dess undergörande kraft, — tillade hon, svagt leende.

— Elvira, — utbrast Elisabeth, medan hon höll armbandet i sina händer, — jag fick en god idé. Eftersom detta armband är så kärt för oss båda, skola vi begge ega det och gifva hvarandra ett heligt löfte, att bära det intill vår sista stund, såsom vår mor gjorde.

— Jag förstår dig icke. Huru skall det gå för sig? — svarade Elvira och betraktade systern undrande.

— Vi låta en guldsmed klyfva armbandet ifrån det yttersta af hufvudet ända ned till stjerten. Vi få då hvar sitt af ormens ögon och en rad hvar af inskriptionen.

— Men tror du äfven, att detta är verkställbart?

— Det är jag säker på. Vi låta ersätta den förlorade hälften med svart emalj, så blir armbandet helt, fastän ormen är klufven.

— Om det bara går an, så är detta en ypperlig idé af dig, Elisabeth. Du är då aldrig rådlös . . .

— Och derför skall jag också ha lyckan med mig, — jublade Elisabeth förtröstansfullt.

Elvira ville och kunde icke ännu fatta, att det

var Elisabeths fulla allvar att öfvergifva hemmet, fader och henne. Hon inbillade sig, liksom Örner, att den förvillade systern nog skulle komma tillbaka och allt åter blifva godt igen.

Emellertid hade Elisabeth uppgjort sin plan: hon visste, att deras sömmerska, som bodde vid Drottninggatan, och hvilken deras moder hade bevisat mycken godhet, ämnade sig just i dagarne till Paris för att der utbilda sig till en fulländad artist i sitt fack. Till henne förtrodde sig Elisabeth och de öfverenskommo att slå sig tillsammans i den stora verldsstaden, hvar och en egnande sig åt sitt kall. Elisabeth var så pass hemmastadd i fransyskan, att hon åtminstone kunde reda sig, då sömmerskan deremot knappast visste, huru ett ord af det främmande språket uttalades.

Elisabeth sålde sina nipper och fick mera penningar för dessa än hon hade väntat, ehuru den person, som köpte dem, var långt ifrån ärlig mot den unga flickan. I en veckas tid lefde hon nu dold hos sömmerskan, som i det hela var förtjust öfver hennes sällskap, hvilket blef henne sjelf till nytta i många hänseenden.

Elisaheth hade försökt att ännu en gång få träffa Emelie Högqvist. Hon hoppades ända in i det sista, att den menniskoälskande skådespelerskan skulle behjerta hennes sak och, trots faderns förbud, blifva hennes beskydderska. Hon iladę derför uppför trapporna i Dævelska huset, ringde på klockströngen till Emelie Högqvists våning och lemnade sitt kort åt tjenarinnan, som öppnade dörren.

Elisabeth fick vänta länge på besked. Med spänd väntan lyssnade hon att få höra den ljufva, älskliga stämman.

Slutligen kom tjenarinnan och räckte Elisabeth en liten biljett, hvars papper var så fint och genomskinligt som ett rosenblad och doftande som detta.

"Fröken Elisabeth! Jag har gifvit er far ett dyrt löfte att icke emottaga er, om ni skulle komma att

besöka mig. Det smärtar mig att icke mera få se och tala med er, men jag måste hålla mitt ord. Älskliga, svärmiska barn, lyssna till förnuftets röst, sök en ersättning för edra drömmar i er faders och systers kärlek, och tänk utan bitterhet på

Emelie Högqvist."

— Ah! — var det anskri Elisabeth högt utstötte, då hon genomögnade biljetten.

Derpå störtade hon ut ur rummet, kastande biljetten efter sig på golfvet med en teatralisk åtbörd, henne sjelf omedveten, men af stor effekt.

Hon hade icke märkt, huru dörren midt emot henne sakta öppnades af en liten hvit hand, och anade icke, att Emelie Högqvist trädde ut i salen, just som hon ilade ned för trappan.

— Gud ske lof, att hon är borta! — sade Emelie Högqvist till den gamla trotjenarinnan, hvilken stod förbluffad öfver den främmande, unga damens besynnerliga uppträdande och hastiga försvinnande.

— Hvem var hon? — frågade denna.

— Ack, hon är en svärmisk, öfverspänd varelse, men älsklig, förtjusande! Jag skulle önska, att fadern låtit mig leda det lilla brushufvudet. Måtte det gå henne lyckligt i verlden, — tillade Emelie Högqvist med en bön till Gud i sitt hjerta för Elisabeths väl, — måtte det bara gå henne lyckligt . . .

Då Elvira träffade fadern vid frukostbordet, gick hon emot honom med af tårar uppsvälda ögon.

— Ack, pappa, Elisabeth . . . — mera kunde hon icke säga för snyftningar.

— Elisabeth? . . . Hvad är det med henne? — frågade fadern och greps af en förskräcklig aning om rätta förhållandet.

— Hon har öfvergifvit oss, min far; vi skola aldrig mera i lifvet återse henne . . .

— Huru? Hon har då gjort allvar af sin hotelse att lemna sitt hem, för att vid så unga år kasta sig i verldens frestelser.

— Tag reda på henne, o, gör det, och för henne tillbaka till mig! — bad Elvira.

— Nej, det vore att utsätta sig för offentlig skam. Vi skola i stället dölja hennes försvinnande. Hon kommer nog snart igen, lita på det, Elvira.

— Ack, att du spådde sant, min far!

De fingo likväl förgäfves vänta på Elisabeth. Örner hoppades allt jemt att få se henne komma tillbaka, glad att åter vara under faderns tak. Men hon kom icke — hon skulle aldrig heller återkomma.

Två dagar efter hennes afsked från tvillingsystern lemnades till Elvira från en af hufvudstadens förnämsta juvelerare armbandet, klufvet och med den förlorade hälften ersatt af svart emalj. Elisabeth hade behållit den ena hälften, med inskriptionens första rad: *Trotsa ej faran*, och Elvira fick den andra: *Bär mig i döden.*

X.

Olycklig kärlek.

Sedan vi nu redogjort för orsaken till Elisabeths mystiska försvinnande från sin faders hus, en tilldragelse, hvars närmare omständigheter voro obekanta för alla utom Örner, Elvira och kammarjungfrun Clara, hvilka troget bevarade hemligheten, återvända vi till den sistnämda, som i sin tillgifvenhet och sitt deltagande för den unga matmodern hade uppgjort planen till ett möte mellan de båda älskande.

— Jag skall straxt på eftermiddagen uppsöka baron Torstensköld, — hade Clara sagt åt Elvira samt var äfven fullt och fast besluten dertill. — Jag skall tala med honom och, om han är lika bedröfvad som ni, fröken Elvira, hvilket han måste vara,

då han älskar er så varmt, skall jag säga honom, huru djupt ni sörjer och att jag icke längre har hjerta att se er lida så grymt, samt att jag derför kommit till honom för att bereda er båda den trösten att åtminstone få taga afsked af hvarandra, innan brukspatronens hjertlöshet för evigt skiljer er åt.

— Clara, du är en ovärderlig vän, — inföll Elvira och fattade hennes händer, dem hon med innerlighet tryckte. — Ja, kan du föra oss tillsammans utan någon fara för upptäckt, då har du min eviga tacksamhet! Jag vill säga Hugo, att han har en oförsonlig fiende i von Holter, hvilken svärtat honom i min fars ögon, för att hämna sig på mig, emedan jag en gång afvisat hans frieri. Hugo måste upplysas om att jag icke tror annat än godt och ädelt om honom och att min kärlek skall följa mig i grafven. *Han eller ingen!* Jag skall säga honom det och sedan utbedja mig Guds bistånd och modigt gå ett glädjelöst lif till mötes.

— Och jag, — fortsatte Elvira, mera för sig sjelf än för Clara, och lutade pannan i de hopknäppta händerna, — och jag, som dock drömde mig en framtid, så full af glädje, lycka och fröjd! Att få lefva och andas med honom . . . att få utbyta mina tankar med hans . . . att på vårt förtjusande Elfdal få svärma med honom i skog och mark, då sommaren kommer, att på samma gång få lyssna till hans hjertas slag och till fåglarnes glada sånger, vindens melodiska sus och bäckens ljufliga sorl, der jag drömt bort så mången timme i ensamheten! *Ensam* . . . ja, ensam är jag hädanefter dömd att tillryggalägga den törnbeströdda vägen till himlen. Kan jag då icke vinna salighetens krona med mindre än denna bittra pröfning? Min Gud, jag tviflar icke på din barmhertighet, ty dina vägar äro icke våra och allt hvad du gör, är oss nyttigt . . . men detta var dock för mycket hårdt . . . o, Herre, kan du icke taga denna kalken ifrån mig!

Hon sjönk ned i soffan och hela hennes varelse

skälfde af de djupa snyftningar, hvilka frampressades ur hennes bröst.

Clara smög sig bort för att låta sin unga, olyckliga fröken gråta ut sina hjerteqval, ty då hon icke kunde aftorka dessa tårar, var det bättre att de fingo fritt strömma, än att deras källa tilltäpptes och Elviras lidande själ härjades af stum förtviflan.

På eftermiddagen, straxt vid skymningens inbrott, klädde Clara sig för att gå ut. Då hon öppnade dörren till tamburen, mötte hon händelsevis Örner, som frågade henne, hvart hon ämnade sig.

Clara stannade med en liten hjertklappning. Det hade ännu aldrig händt, att hon behöfde redogöra för brukspatronen hvart hon gick och hvar hon kom ifrån. Misstänkte han väl något? Hon fattade mod och såg honom djerft i ögonen.

— Hvart jag skall gå? — upprepade hon. — Naturligtvis i ett ärende åt fröken.

— Hvad kan detta vara för ett ärende så sent på dagen?

— Det fattas några alnar spetsar i en mantilj och sömmerskan måste nödvändigt ha dem i dag.

Örner svarade ingenting härpå, utan gick in i sitt rum.

Clara skyndade utför trapporna, men aktade sig noga för att synas ha brådtom, då hon kom ut på gatan, emedan det kunde falla brukspatronen in att se efter henne i reflexionsspegeln.

Örner stod också verkligen vid fönstret och såg, huru Clara aflägsnade sig utåt gatan. Han misstänkte väl egentligen ingenting, ty han var öfvertygad om att Elvira var en lydig dotter och att hon icke skulle ha mod att trotsa hans vilja.

— Men kärleken, — tänkte han der han stod lutad mot fönsterposten, — kärleken har dock spelat många spratt, förorsakat många omstörtningar och klädt äfven det vekaste sinne i harnesk. Blott Elvira icke får se honom vidare, är jag likväl lugn; men om de skulle träffa hvarandra, har jag att frukta

allt. Hugo Torstensköld, -- tillade han efter några ögonblick i sina tankar, — är just en sådan man, som skulle kunna komma hvilken qvinna som helst att glömma alla förbud, alla varningar, och att blindt tro på honom. Hur mycket höll jag dock icke af honom! Han föreföll mig så redbar och det ädla blodet i hans ådror gjorde mig stolt.

Emellertid påskyndade Clara sina steg, då hon hunnit slutet af Hornsgatan. Hon kände till Torstenskölds adress och med hennes raska gång dröjde det icke länge förrän hon stod utanför porten till det hus på norr, der den unge löjtnanten bodde. Hon sprang raskt uppför trapporna och träffade slutligen en betjent, hvilken hon frågade, om baron Torstensköld var hemma.

— Ja han kom alldeles nyss hem, — svarade betjenten. — Om ni är god och väntar, skall jag gå in och anmäla er.

— Jag har icke något kort att lemna, — skyndade Clara att säga, — men säg honom, att jag har något af vigt att meddela från brukspatron Örner.

Betjenten, som genast hade uppfattat, att Clara var någon slags bättre kammarjungfru, gick in till Torstensköld, som satt i ett soffhörn med armarne korslagda öfver bröstet, djupt försjunken i tankar.

— Ett fruntimmer önskar att få tala med baron. Hon säger, att hennes ärende är vigtigt och att hon kommer från brukspatron Örner.

Hugo spratt till. Han upplyfte sitt hufvud och öfver hans bleka ansigte flammade en mörk rodnad.

— Låt henne straxt komma in, — svarade han häftigt.

Några sekunder derefter stod Clara framför honom, djupt nigande.

— Ah, jag känner igen er, sade Hugo vänligt. — Har brukspatronen skickat er till mig? — tillade han omedelbart derpå, under det att hans hjerta våldsamt slog af ett bedrägligt hopp.

— Måhända, -- tänkte han, — inser Örner, att jag

icke kan vara så brottslig, som han förut föreställt sig, och kallar mig derför nu tillbaka.

— Herr baron, — sade Clara sakta, — om brukspatronen skulle ha något vidare att tala med er om, hade han nog skrifvit och ej skickat till er sin dotters kammarjungfru.

— Ah, deri har ni rätt! Ni tyckes vara invigd i hvad som förefallit mellan Örner och mig?

— Ja, tyvärr. Jag har min unga matmoders hela förtroende och jag har aldrig missbrukat det. Herr baron, jag kommer af egen ingifvelse till er, emedan jag vill bereda min stackars fröken åtminstone den trösten att få taga afsked af den hon sörjer så bittert och som hon älskar så högt.

— Hvad säger ni? — Hugo fattade Claras hand. — Skulle jag kunna få se henne ännu en gång . . . få taga afsked af henne, inan jag reser härifrån.

— Jag vill ställa så till, att ni i hemlighet kan träffa fröken, och jag tror icke, att något ondt ligger deri.

— Nej, nej! Gud skall bistå oss! Er matmoder tror mig då icke vara en sjunken, förderfvad menniska, en spelare?

— Nej, det gör hon icke. Jag kan icke uthärda att se hennes sorg och förtviflan — om hon ännu en gång får se och tala med er, så kan hon måhända sedan bättre bära sin smärta.

— Men *hvar*, hvar och när skall jag få träffa henne?

— Redan i afton, herr baron. Om ni precis på slaget elfva känner på porten åt Björngårdsbrunnsgatan, så skall ni finna den öppen. Ni går in på gården och ni skall äfven finna den bortersta jerndörren, som är närmast trädgårdsmuren, stående på gläntt. Gå sedan in i källaren och stanna der tills jag kommer. I denna källare finnes en löntrappa, som leder upp till ett af rummen på nedra botten. Ingen skall öfverraska oss, emedan dessa rum stå obebodda och endast sällan begagnas af resande gäster,

såsom då någon af brukspatrons slägtingar från Finland vistas hos honom.

— En löntrappa? — upprepade Torstensköld, förvånad.

— Ja, den upptäcktes för några år sedan af en byggmästare, som var tillkallad för några reparationer. Det är ett märkvärdigt hus, skall baron veta, detta n:r 29 Hornsgatan.

— Och ni tror, att ni kan öfvertala fröken Elvira att bevilja mig detta möte?

— Ja, jag är öfvertygad om att hon intet högre önskar än att få träffa er, och jag tror att hon skall våga allt derför.

— Då är ännu icke allt förloradt! — jublade Hugo inom sig. — Jag skall vara precis på slaget elfva i den der källaren, — sade han till Clara, — låt se, att ni också är påpasslig!

— Lita på mig, men var försigtig, att ingen upptäckt blir följden, — tillade Clara och gick mot dörren. — Adjö, herr baron, skall jag framföra er helsning till fröken?

— Gif henne tusende helsningar från mig och bed henne vara vid godt mod, ty ingenting annat skall kunna skilja oss åt på jorden än döden.

Då Clara var borta, utbrast Torstensköld med nytändt hopp:

— Det var bara på det jag grubblade, huru jag skulle få träffa henne. Jag kan omöjligen resa härifrån innan jag har sett henne: tro på mig, förlita dig på min kärlek och tillkämpa dig styrka och mod att vänta till den stunden, då jag kommer att hemta dig som min brud, ty jag har dyrt svurit, att du icke skall tillhöra någon annan än mig. O, att det redan vore afton! Att jag redan vore hos dig! Hvilka ögonblick af sällhet! Men sedan, — han sprang upp från soffan, der han satt, och gick häftigt fram och tillbaka med sammandragna ögonbryn, — sedan skall jag utkräfva hämd på honom, den uslingen, von Holter! Hvarför förrådde han mig, sedan han hade

lockat mig in i detta helvetes näste, spelklubben, om icke af svartsjuka och derför att äfven han älskade Elvira samt anade vår kärlek? Men vi skola träffas åter, han och jag, och möta hvarandra i en farlig strid, då jag skall borra min värjspets djupt in i hans svarta hjerta. Han skall dö för mina fötter utan nåd och barmhertighet!

Hugo Torstensköld höll sig inne hela aftonen. Han måste dock tillbringa alla dessa timmar i den familjekrets, hvilken han såsom gäst tillhörde, men han var mycket fåordig och tankspridd samt hans uppförande så besynnerligt, att det väckte allmän, fastän tyst uppmärksamhet. Hvad hade väl så hastigt kunnat förändra den unge löjtnanten sedan gårdagen? Man lade märke till att han esomoftast tog fram sitt ur och såg på det. Slutligen slog klockan 10 och Hugo tog farväl, ursäktande sig med att han hade för en vigtig angelägenhets skull stämt möte med en vän.

— Så sent? Men supén är straxt färdig, — anmärkte värdinnan.

— Jag nödgas afstå derifrån, — svarade Hugo, bugande sig, ock lemnade sällskapet i spänd nyfikenhet.

— Jag behöfver icke en timme på mig för att hinna upp till söder, men det skadar icke, om jag kommer en qvart före den bestämda tiden, — tänkte han, under det han kastade uniformskappan öfver axlarne.

Då Clara kommit hem till Elvira, lyste hennes ansigte af den högsta glädje.

— Fröken, han kommer redan i afton klockan elfva. Var icke förskräckt . . . brukspatron skall ingenting kunna ana . . .

— Men *om* vi bli upptäckta?

— Nej, jag ansvarar för allt, det skall icke ske. Jag skall stå på vakt och göra allarm vid det minsta misstänkta ljud . . .

— Clara, jag känner mig så förskräckt, men

också på samma gång så lycklig! Att få se honom innan vi för alltid skiljas åt, är dock någon lättnad i sorgen.

— Fröken, han bad mig helsa eder och säga, att ni icke skulle misströsta, ty ingenting på jorden skall kunna åtskilja er utom döden.

— Sade han det? Hvad kan han mena dermed?

— Naturligtvis ingenting annat, än att han fast föresatt sig att ni skall tillhöra honom. Kanske tänker han enlevera er . . .

— Clara, det kan han icke tänka på, — afbröt Elvira allvarsamt. — Och skulle han i sin kärlek till mig föreslå något sådant, så går jag aldrig in derpå. Nej, jag vill icke tillhöra honom på något sätt, hvaröfver jag behöfver rodna. Öppet, inför hela verlden och med min fars välsignelse, vill jag bli hans brud — aldrig, aldrig skall jag draga sorg och vanheder öfver min fars hus! — Elvira dolde ansigtet i sina händer och grät bitterligen.

— Stackars min goda, älskade fröken, hvad jag beklagar er . . . men Gud är god och han skall nog omsider vända er sorg i glädje.

Elvira syntes blek och nedstämd hela dagen. Hon hade så gerna velat stanna i sitt rum, för att få vara ensam med sig sjelf och sina tårar, men fadern påtvingade henne sitt sällskap. Han fruktade att, om Elvira finge öfverlemna sig åt grubbel, skulle dessa kunna skada hennes helsa. Förströelse måste hon derför hafva, tänkte han, och han skulle också på allt sätt söka skaffa henne sådan. Icke ett ord om Hugo Torstensköld hade blifvit vexlat dem emellan.

— Elvira, — sade Örner i skymningen, — jag har köpt biljetter till kungliga teatern i qväll. Du följer väl med?

Elvira spratt till, ty hon satt försjunken i tankar. Hon rodnade, bleknade, rodnade åter igen och försökte att slippa se fadern i ansigtet.

— Ack, pappa, — svarade hon, — jag tänkte

att få stanna hemma i dag. Men är det så, att du bestämdt önskar, att jag skall vara dig följaktig så är det naturligtvis min pligt att göra det.

— Så der skall en snäll dotter uppföra sig mot sin gamle far, Elvira lilla, — han förde sin hand smekande under hennes haka. — *Lydnaden* är grundvalen till hemmets lycka, — tillade han.

— Jag trodde eljest, att det var *kärleken*, — suckade Elvira i tysthet för sig sjelf.

Örner satte sig ned bredvid henne och öppnade ett samtal, i hvilket hon måste deltaga. Ofta svarade hon dock tankspridd, men Örner låtsade som om han icke förstod hvad hon led — han ville bota henne och han förbannade i tysthet denne Hugo Torstensköld, åt hvilken hans dotter offrade alla sina tankar och känslor.

Slutligen skred eftermiddagen så långt framåt, att Örner påminde Elvira om att tiden var inne för henne att kläda sig, om de ej skulle komma för sent till teatern. Utan att säga ett ord, steg Elvira upp och gick in i sitt rum.

— Hjelp mig att kläda mig, Clara, — sade hon åt kammarjungfrun, — jag skall följa min far på teatern.

— Huru? men mötet med baron . . .

— Det blir lättare för mig att få träffa honom sedan, då jag kommer hem, ty min far kan då omöjligt misstänka något. Jag är hemma senast tre qvart till elfva.

— Förträffligt! — jublade Clara.

Elvira kunde dock icke undertrycka en viss oro och ängslan. Hon blygdes inför sig sjelf att nödgas på denna smygväg träffa den älskade; hon måste erkänna, att detta icke var rätt och att hon bedrog sin far, men så skulle det också icke ske mer än denna enda gång.

Den drägt, Elvira iklädde sig, var djupsvart, och det garnityr, hon valde, bar samma färg — slipad stenkol med silfverinfattning. Då Örner såg henne

så sorgklädd och med bleka kinder komma sig till mötes, stack det till i hans hjerta, men han sade ingenting, utan bjöd henne endast armen och ledde henne ned till vagnen.

Clara afvaktade med otålighet den stund, då gårdsdrängen gick för att stänga porten åt Björngårdsbrunnsgatan. Hon visste att han brukade hänga nyckeln på en spik i förstugan till trädgårdsmästarens bostad, hvilken var belägen i den högra gårdsflygeln. Klockan slog precis tre qvart till elfva i Maria kyrktorn, då Clara vred om den stora nyckeln i portlåset. Hon såg sedan ut på gatan, som låg ljus och klar i månskenet — en skugga syntes glida efter muren och hon gissade, att det var baron Torstensköld. I nästa ögonblick läste hon upp källardörren och ställde den på glänt; derefter skyndade hon upp i våningen, just som hon hörde brukspatronens vagn stanna utanför på gatan. Hon skyndade att mottaga sin unga fröken och hjelpa henne af med ytterplaggen.

Elvira bjöd sin far godnatt. Hon ville icke supera med honom -- hon önskade endast att få gå till hvila.

Då hon kommit in i sitt rum, sjönk hon ned i soffan och satt der och lyssnade, när fadern skulle lemna salen.

Ändtligen blef allt tyst i huset, men just derför borde man gå så mycket försigtigare till väga, emedan det minsta ljud så mycket lättare kunde höras.

Clara tog af sig kängorna och sprang i bara strumpfötterna utför trappan för att i stora förstugan låsa upp dörren till de tvänne obebodda rummen på nedra botten. Dessa rum vårdades och städades alltid samt eldades nästan dagligen för att icke skadas af fukt. Då Clara kommit in, slog ett kolsvart mörker mot henne, emedan luckorna utanför fönsterna hvarje afton tillskrufvades. Hon tände straxt tvänne ljus, som stodo på ett bord. Derefter öppnade hon dörren till det inre rummet. Äfven

der tände hon ljus. Så sköt hon med alla sina krafter undan ett skåp på trissor, som stod tätt invid ena väggen. Der bakom fans en osynlig dörr, med en rigel längst ned vid golfvet. Denna rigel sköt hon tillbaka och dörren gled ljudlöst upp, visande en smal stentrappa, hvilken ledde ned till den inre källaren. I den yttre källaren, eller den som låg utanför, stod Hugo och väntade att bli afhemtad.

Clara steg ned i mörkret utför den smala löntrappan. Hon trefvade sig fram genom den krokiga gången till den plats, der hon visste att hon skulle finna Torstensköld.

— Baron, — hviskade hon, — är ni här?

Hugo svarade med ett sakta ja. I nästa ögonblick stack hon sin hand i hans och ledde honom så genom källaren upp i de varma, upplysta rummen. Hon gaf ett tecken åt honom att hålla sig tyst och att icke ens röra sig . . .

Det var öfverenskommet att Elvira skulle smyga sig ur sitt rum tio minuter efter Clara. Hon var således redan anländ, då Hugo kom. Hon skyndade emot honom och han slöt henne i sina armar, till sitt hjerta och de gräto båda.

— Elvira . . .

— Hugo . . .

Clara gick ut i det yttre rummet och stängde dörren om de båda älskande.

— Du ville då se mig ännu en gång, Elvira, — hviskade Hugo och drog henne sakta ned bredvid sig i en soffa. — Du hyser då icke samma ovärdiga misstankar om mig, som din far?

— Ack nej, Hugo, — svarade Elvira och lade sitt hufvud mot hans axel, illa skulle jag då ha bedömt din karakter. Von Holter är din och äfven min fiende, emedan jag en gång afvisat hans frieri . . .

— Ah, det var således orsaken! Hvad jag har varit korttänkt, som icke förr begripit detta. Men jag skall veta att hämnas dig och mig.

— Hugo, — Elvira syntes förskräckt öfver den blick, hvilken likt en ljungeld flammade till i hans öga. — Hugo, — upprepade hon bäfvande, — ingen hämd . . .

— Jo. jag skall se honom dö för mina fötter!

Hugo! — Elvira sprang upp, dödsblek och skälfvande. — Nej, ingen blodsutgjutelse för min skull . . . begår du en sådan synd, skall Gud också icke längre beskydda oss, och jag, Hugo, jag skulle icke vilja lägga min hand i din blodstänkta . . . Hugo, lofva mig, att icke utkräfva hämd på honom! Gif mig detta offer! — suckade Elvira och sjönk på knä.

— Älskade flicka, du vet ej hvad du begär af mig. — Hugo lyfte upp henne och drog henne intill sig med sådan innerlighet, att Elviras kinder purprades.

— Gif mig detta offer, om du älskar mig, och jag skall förlita mig på dig, trygga mig vid din kärlek och intill döden blifva dig trogen!

— Elvira, jag skulle ega ett hjerta af sten, om jag ej bönhörde dig. För *din* skull öfverlemnar jag hämden åt Gud.

— Och för det älskar jag dig ännu högre, — hon slog sina armar kring hans hals och hennes läppar snuddade lätt förbi hans panna,

— Men skall nu han, denne von Holter, ostraffadt håna mig och aldrig få plikta för sin onda gerning?

— Synden straffar sig sjelf och blir ytterligare straffad, liksom dygden belönar sig sjelf och blir ytterligare belönad, — svarade Elvira, hållande sig fast vid sin rena barnsliga tro på en råttvis och barmhertig Allfader.

— Elvira, det är då ditt fulla allvar, att vi skola skiljas?

— Ja, min far befaller det, — hon sade detta tyst och med sänkt hufvud.

— Och du ämnar lyda?

— Huru skall jag väl kunna göra annat, Hugo?

— hon såg upp på honom med en blick, så oskuldsfull och undergifven i all hennes djupa sorg.

— Ja, var honom lydig, men du behöfver icke derför döda din kärlek till mig, ty en dag skall jag komma tillbaka och återfordra det löfte, din far gifvit mig, en dag, då han skall med glädje och stolthet lägga våra händer, välsignande tillsammans. Var mig blott trogen och din trohet skall icke komma på skam.

— Men när . . . *när* skall denna dag inträffa?

— Jag vet det icke ens sjelf, Elvira, men var viss på att den skall komma . . . allt beror på att du ej glömmer mig för någon annan.

— Aldrig, Hugo, aldrig! Du eller ingen . . . hellre dö med tanken på dig, än att förena mig med någon som jag ej kan älska.

— Då skola vi hoppas och förlita oss på hvarandra. Jag kommer, om ock år skola flykta innan dess . . . jag kommer . . . Låt mig nu kyssa dig älskade, — och han kysste hennes läppar, panna och kinder.

— Farväl! Jag skall söka ställa så till, att du kan få några underrättelser från mig. Jag reser från Stockholm i morgon; hvad jag sedan kommer att göra, vet jag knappt i detta ögonblick, men tro dock icke annat än att jag endast lefver och andas för dig.

— Hugo . . . farväl! — Elvira tyckte att hennes hjerta höll på att brista under framhviskandet af detta ord. — Farväl! . . .

— Skrif till mig, Elvira, blott ett enda bref, och inneslut en lock af ditt sköna hår.

— Ja, ja, — lofvade hon, helt och hållet glömmande faderns stränga förbud. — Jag skall skrifva och äfven du, sedan jag fått tänka efter, under hvilken adress. Farväl, Hugo, farväl . . . ingen hämd . . . vi skola endast lefva för vår fridsälla kärlek.

— Hvad jag lofvat, sviker jag aldrig . . . Farväl!

Och efter så många vexlande farväl måste de ändtligen skiljas. Clara gläntade på dörren och sade

sig vara tillreds att följa Torstensköld utför löntrappan. Men Elvira bad henne i stället släcka ljusen och stänga dörren, så skulle hon sjelf ledsaga Hugo genom källaren.

Elvira och Hugo försvunno i mörkret. Hon kramade sina fingrar hårdt om hans hand och ledde honom fram i gången till den yttre källaren, der hon tryckte sig intill honom, och der hviskade de ånyo om sin kärlek och trohet. De stodo sedan några ögonblick ute på gården. Hon stod ännu qvar, sedan han försvunnit genom porten, stod orörligt stilla i den djupsvarta klädningen med det långa släpet öfver den bländhvita snön. Hon hade kastat en sjal öfver hufvudet och den föll i mjuka vågiga veck omkring hennes smärta gestalt. Framför henne låg det stilla månljuset och hennes skugga aftecknade sig deri tillsammans med skuggan af de båda kastanjeträden.

Plötsligen hördes ett lätt buller ifrån den nedre gården. Elvira vände sig hastigt om och såg, huru kusken kom från stallet och närmade sig med raska steg. Skulle hon springa sin väg, innan hon blef upptäckt? Nej . . . hon drog blott sjalen tätare omkring hufvudet och skred långsamt fram till trappan och försvann i huset.

Kusken hade verkligen sett Elvira men dock ej igenkänt henne. Han hade stannat nästan tillintetgjord af förskräckelse. Att det var ett spöke han sett, derom var han fullt öfvertygad, ty många historier voro gängse om de andar, som brukade hafva sitt tillhåll i detta gamla hus. Så hade han bland annat hört en gräslig beskrifning om, huru hufvudlösa gestalter nattetid hade skridit fram öfver trädgårdsgångarne. Någon hade sett, att de burit en likkista emellan sig, ja, till och med plåtarne på locket hade synts blänka.

Följande dagen kände hela tjenstepersonalen till kuskens andesyn: en svartklädd qvinna med hufvudet täckt af ett snöhvitt draperi, som i verkligheten icke var något annat än Elviras ljusgrå sjal.

Elvira hade vaknat upp med tungt och värkande hufvud. Trots detta försökte hon likväl att lemna bädden, men sjönk afsvimnad på golfvet. Hade hon förkylt sig under natten, då hon stått med sin tunna fotbeklädnad i den kalla snön? Eller hade hennes hjertesorg, hennes öfveransträngande själsgrubbel framkallat sjukdomen? Krafterna voro mycket medtagna, nerverna lidande och snart inställde sig feber med yrsel.

Örner kallade genast på sin läkare, som förklarade symptomerna antyda början till en hjerninflammation. Den största stillhet befaldes . . . tystnad och mörker omkring den sjuka, unga flickan hvars lif kanske hängde på en tråd.

— Hugo, — hviskade hon matt, — Hugo, jag ser dig. Vi äro nu hos Gud i hans saliga boningar . . . hvad göres oss nu mera behof? Förlåt mig, fader, förlåt mig, men kärleken är mäktigare än allt, ty kärleken är en gnista från himmelen . . .

— Kärleken, — upprepade hon åter och vred sitt hufvud så långt utöfver kudden, att hennes upplösta hår flöt ned på golfvet i mörka, glänsande vågor, — kärleken är en gudagnista . . . Hugo du bad mig tåla allt, lida allt, hoppas allt . . . ja, ja, eljest vore min kärlek blott en skimrande bubbla, som upplöstes af vinden . . .

Örner satt bredvid hennes bädd. Elvira kände icke igen honom . . . kände icke heller hans handtryckning.

— Mitt barn, — sade han och böjde sitt grånade hufvud ned öfver dottern. — Skall jag förlora äfven dig, du min enda lifsglädje? Mitt barn, — en tår droppade ned ifrån hans öga på Elviras panna.

XI.

I Maria kyrka.

Hugo stod resklädd och betjenten höll hans kappsäck i handen, då ett bref lemnades honom. Det var helt litet, trekantigt hopviket, i form af en biljett och med utanskrift af en oöfvad fruntimmershand. Hugo bröt sigillet och läste de få raderna, som voro tecknade af Elviras kammarjungfru:

"Herr Baron:

Res icke! Min matmoder har sjuknat och ligger för döden. Hon är alldeles medvetslös. Jag skall lemna er vidare underrättelser om henne.

Er ödmjuka tjenarinna
Clara."

Hugo reste icke. Huru skulle han kunna det? Hela den följande natten gick han utanför Elviras hem, i hvilket han icke vågade inträda. Hvad han led, kände endast den allvetande. Hans smärta hade gjort honom liksom tio år äldre och han förvånades sjelf öfver att hans hår icke hade gråna.

Elviras sjukdom räckte öfver en vecka utan några tecken till förbättring. Läkaren skakade blott på hufvudet, då Örner frågade honom, hvad han trodde om utgången.

Så kom en dag, då Elvira efter en lugn sömn, den första hon njutit efter sitt insjuknande, slog upp ögonen med fullt medvetande. Hon yttrade till en början icke ett ord, utan såg sig endast omkring i rummet och på fadern, som satt nedlutad i en hvilstol bredvid hennes fötter. Hon kände sig så kraftlös, att hon icke förmådde lyfta handen från täcket. Hon gjorde blott en sakta rörelse med fingrarne och öppnade med svårighet de bleka läpparne för att tala.

— Min far, — sade hon, — förlåt Elisabeth, om hon kommer tillbaka. Och kommer hon icke, så gör

allt hvad du kan för att återfinna henne. Lofva mig det!

Örner hade vid de första rediga ord, Elvira yttrade, böjt sig framåt och lyssnade till hennes röst, som ej längre ljöd så främmande och uttryckslös, som den hade gjort under feberyrseln.

— Gud ske pris, hon skall lefva! — tänkte han med glädje, — Hon yrar icke längre och detta måste vara ett godt tecken . . .

— Jag kommer icke att längre stanna hos dig, älskade fader, — fortfor Elvira, med sakta röst, — jag känner att jag skall dö . . .

— Nej, nej, kära barn, Gud kan icke vara så grym mot mig! — Örner tryckte sitt hufvud djupt ned i hennes täcke.

Elvira svarade ingenting, hon endast log med ett redan till hälften förklaradt leende.

— Lofva mig att förlåta Elisabeth och åter upptaga henne som ditt barn, — hviskade hon och såg på fadern med en bönfallande blick.

— Jag lofvar det, Elvira, jag lofvar *allt*, om du blott icke går bort ifrån mig! Du skall, du måste lefva, och din syster skall jag taga reda på och föra i dina armar.

— Tack . . . jag är nöjd, — Något vidare yttrade icke Elvira.

Hennes hufvud sjönk djupare ned i kudden och hennes ögon slöto sig under de mörkfransade ögonlocken. Sof hon? Örner böjde sig ned öfver henne och lyssnade. Ja, han kunde räkna hvart andedrag, ehuru de voro svaga, långsamma och ojemna.

— Hon har nyss inslumrat, — sade han och gaf en vink åt den inträdande kammarjungfrun att aflägsna sig.

Han stannade ännu några ögonblick vid dotterns bädd, men gick sedan in i sitt rum för att söka några timmars hvila efter en genomvakad natt.

Elvira var således ensam. Hon sof dock icke, såsom Örner förmodade; det var endast af den yt-

tersta mattighet hennes ögon slutit sig. Nu öppnade hon dem åter, men blott till hälften. En underlig domning, en helt och hållet förlamande känsla smög sig öfver henne. Det blef skumt för hennes blickar . . . hon kunde icke tala, icke ens hviska, emedan tungan kändes liksom stelnad i hennes mun. Hennes hjerta tycktes ha upphört att slå, hennes pulsar hade stannat . . , hennes andedrägt saktade af. Var detta döden?

Clara kom åter in i rummet och gick sakta öfver golfvet fram till hennes bädd, för att se om hon ännu sof.

Der låg hon, den nittonåriga Elvira, lik en i förtid bruten lilja, skön ännu i döden, ty hon måste ju vara död, med denna likfärg öfver sitt ansigte, dessa halföppna, brustna ögon och denna flyktande andedrägt.

Clara lyssnade . . . hon lade skälfvande sin hand på det nakna bröstet och kände efter, om hjertat slog, men fann ej den minsta rörelse. Gripen af en häftig förskräckelse, störtade den trogna tjenarinnan nästa ögonblick in i brukspatronens rum.

— Hon är död! Min unga, vackra fröken är död! O, hon har dött af sorg . . .

— Clara, har du mist förståndet? Eller hvad är det du pratar? — frågade Örner, springande upp från soffan. — Elvira kan icke vara död . . . hon sof ju nyss så godt . . .

— Jo, hon är död och ingen var inne hos henne, då detta skedde.

— Barmhertige himmel! — Örner skakade som af en frossa och han knäppte händerna konvulsiviskt öfver sin panna. — Gud bevare mitt förstånd . . . min dotter, mitt enda barn död . . . *död.*

Och lik en vansinnig störtade han in i Elviras rum, kramade hennes händer och kysste upprepade gånger hennes sköna, lockomflutna hufvud.

— Förlåt mig, — stönade han, — förlåt mig,

dyra, älskade barn! Min stränghet mördade dig . . . du kunde icke annat än älska eller dö.

Läkaren, som inträdde i samma ögonblick, förstod genast att allt var förbi. Van vid dylika hjertslitande scener, gick han med ett uttryck af lugn fram till Örner.

— Herr brukspatron, — sade han, — jag har hela tiden befarat, att utgången skulle bli sådan, men en läkare måste hoppas i det längsta och allra minst låta de, som sätta sin hela lit till honom, misströsta eller förtvifla. Ja hon har slutat sin kamp, — tillade han derefter, sedan han undersökt liket. — Död, så ung och skön! Lyckligast dock hon . . . den gudarne älska högt, dör ung, säger oss ju det gamla grekiska ordspråket, som dermed antyder, att det är bäst att få skiljas hädan, innan man ännu hunnit blifva bedragen på sina illusioner om lifvet, — försökte han att trösta.

— Ack, hon dog af ett brustet hjerta! — suckade Clara, som låg på knä bredvid sängfötterna, men så lågt, att hvarken Örner eller läkaren hörde denna klagan.

Den senare hade all möjlig möda ospard att lugna den förres upprörda känslor och att bringa honom till någon jemvigt med sig sjelf. Den olycklige fadern sörjde till förtviflan, han rasade, han slet af sig sitt gråa hår, tills han slutligen fick någon lättnad i sina qval af de frambrytande tårarne.

Hugo visste ingenting. Clara hade skrifvit några gånger till honom, ömsom ingifvit honom ny förtröstan, ömsom åter släckt den hoppets gnista, som hade uppehållit hans mod och varit den stjerna, till hvilken han blickat upp i sin förtviflans mörker. Men så kom dödsposten i ett litet bref, dagen före begrafningen:

"Jag beder Gud natt och dag för er, — hade Clara skrifvit med darrande hand. — Hur skall jag kunna gifva er underrättelse om hvad som inträffat? Bäst kanske hvad som Herren låter ske — vi måste åtminstone trösta oss med denna tro! Min unga,

älskade fröken är icke längre qvar på jorden — hon är i himmelen hos Gud, bland englarne sjelf en engel. Jag sitter bredvid hennes kista, der hon hvilar, icke som ett hemskt och afskräckande lik, utan lika skön som hon var i lifvet och liksom hon endast slumrade, för att i hvilket ögonblick som helst åter vakna, stiga upp och tala. Jag har nu sagt allt och är ur stånd att tillägga något vidare än att min unga fröken jordfästes i morgon middag klockan ett i Maria kyrkas högkor, dit hennes kista redan i afton skall föras.

Med ödmjukhet
Clara.

Hugo kramade brefvet hårdt mellan sina fingrar. Han stod förkrossad, tillintetgjord af den förskräckliga underrättelsen. *Hon död!* Kunde han lefva sedan? Nej . . . han skulle äfven dö . . . han ryste väl vid tanken på ett sjelfmord, men han vacklade icke i sin föresats.

— Först skall jag dock taga ett sista farväl af ditt stoft, älskade! — sade han med hopknäppta händer, — och sedan . . .

Han ställde sig vid fönstret och tryckte pannan så hårdt mot rutan, att det knastrade i glaset. Hvad tänkte han på? Han visste det knappast sjelf.

— Hvem kunde ha trott, att vår korta sällhetsdröm skulle sluta på detta sätt . . . att den skulle sluta med grafven! — mumlade han efter en längre stund. — Kunde jag blott gråta, blott en enda tår, blefve det säkert lättare om hjertat, som tynger i mitt bröst likt en sten. Elvira . . . Elvira! — han vred händerna och ropade hennes namn otaliga gånger.

Det var redan skymning, då han gick ut i den kalla vinterluften, som uppfriskade hans brännheta tinningar. Han gick gatan fram, gick öfver Norrbro, passerade Skeppsbron, Slussen och kom så slutligen in på Hornsgatan.

Der reste sig Maria kyrka, hvars fönster upplystes af ett svagt ljussken. Den sedvanliga afton-

bönen försiggick derinne i den nästan tomma kyrkan. Presten, klockaren, några fattighusgummor — se der hela den församlade menigheten.

Med nedböjdt hufvud och försänkt i djupa tankar, gick Hugo in genom kyrkogårdsgrindarne. Han gick, utan att veta hvart. Han trampade i snödrifvorna, som betäckte grafkullarne, och slutligen stannade han, lutande sig mot ett jerngaller, hvilket slöt sig i en fyrkant omkring ett monument af granit med inhuggna guldbokstäfver.

Han blottade sitt hufvud för den suckande vinden, som drog förbi . . . huru svalkade och vederqvickte den icke honom! Himlen var hög och stjernorna lyste klarare, allt efter som aftondunklet blef djupare. Der syntes den bleka månskäran tindra mellan de nakna trädgrenarne. Hugo höjde sin panna och hans blick irrade från det ena strålande ljuset till det andra, likasom trodde han, att der någonstädes hade hennes ande funnit hamnen . . .

— Elvira, hvar är du? — hviskade det i hans hjerta. — Skall jag återfinna dig en gång? Det var i afton, skref Clara, den, goda ömsinta flickan, som hennes kista skulle föras hit. Jag vill tillbringa natten vid hennes bår — ingen skall kunna hindra mig derifrån.

Han fick liksom en ingifvelse ofvanifrån och sjelf trodde han, att det var Elvira som hviskat i hans själ.

— Gå in i kyrkan, — uppmanade någonting inom honom, — gå in och dölj dig i en af dess bänkar, så att ej någon märker att du är qvar, då portarne stängas.

Hugo gick in genom den närmaste kyrkdörren. Han kom just, då den sista psalmversen sjöngs. Han satte sig i skuggan af en pelare. På denna plats kunde han omöjligt blifva bemärkt.

Kyrkportarna öppnades och en svart kista, öfversållad med kransar och buketter, bars in öfver stora gången fram till högkoret, der den nedsattes på en katafalk. Derefter aflägsnade sig bärarne;

endast kyrkovaktaren stannade qvar för att släcka ljusen och stänga kyrkan.

Då Hugo hade sett kistan, glömde han all försigtighet och i stället för att gömma sig, steg han upp på bänken, lutade sig mot pelaren och stirrade fram mot koret med förvirrade blickar.

— Elvira! — ropade han med hög, skärande röst, som gaf eko i kyrkhvalfven, — Elvira, jag kommer . . .

Hade han blifvit vansinnig? Åtminstone tänkte kyrkovaktaren detta, som nu skyndade fram och tvingade honom att stiga ned från bänken.

— Min herre, hvad tager ni er till? — frågade denne. — Ni tyckes glömma, att ni befinner er i Guds hus.

— Ni känner mig icke och ni vet icke hvem hon är, som ligger död och kall der borta, — svarade Hugo och höjde handen mot koret.

— Det är sant, att jag icke vet hvem ni är, men hon, som nu är död och ligger i kistan der borta, henne har jag sett många gånger och vet, att hon är den rike brukspatron Örners unga, enda dotter . . .

— Och nu skall hon begrafvas?

— Nej, icke nu, icke förr än i morgon middag.

— Hvarför har hon då förts hit?

— Brukspatronens läkare har tillstyrkt det, emedan den sörjande fadern kanske slutligen skulle mista förståndet, om han längre, som han lär ha gjort, finge tillbringa natt och dag hos liket. Bara begrafningen är öfverstånden, så är det grufligaste förbi, — yttrade kyrkovaktaren, som tycktes vara mycket meddelsam.

— Ni nekar bestämdt icke att göra mig en vigtig tjenst. — och Hugo tryckte sin börs i kyrkovaktarens hand. — Mitt namn kan ju vara er likgiltigt, men ni skall få veta det, om ni så önskar . . . Hugo Torstensköld. Fröken Örner och jag älskade hvarandra, fastän ett oblidt öde skilde oss åt. Ni tror ju hvad jag säger? Nå väl, jag fick icke taga afsked af henne

innan hon dog, jag vill göra det nu i stället och ni skall vara mig behjelplig dertill. Jag vill ännu en gång betrakta hennes hulda anletsdrag, kyssa hennes mun och gömma ett porträtt af mig vid hennes hjerta; han tog fram en miniaturmålning, ett porträtt af honom från gossåren. — Det skall följa henne i grafven . . .

— Men huru skall detta kunna gå för sig? — invände kyrkvaktaren och vände penningbörsen ängsligt i handen.

— Ni skall hjelpa mig att få upp kistlocket, hvilket vi kunna åter påskrufva tidigt i morgon bittida. O, neka mig ej detta och låt mig sedan ensam få tillbringa natten hos henne!

— Skall jag lemna eder ensam i kyrkan i natt? — kyrkvaktaren syntes alldeles häpen.

— Ja; men om ni tror mig vara en simpel tjuf, — Hugo log, — så står det ju er fritt att kalla på vakt, som fängslar mig . . .

— Hm, jag misstänker er visst icke för något så dåligt. Men vill ni verkligen tillbringa en hel natt här?

— Ja, och jag skall välsigna er, om ni gifver mig tillfälle dertill.

— Ske då er vilja! Men om natten skulle bli er för lång och hemsk, så se här, — han räckte en nyckel åt Hugo, — med denna kan ni komma ut. Den hör till dörren, som leder ut från sakristian . . . ni ser, att jag hyser förtroende för er.

Hugo tackade honom hjertligt och lofvade, att han skulle komma ihåg hans beredvillighet och goda tanke om honom.

— Hjelp mig nu att få upp kistlocket, ty om jag ock nödgas göra det ensam så måste det ske . . .

— Ni ursäktar väl, att jag ej vill vara med om detta, — sade kyrkvaktaren. — Låt de döde hvila i ro . . . den graf, som nyss blifvit igenkastad, gräfver man icke åter upp, och det lock, som under sörjande föräldrars tårar blifvit fastskrufvadt på kistan,

bryter man heller icke upp . . . Låt de döda hvila i frid!

— Nej, nej, jag skall se de kära ansigtsdragen, trycka den lilla handen, innan den blifver stoft och aska.

— Hjelp er då sjelf, herre! I sakristian finner ni, till höger vid dörren, ett oläst skåp, hvari några verktyg förvaras, och deribland finnas nog både skruf-mejsel och hammare, som kunna vara er till nytta vid ert förskräckliga företag. Jag har nu gjort allt hvad jag kunnat för er, jag borde icke alls ha bistått er, men jag är en fattig man med hustru och barn, — tillade kyrkvaktaren och gjorde min af att gå.

— Mottag min varmaste tacksägelse! — ropade Hugo efter honom.

— Förråd mig blott icke, — svarade kyrkvaktaren och vände sig oroligt om. — Detta skulle eljest komma att stå mig dyrt . . . jag skulle mista min tjenst, herre, det enda jag har att lefva af, tänk på detta . . .

— Ni kan fullt lita på mig.

Kyrkvaktaren var visserligen en välvillig och medgörlig man, men hade icke Hugo tryckt sin börs i hans hand, så hade han dock aldrig gifvit med sig. Penningen har en förunderlig makt, den är en mäktig talisman och besegrar alla svårigheter.

Till all lycka för Hugo innehöll hans börs en ganska vacker summa. Så fort kyrkvaktaren kommit utom kyrkan, öppnade han börsen och räknade penningarne.

— Lätt förtjenta, — mumlade han derpå. — Pysen min behöfver sig nya kängor och ny jacka, han skall nu få bådadera. Men för hustru min aktar jag mig nog att tala om, hvarifrån dessa pengar kommit, ty qvinnotungan, qvinnotungan . . . när har den kunnat hålla sig stilla? Den här kastar jag bort, så igensopar jag alla spår, — han kastade börsen högt upp i luften och såg med ett leende, huru den

föll ned på en graf. — Skada, han var vacker . . . jag kunde ha sålt honom.

Han gick hemåt, men vände sig oupphörligt om mot kyrkan och tänkte derunder på den besynnerliga gästen derinne.

— Han håller nu som bäst på att bryta upp kistlocket för att sedan kyssa sin döda brud. Men om, — han hejdade sig och stannade, — om han endast vore en simpel tjuf, som just nu försöker att bryta sig in i sakristiskåpet, för att stjäla nattvardskärlen, den präktiga kalken, paténen och de andra dyrbara sakerna? Om jag skulle ha misstagit mig på honom? Nej, han såg så förnäm, så ståtlig och militärisk ut . . . hvad hindrar det honom dock från att vara en tjuf? Desto lättare lurar han folk. Om . . . nej, det är omöjligt att tro något så fult om honom.

Men icke sof kyrkvaktaren mycket under den natten. Han vred sig i sin bädd, han svettades och pustade, som om han varit besatt af en ond ande. Så fort det började dagas, sprang han upp ur bädden, kastade kläderna på sig, tog kyrknycklarne och lemnade hemmet.

— Jag undrar hur den unge mannen haft det i natt, — tänkte han under vägen. — Det skulle icke förvåna mig om jag fann honom död bredvid liket.

Då kyrkvaktaren inträdde i kyrkan, strömmade morgongryningens ljus in genom fönsterna i koret. Han såg på afstånd den uppbrutna kistan . . . locket var flyttadt ned på golfvet, några kransar hade fallit af och lågo bredvid; allt detta såg han straxt, men då han kom allt närmare, upptäckte han icke Torstensköld. Månne denne gått in i sakristian, då kyrkan blifvit honom för mörk och öde? Kanske han låg derinne och sof på de gamla, breda skinnstolarne? Då . . . hvad fasa! Kyrkvaktaren for tillsammans och uppgaf ett skri af bestörtning. Kistan var tom . . . liket hade blifvit bortröfvadt! De blommor, hvarmed den döda flickans svepningsskrud varit

beprydd, lågo söndertrampade kring golfvet. Hvad betydde detta? Hade den unge, främmande mannen kanske varit en förrymd dåre, som i sin galenskap ryckt liket ur kistan och flytt sin kos med det? Men då kunde han icke vara så långt borta. Kyrkvaktaren letade genom hela kyrkan, men han blef snart öfvertygad om, att den var tom och att de dyrbara kyrkkärlen stodo alla qvar på sin plats. Tjuf var han således icke. På kyrkogården fans han heller icke . . . icke ett spår syntes efter honom.

— Ah, — en ny tanke gick upp för den grubblande kyrkvaktaren, — jag har det nu. Den gunstige herrn var ingenting annat än en sådan der ung läkare, hvarom jag läst i tidningarne, att det skulle vara godt om i England, der likstöld icke alls lär vara någon ovanlig sak. Han skall stycka sönder liket, sätta upp benstommen, sedan han studerat och forskat i alla inelfvor. Nå ja, icke lider den döda någonting af detta, men jag kan i stället få obehag af alltsammans. Bäst derföre att jag sopar igen alla spår efter den der våldsgerningen. De kunna ju lefva i sin tro, att liket fins i kistan, de, som komma i dag för att följa henne till grafven.

Kyrkvaktaren skrufvade åter fast kistlocket, satte kransarne på deras förra platser och plockade upp blommorna på golfvet.

— Om nu kistan skulle kännas märkvärdigt lätt för dem, som komma att bära henne, så må de erinra sig den gamla sägen, att den menniska, som icke kännes tung att bära till grafven, har icke haft svårt att skiljas hädan.

XII.

Ifrån död till lif.

Då kyrkvaktaren hade lemnat Hugo och denne blifvit ensam, gick han ögonblickligt till det anvisade skåpet i sakristian, der han mycket riktigt fann de verktyg, hvilka han behöfde för att få upp kistlocket.

Det hade nästan blifvit alldeles mörkt i kyrkan. Djupa skuggor lägrade sig öfver gångarne, och hvart steg Hugo tog, gaf genljud efter sig. Kände han någon rädsla, så lätt förklarlig, då han fann sig allena i detta tempel med sina grafvar, sina hvita murar och denna kista, som inneslöt Elviras stoft? Nej, döden fruktade han icke, långt mera lifvet, som för honom nu var blifvet idel mörker, utan hopp och ljus, och en plåga utan lisa. Skulle han känna någon bäfvan för att befinna sig ensam i Herrans helgedom, der frid och välsignelse ständigt åkallades, och der så mången förkrossad menniska går bort tröstad och hugsvalad, efter att ha undfått sina synders förlåtelse vid anammandet af det heliga sakramentet? Nej, här mera än annorstädes borde han finna en lugn fristad och en lämplig plats till bön. Också sjönk han ned vid altarringen och bad, såsom han mindes sig aldrig förr ha gjort. Derefter stod han upp och gick fram till kistan, tryckte sina läppar mot det långa sidenbandet, som hängde ned ifrån en af de kransar, som var fästad midt öfver den dödas hufvud, och betraktade med ett sorgset leende den lilla myrtenkronan.

— Du blef dödens brud, — hviskade han, — och grafven din brudkammare. Maskarne skola frossa på dina sköna lemmar . . . hvilken förfärlig grymhet! Detta är slutet . . . ha! blott förruttnelse, blott en handfull stoft af allt hvad som en gång så tjusat, hänryckt och förbländat!

Genom ett af de höga kyrkfönsterna föll en bred

klar månstråles stilla ljus. Detta ljus lyste Hugo, det var så starkt, att han utan möda kunde läsa Elviras namn på kistans plåt.

Brådskande började han sitt hemska arbete. Några skrufvar lossnade snart . . . det gick lättare än han förmodat.

— Stör jag din frid, älskade? — sade han, — Nej, hvad gör det dig . . . din ande är kanske närvarande och du kan icke vredgas. Du kan nu helt visst läsa i min själ och mäta djupet och höjden af min kärlek. Du är död . . . men min kärlek lefver!

Varsamt och med användande af hela sin styrka, lyfte han slutligen af locket och lade det utan minsta buller på golfvet.

Der låg hon, klädd som till brud, omsluten af spetsar och tyll. En hvit klädning af skinande atlas föll i djupa veck ned ifrån hennes lif och de små fötterna stucko fram i sina hvita skor med juvelspännen.

Han betraktade henne några ögonblick. Clara hade haft rätt — hon såg ut, som om hon endast slumrade och i hvart ögonblick kunde vakna, för att stiga upp, tala och le. Någon obehaglig, vämjelig liklukt kunde han icke heller förnimma, men väl det friska doftet från blommorna, med hvilka hon blifvit öfversållad. Hennes högra arm var böjd öfver brösten, ett svall af mörka lockar böljade utefter den venstra sidan och hennes ansigte var till hälften vändt mot honom.

Då böjde han sig ned och tryckte en varm, glödande kyss på de slutna läpparne. Derefter tog han fram sitt porträtt och stack det mellan hennes fingrar. Han grät . . . han snyftade . . . hans kropp skakades konvulsiviskt. Ännu en kyss . . . han önskade, att hans hjerta måste brista derunder, men det klappade alltjemt, det stormade lidelsefullt i hans bröst.

— Ännu en gång, — sade han, och det var, som om anderösterna hviskande hade upprepat dessa ord. Det var ekot, som bevingadt flög upp emot

kyrkhvalfvet. — Ännu en gång, — och hans läppar hvilade ånyo mot hennes.

Då . . . hvad var det? Han tyckte sig känna en svag andeflägt från hennes mun. Var det inbillning eller verklighet? Skedde ett underverk? Kunde han, liksom menniskones son en gång hade gjort, väcka de döda till lif? Han kysste henne ännu mera glödande och passioneradt. Nej, det var ingen villa . . . han kunde icke misstaga sig så grymt. Denna svaga ryckning i ögonlocken, denna sakta skälfning i läpparne och denna darrning i fingerspetsarne antydde, att lifvet ännu icke för alltid hade flytt sin kos. Hugo höll på att blifva vansinnig af glädje. Han hade återbördat henne från grafven med sin kärlek, sina kyssar . . . hans ande hade liksom blifvit ingjuten i hennes stelnade kropp.

— Elvira! — utbrast han och, läggande armen omkring hennes lif, lyfte han henne sakta upp ur likbädden. — Elvira, du lefver . . . Herren vare tack och lof!

Men ännu förgick en lång stund, innan några starkare lifstecken förmärktes. Han började åter förtvifla. Då höjde hon långsamt ögonen, såsom från en djup, tung sömn, och upplyfte den ena armen, hvilken dock ögonblickligt sjönk maktlös tillbaka.

— Du har aldrig varit död, utan endast offer för denna fullkomliga känslolöshet, denna hemska förlamning, som man kallar skendöd, om hvilken jag så mycket hört talas. Gud har låtit mig rädda dig från att bli lefvande begrafven!

Han bar henne ur kistan och, hållande henne i sina armer, satte han sig med henne ned på altarringen.

Der sutto de nu, hon endast till hälften återväckt till lifvet, och han försökande att gifva henne något af sin lifsvärme. Han kysste de små händerna, han kramade dem, han tryckte hennes hufvud till sitt bröst.

— Ingen hjelp . . . hvarifrån skall jag få någon

sådan? Om jag lemnar henne här, kan hon, om hon vaknar till fullt medvetande, verkligen dö af förskräckelse öfver att finna sig här nattetid i kyrkan och i likdrägt. Herre, Herre, bistå mig! — och han försökte allt för att uppväcka henne ur hennes dödlika dvala.

Hans bemödande började lyckas. Hennes lemmar mjuknade småningom, hennes andedrägt blef jemnare, pulsen hårdare och hennes hjerta började att slå i sin vanliga takt. Hennes läppar rörde sig . . . hon gjorde ett försök att tala. Hon vände sitt ansigte mot honom och han såg i månljuset huru hennes ögon lyste med själens hela tankekraft.

— Elvira, — hviskade han, — blif ej rädd öfver att finna dig här. Låt ingenting förskräcka dig — jag är vid din sida . .

Han steg hastigt upp med sin ljufva börda och bar henne från altaret in i sakristian, hvilken icke gjorde samma spöklika intryck som den tomma kyrkan med sina hvita pelare och sitt dystra mörker.

— Hvar är jag? — hviskade hon slutligen och slöt sig tätt intill honom.

— Hos mig, din Hugo.

— Ah, jag minnes nu alltsammans! Det var förskräckligt, Hugo! Bed Gud, att du aldrig får upplefva något dylikt! Jag kände en förlamning komma öfver mig, en iskyla genomila mitt hjerta, och ändå var jag icke död. Jag ville ropa, men min tunga kändes liksom stelnad i min mun, jag ville öppna mina ögon, men jag egde ingen kraft dertill. Jag låg fjettrad i osynliga bojor. Måhända var döden sådan, tänkte jag, ett straff för alla mina synder. Jag hörde min fars klagan, min trogna Claras snyftningar och läkarens dom, att jag var död. Deras röster försvunno stundom såsom i ett fjerran, och jag kunde ibland icke förnimma något annat än ett aflägset brus. Jag visste icke till mig i somliga ögonblick, men i andra åter uppfattade jag allt hvad som skedde omkring mig. De togo mått på mig till min kista, de

svepte mig, de talade om att jag så fort som möjligt måste bäras bort, emedan åsynen af mitt lik kunde göra min far galen . . .

— Du får icke oroa dig vidare, älskade. Du fryser . . . ah, se här, — han såg en rock hänga på den närmaste väggen. Han ryckte den ned och svepte den omkring henne.

— Om du icke hade kommit, Hugo, hvilken ryslig kamp hade då icke förestått mig i min graf! Gud förbarme sig öfver alla, såsom han gjort med mig!

Hugo bad henne icke tala mera, emedan detta mattade henne. Han fann rådligast att på sina armar bära henne till hennes hem, som till all lycka befann sig icke långt derifrån. Och han höll henne sluten till sitt hjerta och bar henne som ett litet barn.

De mötte icke någon på denna korta väg och kommo oförmärkt in genom porten, som stod öppen till följd af en lätt förklarlig glömska under den villervalla, som rådde i Örners hus. Han bar henne uppför trappan, bultade sakta på dörren till venster, ty der var Claras rum beläget. Hon sof icke, den stackars sörjande flickan, utan låg snyftande med hufvudet nedtryckt i kudden. Hugo upprepade sitt klappande något hårdare.

— Hvem der? — frågade Clara, sprang upp ur bädden, svepande täcket omkring sig.

Hon trodde, att någon af betjeningen hade glömt nyckeln till sitt rum uppe på vinden och nu ville slippa in till henne.

— Hvem der? — upprepade hon.

— Torstensköld. Släpp mig genast in, ty det gäller något mycket vigtigt.

Clara häpnade vid åhörandet af denna bekanta stämma och undrade, huru han kunnat komma in i huset. Hon förvånades tillika öfver hans djerfhet, men så tänkte hon på den obestridliga smärta han måste lida. Hon kände djupt medlidande med honom och öppnade. Hon kunde i mörkret icke se hvad han bar i sina armar, men tyckte, att han rörde sig tungt

och att det dröjde ovanligt länge, innan han hann öfver tröskeln.

— Stig in i andra rummet, herr baron! Ni hittar ju? Jag skall straxt tända ljus och kläda på mig.

Elvira höll sig tyst. Hon fattade mycket väl, att hon skulle skrämma Clara till döds, om hon utan förberedelse gåfve sig tillkänna.

Hugo gick utan ett ord in i det andra rummet, ett litet kabinett, der han lade Elvira sakta ned på en soffa. Sedan han dröjt några minuter, gick han åter in till Clara, som nu var färdig att mottaga honom.

— Ack, herr baron, — sade hon, förlägen i all sin sorg, men studsade, då hon betraktade hans gladjestrålande ansigte. — Har ni icke fått mitt senaste bref?

— Jo, tack och välsignelse, ty utan denna lilla breflapp hade er matmor i morgon blifvit begrafven.

— O, sorgen har beröfvat er förståndet! — utbrast Clara, förskräckt, och drog sig mot dörren.

— Nej, men försök att lugna er, ty jag har märkvärdiga saker att berätta, hvilka äro fullkomligt sanna, så otroliga de än låta.

Med den största försigtighet började han nu skildra den underbara tilldragelsen i kyrkan och som i det hela icke var annat än den naturligaste sak i verlden. Clara blef sålunda småningom förberedd, så att hennes rädsla var på väg att försvinna, och för att öfvertyga henne om, att hennes matmor befann sig derinne i kabinettet, bad han henne taga ljuset och följa honom.

Clara fattade med darrande hand ljusstaken, men stälde den åter på bordet.

— Nej, nej, jag vågar icke! Jag tror er, men jag vågar icke . . . Jag såg henne ju i kistan, blek och kall, och nu säger ni, att hon ligger derinne. Nej, nej!

— Clara! — ropade då Elvira så mildt och rö-

rande, att all fruktan genast upphörde hos den uppskakade flickan.

— Ja, det är hon! — utbrast Clara och störtade in.

Hugo kom med ljuset efter. Han höll det öfver sitt hufvud, så att Clara bättre kunde skönja sin matmoder, hvilken låg i sin hvita svepningsskrud, hvilande mot soffans mjuka kuddar.

Clara sjönk på knä . . . hon kunde icke säga ett ord . . . hennes glädje gränsade till yrsel.

— Skaffa hit litet vin och framför allt var tyst och försigtig, så att ingen får veta hvad som händt förr än i morgon, — befalde Hugo.

Clara efterkom ögonblickligen hans begäran. Hon tände upp eld i kakelugnen och glödgade vin, hvilket Hugo lät Elvira dricka. Derefter gnedos hennes armar och fötter varma.

Under det att allt detta försiggick, låg Örner och vred sig på sitt läger. Han hade ingenting hört och skulle dessutom icke ha besvärat sig med att höra efter, om någon af tjenarne var uppe så sent på natten. Hans sorg var så djup och bitter, att han önskade, att döden snart måtte befria honom från hans lidande.

Morgonen började att randas. Elvira hade blifvit nedlagd i sin bädd och Clara satt bredvid hennes hufvudgärd, afvaktande hennes uppvaknande. Den goda flickans glädje och tacksamhet mot försynen kan icke beskrifvas. Hon lutade sig oupphörligt fram för att betrakta den slumrande gengångerskan och tänkte derunder, huru outransakliga Herrans vägar äro.

— Brukspatronen skulle icke af något låtit beveka sig, men nu . . . kan han äfven nu visa bort honom, som räddat hans dotter från att lefvande begrafvas? Derför lät Gud detta ske . . .

Emellertid satt Hugo lutad i en af salongssofforna. Han kunde icke sluta ögonen tillsammans till en vederqvickande sömn, dertill var han alltför upp-

rörd och orolig. Han undrade, huru mötet skulle aflöpa mellan Örner och honom. Att en försoning skulle komma till stånd . . . behöfde han väl tvifla derpå?

Timme efter timme skred framåt och ändtligen hörde han, huru brukspatronen gick ur sitt rum. Hugo steg upp, strök håret från sina tinningar och kastade en flyktig blick i spegeln för att se, om hans klädsel var mycket oordnad. Derpå gick han ut i salen. Örner, som stod vid ett af fönsterna, vände sig hastigt om, studsade och lade handen derefter öfver ögonen, som om han varit rof för en synvilla.

Hugo stod några ögonblick tyst, orörlig, emedan Örners hela utseende förskräckte honom. Denne nyligen så stolte man, med sina befallande åthäfvor, hade af sorgen förvandlats till en gubbe, svag, vacklande och skygg, och hans hår hade nära nog hvitnat. Slutligen gick Torstensköld fram och bugade sig vördnadsfullt.

— Herr brukspatron, tillgif, att jag befinner mig här. Visa mig icke bort . . . jag kommer för att bringa er tröst.

— Hugo Torstensköld . . . ja, det är han, — mumlade Örner och tumlade ned på en stol. — Hvilken tröst kan *ni* väl gifva mig? — tillade han suckande.

Hugo svarade ej straxt, ty han behöfde sansa sig, men snart fann han ord för hvad han ville säga. Han talade om sin och Elviras kärlek, deras mördade sällhet och den gränslösa orättvisa de båda hade fått röna genom Örners misstro till hans heder. Han talade om sin oskuld, hvilka qval han hade utkämpat och huru han i sin bittra sorg tillbringat natten i kyrkan bredvid Elviras likkista.

Örner lät honom tala utan afbrott och kunde icke undertrycka de känslor af medlidande, som började vakna hos honom vid åhörandet af den unge mannen.

Hugo fortfor. Han berättade, huru han öppnat

kistlocket, huru han hade slitits mellan saligt hopp och dödlig ångest, då han tyckte, att Elviras läppar sakta darrade under hans kyssar. Men Gud var honom nådig . . . hon stod upp ifrån de döda . . . hon skulle icke myllas ned i en graf af mörker och maskar, ännu skulle hon lefva och blifva lycklig på jorden.

Örner hade höjt sitt hufvud och stirrade mållös på Torstensköld. Han trodde, att denne blifvit gripen af ett plötsligt vansinne.

— Arme, beklagansvärde, — mumlade Örner och kände ett styng i sitt samvete öfver att ha skilt de båda älskande. — Han har sörjt sig galen . . .

— Elvira lefver! — upprepade Hugo och steg upp. — Jag har ryckt henne ur dödens mörker . . . räddat henne ifrån att bli lefvande begrafven. Jag har burit henne på mina armar hit tillbaka i hennes hem. Kom, ni skall tacka och välsigna mig!

Örner lät honom leda sig till Elviras rum. Det tjenade ju ingenting till att spjerna emot en galens fixa idé. Bäst att låta honom hållas och inbilla honom, att man trodde på hans ord.

De stodo utanför Elviras dörr, hvilken Hugo sakta öppnade. Hon låg i sin bädd, med hufvudet lutadt mot det hvita, spetsgarnerade örngottet och med ena armen ofvanpå täcket. Hon sof och den jemna andedrägten hördes sakta höja och sänka sig.

Var detta en synvilla? Örner störtade fram och böjde sig ned öfver den slumrande flickan, som i går hade blifvit bortburen som ett lik. Och nu låg hon här och andades . . , kunde detta vara blott en dröm?

Örner såg på Hugo, som log och blickade så öfversällt lycklig framför sig.

— Gud lät henne lefva för vår kärleks skull, — hviskade han.

Örner kunde icke finna ett ord. Han ville tala, men tungan lådde vid gommen. Det skymde för hans ögon . . . han grep efter ett stöd, ty golfvet kändes

vika under hans fötter . . . med ett doft ljud sjönk han i nästa sekund afdånad i stolen bredvid dotterns säng.

XIII.

Ett vilkor.

Elviras krafter hade till följd af de skakande uppträden, hvilka vi ofvan skildrat, blifvit mycket medtagna. Det var väl icke någon fara för hennes lif, men den största försigtighet och stillhet måste iakttagas samt alla upprörande intryck på det sorgfällieaste undvikas.

Örners glädje öfver att ha återfått sin dotter kan icke med ord uttryckas. Han tackade och välsignade hennes räddare under de varmaste famntag. Torstensköld talade icke ett ord om sin kärlek — han ville vänta dermed tills Elvira blifvit fullkomligt återställd. Hvarje dag gjorde han emellertid besök i hennes hem och blef alltid vänligt emottagen af Örner.

Allt hvad som på minsta sätt kunde erinra om den så lyckligt förhindrade begrafningen undanröjdes noggrant. Man beredde sig i stället att fira en gledjefest, så fort Elvira deri kunde deltaga.

Berättelsen om Elviras skendöd hade spridt sig med stor snabbhet. Huru hennes uppvaknande till lifvet egentligen hade tillgått, fick man dock aldrig reda på, likasom ej heller veta alla de närmare omständigheterna dervid. Örner och Torstensköld bibehöllo en orubblig tystnad, huru mycket de än ansattes med frågor, och den förre hade rikligen begåfvat kyrkvaktaren, på det att han ingenting skulle förråda. Det låg för öfrigt i dennes eget intresse att tiga, ty han fruktade för en undersökning, som kunde

stå honom sjelf dyrt. Händelsen blef emellertid omtalad i tidningarne, ehuru Elviras namn icke utsattes. Detta hade åtminstone den nyttan med sig, att en och annan manades att iakttaga större försigtighet med sina döda och ej brådska med jordandet af ett stoft, som ännu icke hunnit öfvergå till förvandling.

Ändtligen randades den dag, då Elvira kunde lemna sitt rum. Stödd vid faderns arm, gick hon ut i salongen, der middagssolen strömmade in genom fönsterna. Hon stannade framför en hög trymå, för att betrakta sin afmagrade och bleka gestalt.

Hon satte sig i en liten hörnsoffa, der Örner kringbäddade henne med kuddar. Hon var ännu så matt och svag . . . hon såg så lidande ut, att fadern kände sig djupt beklämd.

Det var icke allenast sjukdomen, som hade satt denna sorgsna pregel på hennes panna. Hennes hjerta qvaldes af ängslan och oro öfver att fadern ännu icke hade yttrat något om hennes förhållande till Hugo. Måhända stod han ännu fast vid sitt beslut att skilja dem åt. Det hade då varit långt bättre, om hon fått dö, ty hvilken glädje kunde väl lifvet skänka henne i utbyte mot den sällhet hon förlorade?

Elvira satt med hufvudet nedböjdt, händerna hopknäppta och med en skälfvande tår i ögonfransen. Örner stod framför henne. Anade han hvad hon tänkte, efter han böjde sig ned och smekte hennes lockiga hufvud.

— Elvira, du får icke längre vara så bedröfvad.

Hon uppreste sig hastigt, fattande faderns hand, sade hon, att det berodde endast på honom att göra slut på all hennes sorg och smärta.

— Då jag blifvit återväckt till lifvet, kan och vill jag ej heller afsäga mig min kärlek, — hviskade hon. — O, min far, du kan icke vara så hård mot mig, så hjertlös och otacksam emot honom, att du låter visa honom bort . . . Om jag icke älskat dig, min far, så högt och om icke min pligtkänsla varit så stark, hade jag ju kunnat uppmana honom att föra bort

mig långt härifrån samt låtit dig och alla tro mig vara död. Men i stället bar han mig hit . . . derför kan du nu icke annat än gifva oss din välsignelse! -- hon utsträckte sina sammanknäppta händer och såg så ödmjuk, rörande och förtviflad ut, att Örner, efter att ha stått med sammanrynkade ögonbryn, plötsligt utbrast med klarnade blickar:

— Elvira, kära barn, jag vill visst icke göra dig olycklig. Jag inser nu, att din känsla för Hugo icke är den nyckfulla, lätt öfvergående och lätt tröstade, som flertalet flickor bruka hysa. Jag har ju ingenting emot Hugo annat än jag fruktar för hans spelpassion.

— Du dömer honom orätt. Han är ingen spelare . . . o, tro mina ord!

— Och likväl har han varit på ett spelhus . . .

— Ja, dertill lockad af von Holter, — inföll Elvira.

— En karaktersfast man låter icke locka sig. Var dock lugn, Elvira! Älskar du honom verkligen, skall jag icke längre motsätta mig din önskan. I skolen få hvarandra och blifva lyckliga, om I kunnen.

— Min far, min far! — Elvira kunde icke säga något vidare i sin öfverströmmande glädje.

— Vi skola kanske nu lemna detta ämne . . . du tröttar dig, Elvira . . .

— Nej, nej, tala, säg ännu en gång, att du icke är emot oss, att du vill mottaga Hugo som din son.

— Jag har sagt det, kära barn, och jag står fast vid mitt ord. Men han måste gå in på vissa vilkor, förstår du . . . Jag har endast din lycka för ögonen — jag vill icke se dig i en framtid bragt i fattigdomens elände.

— Du misstänker då honom fortfarande? — Elviras röst lät djupt bedröfvad.

— Jag vill endast förekomma en olycka, — Örner talade lugnt och eftertänksamt. — Ja, — tillade han och tryckte sin dotters hand. — I skolen få hvarandra! Då Torstensköld kommer, skall jag föra honom till dig och säga: se här, tag hvad du räddat

från grafven — tag henne med min välsignelse! Men jag skall också tillägga: hennes hand gifver jag dig — men icke hennes arf.

— Hvad . . . hvad menar du? — stammade Elvira häpen.

— Jag menar ingenting annat, än att han icke skall komma åt dina penningar, att de ensamt äro för dig och dina barn, i fall ert äktenskap blir välsignadt med sådana. Har du hört talas om *paktum* emellan äkta makar?

— Ja, jag vet hvad det vill säga, — suckade Elvira, — Men är detta icke att förödmjuka honom?

— Ingalunda. Han bör och skall heller icke uppfatta saken så; han skall, om han verkligen älskar dig så högt, som han säger, icke fästa sig vid detta förhållande, utan anse egandet af dig sjelf för sin högsta lycka.

— Du har rätt, min far . . . ske då din vilja!

— Du får icke anse mig hård och hjertlös, älskade barn, — sade Örner derpå och kysste hennes kind. — Jag skulle vara mycket glad, om jag sluppe taga detta försigtighetsmått, men jag måste det för din framtids skull. Din lycka ligger mig så ömt om hjertat, förstår du.

Elvira blef lemnad ensam. Hon slöt sina ögon och lutade hufvudet mot dynorna för att bättre kunna hvila sig. I denna ställning öfverlät hon sig åt sina tankar, som rörde sig uteslutande omkring den älskade. Huru skulle han väl upptaga faderns beslut, som röjde en så sårande misstanke mot honom?

Några steg rörde sig i detsamma långsamt och ljudlöst på den mjuka mattan. Elvira, som ingenting förnam, öppnade icke de slutna ögonen eller ändrade ställning. Det var Hugo som obemärkt hade kommit in i salongen. Han stannade midt på golfvet, tjusad, hänryckt af den syn han såg. Han trodde att hon sof, och han hade icke hjerta att väcka henne från en vederqvickande slummer.

Han gick fram till henne så sakta som möjligt

och sjönk på knä, läggande hufvudet varsamt i hennes klädningsveck. Elvira hade likväl känt denna rörelse. Hon spratt till och böjde sig framåt. De sågo på hvarandra . . . hvilken blick! Deras hjertan klappade af samma lycksaliga känsla.

— Ack, Hugo, du vet icke — hviskade hon sakta. — Vår sorg har vändt sig till glädje . . . vi kunna nu fröjdas och vara lyckliga!

— Elvira, — han sprang upp, — Elvira, — hans läppar vidrörde hennes händer, hennes kinder, hennes panna.

Solljuset föll på hans ansigte, det föll på dem båda och gjorde dem liksom förklarade.

Han drog hennes armar omkring sin hals och hviskade de ljufvaste kärleksord. Och hon . . . hon höll sitt hufvud hårdt tryckt mot hans bröst; hon andades häftigt, nästan med plåga, ty så stark, så våldsam var den glädje hon kände i detta lycksaliga ögonblick.

Hon hviskade, att fadern ändtligen var besegrad och att de nu skulle få tillhöra hvarandra. Hon dröjde först med att omnämna det förödmjukande vilkoret för deras förening, men sade det slutligen med låg darrande stämma.

— Älskade, — han höll sina händer hopknäppta om hennes hufvud, — hvad skall jag med dina penningar! Denna misstänksamhet sårar och bedröfvar mig visserligen, men den skall icke framkalla något moln på vår lyckas himmel!

— Hugo . . .

— Jag är fattig och jag kan endast erbjuda ett enkelt, tarfligt hem, i jemförelse med hvad du hittills egt, men bröd skall du icke sakna, skulle jag än nödgas arbeta derför i mitt anletes svett. Har du mod, Elvira, mod att bli hustru åt en fattig löjtnant?

— I skolen icke behöfva kämpa med någon fattigdom, mina barn, derom skall jag draga försorg, — sade Örner, hvilken tyst kommit in i rummet och nu stod bakom dem.

— O. min far! — Elvira sträckte ut armarne mot Örner, som slöt henne till sitt hjerta. Derpå lade han hennes hand i Hugos och välsignade dem.

— Jag får då med er tillåtelse fästa denna ring på Elviras hand? — Hugo tog fram förlofningsringen och trädde den på hennes finger. — Du är nu min också inför verlden såsom du varit och är min inför Gud.

Hugo mottog äfven Elviras ring. De betraktade hvarandra med förtjusning . . . de hade nu öfvervunnit allt och egde hvarandra. De hade ingenting vidare att önska.

Örner tog Hugo med sig i sitt rum, för att låta honom veta, att han måste afsäga sig dispositionsrätten öfver Elviras arf, men att Örner årligen ville gifva honom en viss summa, så att Elvira icke skulle komma att sakna något af de beqvämligheter, hvarvid hon var van.

— Gör, huru ni vill, herr brukspatron! Ni kan vara öfvertygad om, att jag aldrig fäst något afseende vid dessa penningar. En dag skall komma, då ni skall finna, huru orätt ni handlat mot mig, och inse det ogrundade i er fruktan, att jag skulle förskingra er dotters arf.

Örner svarade ingenting härpå, men lät dock icke rubba sig i sitt beslut att upprätta ett paktum emellan Hugo och Elvira. Giftermålet skulle icke heller få ske så fort. De borde åtminstone vara förlofvade till hösten, menade brukspatronen, och under denna tid kunde han ju också få tillfälle att närmare lära känna Hugos karakter.

Torstensköld måste oförtövadt resa till sitt lilla, anspråkslösa hem, der hans kompani var förlagdt. Han hade tagit afsked af Elvira dagen efter den stora fest, brukspatronen gifvit för de nyförlofvade. Och nu lemnade han Stockholm med sin vän Åkeson.

Hugo hade dessförinnan tillfälligtvis sammanträffat med von Holter, till hvars öron ryktet nått om den förres lycka. Den falske vännens hämd

var således omintetgjord och hans hat hade derigenom fördubblats. Von Holter hade velat gå förbi honom, men Hugo hade slagit honom på axeln och på detta sätt tvingat honom att stanna. Detta inträffade samma dag Hugo reste.

— Brukspatronen hade säkert glömt inbjuda dig till sin dotters förlofningsfest, eftersom jag icke såg till dig der, — sade Hugo retsamt.

— Jag skulle icke ha kommit, — svarade von Holter och blickade ursinnigt framför sig.

— Och hvarför? Blygdes du öfver att ha nedsvärtat den blifvande mågen? Von Holter, jag skulle ha utkräft en fruktansvärd hämd, om icke en engel lagt sig ut för dig.

— En engel? — hånade von Holter. — En kokett.

— Icke ett ord, eljest klyfver jag ditt hufvud! — röt Hugo.

Von Holter var feg, såsom alla dylika karakterer pläga vara. Han fruktade Torstensköld styrka och vighet. Han visste att, om han gifvit sig i handgemäng med denne, skulle han sjelf blifvit den besegrade.

Han försökte att skratta, men det blef endast en förvridning af läpparne. Han vände skyndsamt ryggen åt Torstensköld och gick gatan fram utan att skåda sig om. Hugo gick också sin väg, säkert med mycket mindre bitterhet i sitt sinne, ehuru han hade det största skäl att hata denne sin oförsonlige fiende.

XIV.

Huset n:r 29 Hornsgatan.

År från år har Stockholm undergått märkbara förändringar. Hvar äro alla dessa små trähybblen,

sneda, vinda och halfruttnade? Ettdera har elden utrotat dem eller ock ha de blifvit offer för den framåtsträfvande tidsanden. Höga palatser ha liksom genom ett trollslag stigit upp på kojornas grund, och der fordom hunger och köld voro bosatta, der brott och last sofvo på halmkärfvar, röra sig nu lyckans gunstlingar i värme och öfverflöd, sofva på mjuka bolstrar och uppvakna hvarje morgon till nya njutningar och nöjen. Det uppväxande slägtet torde ha svårt att fatta, hvilka usla nästen en gång funnits till, somliga icke annat än jordkulor, andra liknande riktiga röfvarhålor. Vi minnas icke så få af dessa murkna nästen, med mögliga väggar, drypande af fukt, med sneda, sluttande tak, med låga, i marken nedsjunkna, trasiga fönsterkarmar, hvilkas rutor voro solbrända, hopklistrade och lappade. Ännu kan man visserligen långt uppe på malmarne påträffa dylika kåkar, men de flesta och ruskigaste hafva dock försvunnit.

Men vi minnas också gamla hundraåriga hus, täcka och anspråkslösa, som, äfven de, fått följa "det Stockholm som går". Det låg en viss romantisk dager öfver dessa boningar och de väckte en viss vördnad för sin ålders skull, liksom en viss saknad, då de voro borta. De voro så ärevördiga och tilldragande dessa gamla, grånade hem, som ännu erinrade om lifvets fröjder och sorger, ehuru lutande mot sin förgängelse. Och alla dessa trädgårdstäppor sedan! En förlustelseplats för de uppväxande barnen, som tumlade om i ogräset bland "ringeliblom" eller bland solrosorna, så som de gemenligen kallades dessa guldgula blommor, hvilka växa så frodigt mellan gatstenarne och utmed landsvägsdikena.

Men icke allenast de simpla trähusen ha blifvit bortsopade af allherskaren tiden, utan äfven många i fordomtima ansedda och ståtliga byggnader och palatser, uppförda af högadeln, ha måst lyda förgängelsens lag och, om de icke sten för sten nedrifvits

åtminstone betydligt förändrats samt på och tillbygts nästan till oigenkänlighet.

Det var en tid, då hufvudstadens innevånare icke så allmänt som nu öfvergåfvo sina hem för att under sommaren slå sig ned på landet. Endast de mera förmögna, egentligen aristokratien, hade sina så kallade malmgårdar, byggnader som lågo utom sjelfva staden eller på malmarne. Huset n:r 29 Hornsgatan var en sådan malmgård. Hornsgatan var då en landsväg och Adolf Fredriks torg säkerligen en skogspark, som sedermera blef en afrättningsplats, hvilken bibehölls ända in i Adolf Fredriks regering, och som fått sitt namn af denne konung, emedan han lät förändra torget och förbjöd alla exekutioner derstädes.

Hvem som varit den *förste* egaren af huset n:r 29 Horntgatan, har fallit i glömska, och äfvenså vid hvilken tid det har blifvit uppbygdt. Med visshet kan dock sägas, att det är flera hundra år gammalt. Det är verkligen en af de mest romantiska egendomar inom hufvudstaden och förtjenar att få qvarstå oförändrad för sin ålders skull och emedan den ingalunda utgör någon vanprydnad. Det är visserligen icke något "slott" i vanlig mening, men har troligtvis från sin allra första början ansets för ett sådant, ty förhållandena voro annorlunda då än nu. Förstugan är stor och rymlig som på en gammal herrgård, och gården med sin planstensläggning, sina antika murar, sina kastanjer, har ett klosterlikt utseende. Lägg dertill den stora trädgården med sina slingrande gångar, sina höga lummiga, sekelgamla träd, sin på en terass ur husets gafvel framspringande paviljong, omsluten af ett jerngaller, och den förr omnämda löntrappan. Om huset gömmer sin särskilda historia eller om några mera märkliga händelser derstädes verkligen tilldragit sig, är väl icke kändt, men hvartill anläggas löntrappor, om icke för något bestämdt ändamål — det gifves ju många hemligheter här i verlden, hvilka icke tåla dagsljuset. Vidskepliga menniskor påstå sig ha sett och hört

underliga saker och ting inom denna egendom. Glidande såsom skuggor, eller likt en gråaktig dimma, ha hufvudlösa qvinnor visat sig nattetid; och på stentrappan, som leder ned till trädgården, ha vid starkt månljus skimrat blodfläckar, som försvunnit ju närmare betraktaren, drifven af ångest och nyfikenhet, nalkats dem. Klagande jemmer, tunga suckar, klappningar och knäppningar i rum och väggar ha tydligt förnummits. Dock torde dessa ljud ha en mycket naturlig förklaring enligt de akustiska lagarne, till följd af husets byggnadssätt, hvarigenom det minsta ljud förvandlades till eko.

Detta hus uppgifves år 1733 ha tillhört en viss von Santen, sedan en Dauer och äfven den store Polhem. Den, som mycket förbättrade huset och förskönade trädgården med många prydnader, var en Suther, som hade öfverkommet från Ryssland till Sverige och blifvit egare af nämde egendom. Denne Suther hade i Petersburg varit kejsarinnan Katarina II:s juvelerare. Bland ryska seder och bruk den tiden var äfven det, att, om någon undersåte, från den förnämsta aristokrat till den sämste lifegen, utan afseende på ålder eller kön, åkande, ridande, eller gående, mötte någon medlem af kejserliga familjen, skulle han eller hon genast kasta sig ned framstupa, till och med i snön eller gatsmutsen. Uraktläts detta, bestraffades denna vanvördnad, såsom det kallades, emot regenten eller dess familj som ett högmålsbrott med 3 dagars fängelse på tukthuset och 50 prygel, hvilka på det sätt utdelades, att 25 gåfvos, enligt ryskt sätt att tala, till "välkomma" och 25 till afsked". Detta slags straff gälde dock egentligen de ofrälse; de adliga kunde undslippa med endast fyra dagars arest. Man vet likväl, att personer för denna förseelse icke allenast undergått knutstraffet, utan äfven det ohyggliga stympandet af uppskurna näsborrar och försändning till Sibirien. Till Katarina II:s heder må nämnas, att hon afskaffade detta besvärliga helsningssätt; men ibland hennes sons och

efterträdares, Paul I, främsta omsorger var att återupplifva det i dess vidsträcktaste bemärkelse. Då fältmarskalken Suvarow, återkommen från polska kriget, nedföll på sitt ansigte inför Katarina II och hon med handen ville hindra honom derifrån, svarade denne hofman och barbar i samma person, i det han pekade på sin uniform: "Menar du, att denna franska rock tillstädjer mig att förglömma mina ryska seder?"

Så fort Paul I efter sin moders död hade tillträdt regeringen, utfärdade han, bland andra ukaser, såsom vi nyss nämt, äfven befallningen om, att det gamla, slafviska helsningssättet skulle åter iakttagas.

Innan denna ukas blef bekant för alla, inträffade många oförskylda bestraffningar. Så fick t. ex. en fru Demuth, ett medelålders aktadt fruntimmer, som långt ifrån hyste någon tanke på att trotsa högsta myndigheten, undergå 50 knut. Hennes man var källarmästare i Petersburg och en ibland de rikaste borgarne i hufvudstaden. Äfven en annan händelse kan anföras, såsom betecknande för kejsar Pauls grymhet. En brigadier, vid namn Likarow, sjuknade illa på landet. Hans fru, orolig deröfver, litade icke på någon annan än sig sjelf att resa till staden för att rådfråga läkare. Olyckligtvis hade förordningen angående helsningssättet nyss utkommit, och landtboarne, som ännu knappt igenkände sin kejsare, kände ännu mindre till hans utfärdade ukaser. Hon befalde betjeningen köra fort, då hon till all olycka mötte kejsaren, som kom ridande, och hvilken, vredgad öfver att vagnen icke stannade, genast afsände en adjutant med befallning att föra det sturska fruntimret till polisen och att göra hennes medföljande betjening till soldater. Denna oväntade händelse, jemte bedröfvelsen öfver hennes mans tillstånd, utan att kunna skaffa honom hjelp, förorsakade att hon sjelf häftigt sjuknade. Man förde henne till ett värdshus, för att bättre kunna skötas, men hon blef för alltid vansinnig, och hennes man, öfvergifven, utan

hjelp, skild från maka och betjening, utan att känna orsaken, dog af förtviflan.

Ännu medan Katarina II lefde, hade storfursten Paul låtit bestraffa många för ofvannämda orsaks skull, icke aktande på att den regerande kejsarinnan-modren hade afskaffat denna vämjeliga vördnadsbetygelse. Katarinas hofjuvelerare Pehr Suther höll på att råka ut för samma missöde, som drabbade de båda damerna. Han kom nämligen en dag åkande och hade för sin vagn en yster häst, som var svår att styra. Då Suther på afstånd såg storfursten Pauls ekipage närma sig, försökte han att stanna hästen, för att hoppa ur vagnen och kasta sig ned på gatan, men omöjligt — hästen ville icke stå stilla, hur hårdt än tyglarne åtdrogos, Han reste sig på bakbenen, frustade och ilade sedan blixtsnabbt förbi sturfurstens vagn. Denne, som inbillade sig att Suther, hvilken han genast igenkände, visade honom uppenbar vanvördnad, blef ursinnig och sträckte vid förbifarten sin knutna hand mot den förskräckte hofjuveleraren. Suther kände allt för väl Pauls grymhet och snabbheten i dennes beslut för att icke veta hvilken bestraffning han hade att vänta sig, samt att han aldrig skulle få tillfälle att bevisa sin oskuld. Att hoppas på någon nåd af storfursten Paul kunde icke falla Suther in. Han hopsamlade derför i största hast sina penningar och juveler och flydde öfver till Sverige, der han redan hade några egendomar och der han hoppades kunna erhålla skydd, i fall någon efterräkning skulle komma i fråga. Huru dermed gick känner man icke. Pehr Suther blef emellertid Gustaf III:s hofjuvelerare och köpte huset n:r 29 Hornsgatan. Annu finnes qvar det förgylda S., begynnelsebokstafven till hans namn, infattadt i de jerngaller, som på hvardera sidan omgifva trappan, hvilken leder ned till trädgården, och i det galler, som omsluter paviljongen.

Då sedermera underrättelser kommo från Ryssland om storfursten Pauls despotiska och grymma

regemente, sedan han hade uppstigit på tronen, tackade Suther säkerligen Gud för att han hade lyckats rymma från detta olyckliga slafviska land och nu befann sig i säkerhet i Sverige. Då fick han veta, huru flera af hans forna vänner blifvit utan dom och ransakning, endast på lösa misstankar, kastade i fängelse, hvarifrån de brännmärkta bortsläpats till Sibiriens grufvor, efter att förut ha undergått knutstraff eller ock fått sina näsborrar uppristade. Om Suther stannat qvar i Petersburg, hade han ej kunnat vänta sig något godt af en vanvettig sjelfherskare, som till och med befalde sin stallmästare Markov att låta svälta ihjäl en häst, derför att denne råkat snafva under en af kejsarens promenader. Åttonde dagen derefter dog hästen verkligen af hunger, och då Markov rapporterade detta, svarade Paul: "Bra!". Bland annat satte Paul en stor ära i att tunnklädd och utan pels trotsa stark köld, och straxt vågade ingen militär visa sig på gatorna i pels, icke en gång gamla sjukliga generaler. En officer som tagit pels på sig och för att kunna gå lättare, lemnat sin värja åt en betjent, i tanke att, då han nalkades slottet, aflägga pelsen och återtaga värjan, hade den olyckan att dessförinnan möta kejsaren. — Officeren blef degraderad till soldat och betjenten blef officer i hans ställe.

Kungl. hofgravören och direktören Pehr Suther var en man med kunskaper och stor bildning. Särdeles intresserad för de sköna konsterna, hade han omsider lyckats med mycken kostnad förskaffa sig en ypperlig samling af stora mästares målningar, statuer och andra konstsaker, som ingen resande försummade att beskåda. Denna samling ordnade och inredde han sjelf i den öfriga våningen af det präktiga hus, han lät uppbygga på ena sidan af Adolf Fredriks torg. Hvarför detta hus aldrig blef fullbordadt, känner man icke.

Ofvannämde Pehr Suther hade en son, hvilken var svensk militär, men som genom ett utsväfvande

lefnadssätt förskingrade faderns stora förmögenhet. Denne Suther, den yngre, en äkta roué, till slut blifven öfvermätt på allt hvad lifvet kunde erbjuda honom i nöje och dårskaper, beslöt att med en kula för pannan förskaffa sig in i evigheten. Dagen och timmen utsattes för detta sjelfmord. Han lemnade efter sig ett bref, hvilket än i dag finnes i behåll hos en af hans efterlefvande slägtingar, hvari han säger, att det ännu felar några timmar till den stund, han bestämt till sitt sista ögonblick, men huru han skulle tillbringa dessa timmar, visste han icke. Han ämnade derför besöka den kungliga teatern och der fördrifva de återstående timmar han hade att lefva på. Derifrån skulle han gå direkte och skjuta sig på det utsatta klockslaget. Efter hans död kom Sutherska egendomen i flera andra slägters händer, men har hittills fått qvarstå oförändrad. Hvad ställets nye egare ämnar göra dermed, är oss obekant.

XV.

Hvem var hon?

Bredvid landsvägen låg ett mindre hus, med små, ojemna fönster och en brant trappa utanför porten. Det hvita kalkbruket hade fläcktals fallit bort från väggarne, så att den röda tegelstenen lyste igenom, och en gammal skylt med ett groft tillkluddadt vinglas bland drufvor af misstänkt beskaffenhet gnisslade på sina rostiga gånggjern. Det var ett slags utskänkningsställe eller värdshus, föga besökt och ej just så särdeles välkändt.

Så visste åtskilliga, som tagit in derstädes, omtala, att de icke blott blifvit öfver höfvan uppskörtade vid liqviden af den usla förtäring de erhållit,

utan äfven bestulna på sina penningar. De funnos till och med, som i tysthet anklagade den svartmuskige, lille värden för saker af så tvetydig art, att de icke vågade uttala dem, emedan de saknade bevis. Men att han var en dålig menniska, det sades öppet och allmänt.

Petter stark, så hette mannen, hade emellertid hastigt dött för omkring sex veckor sedan, och hans hustru förde nu ensam spiran på stället. Hurudan hon var, denna storväxta, fetlagda och rödbrusiga qvinna, derom voro tankarne ganska delade. Somliga bedyrade, att hon var slug och illistig, icke ett grand bättre än mannen, men andra åter togo hennes försvar och påstodo, att hon var en bra menniska, samt att hon varit en god och redbar hustru, hvilken icke hade haft den ringaste del i mannens synder och snedsprång. Hon hade måst tiga och lyda, trots hon tycktes ha en mycket rörlig tunga och förstod att skaffa sig stor respekt af dem som stodo under hennes kommando.

Denna qvinna hade en gång varit Hugo Torstenskölds amma och då visat sig vara en trogen och pålitlig barnsköterska. Hon afgudade sitt dibarn och kunde, sedan hon blef gift med Petter Stark, göra långa fotvandringar för att blott få se en skymt af sin "vackra och ståtliga löjtnant", såsom hon kallade Torstensköld, och skröt med en viss stolthet öfver att han hade legat vid hennes bröst, att hon ledt hans första stapplande steg och att hon, huru hög och förnäm herre han än var, alltid skulle komma att betrakta honom som sin son. Hon var honom ock verkligen så tillgifven, att hon, om det hade gält, skulle ha gifvit sitt lif för att frälsa hans. Hennes äktenskap hade icke välsignats med några barn, och detta bidrog kanske också till, att hon så uteslutande och öfver allt annat i verlden dyrkade Hugo Torstensköld. Frågade någon henne, om hon hade några söner eller döttrar, erinrade hon sig väl det barn, som hon en gång hade födt i synd och långt för detta

jordadt, men hon svarade alltid, att hon egde endast en son, som var baron och löjtnant. Hon menade naturligtvis Torstensköld, hvilket också hvar och en visste.

Det ofvanbeskrifna värdshuset låg icke längre bort från Riddersborg än ungefär en half fjerdingsväg. Detta gamla fideikommis, som beboddes af Torstenskölds fars kusin, en gammal besynnerlig enstöring, skulle en gång komma i Hugos händer. Han hade förut aldrig tänkt särdeles mycket derpå, men nu, sedan han blifvit förlofvad med Elvira, frågade han sig i tysthet, om hon skulle kunna trifvas på den gamla borgen, och huru länge det skulle kunna dröja, innan den gamle slägtingen ginge till sina fäder. Om Hugo icke egentligen önskade dennes död, så skulle han dock icke komma att sörja mycket, då han en dag mottog dödsposten, hvad hade väl denne slägting varit för honom? Intet. Han hade icke att tacka honom för den minsta välgerning och hade aldrig stått i något närmare förhållande till honom. Han hade en gång obarmhertigt blifvit bortvisad från den gamle egoistens hus, då Thorstenskölds far i sin förtviflan och fattigdom anropat denne att omhändertaga och uppfostra den moderlöse gossen. Sådant glömmes icke så lätt. Då dertill kom ett ständigt kärft bemötande, ett helt och hållet främmande mottagande, då Hugo någon gång besökte Riddersborg, så var det ej så underligt, om han icke just med någon synnerlig tillgifvenhet var fästad vid denne ogästvändlige slägting.

Hugos bostad var en liten anspråkslös landtgård, belägen på vägen emellan det ofvannämda värdshuset och Riddersborg.

Det var sent på aftonen, dagen efter Hugos hemkomst från Stockholm. Den unge, lycklige mannen, hvars kärlek på kort tid genomgått så stora pröfningar, satt hos sin forna amma och beskref för henne de märkvärdiga händelser han senast hade upplefvat, huru han från det första ögonblicket han såg

Elvira på balen hos öfverste Brand, blixtsnabbt blifvit förälskad i henne, huru han hade drömt om den unga, sköna flickan, och huru han sedan blifvit lyckliggjord med hennes kärlek. Han skildrade vidare de qval och tårar, som hade följt derpå, förorsakade af den falske von Holter, och huru Gud till sist varkunnat sig öfver honom, då allt hopp var ute, och skänkt honom lifvets högsta glädje. Allt detta berättade han så lifligt och med sådan hjertevärme, att tårarne lockades fram i ammans ögon. Redan som liten gosse, det vill säga allt sedan modern dog, hade han varit van att förtro sig åt denna visserligen simpla och obildade qvinna, men hvars allt uppoffrande tillgifvenhet han ej kunde misskänna. Hon hade också mer än en gång hjelpt honom, då han befunnit sig i någon tillfällig förlägenhet.

— Ack, herr Hugo, — såsom hon plägade kalla honom, kan en far verkligen vara så hjertlös mot sitt enda barn! Först välsigna er som sin måg och sedan visa er bort derför att en usling af svartsjuka förtalat er! Om jag någonsin träffar på denne von Holter, skall han minnsan få, så att han aldrig skall glömma det.

— Hvad skulle du då göra honom, min kära Ingerid?

— Jag tror min skäl, att jag skulle kunna rifva ut ögonen på honom. Herr Hugo, ni vet mycket väl, att det ej fins någonting, som jag ej skulle kunna göra för att bereda er lycka.

Hon sade verkligen hvad hon tänkte och kände. Hon hade lagt sig ned på knä för att röra om de nedbrunna bränderna, som glödde i spiseln, framför hvilken de båda sutto. Nu vände hon sitt ansigte mot Hugo, ett fräknigt, knotigt ansigte, med grofva fula drag, men med ett ovanligt uttryck af fast beslutsamhet.

Det hade blifvit nästan mörkt i rummet, sedan den sista, flämtande lågan slocknat. Ingen af dem tänkte på att tända ljus, utan de sutto qvar på sina

platser och fortsatte att tala om Elvira. Hugo tryckte gång på gång sina läppar mot den ring, hon hade fäst på hans hand, och han upprepade hennes namn med den innerligaste förtjusning.

— Vore jag bara rik, icke för min, utan för hennes skull, — suckade han, — men nu . . .

— Kunde jag lägga alla jordens skatter för edra fötter, herr Hugo, skulle ni få dem, — afbröt Sara och lutade hufvudet i handen. — Men hvarifrån taga penningar? — utbrast hon derpå häftigt och nästan förtvifladt. — Ni, som är utestängd från hennes arf, ni som sjelf icke eger ett öre, huru skall ni kunna bereda henne ett lyckligt lif?

Hugo tycktes vilja svara något, ty hans läppar åtskildes, men slöto sig hastigt . . . Han lyssnade . . . de lyssnade båda och hörde tydligt ljudet af bjellror. Säkerligen stannade en släde utanför med någon som kanske ville stanna öfver natten på värdshuset eller intaga någon värmande förfriskning, hvilket icke var ovanligt. Kölden hade under de senaste dagarne stigit oerhördt och vägarne voro så uppfylda med snö, att en och annan resande hade i flere dagar måst stanna på värdshuset, tills man hunnit ploga och skotta.

Ingrid skyndade att tända en lampa. Derpå gick hon ut för att se efter, hvem det kunde vara. Nyfikenheten var så starkt utpreglad hos henne, att hon sällan kunde gifva sig ro att vänta tills hennes dräng eller tjensteflicka förde in de anländande gästerna.

En vanlig, simpel skjutssläde hade stannat nedanför trappan. Den hade inga fällar eller något annat som kunde skydda mot den förskräckliga kölden. Hästen var hvit af rimfost och i skjutspojkens hår hängde långa ispiggar.

Hvem var hon, detta fruntimmer i sammetspelisen, bebrämad med zobel? Öfver ansigtet föll en tät, svart slöja, hvilken hon icke upplyfte, utan lät hon hjelpa sig nära nog likt ett barn ur släden

af ställets dräng, som nästan bar henne in i värdshuset.

— Jag har farit så illa på vägen, — klagade den främmande damen för Ingrid. — Gif mig ett varmt rum och äfven något varmt att dricka. Får jag stanna här öfver natten tills i morgon?

— Bevars väl, nådig fru, hvad detta går för sig. Låt mig få leda er till gästrummet, som är beläget en trappa upp på vinden. Visserligen ett tarfligt rum för en så förnäm dam, men det är dock bättre att stanna der öfver natten än att fara på landsvägen i detta herrans väder.

Hugo kastade en hastig blick på den resande, som icke bemärkte honom, emedan han dragit sig tillbaka i den mörka vrån på ena sidan om spiseln. Han frapperades af hennes dyrbara resdrägt, men fann det på samma gång mycket besynnerligt, att ett fruntimmer reste så ensam med simpel skjuts midt i vintern och i sådan köld. Hennes resa måste gälla något ovanligt, tänkte han, under det han lyssnade till hennes och Ingrids steg i vindstrappan.

Hvem var hon? Hennes röst, djup, böjlig och välklingande, hade smekt Hugos öra. Denna främling måste besitta en hög grad af bildning, det röjde redan hennes stämma. Men hvem kunde hon väl vara?

Ingrid hade emellertid, icke mindre nyfiken, följt den resande damen upp i gästrummet. Hon tände på ljus, befalde tjensteflickan elda och bädda sängen.

— Får jag skicka upp té eller något annat som kan behagas? — frågade Ingrid den okände, som med en qväfd suck hade sjunkit ned på en närstående stol.

— Tack, en kopp té önskar jag helst.

— Vill ni ha något biträde? Får jag lof? — Ingrid böjde sig ned för att hjelpa henne att taga af utankängorna, hvilka voro kantade med samma dyrbara pelsverk som pelisen.

— Nej, tack, jag hjelper mig nog sjelf, — sva-

rade den resande med bestämdhet och kastade nu först slöjan tillbaka från ansigtet.

Huru blek och lidande hon syntes! Ingrid betraktade henne med ömkan.

— Är ni sjuk? — frågade hon slutligen.

— Sjuk? — upprepade främlingen. — Hvaraf förmodar ni det? Nej, jag är icke sjuk, men jag är trött och önskar komma till ro, ju fortare desto hellre.

Hela hennes sätt och tal voro af den beskaffenhet, att Ingrid icke ville besvära henne med några nyfikna frågor. Hon bjöd derför godnatt, sedan hon visat på klockströngen, ifall den resande befalde något.

Då den okände blifvit ensam, reste hon sig upp och lade af sina ytterplagg. Hon bar en svart klädning af något tjockt, mjukt tyg, liknande kläde, hopknäppt såsom en rock nedifrån och uppåt. En lock af hennes mörka, glänsande hår, som var uppfästadt öfver hjessan med en svart nål i form af en pil, hade glidit fram och ringlade sig nu långt ned öfver ryggen.

Hon stod en stund med hopknäppta händer och sänkt panna. Hon drog en djup suck, hvilken måste ha förorsakat henne smärta, ty en sakta klagan undföll henne.

— Ja, jag känner mig sjuk, mycket sjuk! Barmhertige Gud, öfvergif mig icke . . . uppehåll mina krafter! Måtte jag hinna fram . . .

Då den gamla amman återvände till Hugo, som satt på samma plats i den undanskymda spiselvrån, började hon att uttala sina gissningar om den okända resanden.

— Att hon är en förnäm dam, är då mycket säkert, — sade Ingrid, — men hvem kan hon vara? Att resa ensam midt i vintern på detta sätt ser högst besynnerligt ut.

Hugo tyckte detsamma, men uttalade den förmodan, att främlingen hade fått kallelse från någon kär anförvandt, som kanske låg i själtåget och ville

träffa henne innan döden kom emellan. Hon kunde ju ha haft en ganska lång väg att färdas och, i brist på bättre åkdon, fått nöja sig med den simpla släden.

— Det är lätt att få reda på hvem hon är, — sade Ingrid och tog fram boken, i hvilken de resande, som gästade värdshuset, plägade skrifva in sina namn.

— Låt henne åtminstone få vara i fred i afton, — rådde Hugo. — Spar din nyfikenhet tills i morgon, Ingrid.

Naturligtvis rättade sig Ingrid derefter. Hon lade boken tillbaka på sin plats och började i stället att syssla med téet.

— Se här är varmt vatten, herr Hugo. Ni gör mig väl den glädjen att dricka en toddy, innan ni går hem?

Hugo var ingen vän af denna hetsiga dryck, som då började bli allmän, men han visste, att han skulle göra henne ledsen, om han betackade sig, hvarför han med en vänlig nick lade några bitar socker i glaset, som hon satte fram åt honom tillika med cognacsflaskan.

— Drick, det är ej af min sämsta cognac; jag har alltid denna spard åt er, herr Hugo.

Hvad kunde han göra annat än sakta klappa den hand, hon lagt på hans axel, och se vänligt upp i hennes fula, men välmenande ansigte.

Hugo drack sin toddy och tjenstflickan bar upp det varma téet åt den resande damen.

Ingrid grubblade oupphörligt öfver sin gäst, men yttrade dock icke ett ord vidare om henne till Hugo. Då denne slutligen gick, gjorde hon något, som hon hittills lyckats hålla hemligt för verlden och hvarom till och med Hugo icke hade den minsta aning: hon blandade en stor och stark toddy, den hon med allra största begärelse tömde i botten. Derunder steg blodet allt högre upp på hennes kinder och ögonen fingo denna underliga glans, som en omåttlig njutning af sprit alltid förlänar. Hon var icke drucken,

långt derifrån, men hon kände sig mycket glad och upplifvad. Hon tyckte att hela verlden lekte för henne och hon gick småskrattande fram och tillbaka öfver golfvet.

Ingrid var verkligen ingen god qvinna. För penningar offrade hon allt, och kunde hon bedraga sin nästa, om ock endast på några öre, så underlät hon icke att göra det, ty samvetsförebråelser kände hon aldrig. Men hon var mycket slug och visste att dölja sina fel så väl, att icke ens Hugo hade kunnat genomskåda henne. Hennes största, att icke säga enda förtjenst var den innerliga tillgifvenhet, hon hyste för honom. Den var icke hycklad, utan sann, ren och varm som en moders. Sådana besynnerliga motsägelser finnas i menniskokarakteren.

Ingrid gick och stökade ända till midnatten. Hvad hon egentligen gjorde visste hon knappt sjelf. Hon plockade ned glas från hyllorna i skåpen, satte upp dem igen, men tänkte mest derunder på främlingen, som säkerligen låg i djup sömn.

— Hvem kunde hon vara? Hur blek, hur lidande såg hon icke ut! Och hvilka dyrbara kläder hon hade sedan! Det låg ju en hel liten förmögenhet blott i hennes sammetspelis. Men att resa på sådant sätt! Hon hade ju lätt kunnat bli rånad på vägen, ty sådant händer ju icke så sällan. Ah! — tillade hon efter en stund, sedan hon stått och funderat — jag vill se åt . . . jag måste se henne!

Hon tog ljusstaken från bordet, gick derpå, så tyst hon kunde, uppför trappan till vinden, der det fans ett gästrum, för tillfället tomt, vägg i vägg med den resande damens. Hon trädde in nyckeln i dörrlåset, men lyssnade innan hon vred omkring den . . . Handen, som höll ljusstaken, var något osäker och darrande. Deraf kom den underliga, skälfvande skuggan på väggen midt framför henne, en lång, bred skugga, som förlorade sig längst in i den öppna vinden. Det var Ingrids egen skugga . . . hon visste det och förskräcktes derför icke.

Det rum, hvari hon nu befann sig, var smalt och hade ett enda fönster, hvars rutor voro betäckta af is. Der hade icke eldats på flere dagar och den unkna luften var så kall, att hvart af Ingrids andedrag syntes likt en rök utströmma från hennes näsa och halföppnade läppar. Men hon tycktes icke känna kölden; det kom sig väl deraf, att hon hade så mycket sprit inombords.

Hvad ämnade hon göra i detta rum? Hon ville lyssna på sin gäst, hvars minsta ord mycket väl kunde höras genom den tunna brädväggen, som blott var öfverdragen med en trasig, blommig tapet. Ingrid tryckte örat mot denna vägg. Hon hörde korta andedrag, derpå en sakta klagan, ett svagt pustande, en ångestfull snyftning.

Ingrid stod alldeles stilla och orörlig, af fruktan att framkalla det minsta ljud. Då kom hon att höja ögonen längre uppåt väggen och träffades af en svag ljusstråle, som framträngde genom en nära nog omärklig springa. Hon spratt till af glädje vid denna upptäckt. Varsamt flyttade hon en stol och steg ljudlöst upp på densamma. För att bättre kunna genom springan se in i rummet, ref hon bort ett stycke af tapeten, hvilket förorsakade ett prasslande ljud, men så svagt, att det icke genast kunde förnimmas.

Hvad såg hon? Bredvid bordet derinne satt den okända, unga damen i framlutad ställning. Hon hade lagt af sig klädningen och framtagit ur kappsäcken, hvilken låg upplöst på golfvet, en nattdrägt af hvitt tyg, spetsgarnerad och tillknuten om lifvet med ett bredt, hvitt atlasband. Hon satt så, att skenet från lampan föll rätt öfver hennes ansigte och öfver hennes hår — ett blekt, lidande ansigte med en hög, bred, tankediger panna, och håret mörkt, vågigt, glänsande.

— Det var mitt öde, — suckade hon. — Huru hårdt, huru grymt likväl af en barmhertig Gud! Jag är så ung och ändock så olycklig! Och dock höll jag lyckan i min hand, men jag släppte henne

jag lät henne flyga bort likt en skimrande bubbla . . . Jag borde ha bevarat mitt hjerta för *kärleken*, då jag invigde mig åt *konsten*. Men jag älskade honom så högt, så innerligt, att jag offrade allt för honom och afsade mig det, för hvilket jag dock gifvit så mycket . . . Så underbar är kärleken . . . en trollmakt, som böjer oss i stoftet för oss sjelfva.

— Ack, — återtog hon efter några ögonblicks tystnad, — hvad vi voro lyckliga, han och jag! Och så kom detta svarta stormmoln . . . det kom likt ett våldsamt skydrag och ryckte upp min sällhets rosengård och allting förgicks. Ivan, Ivan, arme, olycklige älskling, du skall för alltid försmäkta i Sibiriens grufvor, om du någonsin hinner dit! Men din sista suck skall vara för mig . . . — Hon böjde ned sitt hufvud och hela hennes kropp skakade af konvulsiviska snyftningar.

Slutligen räckte hon ut handen efter ett rödt maroquinsetui, som låg framför henne på bordet. Med ett sorgset, nästan förtvifladt leende på sina läppar öppnade hon det. Ingrid hoppade till af häpnad vid anblicken af det lysande smycket, hvilket hon såg blixtra från ett purpurhyende. Det var diamanter, klara såsom vattendroppar. Huru de strålade i bländande färgprakt! Ingrid vågade knappt andas . . . aldrig förr hade hon skådat något dylikt. Halsband, örhängen, armband, broche och diadem — det var ett fullständigt garnityr, hvars värde måste vara oerhördt, tänkte Ingrid. Hon fortfor att hålla ögat mot den smala springan, tills det började värka i hennes hufvud, och såg dervid huru den unga främlingen betraktade hvart och ett smycke för sig och sedan lade dem tillbaka i etuiet, hvilket derefter igenknäpptes.

— Arma, lilla, faderlösa varelse, din framtid är likväl betryggad genom detta. — Hon steg upp och gömde etuiet i kappsäcken, hvilken hon fälde ihop, utan att igenläsa.

— Måtte jag blott hinna fram! . . . — suckade

hon derefter. — Mitt barndomshem . . . hvad jag längtar att få återse det! Kanske borde jag aldrig ha öfvergifvit det . . . kanske? Nej, — hon upplyfte hufvudet och sade med ett energiskt uttryck i rösten, — nej, jag hade då icke blifvit så lycklig, som jag varit! Jag har väl fått betala denna lycka dyrt, men jag har också haft den . . . jag har egt *honom* . . .

Hon gick öfver golfvet, långsamt och med den hvita nattdrägten i djupa, mjuka veck sluten omkring sig. Håret hade helt och hållet glidit ur sitt fängsel och böljade ned öfver hennes axlar. Var hon vacker? Onekligen, fast hennes ansigte var blekt och aftärdt. Det låg liksom ett förklaradt skimmer deröfver, det var återskenet af en stor, tänkande själ, som säkert, huru ung den än var, måste ha lidit och erfarit mycket.

Ingrid stod qvar på sin plats och såg, huru den främmande plötsligt stannade . . . ett qväfdt skri pressades fram öfver hennes läppar.

— Min Gud, min Gud, öfvergif mig icke!

Hon vacklade . . . hon famlade liksom efter ett stöd, som icke fans, hvarför hon sjönk ned till golfvet, icke olik en krossad, i förtid sköflad lilja. Hon låg qvar med ena armen utsträckt under hufvudet, säkert alldeles medvetslös.

Ingrid störtade ned från sin plats och skyndade ut, tagande med sig ljusstaken. Nyckeln fans ej i dörren till den resandes rum, men den nyckel, som hörde till den andra kammaren, passade äfven till detta lås. Hon kom således med lätthet in till den afsvimmade unga damen, hvilken hon straxt upplyfte från golfvet och bar henne till sängen. Hon försökte derefter återkalla henne till sans genom att gnida hennes tinningar med den välluktande parfym hon fann stående på bordet, men utan att lyckas i sitt bemödande. Då löste hon upp hennes kläder och dervid upptäckte hon en hemlighet . . .

Ändtligen slog den unga qvinnan upp ögonen.

— Jag lider förskräckligt, — sade hon. — Hvem

ni än är, så ha misskund med mig. Ni är sjelf qvinna och derför . . . låt mig få säga dig något, — hon hviskade ett par ord till Ingrid, som böjde sig ned öfver henne.

Några ögonblick derefter väckte Ingrid upp tjenstflickan och drängen, med befallning att den senare skulle spänna för hästen och skynda efter läkaren.

Den stackars sjuka främlingen, hvilken helt och hållet hade öfverlemnat sig åt Ingrids beskydd, föll åter i detta medvetslösa tillstånd, ur hvilket Ingrid nyss hade återkallat henne. Men då hon efter en stund ånyo öppnade ögonen, var det med en fullkomligt frånvarande blick. Hon talade, men Ingrid hade svårt att förstå henne, emedan hon inblandade ett främmande språk.

— Ivan, Ivan! — ropade hon och slog ut med armarne, — kom till mig! Hvarför dröjer du? Minnes du ej hvad jag förtäljde dig om armbandet? Ah, du ler åt mig — och dock har denna profetia slagit in. Ormens öga föll ur hufvudet . . . du bortsläpades fängslad från mig . . . och jag, jag dör — men vårt barn, hvad skall det bli af vårt barn? Ivan Ivan . . .

Ingrid var icke rådlös, ej heller hjertnupen af sig. Hon visste hvad som förestod och hon beredde sig derpå, i fall ej läkaren hann anlända.

Ändtligen hördes budet återkomma, efter en och en half timmes bortovaro. Läkaren hade nyss blifvit hemtad till en aflägsen herrgård — se der det besked Ingrid fick mottaga.

Det skulle ha varit en förfärlig natt för hvilken annan som helst än Ingrid. Hon fälde icke en gång en tår, men hon underlät likväl icke att trösta den lidande qvinnan och anstränga alla sina krafter för att hjelpa henne.

— Dör hon, — tänkte Ingrid, — så är juvelerna mina. Lefver hon, skall hon säkert belöna mig. rikligt.

I dagbräckningen föddes i det tarfliga gästrummet på det lilla beryktade värdshuset ett litet svagt flickebarn. Modern var sanslös, nästan döende, och läkaren, som ändtligen hade kommit, beredde Ingrid på, att både modern och barnet icke hade lång tid qvar att lefva på.

XVI.

Frestelsen.

Ingrid hade undersökt främlingens kappsäck, men icke funnit något, som kunde upplysa om, hvem hennes gäst var. En näsduk hade hon väl påträffat, som var märkt med bokstäfverna *E. B.* och der ofvanför en krona, men hon hade förgäfves sökt efter ett bref eller en anteckningsbok, som kunde tillfredsställa hennes nyfikenhet. Läkaren hade rådt henne att underrätta länsmannen om saken, på det att denne genom annonser i tidningarne möjligen skulle kunna få reda på någon anhörig till den okända.

Hugo hade andra dagen återkommit till värdshuset, icke heller så litet nyfiken, ty ryktet hade nått honom om barnets födelse, moderns döende tillstånd och Ingrids brydsamma belägenhet.

— Ack, herr Hugo, hvad skall jag göra med barnet, om hon dör? — frågade Ingrid bekymmersamt.

— Någon anhörig skall väl anmäla sig, då saken blir bekant. I annat fall får fattigvårdsstyrelsen draga försorg om barnet.

— Hvem kan hon vara, herr Hugo? Hennes näsduk är märkt med E. B. och en krona.

— En krona? Låt mig få se den, så kan jag säga, om den är greflig eller friherrlig.

— Följ med mig, herr Hugo! Ni kan icke oroa henne, emedan hon icke vet det minsta till sig.

Hugo betänkte sig något, men följde Ingrid upp i gästrummet. De öppnade sakta dörren och gingo nästan ljudlöst öfver tröskeln.

Hugo studsade vid den syn, han hade framför sig. Der låg hon, den okände främlingen, blek, med slutna ögon och med ett ansigtsuttryck, som tydde på stundande död och förgängelse. Hennes långa, upplösta hår böljade ned öfver sängkanten och på hennes venstra arm, som naken låg utsträckt öfver hennes hufvud, blänkte ett guldarmband, en klufven orm, hvars ena halfva var af svart emalj, och med ett blixtrande diamantöga.

Hugo fäste straxt uppmärsamhet vid detta armband, ty hade han icke sett sin fästmö bära ett alldeles lika och på samma plats öfver venstra armbågen? Och detta ansigte. påminde det icke om Elvira? Hugo förvånades, men menniskor äro ju ofta ganska lika hvarandra, fast de ej stå i minsta slägtskapsförhållande. Och hvad armbandet beträffade, kunde det ju finnas flere af samma slag. Kanske var det ett mod att bära det på denna besynnerliga plats på armen. Hvad visste Hugo. Han kunde ju icke ha den minsta aning om, att denna unga, döende qvinna var Elviras tvillingsyster, Elisabeth, hvilken han aldrig hört nämnas. Hans vän Åkeson hade väl talat om en syster till Elvira, men denna hade dött hos en slägting utomlands.

— Hvad ni ser förvånad ut, herr Hugo! — sade Ingrid, då Hugo fortfor att stirra på den okände.

— Ja . . ., — Hugo ville icke säga hvad han tänkte. — Kom, låt oss gå, Ingrid, hennes åsyn smärtar mig.

— Men se då först på detta märke. — Hon räckte näsduken åt Hugo, som helt flyktigt betraktade initialerna E. B.

— Kronan är furstlig, — sade han.

— Hon är då ett mycket förnämt fruntimmer, — inföll Ingrid.

— Det är icke sagdt. Denna näsduk har hon ju kunnat få till skänks eller köpt af någon person, som tjenat hos en högt uppsatt dam.

— Ni har kanske rätt, herr Hugo, ty icke reser en förnäm person på detta sätt som hon.

Hugo lemnade emellertid rummet och skyndade utför trappan. Det var en oro inom honom, som han icke kunde betvinga. Han såg så klart framför sig det bleka, lidande ansigtet, de slutna ögonen, det mörka håret, så likt Elviras, samt det besynnerliga armbandet, den glänsande guldormen med sitt diamantöga.

Ingrid hade stannat qvar hos Elisabeth. Hon fylde med ny mjölk flaskan och gaf barnet, som huru spädt och klent det än var, likväl begärligt tog denna föda. Den lilla flickan hade kommit för tidigt till verlden, hade läkaren sagt och tillika förordnat, att hon skulle ligga insvept i moderns pelsverk, då Ingrid icke egde något dylikt att gifva henne.

— Allt detta besvär vill jag ha ersättning för, — mumlade Ingrid.

Derpå öppnade hon för tjugonde gången den resandes kappsäck och gick igenom hvartenda plagg. Med darrande hand tog hon maroquinsfodralet och gömde det under sin sjal.

— Ingen känner till detta, det är således mitt, och jag skall veta att gömma det.

Hon gick ut och stängde dörren väl efter sig. I en lönlåda af sin aflidne mans gamla chiffonier dolde hon det dyrbara garnityret. Om den sjuka, tvärt emot läkarens utsago, kom sig, skulle hon ärligt lemna igen smycket med den förklaringen, att hon endast tagit det i förvar, men om den okände skulle dö, kunde hon lugnt behålla det, utan fruktan för att bli upptäckt.

Då det led mot aftonen, gick Ingrid åter upp

till den sjuka, för att aflösa tjensteflickan, hvilken ett par timmar hade intagit Ingrids plats.

Barnet sof, men modern låg med öppna ögon, hvilka hade denna förunderliga klarhet, som så omisskänneligt bebådade döden. Pupillernas glansartade stelhet förskräckte henne . . . hon mindes sin mans dödsbädd.

Hon böjde sig ned öfver Elisabeth och frågade denna, huru hon befann sig. Intet svar, endast ett svagt pustande, som om hon redan kämpade med det sista.

Ingrid flyttade undan lampan, så att dess sken icke skulle plåga henne. Derpå satte hon sig ned i en karmstol vid hufvudgärden. En lång stund förgick under djupaste tystnad. Utifrån hördes stormen hvinande slå emot knutarne och sedan draga förbi fönstret, så att rutorna klingade.

Ingrid spratt plötsligen till, då en sakta, qvidande klagan hördes från den lidande qvinnan. Hon böjde sig fram och ordnade täcket, som hade glidit åt sidan genom någon rörelse af den sjuka.

— Barnet, — hviskade Elisabeth, — jag vet, att jag har ett litet barn, — gif mig det . . .

Ingrid efterkom hennes begäran. Hon lade det sofvande barnet bredvid henne. Modern försökte att trycka en kyss på dess panna, men hon egde icke ens så mycket krafter. Hon lade sin hand på den spädas hufvud och uttalade en välsignelse.

— Vera, kalla henne Vera efter sin farmoder. Hvem ni än är, — tillade Elisabeth med allt mera aftagande stämma, — så lemna barnet i min fars händer och helsa honom från mig och säg honom, att min sista tanke var på mitt barndomshem. Bed honom förlåta och minnas mig utan bitterhet, — hon tystnade och förmådde icke tala vidare.

— Hvem är er far? — frågade Ingrid. — Hvar skall jag finna honom?

Elisabeth gjorde en förtviflad ansträngning för att lyfta hufvudet från kudden, men sjönk straxt till-

baka med en konvulsivisk rörelse af läpparne. Hennes ögon vidgade sig, hennes andedrägt liksom stannade af. Hon kämpade så mycket hon förmådde . . . hon uttömde sina sista krafter, utan att ändå kunna finna ett ord. Skulle hon dö, utan att få yppa för Ingrid, hvem hon var? Det syntes, att denna tanke kostade henne en olidlig ångest och plåga.

— Min far, — kunde hon slutligen säga, — min far finner ni . . . — en blodström störtade ur hennes mun och qväfde de återstående orden.

Ingrid lade sin arm under hennes hufvud och stödde henne på detta sätt. Hon torkade bort den frambrytande kallsvetten från tinningarne och strök undan det nedfallande håret. Men allt var slut . . . materiens sista strid var utkämpad. Anden hade frigjort sig från stoftets boja . . . en död kropp, som snart skulle skynda till sin upplösning och blifva jord och aska, var allt hvad som nu återstod af den unga och sköna Elisabeth Örner.

Ingrid stannade hos liket i tyst begrundan. Hon hade lyft barnet tillbaka i sin korgbädd. Den lilla värnlösa sof menlöshetens sömn. Hvarför uppehöll Herren icke i sin nåd moderns krafter, så att hon hade kunnat uppgifva, hvarest barnet skulle finna vård och skydd? Hvarför tillstadde Gud icke detta? Det hörer till en af dessa outgrundliga gåtor, som aldrig den kortsynte, begränsade menniskoanden kan lösa.

— Hvad är att göra? — tänkte Ingrid.

— Barnet får fattigvården förbarma sig öfver, tills någon af dess anhöriga blir upptäckt. Den döda var en gift qvinna, det synes af vigselringen. Måhända att det i den står något namn, som kan leda mig på spåren.

Ingrid tog ringen af liket och undersökte densamma. Der stod graveradt *I. B.* och *E. O. 18* . .

— Jag vore lugnare och mera säker, om det aldrig upptäcktes hvem hon är, ty då behöfde jag ej frukta för juvelerna . . . Jag gör ju icke den döde något ondt med, om jag drager nytta af dem. Men

barnet? . . . Bah! om det lefver, hvad skall det komma att sakna, då det aldrig får lära sig att ega något.

Gripen liksom af en plötslig ingifvelse, löste hon armbandet från den dödas arm och gömde det i sin klädningsficka.

— Detta kan måhända föranleda till igenkännande af någon slägting. Ingen har sett det mer än herr Hugo, och jag skall bedja honom tiga för hans egen lyckas skull, ty jag har en plan, som han omöjligen skall förakta, om jag på mitt sluga sätt framställer den för honom. Ifrån detta ögonblick är han oberoende af sin blifvande svärfar och han skall kanske kunna bereda sin trolofvade ett lyckligt lif — han skall nog gifva vika för denna frestelse. Och jag . . . jag är också betryggad för framtiden, om dessa juveler verkligen äro äkta och ega det värde, jag föreställer mig.

Ingrid gick att uppsöka tjenstflickan. Hon tillsade denna att se efter barnet och omtalade, att den resande damen nyss hade dödt.

— Är hon död? — utbrast tjenstflickan, förskräckt. — Och ni vill att jag skall sitta hos liket?

Ingrid gaf henne en blick full af förakt.

— Nå, än se'n? Hon biter dig väl icke heller . . .

— Nej, matmor, nej; jag vågar icke . . . jag är rädd för döda.

— Hvad kan väl en död köttmassa göra dig? Frukta hellre de lefvande . . .

— Ack, låt mig slippa sitta deruppe. Jag försäkrar er, att jag icke kan det . . . jag skulle få slag af rädsla, — snyftade fiickan.

— Nå väl, din stackare, hemta ned barnet! Så mycket vågar du väl.

Tjenstflickan sprang upp för trappan, för att taga det späda barnet, som sakta qvidde och rörde sina små hjelplösa händer.

Ingrid hade under tiden knutit en stor ullsjal omkring sig, trädt på händerna ett par tjocka vantar och omslutit hufvudet med en vadderad hufva, kan-

tad med skinn. På så sätt utrustad, öppnade hon förstugudörren och gick ut.

Vinden slog henne i ansigtet, en kall, skarp, ihållande vind, som yrde upp snön omkring hennes fötter. De nakna trädgrenarne piskade mot hvarandra och stammarne skälfde ända ned till roten. Men Ingrid lät icke afskräcka sig af den förfärliga stormen, utan gick modigt framåt tills hon uppnådde målet för sin vandring.

Det var till Hugos hem hon ämnade sig. Ett litet, enkelt trähus midt i en trädgård. Han bodde hos en arrendator och hade för sin räkning tvänne små rum, hvilka lågo alldeles för sig sjelfva. Ingrid såg ljus lysa i det ena rummet. Rullgardinen var nedsläppt, men hon försökte att på sidan af densamma utforska om Hugo var ensam.

Han satt framför kakelugnen, der en brasa brann med långsam, tynande eld. På hans skrifbord stod en lampa, som spridde ett klart sken öfver rummet med dess enkla möblering.

Hugo hade nyss fått bref från Elvira — hennes första bref till honom. Det var svar på hans skrifvelse, hvari han underrättade henne om sin hemkomst och andades den ömmaste kärlek. Han tänkte nu derpå och upprepade i minnet hvarje ord han läst af hennes hand. Hans lycka skulle ha varit fullkomlig, om ej Elviras far hade hyst misstroende till hans karakter. Det paktum brukspatronen föreslagit Hugo, smärtade honom djupt, mera än hvad han ens ville tillstå för sig sjelf. Men då han satt så här i ensamheten, kommo så många tankar och föreställningar för honom.

— Att penningen, — tänkte han, — kan medföra så mycken lycka. Vore jag blott rik! — suckade han, då i detsamma tvänne slag ljödo emot fönstret.

Hugo spratt till och lyssnade. Var det blåsten, som åstadkom detta ljud, eller härrörde det från en menniskohand? Åter upprepades samma klappande.

Hugo reste sig hastigt och drog upp gardinen. Han igenkände genast Ingrids fula, knotiga ansigte, som låg tryckt tätt intill rutan.

— Ingrid, sade han, öfverraskad.

Hans forna amma nickade åt honom och försvann från fönstret. I nästa minut stod hon på tröskeln till Hugos rum.

— Är du ute i ett sådant Herrans väder?

Ingrid gick fram och, sedan hon kastat af sig sjalen, hufvan och vantarne, satte hon sig på en stol, utan att ens vänta på Hugos inbjudning dertill.

— Ursäkta mig, herr Hugo, att jag slår mig ned så här ogeneradt, men jag vet, att ni ej räknar så noga med mig. Jag kan aldrig lära mig att i er se en stor herre, en löjtnant och baron, utan jag kommer ända in till min död att betrakta er som samma lilla gosse, jag en gång hade i mitt knä och vid mitt bröst. Ni vet, huru mycket jag håller af er, och att jag skulle offra mitt lif för er, om det gälde.

— Jag tror nog det, min snälla Ingrid, och jag glömmer också aldrig hvad du varit för mig. Men icke hade du väl kommit hit blott för att säga mig detta?

— Nej, det är sant, jag ville nödvändigt träffa er i qväll, emedan jag har något mycket vigtigt att tala med er om. Jag har tänkt, — hon lutade sig fram för att riktigt kunna se honom i ansigtet, — att det måste kännas bra hårdt för er att vara fattig. Ni har endast er obetydliga löjtnantslön att lefva af och hittills har väl detta gått an, men nu, sedan ni ämnar gifta er, så . . . jag vill hjelpa er.

— Ingrid, hvad skulle du kunna göra för mig i detta fall? — Hugo såg förvånad på henne. Dref hon gäck med honom? Eller hade hon blifvit tokig?

— Herr Hugo, — hon lade sin hand hårdt på hans knä, — jag rår icke för att jag betraktar mig som er mor. Väl är jag endast en simpel qvinna, men min tillgifvenhet för er går upp mot en moders.

Herr Hugo, hörpå hvad jag har tänkt. Haf bara tålamod i några minuter.

— Tala, — svarade Hugo, med ett småleende.

— Nå väl, ni skall nu gifta er, fast ni sitter der med två tomma händer. Naturligtvis får ni ett vackert bo af er svärfar och lefver på hans bekostnad. Ni är ju dessutom skyldig honom mycket penningar? Han har ju reversen för er spelskuld, sade ni? När kan ni inlösa denna? Med er hustrus arf, kanske?

— Ingrid, hvad menar du med allt detta? — afbröt Hugo med en flammande rodnad på sin panna. Jag känner nog, nu mera än någonsin, huru bitter fattigdomen är. Jag älskar oberoendet och skulle vilja arbeta som en dagakarl för hennes skull . . .

— Och ändå skulle ni derigenom icke kunna bereda henne det lif, som hon ifrån vaggan varit van vid.

— Nej, ty värr, — Hugo lät sitt hufvud sjunka ned mot bröstet.

— Jag har en hel förmögenhet i mina händer, herr Hugo, — fortfor Ingrid, sänkande rösten, och tog fram maroquinsfodralet, i hvilket låg den dödes diamantgarnityr.

— Huru? Hörde jag rätt? — Hugo upplyfte häftigt sin panna. — Du . . . hvar har du fått den ifrån?

Ingrid log ett besynnerligt, tvetydigt leende. Hon räckte honom tigande etuiet.

— Hvad skall jag med detta?

— Öppna det och se efter, om ni icke kan finna något deri, som kan grundlägga er lycka för hela lifvet.

Hugo tryckte på fjedern till maroquinfodralet. Locket flög upp . . . han studsade . . . han förbländades af juvelernas gnistrande färgprakt. Han kunde icke minnas sig på en gång ha sett så många dyrbara diamanter, hvilka ovilkorligen måste ega ett ofantligt värde.

— Äro de äkta? — frågade Ingrid, som med spändt intresse följde alla hans rörelser.

— Jag kan icke säga det säkert, men jag tror, ja, jag är nu öfvertygad derom, — tillade han efter närmare betraktande. — Hvar har du bekommit denna skatt, Ingrid? — frågade han med en obehaglig aning om rätta förhållandet. — Icke har du kunnat få den till skänks? — han talade lågt och han undvek att se på henne. — Den tillhör det resande fruntimret, förmodar jag?

— Deri har ni rätt, den har verkligen tillhört henne.

— *Har?* . . .

— Ja, emedan hon nu är död . . . jag ensam var närvarande, då hon utandades sin sista suck!

— Och barnet?

— Lefver, men skall troligen snart följa modern efter.

— Du måste öfverlemna åt myndigheterna detta garnityr tillika med hennes öfriga tillhörigheter, förstår du. Eller hvad tänker du eljest göra med detta? — Han räckte henne maroquinsfodralet, tilläggande med ett bittert leende: — Ville du kanske fresta mig att behålla det? Ingrid, jag känner icke igen dig . . .

— Ack herr Hugo, huru djupt ni bedröfvar mig! — pustade Ingrid och anslog en annan ton. — Skulle jag väl våga fresta er på sådant sätt? Nej, herr Hugo, nog är jag svag för er, det vet Gud, och jag skulle kunna offra allt för er lycka, men . . . förstå mig rätt: jag har blott kommit till er för att rådgöra med er om hvad vi skola göra med dessa dyrbarheter.

Hugo lät henne tala. Han förstod icke hvart hon syftade . . . han ville icke döma henne efter den misstanke hon ingifvit honom. Han höll mycket af sin kära, gamla amma och hade aldrig sett något dåligt drag af henne. Hon kunde omöjligen ha gjort sig skyldig till någon brottslig handling, tänkte han.

Hennes oförstånd och okunnighet hade helt visst vilseledt henne.

— Myndigheterna skola naturligtvis bevara dessa smycken för barnets räkning, om det lefver, hvilket ser mörkt ut, men icke är omöjligt, ty jag har sett klenare barn än detta komma sig. En förmyndare skall väl också utses. Jag vet många historier om förmyndare, jag . . . om den lilla aldrig får dessa juveler?

— Så illa böra vi ej tro, — inföll Hugo.

— Men man kan antaga hvad som helst. Barnet kommer troligen att bortlemnas till någon bondhustru i trakten, så vida icke någon af de bättre familjerna häromkring tager den lilla . . .

— För det dyrbara smyckets skull kommer barnet nog icke att sakna ett hem.

— Men hurudant? Hvad veta vi? Jag föreställde mig eljest, att ni ville åtaga er den lilla moderlösa . . .

— *Jag?* — Hugo kunde icke annat än skratta. — Jag? — upprepade han.

— Ja, just ni, herr Hugo. Hvilken blefve väl en bättre far och förmyndare för den lilla, än just ni. Jag skall vårda barnet och ni förvaltar hennes förmögenhet, tills hon blir fullväxt. Hvad ondt ligger deri, om ni afyttrar dessa smycken, ty icke kan hon äta och skyla sig med diamanter? Ni får penningar, stora penningar för dem, det är min öfvertygelse, och dessa penningar kan ni ju tills vidare låna, endast låna! . . . nog skall ni i en framtid göra rätt åt flickan.

— Min bästa Ingrid, du har mitt väl för ögonen, men hvad du nu har föreslagit, går icke an.

— Och hvarför?

— Emedan det icke är öfverensstämmande med min heder.

— Jag kan icke se något ohederligt i att ni tager diamanterna, hvilka ingen mer än jag vet att de finnas, och att ni lånar penningar på dem i någon

bank. Penningarne drager ni nytta af och återgifver sedermera allt åt arfvingen. Är icke detta hederligt? Jag tänkte att här funnes en möjlighet för er att slippa vara beroende af er blifvande svärfar. Vi skola ha hemligheten för oss . . . jag förråder er icke.

Hugo stod stilla och begrundade hvad Ingrid hade sagt. Att dölja juvelerna, att icke ens nämna om dem för någon menniska, stred emot hans karakter. Men å andra sidan — var det verkligen något brottsligt i att förvalta dem för barnets räkning, att blifva en beskyddare för den moderlösa och vårda sig om hennes uppfostran? Nej sade en röst inom honom och frestareanden tillade i hans hjerta: tag tillfället i akt, du kan nu bli oberoende af Örner, du kan komma ur din skuld till honom och icke behöfva lefva på din hustrus bekostnad.

— Om jag verkligen skulle, såsom Ingrid vill, behålla dessa diamanter, utan att nämna ett ord derom? Jag kan pantsätta dem i en utländsk bank och jag skall genom annonser i alla mera framstående tidningar efterforska, om det finnes någon anhörig till den okända qvinnan, som på ett så besynnerligt sätt kommit hit. Initialerna uppgifver jag, men jag skall akta mig för att nämna ett ord om juvelerna, emedan detta skulle kunna väcka någon djerf plan hos någon äfventyrare. Jag kan alltså behålla skatten och draga försorg om barnet. Anmäler sig någon anhörig och kan bestyrka sin slägtskap, skall jag återlemna juvelerna och redogöra för deras förvaltning. Handlar jag häri något orätt? Icke i detta fall, men i att hålla saken hemlig för vederbörande, kanske? Men om jag anmälde mig att bli barnets förmyndare, skulle jag säkert icke bli utsedd dertill, emedan det finnes en inflytelserik person här i socknen, som med förtjusning skulle upptaga den lilla flickan, derför att han kunde få nytta af hennes skatt. Jag känner honom, det är en usel karakter, huru ansedd han än är, den der patron på Rasta. Men

hvad är väl en fattig, ung löjtnant mot en rik, gråhårig patron.

Ingrid lade sakta sin hand på Hugos axel och, lutande sig tätt intill honom, hviskade hon med inställsam röst:

— Nå, herr Hugo, ni går ju in på mitt förslag? Inte behöfver ni så länge grubbla på den saken.

Hugo ryckte till. Väl voro dessa diamanter mycket frestande, men han hade för stark hederskänsla för att icke inse det tvetydiga, att icke säga, orätta och lagstridiga i Ingrids plan.

— Jag önskar visserligen att jag kunde skydda den lilla värnlösa för allt ondt och jag skulle icke heller undandraga mig att göra det, om jag blefve utsedd till hennes förmyndare. Men att på ett hemligt sätt bemäktiga sig denna skatt, är icke så alldeles rätt, om det också sker med föresats att ärligt förvalta den för barnets räkning. Nej, nej, Ingrid, du menar väl, men jag kan icke . . .

Ingrid drog en djup suck. Hon ville verkligen hans bästa och skulle visst icke känna några samvetsskrupler, om hon dervid begagnade sig af medel, hvilka icke just voro så hederliga. Att hon äfven sjelf ville draga fördel af saken, och bereda sig ett njutningsrikt och oberoende lif, är väl sant, men Hugos lycka hade hon dock främst för ögonen. Det smärtade henne emellertid mycket att nödgas lemna ifrån sig juvelerna, ty hennes rättsbegrepp voro ganska svagt utvecklade.

— Nej, — tänkte hon, under det att hon kramade handen hårdt om etuiet, — nej, jag låter icke juvelerna gå ifrån mig. Jag skall kanske sjelf lyckas afyttra dem, utan att herr Hugo ens får någon aning derom, ty jag vill för all del icke, att han skall anse mig för en tjuf.

Hon satt tyst under några ögonblick, försjunken, som det tycktes, i djupa tankar. Ja, hon grubblade verkligen på, huru hon skulle kunna öfvertala Hugo att behålla smyckena. Slutligen hade hon funnit

det . . . hon hade i sin fruktsamma hjerna spunnit ihop en lögn, som hon nu ämnade kläda i ord. En blixt sköt plötsligt fram ur hennes halfsänkta ögonlock och en svag rodnad rann upp på hennes kinder . . .

— Herr Hugo, -- sade hon sakta, — eftersom ni icke vill åtaga er den lilla flickan, måste jag nu yppa för er, hvad den döda ålade mig, innan hon dog. Jag skulle väl icke få omtala det annat än i högsta nödfall, men jag ser, att jag är tvungen dertill.

Hugo såg på henne. Hans blick träffade henne rätt in i ögonen, som stadigt voro fästa på honom.

— Den döda gaf mig juvelerna och bad mig icke lemna dem ifrån mig, förrän barnet blifvit fullväxt, då jag rikligen skulle bli belönad och ersatt för all min möda och omvårdnad. Hon litade på att jag var en hederlig qvinna, som icke skulle förråda, att denna skatt funnes till, på det att icke barnet skulle bli utsatt för elaka, snikna menniskor.

— Och detta sade den döda? — inföll Hugo.

— Det sade hon, — ljög Ingrid.

— En döendes ord äro heliga, de äro ett testamente och böra i allt efterkommas. Men hvarför sade du mig icke detta genast?

— Emedan . . . emedan hon ålade mig att tiga dermed och icke nämna det för någon. Jag tänkte liksom ni, herr Hugo, att en döendes vilja är helig.

— Men hon sade dig icke hvem hon var?

— Nej, jag bad henne uppgifva det, men om hon ämnade göra det, vet jag icke, emedan döden kom så hastigt.

Ingrid nämde således icke något om den far och den syster, Elisabeth hade bedt henne uppsöka, ty om Hugo hade fått veta detta, skulle han helt säkert, fast deras namn icke blifvit nämda, gjort allt för att finna dem, och detta ville Ingrid icke för juvelernas skull.

— Ni ser nu, — tillade hon, — att ni kan lugnt behålla diamanterna, utan att någon vet derom, — Ingrid räckte honom maroquinsfodralet. — Ni kan

bättre förvalta dem än jag och blifva en bättre uppfostrare för barnet.

— Välan, efter det var den dödas önskan, så skall jag det. — Hugo läste in fodralet i sin skrifbordslåda, men kände dervid en obehaglig känsla.

Ingrid hade vunnit sitt spel. Det fattades nu blott att hon sjelf finge draga någon nytta af skatten.

— Ni behåller således barnet hos er, Ingrid?

— Jag ämnar göra det, då det blir litet mera försigkommet. De första månaderna lemnar jag bort flickan till min granne, mor Lena, som sjelf har en några veckor gammal gosse. Om flickan skall kunna lefva, så måste hon ha en amma, förstår ni.

— Jag förlitar mig fullt och fast på dig, att barnet får all nödig vård, — svarade Hugo, som nu ansåg sig hafva en faders pligter.

— Jag skall kanske en dag upptaga henne som egen dotter, — tillade han.

Saken var således uppgjord och Ingrid aflägsnade sig, förtjust inom sig öfver att så väl ha spelat sina kort.

Dagen derpå ville Hugo nödvändigt se den lilla flickan. Ingrid visade honom barnet och tog dervid af mössan, som betäckte dess hufvud

— Besynnerligt, — sade Hugo, — modern hade mörkt hår och barnets är rödt.

— Det är en ful unge, se bara, se en sådan näsa . . .

— Den kan förändra sig med tiden, — smålog Hugo, — men håret fruktar jag kommer att bibehålla sin färg. En rödhårig skönhet . . . nå ja, vi få väl se huru det går.

XVII.

En grafkulle.

Myndigheterna i orten hade icke lyckats uppspårat någon anhörig till den aflidna främmande qvinnan. Liket kunde icke längre ligga ofvan jord, utan måste begrafvas.

Ingrid hade förklarat, att hon ville taga det efterlemnade barnet i sin vård. Fattigvårdsstyrelsen ville gifva henne någon ersättning derför, visserligen ringa, men ändock något till hjelp för flickans uppfostran, men Ingrid betackade sig och prisades naturligtvis högeligen för sin stora oegennytta. Hon tyckte att det skulle blifva henne en glädje, sade hon, att få en dotter, som en gång i framtiden kunde vara henne till ett stöd, då hon blefve gammal och orkeslös.

Begrafningsdagen kom. En vacker, härlig dag med hög, klar himmel, måttlig kyla och med ljusa guldmoln i det blå.

Elisabeth låg svept i sin kista, utan den minsta grannlåt, icke ens en blomma, ty hvarifrån skulle man fått en sådan midt i vintern? Hon sänktes ned i den tysta, undangömda grafven, som blifvit uppkastad på kyrkogårdens aflägsnaste sida, tätt invid stenmuren. Ingen saknadens tår föll på hennes mull, ingen stannade qvar, sedan presten på öfligt sätt jordfästat stoftet — ty hvilket intresse och hvilken sorg kunde den okända döda väl framkalla.

Hugo hade sett då kistan bortfördes. Han tänkte på den märkvärdiga likhet den döda hade haft med hans trolofvade, och han skulle ha velat följa med det enkla sorgtåget, om det icke hade sett besynnerligt ut, ty på landsbygden ger allt, som är mindre vanligt, anledning till prat. Ingrid hade lagt en krans på kistlocket, den enda som prydde det, en enkel krans, bunden af fint granris.

Då aftonen var inne, gick Hugo ut för att taga sin vanliga promenad. Han gick utan något egentligt mål, men då han kom in på vägen, som förde rakt fram till kyrkan, erfor han en oemotståndlig dragningskraft åt det hållet.

— Hvem var hon i lifvet? — tänkte han, som icke kunde lösslita sina tankar från den döda. — Hvem vet, — fortfor han, — hvad hon har kunnat upplefva? Kanske var hon mycket olycklig . . . kanske hade hon flytt för att göra sig fri från ett olidligt tyranni . . . hvem kan veta detta?

Han gick in på kyrkogården under de bladlösa lindarne. Ställets tystnad och enslighet hade sitt behag för honom, ty han kände sig sorgsen, nedtryckt, han visste egentligen icke hvarför.

Han kom fram till kyrkan, en gammal tempelbyggnad sedan fjortonhundratalet. Hon hade på långliga tider icke varit reparerad och tycktes icke heller behöfva det. Seklerna hade gråna hennes väldiga murar, men icke en remna syntes i dem. Det gyllene korset blänkte i månljuset, som klart och stilla föll öfver "de dödas stad".

Hvar skulle han finna främlingens graf? Han sökte efter densamma och fann den slutligen, en liten nyss igenkastad grafkulle. Han böjde sig ned öfver den och bad om Guds frid för den döda samt lofvade i sitt hjerta att blifva i faders ställe för hennes barn.

— *Hvem var hon?* — frågade han sig flere gånger. Denna fråga stod liksom med eldbokstäfver ristad i hans inre — den kunde icke lemna honom.

En liten omålad bänk stod bredvid grafkullen, hörande till grafplatsen näst intill. Hugo satte sig på denna bänk och många underliga tankar och fantasier kommo för honom, under det att qvällsskuggorna blefvo djupare omkring honom. Månen gled ur den ena skyn och in i den andra, och stjernorna lyste och vindfläktarne, som drogo förbi, satte trädgrenarne i sakta skälfning.

De finnas — och tyvärr många äro de — som vilja tro att, då materiens verksamhet upphör och kroppen skrider till sin förvandling, upphör också hvad man kallar själ. Att detta är en beqväm lära det måste medgifvas, och sådana menniskor behöfva aldrig frukta något straff för sina synder. De kunna trampa allt godt och ädelt under fötterna, de kunna hjertlöst krossa de svaga, utan ångest och ängslan förfölja de oskyldiga, ty med döden är ju allt förbi, ingen straffande rättvisa finnes till, och om Gud verkligen existerar, så — hvad befattar han sig med menniskan, som för honom blott är ett försvinnande sandkorn.

Så tänkte dock icke Hugo. Om allt vore slut, då man nedlägges i grafven, vore ju hela lifvet ett hån. Men Gud gör icke något till hälften och förgör icke något af sina skapade verk, ty detta vore att håna sin egen skapelseförmåga och ändamålet dermed. De lidande, förföljda och betryckta, alla dessa martyrer, som förblifva trogna intill ändan, skulle de då icke hafva något annat hopp, någon annan belöning, än den att bli uppslukade i förintelsens svalg? Nej, döden är blott utgångspunkten till ett nytt lif, en brygga, hvarpå själen flyktar till ett högre utvecklingsstadium. Den når dock icke straxt fullkomligheten, utan måste småningom beredas dertill genom en reningsprocess, som både upplyser och förädlar. Hugo trodde derjemte att, då själen lemnat sitt omhölje, kunde den för en tid blicka tillbaka på den verld, hvarifrån den nyss kommit, se in i sina vänners och fienders hjertan och läsa hvad som der var fördoldt. Hvad som var dunkelt under jordelifvet, skall då blifva tydligt och klart, och gerningarnes frukt, vare sig ond eller god, skulle då uppenbaras. Detta vore ju straff nog.

— Hon, som hvilar här, är kanske nu närvarande hos mig, tänkte han. — Odödlige ande, — tillade han, — frid vare med dig!

Han höjde sitt sänkta hufvud. Hvad var det

han tyckte sig se derborta vid kyrkmuren? Något hvitt skimrade der; det var liksom om tvänne armar utsträckte sig mot honom. Han steg upp från bänken för att bättre kunna se. Han kunde icke annat än le åt sin egen förvillelse, då han fann det vara ett hvitt kors, nymåladt, eftersom det blänkte i månljuset. Det såg ut, som om det böjde sig fram och vinkade åt honom. Vinden satte grenarne i trädet bredvid i rörelse; det var skuggan från dem, som föll öfver korset och förorsakade, att det såg rörligt ut ifrån det håll, hvarifrån Hugo betraktade det.

— Jag har dröjt alldeles för länge. — sade han och gick från den lilla grafkullen, hvilken han sände en afskedsblick.

Då han hade upphunnit kyrkogårdsgrinden, stannade han. Framför honom låg det snöhöljda landskapet. Hur skön kan äfven en vinterqväll vara! De stora snöfälten lågo öfvergjutna af det bländande månskenet. Skogarne stodo mörka och ogenomträngliga med högresta tallar, af hvilka en och annan höjde sin dunkla krona öfver de andra och liksom skådade ut i fjerran. De hvitstammiga björkarne, mellan hvilkas bladlösa grenar månen spridde sitt darrande silfver, stodo i en grupp för sig på något afstånd derifrån, och öfver dem, tindrade stjernorna. Längst bort vid horisonten aftecknade sig den höga bergåsen i det väderstreck, der hans trolofvades hem låg. Huru önskade han icke, att hon hade varit vid hans sida i detta ögonblick, för att med honom kunna njuta af den härliga vinterqvällen.

XVIII.

Elisabeths öde.

Örner hade hållit sitt löfte, som han gifvit Elvira, att söka taga rätt på Elisabeth och att förlåta hennes trots och olydnad. Han hade gjort allt hvad som stått i hans förmåga för att erhålla någon upplysning om sin förlorade dotter, men förgäfves. Han var fullt och fast öfvertygad om, att hon under ett lånadt namn medföljde någon landsortstrupp. Han hade emellertid gjort sina efterforskningar mycket försigtigt, för att icke blottställa sitt namn, och han hade icke invigt någon i hemligheten. Åt alla sina vänner och bekanta hade han sagt, att Elisabeth var död.

Att den försvunna dottern hade rest till Paris, kunde aldrig falla honom in. Hvad skulle hon göra i Paris och hvilken framtid skulle hon väl der kunna förskaffa sig?

Elisabeth hade upplefvat ovanliga öden under den korta tidrymden af tvänne år. Hon var nu död och hade okänd blifvit begrafven i den aflägsna landskyrkogården. Men innan dess hvad hade hon icke pröfvat och utstått!

Elisabeth hade under de allra första veckorna. sedan hon i sällskap med den förut omtalade sömmerskan anländt till Paris, lefvat uteslutande på de penningar, hon lyckats förskaffa sig för sina nipper. Hon bodde tillsammans med sömmerskan i ett litet rum, beläget under takåsen af ett stort hus, så högt ifrån gatan, att hon måste sträcka ut nästan hela öfre delen af sin kropp för att kunna se ned på densamma. Hon var lemnad åt sig sjelf hela dagen, emedan sömmerskan hade fått anställning vid ett mycket ansedt modemagasin, dit hon gick straxt på morgonen och hvarifrån hon först på aftonen återvände.

Huru tillbragte Elisabeth sina dagar i den franska hufvudstaden? Värdinnan, af hvilken de hyrde,

det lilla rummet, var en fattig officersenka, som troligtvis sett bättre dagar och som hade en dotter, några år äldre än Elisabeth. Denna flicka, som hade erhållit en god uppfostran, blef Elisabeths ciceron i det stora Paris. Hon var henne följaktig på hennes promenader och tycktes egna henne en så varm tillgifvenhet, att Elisabeth började känna en liflig vänskap för den älskvärda fransyskan. Hon anförtrodde henne småningom planen för sin vistelse i Paris: hon ville nämligen såsom aktris söka att få engagement vid någon af dess teatrar. Hon yppade dock icke, hvem hon var, och att hon hade öfvergifvit ett rikt föräldrahem för att få följa sin älsklingshåg. Hon uppgaf sig heta *Örn*, och ingenting vidare. På sömmerskan litade hon fullkomligt, att denna aldrig skulle förråda henne — dertill stod den förra i för stor tacksamhetsskuld till Elisabeths aflidna mor.

Den unga fransyskan var bekant med några aktriser. De hörde visserligen icke till de förnämsta och uppträdde endast på de mindre teatrarne, sade hon, men de kunde kanske blifva Elisabeth till någon nytta. Elisabeth bad henne tills vidare icke nämna något till hennes teaterbekantskaper, emedan hon ännu ville sjelf betänka sig. Det rätta skälet förteg hon dock. Hennes ärelystnad tillät henne nämligen icke att uppträda på någon af dessa småteatrar bland andra medelmåttor. Nej, det var på Paris' första och förnämsta scen hon ville pröfva sina krafter och utveckla de gåfvor, hvilka hon var öfvertygad om att hon egde. Hon hade derstädes bevistat några representationer och då fått tillfälle att se den frejdade skådespelerska, som redan hade vunnit verldsrykte, och hvars namn prisades af alla läppar. Elisabeth hade sedan barndomen af en infödd parisiska åtnjutit en utmärkt undervisning i franska språket, och med hennes ovanliga uppfattningsförmåga dröjde det således icke länge, förrän hon var alldeles invigd i dess finesser och obehindradt kunde tala detsamma så när som på en liten främmande brytning.

En dag, det var nu vår, en tidig vår i Paris, företog Elisabeth ensam en promenad i Boulognerskogen. Granna ekipager och lysande toaletter, ridande och promenerande kavaljerer, hvimlade der om hvarandra. Det var ett virrvarr, så omvexlande och förbländande. att Elisabeth kände sig helt yr. Hon sjönk ned på en bänk i skuggan af ett lummigt bokträd, der några små förtjusande barn lekte, vaktade af en "bonne", hvars uppmärksamhet genast fästes vid Elisabeth. Men icke allenast hon riktade sina ögon på den unga flickan i den smakfulla, enkla drägten och med den låga, djupt i pannan nedtryckta, spanska hatten. Det fans många som betraktade den unga, ensamma flickan med det själfulla ansigtsuttrycket och hvars stora, djupa ögon med sina långa ögonhår blickade tankfulla och drömmande. Men det var ingen af alla dessa unga, lättsinniga eleganter, med lorgnetten i ena ögonvrån, som vågade närma sig henne för att läspa fram någon artighet. Det låg något stolt och vördnadsbjudande i Elisabeths hela väsen, som afhöll dem derifrån. Hon satt der icke som en vanlig ung flicka, blyg och rodnande, eller som en kokett, hvilken, för att vinna uppmärksamhet, antagit denna hänförande ställning, i hvilken Elisabeth alldeles omedvetet hade försjunkit, öfverlemnande sig åt sina betraktelser.

Plötsligen spratt hon till vid några ord, som uttalades helt nära intill henne. Det var en mjuk, böjlig, musikalisk stämma, som flere gånger förr hade tjusat Elisabeths öron. Alldeles tätt förbi henne, så nära att den silfvergrå sidenklädningen snuddade vid hennes framsträckta fot, gick ett yngre fruntimmer i en äldre dams sällskap.

Elisabeth kände ögonblickligt igen henne. Det var Paris', ja, hela verldens förnämsta skådespelerska. Hon bar ett kort, hvitt flor framför ansigtet, hvaröfver darrade ett skimmer af purpur, hvilket kom ifrån den lilla rosafärgade parasoletten, som hon höll uppspänd öfver sitt hufvud. Elisabeths och hennes

ögon möttes — det var blott för en sekund — men Elisabeth hade snabbt uppfattat i konstnärinnans blick ett forskande, uppmärksamt uttryck och såg henne derefter långsamt aflägsna sig till sin vagn, hvilken väntade på något afstånd.

Elisabeth greps af en hastig ingifvelse: hon ville, liksom hon en gång hade gjort med Emelie Högqvist, närma sig konstnärinnan och bedja henne taga sig under sitt beskydd. Måhända var detta en ödets skickelse.

Elisabeth steg upp från bänken och följde efter den snillrika skådespelerskan. Ännu höll hon sig bakom henne, men slutligen fattade hon mod, fastän hjertat bultade hårdt i hennes bröst.

— Förlåt, — hviskade hon, och hon kände huru blodet steg uppåt hennes ansigte, — förlåt, att jag vågar nalkas er.

Aktrisen stannade straxt och betraktade Elisabeth vänligt. Hon helsade med en behagfull böjning af hufvudet. Hon tycktes ana, att hon i den unga flickan hade en varm beundrerska, och hon hörde på hennes uttal, att hon icke var fransyska.

— Jag skulle önska, — fortsatte Elisabeth, uppmuntrad af det artiga bemötande hon rönte, — att ni ville bevilja mig ett samtal.

— Alltför gerna, — sade skådespelerskan, småleende.

— Men icke här, — inföll Elisabeth.

— Bestäm sjelf, hvar och när ni vill tala med mig. Kan jag icke, — tillade hon, — få nöjet att mottaga er hemma hos mig? Se här, tillåt mig lemna er detta, — hon framräckte ett kort, på hvilket hennes namn med fina guldbokstäfver stod tecknadt öfver hennes adress.

Elisabeth mottog kortet, men fattade med detsamma hennes handskbeklädda hand och tryckte den lifligt till sina läppar.

— Mitt namn är Elisabeth Örn, — sade hon och

bugade sig djupt. — Jag är en främling här, nyligen hitkommen från Sverige.

Jag väntar er i morgon förmiddag hvilken timme ni sjelf finner lägligt.

Några ögonblick derefter såg Elisabeth, huru vagnen for bort med den ryktbara konstnärinnan.

— Kanske har jag nu funnit lyckan! — utbrast Elisabeth med nyväckt hopp.

Det hus, som utgjorde den firade aktrisens hem, hade icke mer än två våningars höjd, men var i sitt slag ett arketektoniskt mästerverk. Det var uppfördt i en lätt, modern stil, med en balkong, uppburen af vridna pelare, och med nischer, i hvilka stodo placerade mytologiska gudomligheter. Det förtjusande, lilla féslottet var beläget midt i en trädgård, der högresta, skuggiga träd omvexlade med väl vårdade blomsterparterrer. Man kom in i denna trädgård genom trenne höga gallergrindar och denna väg passerade Elisabeth, då hon på förmiddagen efter sitt sammanträffande med skådespelerskan gjorde henne sitt besök.

Efter att med klappande hjerta ha öfverskridit den långa marmortrappan, inträdde hon i den rymliga och ljusa vestibulen, der krukväxter, fulla med blommor, voro ställda längs utefter väggarne. Dessa väggar voro dekorerade af någon framstående målare, som på lämpliga ställen hade målat idylliska herdestycken. Golfvet var belagdt med en matta, så mjuk och så tjock, att den helt och hållet förtog ljudet af alla steg. Hvilstolar syntes här och der, små, med låga karmar och dynorna öfverdragna af gult dammast.

Elisabeth blef införd i antichambern, ett stort ljust rum med höga fönster och draperadt i blått. Öfver de hvita, glänsande marmorborden, hvarpå stodo vaser med friska, doftande blommor, strömmade det klara solljuset, och kristallkronan i det med bildhuggerier utsirade taket gnistrade i regnbågens alla färger.

Elisabeth fick vänta en stund. Under tiden gick hon fram och ställde sig vid ett af fönsterna. Tänkte

hon väl på sitt eget barndomshem med all dess öfverflöd och lyx? Nej, och hade en sådan tanke kommit för henne, skulle hon helt visst genast ha jagat bort den.

Ändtligen hörde Elisabeth, att en dörr sakta öppnades. Hon vände sig om — framför henne stod ställets herskarinna, den afgudade aktrisen, till hvars fötter man kastat juveler och som i hvarje man kunde finna en slaf. Hennes skönhet hade antikens ädla prägel: de rena anletsdragen, den själfulla blicken, den plastiska hållningen — allt var hänförande. Hennes växt var smärt och högre, än fransyskornas i allmänhet brukar vara, och som hon nu stod der, omstrålad af solljuset, fans i hennes vågiga hår samma röda guldglans som på kastanjens skal. Den enkla, men smakfulla förmiddagstoaletten öfverensstämde med hennes utseende och tillät formernas fina rundning att framträda, men på ett sätt som icke stötte blygsamheten.

Elisabeth var i sin hänförelse nära att kasta sig för hennes fötter och utbrista med hela sin själs känsla:

— Låt mig få stanna hos er och invig mig i hemligheten af er konst, så att jag en gång måtte bli lika fullkomlig som ni är!

Men Elisabeth hejdade sig. Hon rodnade . . . hon kände sig förlägen, dock endast för ett hastigt öfvergående ögonblick.

— Jag står nu till er tjenst, — sade skådespelerskan, sedan hon vänligt helsat sin unga gäst.

Hon inbjöd henne derefter att taga plats bredvid sig.

Elisabeth började med att skildra den oemotståndliga håg, som dref henne att egna sig åt teatern. Hon nämde, utan att förråda sin faders stånd och sitt rätta namn, hvilket hon hade förkortat — ty det var en föresats hos henne att icke för någon yppa, hvem hon var — att det funnits hinder för henne att gå in vid den svenska scenen, hvarför hon hade

rest till Paris, der hon, såsom hon trodde, med större lätthet skulle få sin önskan uppfyld att bli aktris. Ju mera hon talade, desto mera intresserad blef den fransyska konstnärinnan. Hon fäste sig vid det djupa och klangfulla i Elisabeths röst och ju närmare hon betraktade hennes af inspiration lifvade ansigte, desto mera kände hon sig dragen till den unga, entusiastiska flickan. Med en sådan håg, en sådan brinnande ifver, som Elisabeth ådagalade för den dramatiska konsten, måste hos henne finnas verkliga och stora anlag.

— Och nu har ni vändt er till mig för att få råd? — inföll hon med ett godt leende.

— Ja, — svarade Elisabeth och rodnaden på hennes kinder flammade högre. — Jag har varit nog djerf att tro, att ni vill hjelpa mig.

— Jag lofvar, att jag skall det, så vidt det står i min förmåga, — hon räckte sin hand med ett obeskrifligt behag åt Elisabeth, — och det skall säkert bli för mig ett stort nöje. Ni skall likväl först visa mig något prof på er förmåga.

Elisabeth reste sig blixtsnabbt upp ifrån sin plats. All förvirring var med ens borta hos henne. Hon kastade sitt hufvud tillbaka med en så häftig rörelse, att en af hennes hårflätor gled ned från hjessan och ringlade sig lik en mörk, glänsande orm öfver hennes ena axel. Hon deklamerade på sitt modersmål Schakspeares Ophelia, samma scen, som hon hade utfört hos Emelie Högqvist. Orden strömmade öfver hennes läppar. Den sanna konstnärselden lågade ur hennes blickar och på samma gång låg det något sublimt i hela hennes väsen. Och då hon slutligen föll på knä och såg framför sig med den uttryckslösa, vansinniga blicken, var hon verkligen underbar och gjorde ett öfvervältigande intryck på sin åhörarinna, ehuru denna icke förstod ett ord af hvad hon sade. Då Elisabeth tystnade, steg den förra upp och slöt henne i sin famn.

— Ni skall, ni måste bli skådespelerska. Jag

skall hjelpa er dertill och er första debut skall bli ärofull. Jag skall uttänka någon passande roll, så att ni genast kan taga publiken med storm.

— Hur skall jag kunna visa er min erkänsla! O, hvad ni gör mig lycklig! — utbrast Elisabeth och tårarne frambröto i hennes ögon.

— Hvar bor ni?

Elisabeth beskref sitt tarfliga logis, som hon delade tillsammans med sömmerskan.

Den älskliga fransyskan stod några ögonblick tyst och begrundande, med kinden lutad i handen. Slutligen höjde hon hufvudet och sträckte sina båda händer mot Elisabeth. Hon förklarade, att den unga flickan hade gjort på henne ett sådant intryck, att hon, om ej något hinder mötte, gerna ville erbjuda henne ett hem hos sig. Hon behöfde dessutom ett yngre dagligt sällskap och trodde sig i Elisabeth ha funnit ett sådant. Visst var hon nyckfull, såsom alla bortskämda aktriser äro, tillade hon småleende, men hennes nycker, lofvade hon, skulle icke göra Elisabeth någon förtret.

— Vill ni . . . vill ni stanna här hos mig, så står mitt hem straxt öppet att mottaga er?

— Om jag vill! — utbrast Elisabeth med denna tonvigt på hvarje ord, som förrådde hvilken outsäglig lycka hon kände.

— Stanna då med detsamma, — inföll aktrisen lifligt. Inom sig tänkte hon, att om hon hade misstagit sig och icke skulle bli nöjd med Elisabeths sällskap, kunde de ju när som helst skiljas.

Elisabeth måste dock först underrätta sömmerskan och sin värdinna om den stora förändringen i hennes lif. Hennes hjerta svälde af glädje — aldrig förr hade hon känt en sådan sällhet. Hon hade ändtligen fångat lyckan och hon skulle nog veta att hålla den fast.

På aftonen af samma dag inflyttade Elisabeth i aktrisens hus. Hon hade fått tvänne rum för sin räkning och dessutom stodo båda våningarne till

hennes disposition. Första veckorna lefde Elisabeth i ett sällhetsrus. Hon fick åtfölja sin beskyddarinna på teatern, på promenaderna, och den senare var idel solljus mot henne. Elisabeth ansåg icke sin stolthet i någon grad lida af att tjena henne på alla vis. Den minsta vink lydde hon, såsom den ödmjukaste tjenarinna: hon sprang efter solfjädern, som aktrisen ibland glömde i något fönster eller på någon soffa, hon räckte henne chokoladkoppen vid frukosten och det hade gifvits fall, då hon hållit upp släpet på hennes klädning, då hon gick utför en trappa.

Häftig och lidelsefull var emellertid den snillrika skådespelerskan och det fick Elisabeth snart erfara. En afton var det stor supé. Gästerna bestodo mest af herrar. De damer, som funnos, voro visserligen både ansedda, förnäma och rika, men ryktet om deras kärleksäfventyr voro i hvar mans mun och säkert sökte de icke heller hemliggöra sina små skandaler. Dessa damer kände en liflig afund mot Elisabeth, hvars oskuldsfulla, rena väsen de hatade, emedan de visste, huru lågt de stodo under henne. Elisabeth förstod och såg ingenting. Hon var ett barn i detta fall och detta roade hennes beskydderska.

Elisabeth befann sig en stund ensam i trädgårdens paviljong, då en ung man inträdde. Hon märkte icke honom genast och han stannade i dörren, för att betrakta den unga flickan, hvilken stod lutad öfver ett bord och besåg några planscher, hvilka derstädes lågo utbredda. Han var, liksom hon, en främling i Paris, men han var icke från Sverige, utan från Ryssland, och tillhörde en af detta mäktiga rikes förnämsta och äldsta slägter. Den unge furst Barinski var omätligt rik, men ofantligt blygsam och enkel samt väckte derför så mycket mera uppseende i Frankrikes hufvudstad.

Han betraktade henne fortfarande, under det att han greps af en oemotståndlig tjusning. Det själfulla ansigtet, den strålande blicken, kindernas rundning med sin skära rosenfärg, det mörka håret, som

vågade sig öfver den ädelt hvälfda pannan, allt gjorde på honom ett mäktigt intryck. Hur skön, hur enkel hon var i sin släta, hvita klädning, med det lilasfärgade skärpet omkring lifvet, då han jemförde henne med dessa damer, hvilka han nyss hade lemnat och hvilkas toaletter voro så öfverdrifvet lysande och dyrbara! Hvilken trollmakt låg i hennes ungdomliga gestalt!

Den unge fursten gjorde en rörelse, som kom Elisabeth att se upp från planschen. Hon reste sig ögonblickligt ur sin nedböjda ställning. Han närmade sig och räckte henne med en artig bugning och ridderligt behag en bukett af heliotroper.

— Jag är öfvertygad om, — sade han, — att ni är blomstervän. Tillåt mig att få lemna er dessa . . .

Elisabeth såg på honom med någon öfverraskning. Han var icke vacker, både hans ansigtsbildning och färgen på hans hår förrådde den slaviska racen, men hans ögon hade en sällsam glans, som spred en förskönande dager öfver hans långt ifrån tadelfria anletsdrag, hvilka dock buro prägeln af en hög intelligens och en mindre vanlig känslovärme.

Elisabeth mottog blommorna. Hon kunde ju icke göra annat. Han hade förut på aftonen talat vid henne och hon hade funnit sig intresserad af honom.

— Hvarför befinner ni er så ensam här? — fortfor han och tog upp ifrån bordet den plansch hon hade betraktat. — Ni är icke närmare bekant med dessa damer derinne, förmodar jag, efter som ni aflägsnat er ifrån dem?

— Jag känner ingen af dem och de flesta har jag förut aldrig sett, — svarade Elisabeth blygt.

— Jag vet, att ni är en främling och att er vän, vår älskvärda värdinna, vill helt och hållet dana er för konsten.

O, ja, hon har varit nog ädelmodig att taga mig i sitt beskydd! — utbrast Elisabeth lifligt och knäppte omedvetet tillsammans sina händer.

Han såg på henne under tystnad, som dock blott räckte ett par sekunder; derefter bjöd han henne sin arm.

— Tillåt mig få ledsaga er härifrån. Aftonluften käns kylig och ni är för tunnklädd, fruktar jag, för att utsätta er för den.

Elisabeth fattade bans arm, och de gingo genom trädgården på de fina sandgångarne.

Då de inträdde i salongen, väckte de uppmärksamhet. Damerna gjorde sina anmärkningar bakom solfjädern, och hvad de hviskade sins emellan, hittade snart fram till den firade skådespelerskans öron.

— Hon skall nog förstå att fånga den unge furst Barinski! Hon är icke så menlös, den lilla svenska dufvan, som vår värdinna inbillar sig. Hon kan konsten att spela utom teatern lika väl, som hon en gång skall göra det på scenen. Se, huru han betraktar henne, och hon, den utstuderade koketten, har hon icke de blommor, han nyss tog derborta i vasen?

Den sköna värdinnan, omkring hvilken en mängd tillbedjare svärmade, satt lutad i en divan. På hennes nakna hals och armar blixtrade juveler och i den hvita, spindelskira spetsslöjan, hvilken från hennes axlar föll ned öfver den kejsargröna sidenroben, blänkte silfverstjernor. Hon kände makten af sin skönhet och var medveten om det välde hon egde öfver alla män, så att det smått förargade henne, att furst Barinski icke, såsom de andra kavaljererna, oupphörligt höll sig vid hennes sida. Hon hade visserligen ett godt hjerta, men hon var en fjesad och af smickret bortskämd qvinna och tålde derför icke, att en annan tog en "eröfring" från henne, en eröfring, hvaröfver hon skulle känna sig så mycket mera stolt, som det påstods, att den unge furst Barinski aldrig hade låtit besegra sig af någon qvinna. Hon satt tyst, och en mörk skugga föll öfver hennes tankar.

— Älskar han Elisabeth? — frågade hon sig med förtrytelse. — Jag skulle icke taga väl upp

detta . . . hon skulle derigenom lätt kunna förlora min vänskap.

Men hon ville icke vidare fästa sig vid den uppmärksamhet, som den unge fursten oförställdt visade hennes skyddsling. Han ville troligtvis reta henne, tänkte hon, för att sedan egna henne en så mycket mera slafvisk hyllning. Då hon likväl såg Elisabeth en timma derefter uppträda med heliotroperna fästade i sitt hår, stack det häftigt till i hennes hjerta. Hvad betydde detta? Hade Elisabeth några planer på den unge fursten, efter hon så uppenbart ville behaga honom? Hvem var Elisabeth? Kanske icke annat än en äfventyrerska? I alla händelser en fattig, ringa flicka, hvars lefnadshistoria var fullkomligt höljd i mörker.

— Hur skall jag förödmjuka henne, — tänkte konstnärinnan trotsigt. — Han skall få se, att hon icke är annat än min trotjenarinna. — Och hon lät solfjädern hastigt glida ned på golfvet. En af kavaljererna bugade sig ned för att upptaga den. Med ett förtjusande leende gaf hon honom en vink att icke göra sig besvär.

— Jag har en sällskapsdam, — tillade hon, — som rätteligen borde göra mig denna lilla tjenst, ty det är hennes funktion att passa upp på mig, men i afton har hon tyckts glömma den plats hon har i mitt hus. Elisabeth . . ., — hon skrattade och pekade på solfjädern.

Det fanns icke någon af de närvarande, som icke hade aktgifvit på denna lilla scen. Allas ögon riktades på Elisabeth, som skyndat fram, men stannat midt på golfvet med en stel, stirrande blick och bleka kinder. Hade hon blott en tjenarinnas plats i detta hus? Icke en väns, en lärjunges, som af den stora mästarinnan skulle invigas åt konsten? Elisabeths hjerta krympte ihop . . . hon kände, huru blodet isades i hennes ådror. Men i nästa minut gick hon fram och tog upp solfjädern, hvilken hon sedan bugande räckte till sin herrskarinna, ty det var väl

meningen att hon hädanefter skulle betraktas blott som hennes tjensteande.

— En annan gång torde du vara litet mera uppmärksam, — sade skådespelerskan i en skämtsam ton och slog med solfjädern Elisabeth lätt på axeln.

Den unga, sårade flickan svarade icke ett ord, utan drog sig tyst tillbaka och visade sig icke i sällskapet under den återstående delen af aftonen.

Sedan gästerna hade försvunnit och Elisabeth och hennes beskydderska blifvit ensamma, drog den sistnämda ned henne bredvid sig i en soffa.

— Du minnes ju hvad jag sade dig, att jag var nyckfull, — sade hon leende. — Jag bad dig icke fästa dig dervid, men du tyckes dock ha gjort det. Elisabeth, — hon lade sin hand smeksamt under den unga flickans haka och höjde hennes ansigte upp emot sitt, — Elisabeth, jag har kanske förolämpat dig, jag erkänner det, och jag ber dig derför ursäkta mig. Se så, du får icke längre vara bedröfvad, glöm den der lilla förtreten och blif, som förr, min slaf . . ., — höll hon lättsinnigt på att säga, men sade i stället: — min vän!

Elisabeth var dock icke den, som lätt kunde glömma en förödmjukelse. Hon kunde öfverse, förlåta, men glömma . . . hon rådde ju icke för, att såret sved och sved djupt. Hon var en af dessa känsliga, lättretliga naturer, som hela sitt lif igenom känna smärtan af ett tillfogadt slag. Hon hade sett, huru den visserligen älskliga, men nyckfulla aktrisen långa stunder hade smekt och omhuldat en liten hund, som var hennes favorit, men tillika huru hon, då hon slutligen tröttnat vid leken, gifvit honom en spark med foten och jagat honom bort, för att kanske i nästa ögonblick åter locka honom till sig, kyssa hans långa, silkesmjuka öron och vänligt klappa honom. Ville hon kanske göra på samma sätt med Elisabeth, som med hunden? Ty hade hon icke också smekt och omhuldat henne, och hade hon icke nyss, för några timmar sedan, gifvit henne, om icke

en spark med sin lilla fot, så åtminstone med förödmjukande ord slagit henne midt i ansigtet inför sina gäster, och nu drog hon henne på ett smeksamt sätt åter till sig i soffan? Nej . . . detta var för mycket att uthärda för den stolta, sjelfständiga Elisabeth! Mycket kunde hon offra i sin tillgifvenhet . . . men en slafs, en tjenarinnas skepelse ville hon icke ikläda sig. Behöfde hon väl detta? Och hvad stod det i för samband med den konst, för hvilken hon uteslutande ville lefva?

Skådespelerskan anade hvad som föregick inom den unga flickan. Hon ville försona sig med henne, emedan hon höll af henne som en kär leksak och icke ville mista hennes sällskap. Om Elisabeth blef en gång en stor konstnärinna, hade hon ju *henne* till största delen att tacka för sin framgång, ty det var ju hon, som hade inöfvat henne till hennes första debut, och hon, som utan den minsta ersättning hade upplåtit sitt hem för den unga, fattiga främlingen. Detta skulle verlden komma att kalla vackert, ädelt och upphöjdt, och ryktet skulle utropa, att det var den skönaste blomman i den stora konstnärinnans minneskrans, att hon utan afund hade släppt fram en okänd talang på tiljan, som kanske en dag skulle komma att täfla med henne sjelf. Det var detta, som aktrisen nu öfvervägde, ty hon sträfvade framför allt efter, att man skulle tala godt om henne. Sådan är ofta bevekelsegrunden till de välgerningar, menniskorna utöfva.

Elisabeth hade snart tagit godnatt och begifvit sig till sitt lilla sofrum. Det var första gången hon saknade sitt hem, första gången hon kände bitterheten af att lefva af en annans nåd!

Hon slog häftigt upp fönstret, genom hvilket den kalla nattluften inströmmade. Der ute låg den af månljuset upplysta trädgården. Var det denna hon betraktade, eller hvad var det som qvarhöll henne på denna plats? Hon visste det icke sjelf . . . hon visste blott, att hon icke kunde gå till hvila, emedan

hon icke skulle kunna sofva. Hittills hade hon ensamt och uteslutande egnat sina tankar åt den bana, hon så modigt och med sådan sjelftillit ville beträda. Den dramatiska konsten hade snart sagdt, varit hennes religion. Och nu . . . hvilken bild dök upp i hennes minne och kom hennes hjerta att klappa så häftigt? Hon försökte jaga bort denna bild, men desto lifligare framträdde den, bilden af ett ungt, manligt ansigte, med den glänsande blicken och det ädla, själfulla uttrycket. Hon vredgades på sig sjelf . . . hon slet heliotroperna ur sitt hår och trampade på dem. Hon ville icke älska . . . ty att detta var kärlek, anade hon.

Hon hade hört talas om, att kärlekens eld förhärjar alla andra känslor, att den uteslutande beherrskar den starkaste ande, dödar alla andra intressen och blott har sin egen lycka till sitt mål. Hon hade hört berättas, att en utmärkt konstnär, som blifvit gripen af kärlekens förunderliga makt, hade förlorat all håg och lust för sin konst samt öfvergifvit och glömt allt annat för att ensamt älska en qvinna. Kunde detta vara möjligt och skulle detsamma hända henne? Nej, hon skulle, medan det ännu icke var för sent, strida och segra. Hon skulle aldrig mera återse honom . . . Denna kärlek, som likt ljungelden slagit ned i hennes själ, skulle icke få någon näring tills den blef en allt förhärjande låga . . . Och likväl tjusades hon fortfarande af minnet af honom. Hon qvaldes . . . bon kämpade, men glömma honom kunde hon icke.

Hon sjönk förtviflad ned på golfvet, der de söndertrampade blommorna lågo. Hon tog dem . . . med våldsam hand slungade hon dem ut genom fönstret . . . och derefter utbrast hon i häftig gråt.

En afton, några dagar derefter, då den fransyska skådespelerskan stod i begrepp att fara till teatern, der hon skulle uppträda i en betydande roll, väntade hon som vanligt, att Elisabeth skulle åtfölja henne. Men den unga flickan undanbad sig detta och ur-

skuldade sig med en häftig hufvudvärk. Detta var visserligen till en del sant, men den förnämsta orsaken var dock den, att hon ville vara i fred och ro med sig sjelf. Hon sökte ensamheten . . . ack, hon tyckte, att hon så väl behöfde vara ensam! Hon satt uppkrupen i ett soffhörn och lyssnade till, huru aktrisens vagn rullade bort. Då sprang hon upp och ut i trädgården. Det var redan halfmörkt och stjernorna började tindra med allt klarare glans. Hon gick fram och tillbaka på sandgångarne. En liflig oro hade bemäktigat sig henne . . . en längtan, en ångest, som hon förgäfves sökte bekämpa. Hon kände, att hon med hela passionens styrka älskade den unge furst Barinski, och denna kärlek hotade att qväfva den brinnande lust och håg, hon hittills haft för konsten.

Hon stannade hastigt, ty hon hörde snabba steg närma sig bakom henne. Hon vände sig om och skönjde tydligt gestalten af en man. Hon drog sig hastigt tillbaka . . . derpå stod hon stilla, liksom om hjertat hade stannat i sitt lopp: hon hade igenkänt *honom*, som hon föresatt sig att aldrig mera återse. Och nu var hon ensam och han var i hennes närhet. Ett sammanträffande kunde icke undvikas.

Hon underrättade honom artigt, men helt kort, att hennes beskyddarinna nyss hade farit till teatern. Dessutom var det ju honom obekant, att på denna tid af dagen ingen blef emottagen, som ej var särskildt ombedd.

— Ja, det kan visserligen synas er djerft, — svarade furst Barinski, — att jag intränger hit så här oanmäld, Jag vet, att er vän är borta, men mitt ärende gälde icke henne, utan er, och då portvakten underrättade mig om, att ni var ensam hemma, gick jag för att uppsöka er här, emedan jag såg en skymt af er genom trädgårdsgallret.

— Vill ni tala vid *mig!* — utbrast Elisabeth häpen, och en stark oro afspeglade sig i hennes ansigte.

Hans blickar hvilade på henne, — hon måste nedslå sina.

De gingo in i paviljongen, der Elisabeth sjönk ned i en hvilstol och han tog plats bredvid henne på en guldfransad taburett. Dörrarne stodo öppna så att den ljusa stjernhimmeln syntes. Det låg något underbart, något drömmande i denna ensamhet med honom.

Han älskade henne och han hade kommit för att säga henne det.

— Om några dagar lemnar jag Paris, — sade han, — och jag ville dessförinnan taga afsked af er, i händelse vi icke mera skulle träffas.

— Och det är derför ni uppsökt mig?

— Blif icke förskräckt . . . och vredgas icke öfver, att jag säger, att det var ensamt *er*, jag ville återse, att jag fattat mod och kommit hit, för att säga er, att *ni* ensam håller mitt öde i edra händer.

Dristigt, men med ojemförligt behag, sjönk han på sina knän vid hennes fötter och slöt hennes hand i sin. Elisabeth rörde sig ej, hon talade icke. Hon satt blek, stum och med slutna ögon. Hon kände en outsäglig glädje, gränsande till yrsel. Men hastigt höjde hon hufvudet och såg på honom med en blick, som hon ville göra vredgad, men som i stället darrade under en framträngande, klar tår. Hennes kinder glödde och hon störtade upp.

— Vill ni förolämpa mig? — pressade hon fram.

— Nej, vid Gud . . . *Jag älskar er!*

Han låg ännu knäböjd, seende på henne med ögon, som lyste likt eldslågor. Han slog sina armar omkring henne och hon egde icke styrka att stöta honom ifrån sig och fly.

— Jag stiger icke upp förrän ni säger, att ni vill bli min. Sedan första ögonblicket, jag såg er, har ni intagit främsta rummet i mitt hjerta, och jag har varit nog djerf att tro, det också ni har tänkt på mig.

— Vi hafva ju sett hvarandra så litet, — inföll Elisabeth, — med svag stämma.

— Den verkliga, den sanna kärleken behöfver icke någon lång sammanvaro för att väckas till lif. Den flammar ögonblickligt . . . O, säg, dyra flicka, att ni håller mig kär, att ni icke vill skiljas från mig, att ni vill blifva min maka och följa mig till mitt fädernesland. Jag är rik, oberoende och eger min kejsares ynnest. Ingenting fattas i min lycka annat än er kärlek.

Han sade detta med all den längtande ömhet, som bäfvade i hans hjerta. Hans stämma smälte bort i tystnad, och Elisabeth rörde sig ej.

Skulle hon öfvergifva konsten, för hvilken hon hade offrat så mycket? Och skulle hon verkligen kunna blifva lycklig med honom? Hon måste då älska honom högst af allt . . . högre än det mål, hvartill hon hade sträfvat. Gjorde hon väl det? Det var detta, hon nu öfvervägde.

— Det tjenar till intet, — hviskade hon till sig sjelf. — Alltsammans är dårskap.

— Min älskade — min älskade, — var allt hvad han sade och han höll henne fastare sluten intill sig och tryckte sitt hufvud djupt i de rika vecken af hennes klädning.

— Nej, svarade hon tydligt och klart, medan hennes ansigte plötsligt antog ett stelt, nästan känslolöst uttryck, — nej, jag kan ingenting blifva för er!

Han reste sig upp från golfvet. Han sökte ett stöd . . . han fattade med handen krampaktigt om en stol. All den hänryckning, allt det ljufva hopp, som nyss förut hade strålat i hans ögon, var nu slocknadt. Hans ansigte var mycket blekt. Hade han bedragit sig? Älskade hon honom icke? Var han ingenting för henne? Hvad skulle han tro? Och likväl . . .

Orörlig stod han och lyssnade till, hvad hon berättade honom om sin kärlek, sina uppoffringar för konsten. Hon förrådde för honom sin härkomst och att hon icke var, såsom alla andra trodde, en fattig, värnlös flicka, att hon hade öfvergifvit far och

syster, afsagt sig sitt arf och flytt från ett lyckligt och kärt hem endast för att få bli skådespelerska. Hon sade honom allt detta, och hon litade på hans hederskänsla, att han icke skulle förråda henne. Och nu kom han och ville tillintetgöra hennes planer, omgestalta hennes framtid och döda alla hennes drömmar! Nej, hon skulle icke låta besegra sig! Hon skulle motstå frestelsen — hon ville vara stark!

Hon talade med ansträngning och hennes ögon fuktades. Det låg något feberaktigt i hennes stämma och hon skälfde som af frossa.

Då hon hade slutat, bugade han sig först tyst och sade derefter några ord till ursäkt för sin djerfhet. Det låg något kyligt i hans röst, som, besynnerligt nog, sårade henne.

— Farväl, — sade han och drog sig åt dörren. — Jag vill icke stå emellan er och er ärelystnad, ty denna kärlek till konsten, som ni så varmt försvarar, är i grunden endast ärelystnad. Ni vill bli ryktbar som er beskydderska, ni vill, att mängden skall tala om er, att ert namn skall utbasunas. Nå väl, gå den väg ni utstakat för er, men glöm icke mina ord: ni skall en gång finna, hvilket grymt misstag ni gjort i er dröm om lifvet. Jag skulle aldrig kunna blifva lycklig med en offentlig skådespelerska . . . Min hustru måste tillhöra *mig* och ej verlden! Lef för er konst och jag . . . jag skall försöka att glömma er!

Han gick. Hon höll honom icke tillbaka. Hon stod orörlig med händerna hårdt pressade mot hjertat. Var striden utkämpad? Nej, tusen gånger nej! Nu började den först, men hon skulle icke låta kufva sig.

Hon visste icke sjelf, huru länge hon hade stannat i paviljongen, men det måste ha varit i timmar, ty mörkret hade blifvit djupt, nattsvart, och då hon såg upp mot himlen, fann hon af stjernornas ställning, att det led mot midnatt. Hon förskräcktes och ilade in i boningshuset, hvars egarinna mottog henne, häftigt upprörd och med lågande ögon. Hon hade

för en timma sedan kommit hem från teatern, der hon skördat nya lagrar och triumfer.

— Jag trodde, att du låg försänkt i sömn, Elisabeth, — sade hon, — men i stället får jag höra, att du mottagit en visit, medan jag varit borta. Det var ett långt besök, då det räckt ända tills nu.

Kammarjungfrun, hvilken var närvarande, såg hånfullt, halft leende på Elisabeth, som kände huru djupt hon rodnade.

— Furst Barinski har varit här, men han dröjde icke öfver en timme, tror jag. Jag har sedan suttit ensam i paviljongen . . . qvällen var så herrlig och . . .

— Tala sanning, Elisabeth, — afbröt aktrisen och glömde sig derhän, att hon stampade med sin fot i golfvet, — du har stämt möte med honom i paviljongen och ni har glömt er qvar båda två, utan att tänka hvarken på tiden eller det passande. Det är nu slut oss emellan. Ah, sök ej att försvara en dålig sak! Hvad vet jag om dig? Hvem är du? En äfventyrerska . . .

— Det var för mycket på en gång. Elisabeth störtade fram och grep henne hårdt om armen.

— Icke ett ord mera! *Hvem* jag är? — Elisabeth talade med stolthet och hennes ögon flammade. — Ni skall aldrig få veta mitt verkliga namn, mademoiselle, men så mycket vill jag säga er, att jag är dotter af en millionär, att jag varit van att umgås med andra fruntimmer än ni och edra vänninnor. Jag misstog mig om er . . . detta misstag är nu rättadt.

— *Gå!* — utbrast aktrisen, blek af vrede. — Du, som ätit mitt bröd, du, som jag upptagit från gatan, du vågar föra ett sådant språk till mig! Du skulle vara dotter af en millionär, *du?* Lögnerska . . .

Elisabeth förskonade sig från att höra vidare försmädelser. Hon skyndade ur rummet och gick sedan i den mörka natten från detta hus, förkrossad och full af blygsel.

Så snart dörren hade tillslutits efter Elisabeth,

fattades den nyckfulla aktrisen af en ögonblicklig ånger. Hennes känslor skiftade oupphörligt och hon var aldrig någon stund densamma.

— Om det stackars barnet verkligen skulle taga mig på orden och gå? — sade hon, med en viss ängslan i rösten. — Jag skulle icke vilja förlora denna flicka. Det *kan* bli något stort af henne med tiden, om jag bara får hållas . . . Skynda, Margueritte, och hindra henne ifrån att begå någon oförnuftig handling.

Kammarjungfrun, som hyste afund mot Elisabeth, hvilken hon betraktade som ett nådehjon, en snyltgäst hos sin matmoder, önskade intet högre än att Elisabeth måtte försvinna.

— Åh, mademoiselle kan vara lugn! — inföll hon derför, med en knyck på nacken. — Hon lär väl inte springa sin väg för så litet; hon är minsann glad öfver att få stanna. Hvart skulle hon väl annars taga vägen i Paris?

— Du tror således, att hon icke lemnar mig? — aktrisen lät orolig och detta förtretade Margueritte, ehuru hon så mycket som möjligt dolde sin bitterhet.

— Om ni vill lyda mitt råd, mademoiselle, såsom ni alltid förr gjorde, innan den der unga utländskan kom i huset . . .

— Hvad menar du?

— Ingenting annat än att ni nu bör gå till ro och icke låta något störa er sömn. Sof, som vanligt, och var säker på, att ni i morgon vid frukosten finner er skyddsling.

— Det skulle i sanning glädja mig. Ja, jag skall göra som du säger.

Och en halftimme derefter låg hon mycket riktigt försänkt i sömn. Hon sof med ett leende på läpparne och inandades den ljufva doften från blommorna, hvilka stodo i ett glas bredvid henne på nattduksbordet. Denna blombukett hade hon mottagit af en beundrare, hvilken räckte henne den, då hon uppsteg i vagnen för att lemna teatern. Hon sof alltid vid

brinnande lampa, i fall hon skulle vakna innan morgonens ljus hade skingrat nattskuggorna. Hvad drömde hon om, emedan hennes ansigte strålade så af förnöjelse? Hennes rika, upplösta hår svallade öfver kudden och hennes nakna formfulländadt sköna arm låg böjd öfver hufvudet. Troligen om nya lagrar och triumfer.

Hvart hade emellertid Elisabeth styrt kosan? Hvart skulle hon gå? Naturligtvis till sin reskamrat sömmerskan, ty hvar fans väl eljest för henne någon tillflykt i den främmande, stora staden bland helt och hållet obekanta menniskor.

Hon hade barhufvad flytt från den stora konstnärinnans boning, qväfvande sina snyftningar och utbrotten af sitt raseri. Raseri? Ja, hvem kan väl förvåna sig öfver, att Elisabeth kände vrede öfver sin beskydderskas handlingssätt. Hon hade ödmjukat sig tillräckligt för henne . . . Att blifva tillrättavisad och skymfad på sådant sätt i kammarjungfruns närvaro, det öfvergick Elisabeths krafter. Hon föresatte sig — och hennes föresatser rubbades aldrig — att icke mera återse den frejdade aktrisen.

Hon sprang gatan fram, med endast en tanke, en hågkomst: minnet af Emelie Högqvist.

— Så skulle hon icke bemött mig, — hviskade hon med afbrutna ord, — och hon tryckte handen mot bröstet, der hon bar medaljongen med Emelie Högqvists bild.

Det hade helt och hållet undgått Elisabeths uppmärksamhet, att någon följde efter henne, en man, insvept i en vid cirkelkappa och med hatten djupt nedtryckt i ansigtet. Han hade vid lyktskenet utanför aktrisens boning igenkänt henne. Det var — furst Barinski.

Då den försmådde älskaren, djupt bedröfvad, men med tillkämpad fattning, lemnat Elisabeth, gick han först hem till sitt hotell, der han lät sin kammartjenare förstå, att han redan följande dagen ämnade lemna Paris. Sedan gick han ut på gatorna i folk-

hvimlet, gick utan ändamål och utan att gifva akt på hvart och huru långt. Den förtviflan, han kände öfver att den unga flicka, som han så varmt älskade, helt och hållet var förlorad för honom, var gränslöst bitter, men han ville och måste bekämpa densamme.

— Ännu en gång, — tänkte han, — vill jag dock se den boning, hvari hon vistas, ännu en gång — och sedan aldrig mera — och han gick midt i natten tillbaka till aktrisens hus, gick der några gånger fram och tillbaka.

Det var då han såg Elisabeth komma ut barhufvad och i blotta klädningen. Hvad betydde denna besynnerliga flykt? Furst Barinski hann icke mera än göra sig denna tysta fråga förrän han skyndade efter henne, för att se hvart hon tog vägen. Det sårade honom att se henne ensam på gatan vid denna tid och derför gick han fatt henne.

Elisabeth spratt till, då hon hörde någon tala till sig. Hon kände icke straxt igen hans djupa, låga stämma.

— Min Gud, — sade han, — hvad har drifvit er ut från ert hem?

Elisabeth rätade upp sin gestalt, då hon nu hörde hvem det var. Hon stannade . . . men skyndade derefter allt snabbare framåt gatan.

— O, hvilket skydd kan ni gifva mig! — utbrast hon med qväfd röst, under det att tårarne strömmade utför hennes kinder.

I detsamma kom en fiaker. Furst Barinski vinkade åt kusken att stanna. Vagnen var tom och således ledig till begagnande.

— Hvart vill ni fara? — frågade den unge mannen och gjorde ett tecken att hjelpa henne upp i åkdonet.

Elisabeth kunde icke annat än med tacksamhet antaga hans anbud. Hon uppgaf sömmerskans adress, men då hon såg, att fursten icke ville besvära henne med sitt sällskap, bad hon honom följa sig.

De sutto nu bredvid hvarandra. Han hade svept sin kappa omkring henne för att skydda henne för den kyliga nattluften.

— Ni är alltför god, som bekymrar er om mig, — sade Elisabeth blygt och sakta. — Jag vill derför gifva er mitt förtroende, men icke nu. I morgon förmiddag, om ni vill komma till mig, skall ni få veta, hvarför jag lemnat min beskydderskas hem, dit jag aldrig ämnar återvända.

— Deri gör ni klokt. Ni passar icke tillsammans med denna aktris, och ert blifvande konstnärsskap har ni förmodligen fått dyrt betala.

— Kanske, — mera svarade icke Elisabeth.

— I morgon, — hviskade Barinski, då han tog farväl af Elisabeth utanför porten till det hus, der Elisabeths reskamrat bodde. Hon svarade på samma sätt:

— I morgon.

Elisabeth trefvade sig fram i mörkret uppför alla trapporna till den högsta våningen, der hon slutligen uppnådde den bekanta dörren, innanför hvilken hon hade sofvit sin första natt i Paris. Hon klappade på, men blef icke hörd, emedan sömmerskan troligen var djupt insomnad. Elisabeth förlorade dock icke modet, utan fortfor att bulta, men samma tystnad... Då klappade hon ännu hårdare. Ändtligen hörde hon ljudet af en stol, som sköts åt sidan, och försigtiga, dämpade steg, som närmade sig dörren.

— Hvem är det? — frågade sömmerskan innanför.

— Ack... det är jag... Elisabeth... öppna fort!

Dörren sprang upp och Elisabeth inträdde till sömmerskans stora häpnad. Hon såg så blek, olycklig ut, och ändå log hon. Men hvilket leende! Det kunde röra en sten till tårar.

— Hvad har händt er? För Guds skull säg mig det? Har ni gått hit ensam midt i natten, barhufvad och utan kappa? Och jag, som lät er stå så länge och bulta! Men jag trodde, att det var någon främmande... någon som kanske ville skrämma mig.

Jag satt och sydde, — och hon pekade på de rosafärgade, långa garneringarne, hvilka lågo utbredda på stolarne.

— Det är slut, sade Elisabeth undergifvet. — Jag är fri igen . . .

— Har ni lemnat ert nya hem och er väninna?

— Ja, och jag kommer aldrig att återse henne mera. Jag har begått ett stort misstag.

— Ett misstag? Det vill säga, ni passar icke för teatern? Har *hon* sagt det? Ah, det är bara afund . . .

— Nej, det är icke *derför* jag har flytt från hennes hem. Sätt dig här, skall jag tala om för dig hvad som drifvit mig ut midt i natten.

Elisabeth berättade i korthet hvad som passerat mellan henne och aktrisen. Hon nämde dock icke ett ord om furst Barinski och hans frieri.

— Hvad tänker ni nu göra? — frågade sömmerskan. — Resa tillbaka till Sverige, till er far och er syster?

— Nej, nej! Tills vidare stannar jag här. Jag skall visa denna stolta aktris, att jag kan vara henne förutan, att jag en dag skall komma att täfla med henne på scenen.

Huru litet hon anade hvad morgondagen skulle bära i sitt sköte! Hon drömde väl om, då hon nedlade sitt hufvud till sömn, huru hon skulle öfvervinna den hemliga kärlek, som qvalde henne, huru hon skulle slita sönder dessa bojor, som ville fängsla hennes själ, och huru hon till slut skulle besegra sig sjelf; men hvilken qvinna, vid hennes år och med hennes varma blod har kunnat sätta sig upp emot sitt eget hjerta, har kunnat qväfva sin första kärlek?

Då Elisabeth följande morgon steg upp samtidigt med sömmerskan, hvilken snart gick till sitt arbete, kände hon en plötslig ångest vid tanken på det besök hon hade att vänta af furst Barinski. Huru hade det väl gått med hennes föresats att icke vidare se

honom? Hon hade ju lofvat sig sjelf, att hon skulle fly honom för alltid? Och dock — satt hon icke nu och väntade på att han skulle komma?

Hon var ensam i den lilla kammaren, dit förmiddagssolen sände några matta strålar genom det låga fönstret. En förfärlig oro bemäktigade sig henne . . . hon gick fram och tillbaka öfver golfvet. Hvad skulle hon taga sig till? Försöka att få anställning vid någon af småteatrarne? Det återstod henne kanske ingenting annat.

Furst Barinski, som till följd af sitt sammanträffande med Elisabeth hade uppskjutit sin tillämnade resa, hoppades ännu i det längsta att kunna besegra den stolta, unga flickan, för hvilken han — en aning sade honom det — icke var så alldeles likgiltig.

Elisabeth hade glömt att rigla dörren, då sömmerskan aflägsnade sig. Furst Barinski, som icke hade träffat någon i trappan, af hvilken han kunnat få veta, hvar hon bodde, gick till den första dörr han såg, för att der bulta på och skaffa sig upplysning. Denna dörr var just den, som ledde till Elisabeths rum. Han klappade sakta på, men, utan att vänta tills dörren öppnades, lade han handen på låset och öppnade sjelf.

Elisabeth satt vid ett bord midt på golfvet och tycktes icke ha hört hvarken det försigtiga klappandet på dörren eller att furst Barinski inträdde. Hon satt med armarne hvilande på bordet, hvarpå stod en ask med band och spetsar, tillhörande sömmerskan. Hon höll händerna framför ögonen, som om hon grät. Hon var djupt bedröfvad. Och likväl — hade hon icke sjelf skapat sitt öde? Hade hon icke frivilligt flytt från sin faders hus och utsatt sig för alla dessa sorger och bekymmer? Kände hon ånger? Nej — hon endast grubblade på hvad sätt hon skulle kunna uppnå sitt mål: att få egna sig åt scenen.

Furst Barinski hade stannat på tröskeln och sakta tillslutit dörren. Han hade till och med haft den

försigtigheten att skjuta för rigeln, så att ingen skulle kunna öfverraska honom hos henne, ty han visste alltför väl, huru onda tungor skulle tyda hans besök hos en ensam, ung flicka, hvars rykte var honom lika heligt som hans eget. Då han icke såg sig bemärkt gick han fram och ställde sig midt framför henne. Hon spratt till, då hon hörde honom, tryckte handen mot hjertat och såg upp med tårar skälfvande i ögonhåren. Det var liksom hon förskräcktes för hans blick, hvilken tycktes vilja skåda i djupet af hennes själ.

— Gråter ni? — frågade han, förvånad.

— Hvarför gråter ni? — upprepade han. — Ni är olycklig . . . ni lider? Var ni då så tillgifven denna nyckfulla aktris, som tycktes vilja ha er endast till sin leksak? Ack, ni borde i stället skatta er lycklig som fågeln, då den sluppit ur sin bur . . .

— Min framtid, svarade Elisabeth, afbrytande, det är min framtid, som så djupt bekymrar mig, ingenting annat. Öfver förlusten af min beskyddarinnas sällskap, — tillade hon stolt, — sörjer jag icke. Vi passade icke för hvarandra . . . vi hade troligtvis båda begått ett misstag, — och så berättade hon, hvarför hon hade lemnat aktrisens hem, huru hon oskyldigt blifvit kränkt i en tjenarinnas närvaro och beskyld för att ha stämt möte med honom.

Hennes röst hade i början varit hög och skarp, medan en förtrytelsens rodnad glödde på hennes kinder, men hon sänkte allt mera sin stämma och till slut talade hon knappast hörbart.

— Det var således för *min* skull ni fick lida denna smälek? O, Gud, huru skall jag kunna bedja er om förlåtelse! — Han tryckte händerna mot pannan och stod orörlig under qvalfulla tankar.

— Jag fattar edra känslor, — började han åter och satte sig ned bredvid henne, så nära, att hon kände den heta flägten af hans andedrägt. — Ni hyser bitterhet mot mig? Jag har sårat er genom förklarandet af min kärlek. Jag borde ha besinnat

er ställning, men jag kunde icke lemna Paris utan att först säga er, huru innerligt jag älskar och huru högt jag tillber er. Elisabeth — tillåt mig för en enda gång uttala detta för mig så kära namn — Elisabeth, — han fattade hennes hand, hvilken hon icke hade styrka att draga tillbaka, — säg blott, att ni icke hatar, icke föraktar mig . . .

Hata, förakta honom? Huru var detta möjligt! Elisabeth kände, huru hennes kärlek till honom flammade allt häftigare inom hennes bröst . . . huru hon var nära att duka under för frestelsen att kasta sig till hans hjerta och bekänna sina känslor. Men huru skulle det då gå med hennes konstnärsbana? Hon darrade . . . hon vände bort sitt ansigte, men egde icke mod eller kraft att rycka sin hand ur hans, som ännu höll henne fast.

— Ni svarar mig icke? Ni hatar mig således?

— O, nej, — utbrast Elisabeth varmt, — *er* skulle jag minst kunna hata af alla i verlden!

— Jag tackar er för att ni åtminstone medgifver detta. Huru lyckliga vi kunde blifva, Elisabeth, — hviskade han, — om ni kunde eller ville skänka mig er kärlek! Men ni vill det icke . . . ni eger intet hjerta för annat än edra konstnärsdrömmar . . . en qvinna, som älskar, finner intet offer för stort . . .

Elisabeth sänkte sina blickar för hans; på hennes läppar darrade ett undertryckt leende. Hon visste icke sjelf, huru i detta ögonblick kärleken besjälade hennes ansigte och huru deri tydligt stod att läsa den inre strid, som hon i tysthet ville utkämpa, för att icke låta besegra sig.

— Mig återstår nu på jorden ingenting mera, intet hopp, ingen önskan. Lef väl, Elisabeth, blif lycklig — och jag skall bedja Gud för er!

Han reste sig för att gå, för att aldrig mera komma tillbaka, det anade Elisabeth.

— Nej, — hviskade hon hastigt, — nej gå icke . . . stanna! — hon visste knappast sjelf, att hon bad honom derom.

— Stanna? — upprepade han och satte sig åter ned, — ack, hvartill tjenar det att förlänga dessa qval? Ni är grym . . . o, nej, ni är det icke . . . jag ser det, utbrast han derpå och slog sina armar omkring henne, — ni älskar mig, ni kan ej neka, att ni älskar mig?

Elisabeth skulle ha varit mera än en qvinna, mera än en ung, sjuttonårig flicka, för att längre kunna göra motstånd. Kärleken hade med sin allmakt gripit hela hennes själ, alla hennes sinnen. I detta ögonblick fans det ingenting på jorden, som egde betydelse för henne, utom *han* . . . hennes framtid, det var ju *han*, hennes lycka *han* och hennes ära *han* . . . allt gick upp i honom. Hon kände, att hon icke skulle kunna visa honom bort och att hon skulle kunna lefva honom förutan. Hvad tjenade det till att hon längre spjernade mot udden — hennes öde var ju gifvet och konstnärsdrömmen bortdunstad. Hon fick nu erfara, bvad hon så länge betviflat, att den mest brinnande lust och håg förbleknar vid kärlekens flamma, att kärleken beherskar och uppslukar *allt* . . .

— Elisabeth, — ville han åter börja.

Men hon tryckte plötsligt händerna mot pannan. Hennes bröst häfde sig . . . hon andades, som om hennes hjerta höll på att brista under sina häftiga slag.

— Elisabeth, ni bad mig stanna . . . hvarför gjorde ni det?

Huru han frågade detta! Allt hvad han kände och led för hennes skull, låg uttryckt i dessa ord, och hon . . . hon böjde sig hastigt ned och med sin lifliga naturs hela lidelsefullhet slog hon sina armar omkring hans hals och slöt sig intill honom så fast, så fast.

— Emedan jag älskar er, — hviskade hon och hennes rika hår föll ned öfver hans hufvud, som en doftande, mörk slöja.

— Elisabeth! Elisabeth! — utropade han.

Hvad kunde han säga mera i känslan af den sällhet, hvari hon hade försatt honom.

— Elisabeth, — han steg upp, men satte sig åter ned bredvid henne och betäckte hennes händer med passionerade kyssar.

Elisabeth kände sig icke mindre lycklig, ehuru hon i blyg förvirring drog sig tillbaka för hans kärleksbetygelser.

Den unge fursten föreslog Elisabeth, att de inom fjorton dagar såsom man och hustru skulle lemna Paris. Dessförinnan borde de dock underrätta hennes far om deras förening och sedan skulle de resa till honom. Men detta afslog Elisabeth på det bestämdaste.

— Nej, — sade hon, han har en gång förskjutit mig och jag har lofvat honom att aldrig komma tillbaka. Jag skall hålla detta . . . måhända skall jag i en framtid tänka annorlunda. Vill du gifta dig med mig, Ivan, så får det icke ske med någon annan än med Elisabeth Örn, ej Örner, ty detta namn har jag för alltid afklädt mig.

Elisabeth lät icke rubba sig i detta beslut, ehuru hon visste, att hennes giftermål med Barinski ovilkorligen skulle behaga hennes fåfänge fader. Hon skulle ju bli en rysk furstinna och en af detta lands förnämsta damer, men detta betydde ingenting för *henne* — det var kärleken ensamt, som hade besegrat henne.

Måhända blygdes också Elisabeth öfver att visa sin far, huru litet hon hade gått i land med sin föresats att blifva skådespelerska. Han skulle troligen komma att skämta deröfver och påminna henne om hennes barnsliga, dåraktiga drömmar, och detta ville hon undvika. Hennes stolthet uppreste sig deremot . . . vid sjutton år är man färdig att trotsa en hel verld. Hade Elisabeth icke varit så ung, skulle hon helt visst ha tänkt annorlunda, men hon var ännu blott ett barn och handlade också som ett sådant. Ivan Barinsky var för mycket förälskad och svag för att icke låta henne få sin vilja fram. Han

var hennes tillbedjare, hennes slaf, och hade ingen annan tanke än den stora lyckan af att ega henne.

Furst Barinski bestälde sjelf den utstyrsel, han ansåg Elisabeth behöfva till deras resa, hvilken skulle anträdas genast efter vigseln. Han slösade på henne juveler och andra dyrbarheter samt sökte att tillfredsställa hennes minsta önskningar. De öfverenskommo att tillbringa några månader i Baden, innan de reste till Petersburg.

Elisabeth lemnade således Paris som furstinnan Barinski. Den beryktade skådespelerskan återsåg hon aldrig, men skickade henne vid sin afresa ett dyrbart smycke, såsom ersättning för vistelsen i hennes hem.

Af sömmerskan hade hon på nytt tagit ett tystnetslöfte, att icke förråda henne för hennes far eller syster. Hon hade också gifvit henne en ansenlig penningsumma, som försatte sömmerskan i goda omständigheter under vistelsen i Paris. Och behöfde hon någon hjelp, skulle Elisabeth aldrig undandraga sig att gifva henne sådan. Elisabeths värdinna, den fattiga officersenkan, och hennes dotter, blefvo heller icke glömda. Aldrig skulle de kunna upphöra att minnas Elisabeth, som blef deras välgörerska. Städse skulle de välsigna henne och bedja Gud för hennes lycka.

XIX.

Slut på Elisabeths öde.

Elisabeth tillbringade de lyckligaste dagar i Baden-Baden. Hon tänkte icke mycket på sitt hem i Sverige, på sin far eller sin syster — så uteslutande lefde hon för sin kärlek. Hon väckte mycken uppmärksamhet

i sällskapslifvet och den unge fursten kände sig med rätta stolt öfver henne. En och annan nyfiken började att forska efter hennes härkomst och slägtförhållanden — man hade fått reda på att hon var svenska, men om hon var af hög börd eller af ansedd familj, derpå blef man aldrig klok. Elisabeth yppade heller ingenting. Hon kunde icke förmå sig dertill. Huru gerna afundsjukan än ville förringa henne, kunde den det dock icke, ty hennes bildning, hennes ungdom och oskuld talade allt för mycket till hennes fördel.

Så led det mot resan till Petersburg, hvilken skedde på eftersommaren. Furst Barinski hade låtit underrätta sin moder om sitt giftermål och bad henne vara dem till mötes i hans palats i den ryska hufvudstaden. Modern, enkefurstinnan Vera, var en ädel och ömsint qvinna, som älskade, ja, afgudade sin son, hvars handlingar i hennes ögon stodo öfver allt tadel. Visst hade det väckt hennes förvåning, att sonen så hastigt hade gift sig i Paris med en ung, främmande flicka. Men hon grubblade icke deröfver och hörde till de få undantagen af svärmödrar, som med glädje och förtjusning tänka på sina svärdöttrar. Hon granskade hofmästarens anordningar till mottagande af det unga fursteparet och gick ända ned på det sista steget af slottstrappan för att omfamna de nygifta, då de anlände. Det var en stund af ren, oblandad sällhet, och Elisabeth prisade i tysthet den lyckliga vändning, som hennes öde tagit.

Hennes nya hem var inredt med sådan prakt och lyx, att hon häpnade öfver all den rikedom, hvaröfver hon skulle komma att herska. Hon bodde i ett af de präktigaste palatsen i Petersburg, och det vill säga mycket. Hon befalde öfver en mängd tjenare, hvilka åtlydde hennes minsta vink, och den societet, hvari hon blef införd, var naturligtvis hufvudstadens förnämsta. Det återstående af sommaren tillbringade hon på ett stort landtgods, hvars egor voro så vidsträckta, att flera af de tyska duodesfurstarnes landamären icke kunde mäta sig dermed.

På detta gods fick Elisabeth äfven den nåden att mottaga kejsaren och kejsarinnan, hvilka efter en utländsk resa togo denna omväg till Petersburg endast af nyfikenhet att få se deras gunstlings gemål och gästade några dagar furst Barinskis gods. Elisabeth förstod att föra sig med värdighet och hennes ungdom och själfulla väsen gjorde intryck på kejsarparet. Derpå kom vintern och Elisabeth blef kallad till hofvet, der hon lyste som en stjerna och öfverglänste många damer, hvilka egde större skönhet än hon, men som saknade det snille, den qvickhet och barnsliga oskuld, som funnos i så rikt mått hos den lifliga, spirituella furstinnan Elisabeth Barinski.

Tänkte Elisabeth någon gång under alla dessa nöjen och lysande fester, hvari hon deltog, på sitt barndomshem, sin far och syster? Hon gjorde det, gjorde det ofta, och en längtan grep henne allt mera att få återse dessa kära föremål, men mot denna naturliga önskan uppreste sig hennes barnsliga öfvermod och — hon kände sig för stolt att vända tillbaka till en far, som hon på sina knän hade tiggt om sin lefnads lycka. Om hon icke hade flytt från sitt hem, skulle hon väl då blifvit så lycklig nu? Nej, det var just denna flykt, som i främsta rummet hade skapat hennes nuvarande sällhet. Således hade hon ju sig sjelf ensam att tacka för hvad hon hade vunnit!

— De kunna gerna tro mig vara död, eller en fattig, kringresande landsortsaktris. Älska de mig så, som jag en gång trodde, då skola de icke spara någon möda för att få rätt på mig. Jag får väl höra . . . Ännu kunna de lefva i ovisshet om mitt öde.

Naturligtvis fick Elisabeth många fiender för den gunst, hon åtnjöt vid hofvet. Det var sådana fiender, som smickrade henne i ansigtet med fagra ord, men som på ryggen icke aktade för rof att på "ett bildadt sätt" tala illa om henne. Att framhålla en liten förtjenst på samma gång man blottar ett stort fel, är just de s. k. verldsmenniskornas manér, då de vilja sin nästa illa.

Elisabeth var emellertid allt för ung för att lägga någonting djupare på sinnet. Hon var ganska skarpsynt och såg nog hvilka som voro hennes fruktansvärdaste fiender, men hon blundade, hon ville icke höra och var derför lika god och vänlig mot dem, som mot alla andra. Hvad för ondt kunde de väl också göra henne, tänkte hon, då hon var älskad, afgudad af sin gemål, omhuldad af sin svärmoder, en bland Petersburgs förnämsta och mäktigaste damer, och dertill kejsarparets gunstling — nej, hon hade ingenting att frukta, hon, som aldrig reflekterade öfver detta skriftens språk: "Förliter eder icke uppå furstar!"

Samtidigt talades mycket i Petersburgs kretsar om det lyckliga undertryckandet af en tillämnad revolution i Polen. Flera förnäma polackar hade blifvit dömda från lifvet och andra skickade till Sibiriens grufvor. I Petersburg vistades en polsk ädling, fordom mäktig, men nu fattig, och som endast lifnärde sig af sitt eget arbete. Han hade småningom blifvit en ganska skicklig läkare och anlitades af många, deribland furst Barinski, som led af en tillfällig ögonsjukdom. På denne polack hade ryska regeringen länge haft misstänksamma ögon, men hade aldrig kunnat upptäcka något i hans handlingar, som röjde att han stod i något slags förbindelse med sina landsmän. Dock gjorde han detta i största hemlighet. Han drömde om ingenting mindre än Polens frihet från det ryska oket och han väntade endast på det ögonblick, då han kunde få offra sitt lif för sitt älskade, af den ryska despotismen misshandlade fädernesland. Han förstod dock att skickligt dölja sina tankar och känslor, och det fans ingen som hade den minsta aning om, att han brefvexlade medelst ett slags chiffer med de polske ledarne af den tillämnade revolutionen och inberättade för dessa allt hvad som hände i Petersburg och som kunde vara dem till någon nytta.

Plötsligt kom man honom på spåren, då han

skickade till Polen en större summa penningar såsom bidrag till inköp af vapen. Af *hvem* hade han fått dessa penningar? Man visste ju, huru fattig han var. Denna bekännelse kunde man dock icke aftvinga honom. Han ville ingenting yppa, emedan den person, som lånat honom penningarna, icke haft den minsta aning om det verkliga ändamål, hvartill han ämnade begagna dem. Han hade föregifvit, att han i Polen hade en skuldsatt moder och broder, hvilkas framtid han kunde betrygga, om han blott kunde förfoga öfver en viss summa. Det var till en af sina patienter han sagt detta, och denne hade varit nog ädelmodig att gifva honom till och med mera än hvad han hade önskat.

Hvem var då denne patient? Alla möjliga efterforskningar gjordes, men under lång tid förgäfves. Det skulle dock till slut upptäckas och detta skedde på följande sätt:

Den unga furstinnan Barinski hade fattat medlidande med den polske läkarens betryckta ställning. Han skötte hennes man med den ömmaste omsorg och största samvetsgrannhet. Hon hade af en händelse hört hans beklagande öfver sin fattigdom, sin moders och broders hjelplösa belägenhet och huru han skulle kunna hjelpa både sig sjelf och dessa, om han blott finge låna en uppgifven penningsumma. Elisabeth bad sin man bistå den fattige, bekymrade läkaren. Det vore ju icke mera än en naturlig tacksamhet för all den omvårdnad, han hade egnat fursten. Barinski kände naturligtvis det vådliga i saken och öfvervägde derför noga innan han handlade. Kunde det väl ligga någon fara i att räcka en hjelpsam hand åt denne polack, som ansågs af alla, som kände honom, för oskadlig och som aldrig hade varit misstänkt, ännu mindre öfverbevisad om att ha deltagit i de polska konspirationerna? Nej . . . han var helt säkert en fredlig person, en bokvurm, som icke bekymrade sig om något annat än sina patienter.

Det var således furst Barinski, hvilken nu var föremål för de efterforskningar, hvilka gjordes af polisen. Misstanken kunde aldrig falla på honom, som var en af kejsarens gunstlingar och som alltid var känd för sina lojala tänkesätt.

Barinski fruktade emellertid för en ny upptäckt, ehuru han i det hela var fullkomligt oskyldig. Han hade ju trott på polackens uppgifter om ändamålet med de lånade penningarne. Man kan då lätt tänka sig hans häpnad, då ryktet om läkarens arresterande kom till hans öron. Denne hade under en osanning lockat af honom penninglånet . . . han hade helt och hållet blifvit förd bakom ljuset. Om polacken förrådde honom, skulle det förskräckligaste hända honom. Han skulle falla i kejsarens onåd och deporteras till Sibirien. Hans palatser och alla hans öfriga egendomar skulle indragas till staten. Han visste detta och tänkte med förtviflan på Elisabeths öde. Han var nog korttänkt och svag att icke yppa sina bekymmer för Elisabeth, för att ej oroa henne. Om han hade gjort detta, så skulle hon varit nog klok att dölja sin vetskap om detta olyckliga penninglån, hvars förfärliga följder ännu icke hade hunnit till hennes öron.

Polacken hade undergått den förfärligaste tortyr för att tvingas till bekännelse om hvem den person var, som hade försträckt honom den stora summa som han hade skickat till Polen, men inga plågor hade kunnat förmå honom att förråda furst Barinski. Han dömdes till knut. Detta ohyggliga straff kunde icke hans marterade kropp uthärda, hvarföre han uppgaf andan, sedan han varit nog lycklig att mista medvetandet.

Samma dag på aftonen och vid samma tid, som den olycklige undergick sitt straff, sutto fursten och furstinnan Barinski i salongen. Hon visste ännu ingenting om den polske läkarens öde och uttalade derför sin förvåning öfver, att han icke på de senaste dagarne hade låtit höra af sig. Ivan steg upp från sin plats i soffan och gick fram till fönstret, för

att Elisabeth icke skulle upptäcka den oro, han kände, och som han fruktade skulle återspegla sig i hans ansigte.

— Finner du det icke sjelf besynnerligt, Ivan, att din läkare icke varit här på trenne dagar? — upprepade Elisabeth, då hon icke fått något svar på sitt spörjsmål.

— Besynnerligt, — svarade Ivan, utan att vända sig till henne, — åh, nej, jag finner icke alls något besynnerligt deri. Jag är ju återställd från min ögonsjukdom och han har redan bekommit sitt arfvode...

— Visserligen, men han sade ju sjelf, att han morgonen efter sitt sista besök skulle komma tillbaka, för att lemna dig den regime, du bör följa för framtiden. Jag kan icke neka till, att jag känner stort intresse för denne man; han har något sympatetiskt i sin röst...

— Elisabeth, — Ivan vände sig häftigt mot henne, — akta dig att för någon annan uttala ditt intresse för honom.

— Huru? — Elisabeth böjde sig fram ur sin tillbakalutade ställning. — Jag kunde nästan tro, att du vore svartsjuk, om icke...

— Kan *jag* vara svartsjuk, som vet, att jag är älskad af dig, Elisabeth? Nej, — fortsatte han allvarligt och gick fram och satte sig bredvid henne, — du må tala om vår läkare huru mycket du vill *med mig — han är polack*, det är alltid en vådlig sak att visa sympati för sådana, allrahelst *nu*, under dessa oroliga tider.

— Åh, jag förstår mycket väl hvad du menar. Men hvad ha *vi* att frukta, vi som stå så högt i kejsarens ynnest...

— Du känner icke de ryska förhållandena, Elisabeth, och må du lefva i okunnighet derom så länge som möjligt. Jag skulle kunna beskrifva händelser för dig, till hvilka jag sjelf varit ett åsyna vittne, och håren skulle resa sig på ditt hufvud.

— Kan det vara möjligt? — utbrast Elisabeth

och gjorde en rörelse på samma gång af häpnad och nyfikenhet. Hennes ögon vidgade sig, dessa stora, mörka, strålande ögon med sin fuktiga glans.

Han kysste henne häftigt och lika varmt, som då hon första gången sjönk i hans famn. Han smekte hennes lockiga hår, hvilket han aldrig ville se intvingadt i flätor, detta hår, som nu i hela sin glänsande rikedom fritt föll ned öfver hennes skuldror, och hvarur strömmade en doft af ambra. Hon var för tillfället iklädd en robe af mjukt, orangefärgadt tyg med en tunique af körsbärsbrun sammet, hvilken var fästad omkring lifvet med en tjock snodd, i hvars silke fina guldtrådar voro inslagna.

Då hennes make hade kysst henne, slog hon sin arm omkring hans hals, den venstra armen, hvilken var blottad och som icke bar något annat smycke, än det besynnerliga armbandet, den klufna ormen.

— Du vill bara skrämma mig, Ivan, — smålog Elisabeth, — ditt Ryssland finner jag icke alls förskräckligt. Och ännu en gång . . . hvad skulle väl vi ha att frukta?

— Naturligtvis ingenting, min älskade, men du bör aldrig glömma, att hofgunsten är en vansklig sak, som lätt kan förloras, om . . .

— Fy, hur du talar! — Elisabeth lade sin hand öfver hans läppar. — Jag vet nog, att jag aldrig skall förlora den nåd, hvari jag står hos kejsarparet.

— Ja, jag vill icke väcka någon ängslan hos dig, Elisabeth, allra minst *nu*, — och han började att tala med låg röst om sin längtan till den stund, då deras lycka skulle bli fullkomlig genom förverkligandet af det ljufva hoppet, att Elisabeth snart skulle blifva moder.

Hon rodnade och såg på honom med blyg förvirring. Kände hon sig mindre lycklig? Helt säkert icke. Men plötsligt spratt hon till och ryckte sin arm häftigt från hans hals.

— Se, — sade hon och såg förskräckt ut, —

se, Ivan, — och hon visade på armbandet, hvars historia hon hade omtalat för honom.

— Hvad skall jag se?

— Ögat . . . ormens öga har fallit ur hufvudet. Det måste ha skett nu. Ja, se der ligger det ju, — hon böjde sig ned och tog upp ifrån mattan den skimrande diamanten. — En olycka hotar oss, dig eller mig, — sade hon, vi böra vara på vår vakt.

— Du tror väl ej på skrock, Elisabeth, — han log, — ditt förstånd är alltför godt dertill.

— Ivan, jag borde skratta, liksom du, men *om* det skulle ega någon betydelse?

— Bah! Minsann har du icke bleknat. Låt mig försöka att sätta ögat tillbaka, — han tryckte diamanten in i ormens hufvud så fast, att den tycktes icke så snart kunna åter lossna.

I detsamma anmäldes generalskan Suchontschikoff. Elisabeth hade hela aftonen väntat detta besök, som blifvit öfverenskommet dagen förut. Den gamla damen hade, som det ville se ut, fattat en varm tillgifvenhet för den unga furstinnan, hvars goda smak hon alltid tog i anspråk, så snart hon skulle beställa något nytt för sin toalett. Det gälde nu ett garnityr, som hon hade bestält af hofjuveleraren och som hon skulle bära på den stora fest, kejsaren snart ämnade gifva. Elisabeth hade gjort ritningen till garnityret, men juveleraren önskade någon förändring och det var för detta ändamål, som generalskan nu kom till furstinnan Barinski.

Elisabeth hade mottagit henne med all den vördnad, som både hennes ålder och stånd kräfde. Några allmänna fraser utbyttes och sedan lemnade Ivan de båda damerna åt sig sjelfva. Samtalet rörde sig en lång stund omkring garnityret, som skulle blifva något ojemförligt i sitt slag. Elisabeth ändrade ritningen till generalskans stora belåtenhet och beundran för hennes artistiska talang. Sedan tog samtalet en annan vändning, och den gamla damen berättade om en nära anförvandts häftiga insjuknande.

— Om jag blott hade er skicklige polske läkare, — yttrade hon, — så vore jag öfvertygad om att min brorson snart skulle bli frisk.

— Ingenting är ju enklare än att skicka bud efter honom.

— Huru . . . hvad säger ni? Kan det vara möjligt att ni är okunnig om hvar han nu befinner sig?

— Har då någon olycka händt honom?

Elisabeth visste tyvärr ingenting om hvad som hade inträffat.

— Besynnerligt! Har icke furst Barinski omnämnt, att doktorn blifvit häktad såsom öfverbevisad om att ha stått i hemlig korrespondans med de polske upprorsmakarne? Han har skickat dem en större penningesumma, men hvarifrån han fått dessa penningar, har icke ens tortyren kunnat förmå honom att yppa. Han är dömd till knut . . .

Huru litet de visste, att just i detta ögonblick den olycklige, om hvilken de talade, uppgaf sin anda efter den ohyggligaste behandling.

Elisabeth satt stum af häpnad och förskräckelse. Hon hade mistat all färg och en häftig skakning genomilade henne.

— Den olycklige! — utbrast hon slutligen. — Denne man har man plågat, piskat till döds, kanske. Min Gud, hvilka barbariska lagar! Det är då verkligt sanning, att ert Ryssland är ett så förskräckligt land, som man beskrifvit det? Jag har hittills icke trott hälften af hvad man sagt mig derom.

— Tyst . . . tala sakta! — varnade generalskan. — Anklaga lagarne — och ni anklagar kejsaren. Ni är ett barn, hör jag; men jag, som är er vän, råder er att *tänka* hvad ni vill, men *tala aldrig* . . .

— Hvarför ville han icke yppa, af hvem han fått penningarne? — inföll Elisabeth, glömmande all försigtighet och endast tänkande på den olycklige polacken. — Ivan vet säkert icke af denna händelse. Han hade bestämdt eljest kunnat rädda honom, emedan det var han sjelf som lånade doktorn pen-

ningarne, för att denne skulle kunna hjelpa sin mor och broder.

Elisabeth hade i sin politiska okunnighet utan all besinning röjt en hemlighet så fruktansvärd, att den skulle kunna kosta hennes tillbedde make både lif och egendom. Men hvarför hade han icke varnat henne och sagt henne allt? Emedan han icke ville oroa henne i det tillstånd, hvari hon befann sig. Han visste, att hon skulle taga sig djupt af polackens öde — han kände hennes goda hjerta lika väl som hennes häftiga natur.

— Ivan Barinski! — utbrast generalskan och knäppte samman händerna af förvåning, — det var således *han*, er man, som gifvit polacken penningarne?

Det hade varit meningen att generalskan Suchontschikoff skulle soupera hos furstinnan Barinski, men deraf blef nu ingenting. Den förra undanskylde sig med att ha lofvat sin man, generalen, att vara tillbaka vid ett visst klockslag. Detta var dock blott en förevändning för att kunna så fort som möjligt meddela honom den vigtiga och stora nyheten om furst Barinskis brottslighet.

Brottslighet? Ja, den unge furst Ivan skulle ovilkorligt komma att dömas som medskyldig i den polska komplotten, och huru högt han än hade stått i kejsarens nåd, skulle detta nu vara honom till föga gagn. Att visa sympati för en polack, att till och med lemna honom penningar, hvilka blifvit använda till vapen mot ryska regeringen, var icke detta en tillräcklig anklagelse? Och likväl var furst Barinski oskyldig och kejsaren verkligt tillgifven; men huru bevisa det?

Det gifves menniskor, som vid någon snart instundande olycka förberedes derpå genom en oro och ångest, som de förgäfves bjuda till att qväfva. Så var fallet med Ivan — han ängslades och försökte fruktlöst att slå ifrån sig den qvalfulla känsla, som hade bemäktigat sig honom.

Medan Elisabeth var sysselsatt med generalskan, hade han befalt fram sin vagn för att uppsöka en vän, som var honom sant tillgifven och åt hvilken han utan fara kunde anförtro sig. Han yppade för denne vän, att det var han sjelf som hade lånat polacken penningarne till ett uppgifvet ändamål. Vännen hade åhört honom med den mest uppmärksamma tystnad.

— Ivan, du har handlat mycket obetänksamt, och jag ser ingen annan räddning, än att hålla saken hemlig *för alla*. Ingen vet ju derom?

— *Ingen utom min maka*, svarade Barinski.

— Vet furstinnan Elisabeth af det? — inföll vännen, bestört. -- Detta är redan för mycket! Men du kan väl lita på hennes tystlåtenhet? Du har väl förbjudit henne att yppa denna farliga hemlighet för någon?

-- Jag har icke förbjudit henne detta, emedan hon ingenting vet om polackens häktande. Hvarför onödigtvis oroa henne? . . .

— Ivan, — vännen grep honom hårdt om armen, — skynda dig hem och anförtro din hustru *allt*, föreställ henne faran af en upptäckt, besvär henne, att hon icke låter veta, hvarifrån penningarne kommit, som polacken skickat till sina landsmän! Måtte det blott icke redan vara för sent och — må Gud beskydda dig!

— Du tror således, att jag handlat mycket oklokt? — Ivan var blek, upprörd, men han sökte beherska sig.

-- Ja, tyvärr har du gjort detta. Du skulle från första stunden, *innan* du lemnade polacken penningarne, ha anförtrott kejsaren allt . . . detta hemlighållande för honom är ju i sig sjelf en anklagelse. Förstår du . . .

— Jag förstår alltför väl . . .

Och nu först insåg Barinski rätt vidden af den fara, som hotade honom. Huru hade han kunnat handla så oförsigtigt? Huru hade han kunnat så

blindt förlita sig på en polack, om ock ingen misstanke dittills hade fallit på denne? Polackarne begagnade ju alla medel för att befria sitt fädernesland från det ryska oket — derpå gafs det ju dagliga bevis.

Då Ivan inträdde till Elisabeth i hennes budoir strömmade en fin doft emot honom, doften af det välluktande pulver, som blifvit strödt öfver de glödande kolen i marmorkaminen.

Elisabeth var ensam och låg till hälften nedsjunken i en fåtölj med nedböjdt hufvud och hopknäppta händer. Då Ivan inträdde, höjde hon sitt tårdränkta ansigte och störtade upp mot honom.

— Ivan, Ivan . . . — hon kunde icke säga mera för snyftningar.

— Hvad har händt, min älskade? Du är ensam . . . hvar är generalskan? — frågade Barinski oroligt.

— Hon har farit hem, hon kunde icke stanna till soupén . . .

— Och hvarför denna brådska? Du gråter?

— O, ja, skulle jag kunna annat! Du vet helt säkert icke hvad som händt vår läkare, den gode, ädle polacken . . .

— Elisabeth, — Ivan tog häftigt hennes båda händer i sina, — hvem har meddelat dig denna sorgliga hemlighet? Jag ville dölja den för dig, för att ej oroa och bedröfva dig.

— Du vet således, att doktorn blifvit häktad, och du har icke räddat honom, du, som haft medlet dertill i din hand. Ivan . . .

— Huru skulle jag kunnat rädda honom?

— Du är ju kejsarens gunstling och det var ju du som lånat honom penningarne.

— En ryss kan och får icke visa något slags sympati för en polack; ensamt detta är ett brott och detta brott blir större, ju högre man står i kejsarens gunst. Elisabeth, — han försökte tala så lugnt som möjligt, — jag borde ha varnat dig för att röja någon vetskap om de olyckliga penningarne, polacken nar-

rade af mig. För Guds skull du har väl ingenting sagt . . .

Elisabeth genomilades af en lätt darrning. Hon bleknade . . . vacklade och sjönk, men, utan att förlora medvetandet, ned på kanapén bredvid sig.

— Det är för sent, Ivan, jag har sagt åt generalskan, att det var *du* som gaf polacken penningarne. O, måtte detta icke draga någon olycka öfver dig! Men hvarför har du icke varnat mig förut, Ivan, hvarför? — klagade hon under tårar.

— Allt är förloradt! — höll Ivan på att utbrista, men han egde så mycken makt öfver sig, att han icke gjorde det, för att ej förskräcka henne. — Var lugn, sade han i stället och knäböjde på golfvet bredvid henne, — var lugn, dyra, älskade maka, ingenting skall hända oss . . . Gud förbjude det! — och han kysste hennes händer gång på gång.

Hon lät lugna sig så småningom och då Ivan såg, att all oro hade vikit ifrån henne, lät han kalla sin mor, hvilken bodde några gator ifrån hans palats. Då hon kom, denna ädla, kloka furstinna, lemnade han sin unga hustru åt henne, under förevändning att han måste uträtta något vigtigt. Han ville åter, huru sent det än var på qvällen, besöka sin vän för att rådgöra med honom. Men just som han skulle stiga upp i vagnen, anlände en befallning från kejsaren, att fursten genast skulle inställa sig hos honom.

Så fort generalskan Suchontschikoff hade hunnit hem och in i sin våning, skickade hon en betjent efter generalen, hvilken ännu befann sig i sitt arbetsrum.

— Redan hemma? — sade generalen förvånad, då han inträdde i sin hustrus salong.

— Ja, redan hemma . . . jag kunde icke stanna längre hos den lilla förtjusande furstinnan Barinski, sedan hon, oskyldigt nog, hade anförtrott mig, att det är hennes man, Ivan, som gifvit den häktade polske läkaren penningarne. Jag måste hem för att yppa detta för dig; handlade jag ej rätt deri?

Generalen blef slagen med häpnad vid denna nyhet. Han for med handen några gånger öfver pannan, liksom trodde han sig stå under inflytande af en dröm.

— Ah! utbrast han slutligen. — Berätta hvad furstinnan Barinski sagt åt dig.

Generalskan upprepade allt ord för ord och generalen satt derunder tyst och eftertänkande. Slutligen steg han upp och sade liksom till sig sjelf:

— Ändtligen kan man slippa se denne unge man så ofta vid kejsarens sida . . . det har alltid varit *han och han och han*, medan vi gamle, grånade män fått stå undanskymda. Han skall störtas . . . han har störtat sig sjelf.

En qvart derefter åkte generalen till kejsaren, som en gång för alla befalt att, om något *af vigt* vore att meddela honom, så träffades han när som helst, äfven midt i natten. Var icke detta af vigt? Furst Barinski konspirerade med polackarne . . . han var kanske med i några af de sammansvärjningar, som oupphörligt upptäcktes? Generalen, som länge hade känt afund mot Barinski för den gunst, hvari denne stod hos kejsaren, och som hade många bundsförvandter i denna afund, beslöt att icke släppa ett så godt tillfälle ur händerna för att störta den unge gunstlingen. Och var det icke dessutom hans pligt att öppna ögonen på sin herskare, att rädda honom kanske, ty hvem vet hvad Barinski förde i skölden?

Generalen hade ögonblickligt blifvit insläppt hos kejsaren, som befann sig ensam i sitt kabinett. På ett mycket slugt sätt afslöjade han nu Barinskis "brottslighet" och förstod också att insmyga i kejsarens själ den misstanken, att den unga furstinnan Elisabeth icke heller var så oskyldig i komplotten. Generalen hatade dessa unga, lyckliga menniskor och Elisabeth i synnerhet derför att hon stod i större ynnest hos kejsarinnan, än hans egen dotter.

Kejsaren hade afhört honom med stor förvåning. Han steg en gång upp från sin plats, men satte sig

åter och började att nervöst bläddra i en tidning, som låg utbredd på bordet framför honom. Han syntes djupt upprörd . . .

Generalen hade slutat att tala. Han hade med stor skicklighet framlagt sin anklagelse. Kejsaren kunde icke betvifla hans ord, men det syntes, att det kostade honom smärta.

Han fattade häftigt ringklockan på bordet.

— General Libiwitsch skall ögonblickligt infinna sig hos mig, — sade han doft åt en ordonnans, som skyndsamt hade åtlydt kallelsen.

General Libiwitsch var polisministern.

Derefter försjönk kejsaren i djupt eftersinnande. General Suchontschikoff stod på något afstånd från honom. Han vågade icke röra sig, knappast andas, för att ej störa envåldsherskarens tankar. Han stod och väntade på hvad som skulle komma.

Kejsaren höjde slutligen hufvudet och fäste sina ögon på general Suchontschikoff.

— Jag måste tillstå för er, sade han icke utan vekhet i rösten, — att den upptäckt ni gjort, gör mig stor sorg. Jag har mycket hållit af den unge furst Barinski och jag har blindt trott på honom.

— Just derför att han vetat detta — svarade generalen med en underdånig bugning — har han så mycket lättare trott sig kunna understödja konspiratörernas planer.

Kejsaren hade lagt armarne öfver bröstet och åter försjunkit i tankar. Af uttrycket i hans ansigte kunde man icke sluta till, att han qvaldes af någon inre vrede, utan snarare af en djup smärta. Han hade förlorat en vän, och *hvem* skulle han hädanefter kunna tro, då furst Barinski hade så bedragit honom. Han var i detta ögonblick icke envåldsherskaren, utan blott menniskan, som led af att känna sig besviken.

— Om jag kunde, — tänkte han, — skulle jag straffa honom så lindrigt som möjligt, men jag kan det tyvärr icke för exemplets skull. Om han sko-

nades, skulle hvem annan som helst säkert hoppas på nåd och våga konspirera.

— General, — sade han högt och räckte handen åt denne, — den vigtiga tjenst, ni gjort mig, skall ihågkommas. Jag tackar er . . . jag skall nu rådgöra med polisministern om hvad som vidare är att göra.

General Suchontschikoff lemnade kabinettet med högburet hufvud och ett uttryck af stolt tillfredsställelse. Kejsaren såg länge och tyst efter honom.

Några ögonblick derefter inträdde polisministern. Innehållet af hans samtal med kejsaren förblef obekant för alla. Men så fort kejsaren låtit honom afträda, gaf han befallning att furst Barinski skulle infinna sig. Hvad som förefallit emellan kejsaren och denne, förblef väl också en hemlighet för verlden, men man visste likväl berätta, det den unge fursten lifligt bedyrat sin oskuld och begärt nåd, om icke för sig sjelf, åtminstone för sin unga maka, hvilken äfven orättvist misstänktes för att vara delaktig i den polska intrigen. Kejaren ville dock icke "för exemplets skull" göra någon förmildring i straffet, som lydde på *deportation till Sibirien.*

Ivan Barinski hade knäfallit för kejsaren, men denne hade endast lagt sin hand öfver ögonen och vändt sig bort. Likväl tillät han honom att utan bevakning fara tillbaka till sitt palats för att taga afsked af sin mor och förbereda sin maka på den sorgliga vändning, deras öde hade tagit. Kejsaren förlitade sig på Barinskis hedersord, att han icke skulle försöka att rymma, och dessutom hade polisministern vidtagit sådana åtgärder, att detta var en omöjlighet. Man bevakade hemligt furstens palats tills midnatten, då Barinski och hans maka skulle såsom politiska brottslingar häktas och ögonblickligt anträda den långa, förfärliga resan till Sibirien.

Då Ivan efter sin hemkomst uppsökte Elisabeth, fann han sin mor ännu qvar hos henne. Skenet från ljusen i silfverarmstakarne föll på hans ansigte,

hvilket var upprördt, dödsblekt . . . Han sjönk ned i soffan och Elisabeth störtade till hans fötter.

— Hvarifrån kommer du? Någon olycka har inträffat . . . o, Gud, hjelp oss!

Ivan andades djupt och gjorde en rörelse, som om han ville fatta hennes hand, men tårarne i hans ögon skymde blicken och hans anletsdrag voro vanställda af harm och smärta.

— Elisabeth, — sade han med tillkämpad fattning, — du måste nu lofva mig att vara lugn och sansad *för vårt barns skull*. Du måste lyda mig i allt. Jag kommer från kejsaren . . . jag är anklagad för att ha stått i komplott med vår polske läkare och för detta brott har jag blifvit dömd att deporteras till Sibirien.

— Barmhertige Gud! — utbrast modern, enkefurstinnan, förfärad, — du, du, Ivan, min son, är föremål för en sådan anklagelse . . .

— Att jag är oskyldig, derom behöfver jag väl ej försäkra dig, min dyra mor, sade han lugnt, — och jag hoppas, att den dag skall randas, då kejsaren skall inse sin orättvisa, — tillade han bittert.

— Min är skulden, *min*, ty det var jag som yppade din hemlighet för generalskan Suchontschikoff. Hon har nu begagnat sig deraf . . . det är *hon*, som störtat oss!

— Lugna dig, Elisabeth, vi skola icke föröda tiden med onödig klagan. Hvilket ögonblick som helst kan jag bli häktad . . .

— Men jag följer dig, Ivan, jag följer dig i döden, om det gäller, — Elisabeth skakades af en frossa.

— Också du är dömd till landsflykt med mig, — inföll Ivan och han for smekande med handen öfver hennes böljande hår, — men du måste räddas och Gud skall bistå oss, så att vi en dag kunna återförenas.

Enkefurstinnan hade sjunkit på knä och anropade himlen, att deras oskuld genom något underverk måtte bli upptäckt.

— Elisabeth, — fortfor Ivan till sin unga maka, hvilken låg förkrossad vid hans fötter och med hufvudet i hans knä, — du skall resa till Sverige, till din far och syster, och hos dem invänta mig.

— Aldrig! — utropade Elisabeth, — aldrig öfvergifver jag dig . . .

— Du *måste*, om du icke vill ditt barns död, ty I båda skolen icke kunna uthärda vistelsen i Sibirien. Älskar du mig, gör du detta offer och förlitar dig på mina ord: vi skola återse hvarandra! Flera än jag ha lyckats fly från Sibirien och äfven jag skall lyckas. Jag skall uppsöka dig i ditt fädernesland och sedan skall vår sällhet blifva ostörd. Gör hvad jag beder dig om, Elisabeth! Eljest skall vår olycka bli ännu större.

— Elisabeth, — inföll enkefurstinnan, — min sons råd är klokt och du bör underkasta dig hans vilja. Res till Sverige och tvifla icke på din makes ord, att en återförening är möjlig. Jag skall af kejsaren utbedja mig såsom en nåd att få följa Ivan till Sibirien . . . han skall åtminstone ha sin mor vid sin sida, hon slog sina armar omkring sonens hals och kysste honom ömt på pannan.

Elisabeth klagade . . . hon grät . . . hon förtviflade, men hon måste finna sig i sitt öde — hon skulle räddas. Ivan hade lemnat henne en börs med guldmynt och enkefurstinnan lät midt i natten hemta från sitt palats ett juvelsgarnityr, en familjeskatt af flera hundra tusen rubels värde. Detta lemnade hon åt Elisabeth för det ofödda barnets räkning.

Då Ivan några timmar derefter häktades och allt var i ordning för den ohyggliga resan, kunde Elisabeth ingenstädes upptäckas. Hon låg gömd i en källare, der en trogen tjenare höll vakt, och då hon slutligen kunde fly, förklädd, var det denne som följde henne öfver ryska gränsen. Elisabeth färdades natt och dag och kom lyckligt på svensk jord. Hvad hon lidit under denna flykt, kan icke med ord beskrifvas.

Då hon slutligen upphann det illa beryktade värdshuset, kände hon sina krafter brutna. En aning grep henne, att hon aldrig skulle hinna fram till fadern, att hon skulle dö . . . Hon påminte sig den profetia, som innehölls i armbandets historia. Ormens öga hade ju fallit ur hufvudet. Hon var icke vidskeplig men hon kunde dock icke undgå att rysa, då hon sammanstälde denna tilldragelse med sitt eget hemska öde.

— Ivan, Ivan, — hade hon oräkneliga gånger upprepat, — skola vi väl någonsin återse hvarandra? Jag är en oskyldig orsak till din förfärliga olycka. Måtte jag blott hinna fram till min far . . .

Vi veta, att hon icke gjorde detta, att hon genom sorg och öfveransträngning för tidigt födde sitt barn till verlden, och att hon dog, okänd, och blef begrafven, likt ett fattighjon, i ett aflägset hörn på den lilla landtkyrkogården.

Ivan Barinski fick genomgå många svåra lidanden i sin landsflykt. Hans mor hade verkligen fått tillåtelse att följa med till Sibirien, men hon kom aldrig fram till deras bestämmelseort, utan dog under vägen. Hon var visserligen en stark, modig och allt uppoffrande qvinna, men resans besvärligheter och den skarpa kölden besegrade slutligen hennes krafter och hon drog sin sista suck en natt, då färden gick öfver en af de omätliga, förskräckliga stepperna, der den kalla nordanvinden andas blott död och tillintetgörelse.

Den olycklige, djupt lidande Ivan Barinski dukade dock icke under för sin smärta. Kärleken till Elisabeth gaf honom nya krafter och hoppet om att en gång få återse henne stärkte hans mod. Han hade föresatt sig — och han hoppades så säkert på Guds bistånd — att, kosta hvad det ville, rymma ur sin fångenskap. Sedan skulle det nog lyckas honom att utan upptäckt komma öfver till Sverige, för att der qvarstanna som svensk undersåte. Många år skulle kanske förflyta, innan något gynsamt tillfälle

till flykt yppade sig för honom, men *han skulle* afbida tiden och öfvervinna alla hinder, ja, han skulle våga sitt lif för denna flykt.

Flera år förgingo efter hans ankomst till Sibirien, långa, qvalfulla år. Derunder förvärfvade han sig en varm vän i en ung politisk landsflykting, lika oskyldig som han, och dessa båda vänner lofvade hvarandra heligt att fly tillsammans.

Ivan Barinski hade emellertid lidit mycket af Sibiriens hårda klimat. Hans helsa var bräckt och den ögonsjukdom, som den polske läkaren så skickligt hade häft, började åter hemsöka honom. Till sin bittra sorg märkte han, att hans syn småningom försvagades. Om han skulle bli blind? Tanken härpå ökade ännu mera hans qval och det förskräckliga i hans belägenhet.

XX.

Lejonet.

Hugo Torstensköld litade fullkomligt på sin ammas uppgift, att den främmande, döda qvinnan hade anförtrott henne juvelerna för det efterlemnade barnets räkning. Han trodde äfven på det löfte, Ingrid sade sig ha afgifvit, att icke yppa att denna skatt fans till, förr än barnet blifvit fullväxt. Hugo ansåg sig således icke handla det minsta orätt, om han vid förvaltandet af den lilla flickans arf gjorde det så fruktbärande som möjligt. Det låg ju icke heller något ondt i att han, såsom förmyndare, drog nytta af de penningar, han tänkte upplåna genom juvelernas pantsättande, då han i en framtid samvetsgrant skulle redovisa för allt?

Nej, hans beslut var fattadt: han skulle med det första resa till Stockholm och vända sig till en person, hvilken han visste att man brukade anlita i dylika affärer. Han skulle sedan inlösa den olycksaliga reversen hos sin blifvande svärfader. Det lilla barnet hoppades han skulle få en öm omvårdnad och eftersyn af mor Ingrid, och då flickan växte upp, skulle han kanske sjelf taga henne i sitt hem. Detta var dock ännu blott en framtidssak, hvars förverkligande komme att bero på Elviras samtycke.

Dagen innan Hugo begaf sig på resan till Stockholm, beslöt han att göra ett kort besök hos sin gamle slägting på Riddersborg. Han ville nämligen underrätta denne om sin förlofning och tillika anmoda honom att vara i faders ställe vid vigseln, då denna en gång komme att ske.

De senaste dagarne hade varit ovanligt vackra och blida efter den köld och de stormar, som varit rådande, och samma eftermiddag var den härligaste på lång tid. Hugo gick raskt framåt den stora, breda landsvägen och vek sedan af på en gångstig, som förde direkte fram till det gamla Riddersborg. Det dröjde icke länge förr än han stod utanför de höga, rostiga jerngrindarne till parken, denna dystra, vanvårdade park med de bländande snömassorna öfver gångar och stigar.

— Hvad här en gång skall bli förändradt, — kunde Hugo icke låta bli att tänka. — Efter naturens ordning står denne man närmare grafven än jag — jag blir då egare af detta gods och jag lofvar att här skall komma att se annorlunda ut.

Han sköt upp den ena af jerngrindarne och vadade fram i den hopade snön, som icke ens på planen utanför slottet var undanskottad. En åldrig tjenare kom bugande emot Hugo och sade, att "gamle baron" träffades i sitt arbetsrum, dit betjenten skyndade förut att anmäla honom.

Det rum, hvari Hugo några minuter derefter blef införd, var mycket stort och öfverfyldt af hvarje-

handa underbara saker. Skeletter, öfvertäckta af dam, voro uppställda i de mörka vråarne, från de antika, klumpiga skåpen grinade dödskallar af både menniskor och djur, och utefter väggarne löpte hyllor, öfverlastade med en oräknelig mängd flaskor, som buro olika etiketter. Några kemiska apparater funnos på ett bord, äfvensom en mängd instrumenter, hvilkas särskilda namn och ändamål det blefve allt för vidlyftigt att upprepa. Hugo hade fått inträda i detta laboratorium, så att ingenting väckte hans förvåning, icke ens den besynnerliga syn som mötte honom, då han kom in öfver tröskeln.

I en stor läderbeklädd ländstol satt Willebald Torstensköld, en liten mager gubbe med hvitt hår, som föll rakt, stripigt och långt ned öfver halsen. Hans panna var hög och kal, ansigtet torrt, skrumpet och med ett uttryck, som långt ifrån gjorde något behagligt intryck. Ögonen voro små, klippska och spelande, men lågo djupt in i hufvudet och beskuggades af ett par väldiga ögonbryn, förr korpsvarta, nu lika hvita som håret. Vid hans fötter låg utsträckt ett lejon, icke något uppstoppadt, sådant man får se i zoologiska muséer utan ett verkligt, *lefvande* lejon, fullväxt och med en ståtlig man, som böljade ned öfver dess rygg.

Då Hugo närmade sig Willebald, höjde lejonet hufvudet, uppgaf ett doft rytande och började att piska med svansen.

— Nero, var tyst! — snäste husbonden och sparkade till det tama djuret med sin fot.

Hugo böjde sig ned och klappade Nero, som tycktes mottaga denna honom bevisade uppmärksamhet med en viss nedlåtenhet.

Den gamle mannen gaf Hugo en vink att slå sig ned i en högkarmad stol.

Eftermiddagssolen trängde in genom de små, blyinfattade fönsterrutorna och belyste den besynnerliga gruppen i laboratoriet: den hvithårige, lille gubben med de skrynkliga händerna hopknäppta

öfver bröstet, den unge vackre löjtnanten, som satt något tillbakalutad mot stolskarmen, och det stora mörkgula lejonet, som låg utsträckt på golfvet.

Detta lejon hade Willebald Torstensköld köpt af en menageriegare, som en vinter uppehållit sig i den lilla staden S., två mil från Riddersborg. Lejonet hade blifvit födt i bur och var blott en liten unge, då det kom i Willebalds ego. Det roade denne egendomlige man att ha ett tamt lejon, hvilket han förstod att hålla i styr. För det mesta bar djuret en kedja omkring halsen, en kedja med en ring, som fästades vid en hake i väggen. Men det fick icke sällan sin frihet, såsom i detta ögonblick, då det låg utsträckt i solljuset på golfvet.

Hugo var ingen pultron och fruktade icke det minsta det tama lejonet, men hade hört så många historier om personer, hvilka, likt hans åldrige slägting, haft den djerfheten att låta ett dylikt vilddjur växa upp bredvid sig, huru tillgifvet det blifvit, ja, troget, men huru på ett eller annat oförsigtigt sätt dess vilda instinkt blifvit väckt, så att det slutat med att rifva ihjäl sin herre.

Hugo hade förut varnat sin slägting derför. Äfven nu började han tala om den fara, för hvilken denne utsatte sig genom att låta lejonet till och med vistas om nätterna i hans sofrum.

— Bah! han gör mig icke mera skada, än om han vore min hund. Han slickar mina händer, mina fötter och går till och med så långt i sin tillgifvenhet, att han icke slutar förr än jag måste hota honom med piskan.

— Tror ni då, att han slickar er blott af tillgifvenhet? — inföll Hugo. — Akta er . . . jag har hört en historia om ett lejon, hvilket, liksom ert, aldrig tycktes vilja upphöra att slicka sin husbondes händer, men hvarföre? Emedan lejonets tunga är, liksom kattens, så hvass att den kan öppna hål på huden, små, fina hål, hvarigenom blodet tränger fram; det är detta blod som retar lejonet, som väcker

dess vilda instinkt och som en gång kan blifva så frestande för Nero, att han rifver er i stycken för att få dricka sig mätt deraf.

— Ni skrämmer mig icke. Nero förstår sig icke på sådana der saker. Modern, liksom han, hade blifvit född i bur, så att jag icke behöfver hysa den minsta fruktan. Men är det blott för att varna mig för mitt trogna lejon, hvars sällskap jag skattar högre än en menniskas, som ni kommit hit?

— Åh nej, svarade Hugo, — jag ansåg det vara min skyldighet att underrätta er om min förlofning med fröken Elvira Örner.

— Har ni förlofvat er, *ni?* — Gubben såg på honom illmarigt. — Och nu är ni här och säger mig det, — tillade han, för att jag skall skynda mig att dö, så att ni kan få regera hur ni vill. Men jag säger er att jag skall lefva, lefva länge, och få se hvem som lefver längst af oss båda.

— Jag önskar icke er död, — svarade Hugo lugnt, men smålog på samma gång, — må ni lefva så länge Gud vill beskära eder det.

— Och det önskar ni?

— Af hela mitt hjerta, — Hugo räckte fram sin hand. — Jag tänkte, att ni skulle hedra mig och vara i fars ställe vid min vigsel.

— Jag? Jag vara i faders ställe? *Nej*, sade jag för många år sedan, då ni ännu var en liten pys; jag säger detsamma nu.

— Ni skulle icke heller vilja se min unga hustru, då hon blir det?

— Nej! Hvad har jag med henne att göra? Det skulle i ställe reta mig, ty hon skall ovilkorligt önska min död, för att få sin man insatt i fideikommissrätten.

— Elvira är icke en sådan qvinna. Detta gamla, dystra slott med sin vilda, vanvårdade park skall troligtvis icke ega någon lockelse för henne. Hon är van vid helt annat . . . hon är dotter till en millionär, som eger flera präktiga landtegendomar.

— Så mycket bättre för er. Tänk så litet ni kan på Riddersborg . . . Jag har ännu lång tid qvar att lefva på. Jag har mycket att uträtta innan jag dör . . . jag skall börja att inreda ett par af slottsrummen till museum och egna alla mina krafter åt att samla kuriosa. Mycket har jag redan nu, som jag skall taga i tu med att ordna. Kommer ni öfver några märkvärdiga fornsaker, så sälj dem åt mig.

Hugo lofvade att göra det. Han satt ännu en stund qvar hos den gamle, tväre slägtingen, som lefde det mest besynnerliga, enformiga lif i detta förfallna slott. Skulle han verkligen ha många år att lefva på? Ja, hvarför icke — han var ju endast på sextiotalet och hade en stark helsa.

XXI.

Vid målet.

Om Elvira icke hade känt en ständig saknad efter sin försvunna tvillingsyster, huru mycket lyckligare skulle hon icke nu ha varit! Hennes sällhet skulle ha varit fullkomlig, men det är ju alltid så här på jorden, att något skall fattas i vår lycka.

Elisabeth var och förblef försvunnen, trots faderns alla ansträngningar för att få reda på hennes vistelseort.

Elvira hade snart blifvit fullkomligt återställd till sin helsa. Dertill hade i icke ringa mån bidragit de ömma och kärleksfulla bref, hon esomoftast fick emottaga från Hugo. Hon egde nu rättighet att älska honom öppet och behöfde icke handla i smyg; hon hade sin fars välsignelse och kunde uteslutande lefva för sin kärlek.

En eftermiddag hade Elvira som vanligt gått in i sitt blomsterrum, för att vårda sina der befintliga skatter, bland hvilka hon så väl trifdes. Hon hade varit der en god stund, då hon hörde tamburklockan ringa. Hon gaf dock föga akt derpå, utan fortfor att tala vid den lilla ödlan, som hade satt sig på spetsen af korallen och med uppsträckt hufvud liksom lyssnade på sin herskarinna. Då inträdde Clara hastigt i rummet, men gick med så lätta steg öfver den tjocka mattan, att Elvira spratt till, då hon hörde hennes röst.

— Fröken, jag borde visserligen ingenting nämna, — sade hon och såg mycket hemlighetsfull ut, — men ni kan bestämdt icke ana, hvem som är inne hos brukspatronen.

— Säg det då . . . hvarför retar du min nyfikenhet?

— Ack, fröken . . . jag tycker att det vore bäst, om fröken sjelf gick och såg efter . . . glädjen skulle då bestämdt bli så mycket större.

Hvad menade Clara? Elvira såg, att hon smålog . . . Kunde det vara Hugo, som kommit så à propos; men detta var ju omöjligt . . . hon hade ju helt nyligen haft bref från honom och deri hade han ingenting nämt om, att han så snart skulle komma till Stockholm. Men ändå . . . om det vore *han?* Han hade kanske velat öfverraska henne! Elvira kände huru hon rodnade . . . huru hennes hjerta slog med hastigare slag. Hon ilade ut i salongen och in i kabinettet, som låg utanför faderns rum, der hon stannade vid ljudet af Hugos röst. Ja, det var han! Hon kunde icke hejda sig, hon öppnade dörren . . . i nästa ögonblick omfamnades hon af sin trolofvade.

Hugo hade kommit alldeles oväntad. Hans ärende var att inlösa den olycksaliga reversen, som hade åstadkommit så mycket ondt och förorsakat honom så många bekymmer. Den var nu sönderrifven och Hugo hade dervid en känsla, som om en tung börda blifvit lyftad från hans bröst.

Han hade lyckats pantsätta juvelerna, hvilkas värde utgjorde en hel förmögenhet. Örner hade till sin förvåning återfått de tre tusen kronor, som han lemnat von Holter; men huru gerna han än velat, hade han dock icke kunnat fråga den unge mannen, *hvar* han kunnat anskaffa dessa penningar. Det låg något i Hugos sätt, som Örner måste respektera. Den goda tanke, han först hade hyst om Torstensköld, men hvilken von Holter så listigt hade förstått att döda, började åter vakna hos honom.

Hugo hade nu en ganska betydlig penningsumma till sitt förfogande, hvaraf han utan risk kunde begagna sig. Ingenting hindrade således att han när som helst gifte sig med Elvira. Men Örner hade gifvit sitt bifall till deras förening blott mot det vilkor, att de skulle underkasta sig ett pröfvoår. Han tviflade visst ej på, att deras kärlek skulle blifva beståndande, men han ville sjelf i grund lära känna den unge mannen, studera hans karakter, söka att komma hans fel och svagheter på spåren, för att, i fall så behöfdes, skydda sin dotter mot framtida olycka.

Dågen derpå, då Hugo befann sig ensam med Elvira, talade han om det hårda uti deras lott, att nödgas vänta ett helt år innan deras bröllop finge firas. De gingo, under det de samtalade, fram och tillbaka i salongen. Elvira hade lagt sin arm i hans och lutade esomoftast sitt hufvud kärleksfullt mot hans axel.

— Ett helt år, Elvira! — utbrast han, nära nog förtviflad. — Om något skulle inträffa, som skilde oss åt?

— Ingenting skall inträffa, Hugo; vi ha ju redan blifvit tillräckligt pröfvade i motgångens skola. Ett år tyckes väl vara en förskräckligt lång tid, — fortsatte hon, — men det går nog och sedan . . . sedan ha vi ju hela lifstiden för oss.

— Elvira — han stannade, fattade hennes båda händer och fäste sina ögon på henne, — Elvira, —

sade han med ett tonfall, som var genombäfvadt af en djup känsla, — jag kan ej lefva, om jag ej ständigt får ha dig hos mig. Jag måste dagligen, stundligen se detta kära ansigte för att kunna vara lycklig, — och han böjde sig ned och tryckte ömt sina läppar mot hennes kind. — Jag älskar dig så högt! — tillade han. — Vore din kärlek så stark som min, då, Elvira, ginge du till din far, lade dina armar omkring hans hals och bad honom afkorta detta föreskrifna år, och han skulle icke kunna motstå dig, *bara du ville* . . .

— *Om jag vill* . . .

Han drog henne sakta intill sig. Hon slog ned ögonen . . . hur lycklig hon var, som var så älskad af honom!

Elvira gjorde också allt hvad hon förmådde för att öfvertala sin far. Hon talade så bevekande, så ömt, men tillika allvarligt och öfvertygande. Hugo hade ju räddat henne från en ohygglig död — var det då för mycket att han fick sin belöning, en belöning, som med rätta tillkom honom? Hon segrade till slut öfver alla faderns invändningar.

— Hugo, — utropade Elvira, glädjestrålande, då han kom dagen derpå, — i *vår* blir jag din hustru, i vår!

— Är det sanning? Du gycklar icke med mig?

— Tror du mig då vara så grym . . .

— Nej, min älskade. Således i vår . . . och sedan, Elvira, tänkte jag, att vi under vår första lyckliga tid skulle göra en resa på kontinenten.

— Hugo, jag önskar ingenting hellre. Att få resa och bese verlden har alltid varit min högsta längtan. Vi skola fira smekmånaden på utländsk botten . . .

— Smekmånaden, — afbröt han henne, — tala icke om en sådan, ty för oss båda skall den komma att räcka hela lifvet igenom.

Så jollrade dessa båda älskande, i likhet med hvarje annat förlofvadt par, som meränd els drömmer om en ständig lycka. Men huru många hålla väl

sina löften? Huru många önska sig icke fria igen, sedan de väl kommit i äktenskapets bojor?

Brukspatron Örner hade velat fira bröllopet med all den skrytaktiga ståt, för hvilken han var så svag, men Elvira och Hugo hade undanbedt sig detta. De ville så gerna vara ensamma med sin lycka och icke blifva bekikade af en mängd menniskor, visserligen "vänner", men som troligen icke skulle tänka på annat än att granska brudparet, följa dem hvart steg och plåga dem med en tillgjord uppmärksamhet.

Bröllopet inträffade på en vacker Aprildag. Elvira framträdde icke utstyrd med grannlåt och juveler till kullerstolen, utan i en enkel, hvit sidenklädning. Hon hade hvarken hals eller armar bara, ehuru hon med stolthet hade kunnat visa deras formfulländade skönhet. Hon hade sex tärnor, unga, täcka flickor, hennes barndomsvänner, och Hugos marskalkar voro hans kamrater, deribland löjtnant Åkeson, hans bäste vän.

Dagen efter bröllopet var bestämd till de nygiftas resa. Deras koffertar voro redan i ordning. Clara, som Elvira icke kunde undvara, skulle medfölja. Örner skulle längre fram på sommaren sammanträffa med dem i Rom. Det unga paret ämnade vistas på resor hela sommaren och icke förr än på hösten återvända.

På bröllopsdagen, då gästerna hade gått och Örner blifvit ensam med Hugo, hade han ett samtal med honom i sitt enskilda rum. Han, liksom alla ömma fäder, lade honom varmt på hjertat att älska och ära hans dotter, och göra henne lycklig och att hafva fördrag och skonsamhet med hennes fel och svagheter.

— Jag har kommit på andra tankar, — sade Örner derefter, — sedan jag närmare lärt känna dig. Jag tror nu fullt och fast, att du är en hederlig karl och att du hade en dödsfiende i von Holter. Allt är glömdt — och se här, jag tror att jag icke nu behöfver frukta något, om jag öfverlemnar detta i dina händer.

Det var Elviras mödernearf, som han helt och hållet stälde till sin mågs disposition. Hugo kunde icke få en bättre upprättelse för allt hvad han lidit! Det talades icke vidare om detta förödmjukande paktum, som Örner visserligen hade låtit uppsätta, men som han nu mera icke tänkte använda. Dessutom om han misstoge sig på Hugo och denne verkligen vore en lättsinnig slösare, så egde ju Elvira qvar sitt fädernearf, och detta skulle Örner nog veta att göra oåtkomligt för honom om det behöfdes. Men han ville tro det bästa — han ville låta sin misstänksamhet fara och hoppas allt godt för framtiden.

Således gick allt väl i händer för Hugo. Han behöfde icke längre vara beroende af de främmande penningar, han hade lånat mot pant af juvelerna. hvilka han skyndade att igenlösa och bevara för barnets räkning. Han skickade penningar till mor Ingrid och bekostade den lilla flickans underhåll af egna medel.

För Elvira hade han helt flyktigt omnämt den okända qvinnan, som hade dött på värdshuset, barnets födelse och den vård han hade tagit om den värnlösa flickans uppfostran. Huru litet anade Elvira, att det var Elisabeth, han talat om, och hennes lilla barn!

XXII.

Bland konvaljerna.

Djupt ned i dalen föll solljuset, morgonsolens klara, milda ljus, och gräset på tufvorna glittrade af arladagg. I skuggan af berget, som reste sin väldiga stenmassa der bredvid, doftade konvaljer och ibland

dem låg utsträckt på marken ett barn, med bara fötter och med trasig kjol. Ett barn? En flicka på femton år, som trots sina torftiga kläder var skön som en engel — så ljuft, tilldragande och poetiskt syntes hennes väsende. Den höga pannan, hvars bredd öfver tinningarne vittnade om mindre vanliga själsförmögenter, de stora, strålande ögonen, svarta såsom antilopens, den fina ansigtsovalen och det rena, svärmiska uttrycket, som återspeglade oskulden i hennes hjerta, bildade i förening ett tjusande helt, som lättare kan tänkas än beskrifvas. Från hennes hjessa flöt ett hår, lika underbart till färg som rikedom. Endast bernstenen kan tåla jemförelse med dess egendomliga skiftning i rödt och guld. Hon låg med händerna hopknäppta öfver bröstet och blicken höjd mot de ljusa, lätta molnfläckarne, hvilka långsamt seglade öfver sin blåa ban.

Osedd stod, ett stycke ifrån henne, lutad mot stammen af ett träd, en ung man, som dock såg ut att vara en yngling. Han var högväxt och smärt, med vackra, ädla och frimodiga anletsdrag. Ögonen voro lifliga, mörkblå, och hans hår, af klarbrun färg, var tillbakastruket, så att den hvälfda pannan, med sin i midten svällande åder, helt och hållet var fri.

Han hade en öppen blick för det sköna och det var derför han med hänförelse betraktade den unga flickan bland de doftande konvaljerna; hennes ovanliga fägring hade mäktigt tilltalat honom.

En lång stund förgick. Endast fåglarnes qvitter och vindens melodiska sus i träden störde tystnaden i dalen. Slutligen gjorde hon en rörelse med armen, reste sig till hälften upp, stödde den ena handen mot tufvan, der hon förut hade lutat sitt hufvud, och, utan att ännu ha upptäckt den främmande, började hon att sjnnga. Det låg något vildt, trotsigt i dessa djupa, klara och rena toner, som röjde stor musikalisk begåfning. Det var en besynnerlig visa, kanske hopsatt af henne sjelf, och som rörde sig omkring bergstrollet, skogsråret och små elfvorna, hvilka drucko

arla- och serladaggen ur konvaljernas kalkar. Hvarför öppnade icke bergskungen sin mossiga port och lät henne få skåda in i hans granna salar, och hvarför kom aldrig skogens rå och förde henne med sig till ställen, som hon icke förr skådat, och hvarför hade hon aldrig fått se huru elfvorna trådde sin dans i månljuset?

Hon tystnade. Med en häftig rörelse kastade hon hufvudet tillbaka, emedan håret glidit ned öfver hennes ansigte. Hon fick se honom . . . hon sprang upp, stod stilla några ögonblick, men gick derefter fram och betraktade honom, förvånad, men icke blyg, häpen, men icke rädd.

— Hvarifrån har du kommit? — frågade hon.

— Jag har kommit från Riddersborg.

— Det gamla slottet. Du har då sett lejonet. Ack . . . sätt dig här, — sade hon och drog ned honom bredvid sig på marken.

— De säga, att den gamle herren på Riddersborg är en elak menniska. Är det sant?

Hon gjorde honom så många frågor, att han icke kunde besvara dem alla på en gång. Hon var den besynnerligaste flicka, han sett, och han skulle måhända tviflat på hennes förstånd, om icke hennes ögon hade sagt motsatsen. Hon böjde sig esomoftast fram och strök med handen öfver hans hår och lutade sitt ansigte så tätt intill hans, för att riktigt kunna se in i hans ögon, att han dervid kände den varma flägten af hennes ande.

— Hvem är du? — sade han och lade sin arm kring hennes lif.

— Sinaïda, förstås . . . har du icke hört talas om Sinaïda?

Han strök det lockiga håret ur hennes panna, men sade icke, att hon var vacker, förtrollande, utan gjorde henne blott en fråga, huru gammal hon var.

— Femton år, har man sagt mig. Jag bor i torpet, djupt in i skogen, hos skogvaktaren, som är

min far. Min mor är sjuk och kanske dör hon snart . . . jag kommer icke att sörja henne.

— Och hvarför?

— Emedan hon har slagit mig, slagit mig mycket. Och ändå är jag deras enda barn — suckade hon och böjde sig i detsamma ned för att rycka ur marken några liljekonvaljer, dem hon flätade i sitt hår.

— Du är således icke lycklig, arma barn — sade den unge mannen och kände ett med harm blandadt medlidande öfver att denna vackra, af naturen så rikt begåfvade flicka lefde undangömd i en vild skogstrakt, sjelf nästan förvildad.

— Hvem har sagt, att jag icke är lycklig? — svarade hon. — Fins det någon högre lycka än friheten . . . och fri är jag. Jag får springa i skog och mark från morgon till qväll, hur mycket mig lyster.

— Men du kanske hvarken kan läsa eller skrifva?

— Det kan jag icke, och jag behöfver icke heller lära mig det, säga far och mor. Skicka mig i folkskola! Ja, de försökte det en gång, jag var då tolf år, men jag slogs, jag bets, jag refs, jag slet sönder gossarnes och flickornas kläder, emedan de kallade mig *rödlufvan* för mitt stackars hårs skull. Har jag då mycket fult hår? — Hon lyfte upp den rika hårmassan, så att den böljade ända ned till hennes fötter. — De stygga ungarne, som grinade åt mig på ryggen . . . nej, jag vill ingenting ha med dem att göra! Jag är aldrig med någon och jag har icke sett någon annan på åratal än far och mor och gammal-Lisa, som kokar maten hemma. Derför är det så underligt att träffa på dig här. Hvad heter du?

— Wilhelm . . . kalla mig för Wilhelm.

— Wilhelm! — hon upprepade hans namn flera gånger och sade, att det var vackert och att hon icke skulle glömma det, i fall de ännu en gång skulle råkas.

Vi skola träffas många gånger, Sinaïda — sade han, tjusad af hennes oskuld.

— Många gånger? — upprepade hon och såg tankfull ut. — Hvem har sagt det?

— Jag . . . vill du då icke se mig mera? — Han fattade hennes hand och märkte dervid, huru fin och formfulländad den var, trots dess solbrända hud. — Vi skola träffas här i dalen, Sinaïda, här bland konvaljerna. Huru ljufligt de dofta . . . hur skönt är här icke! I morgon bittida vid denna tid finner jag dig på denna plats?

— Få se . . . jag vet kanske då icke sjelf hvad jag vill.

Hon sprang upp och började att dansa framför honom en vild, besynnerlig dans. Hon sjöng tillika derunder, och håret, det långa, bernstensfärgade håret fladdrade likt tvänne guldgnistrande vingar från hennes skuldror. De små, solbrända fötterna vidrörde knappast marken, de nakna benen framträdde helt och hållet i sin plastiska skönhet, och kjolens trasor och slarfvor förhöjde på sitt sätt den fantastiska flickans skönhet. Plötsligt höll hon upp i sin vilda dans och strök håret från sina varma, rodnande kinder.

— Detta är ett af mina nöjen . . . dans och sång! I morgon sade du ju, att vi åter skola träffas — ja, i morgon, vi få se — hon nickade och sprang bort, sprang genom dalen, bland konvaljerna och trädstammarne i solljuset.

Han satt qvar, mycket länge qvar på samma plats. Han kunde icke annat än tänka på den besynnerliga flickan med sitt guldröda hår och sina svarta, strålande ögon.

— Sinaïda — hviskade han — Sinaïda, hvem kunde gifva henne ett sådant namn? Vore hon icke så vild och okunnig, skulle jag kunna bli frestad att älska henne.

Han steg upp och gick långsamt fram öfver den smala, slingrande stigen. Han måste emellanåt stanna och se sig omkring, ty denna vilda trakt var underbart skön med sina djerfva klippsprång, täcka tjusor och sorlande bäckar.

XXIII.

En yppad hemlighet.

Djupt in i den mörka furuskogen låg skogvaktarens hydda, ett eländigt kyffe med multnadt halmtak, sneda fönster och lutande väggar. Der hade Sinaïda blifvit född — så hade man sagt henne — och der hade hon fått växa upp som en vild fågelunge. Stryk hade modern icke sparat båda i tid och otid. Fadern hade väl behandlat henne mildare, men han hade haft för mycket respekt för sin hustru, för att våga taga barnets försvar. Sinaïda hade dock, trots moderns stränga behandling, blifvit hvarken skygg eller modlös. Hon fruktade icke för ett slag eller för ett snäsigt ord. Träffades hon af ett sådant, skrattade hon djerft och sprang bort, och, om det föll henne in, vände hon icke åter förr än sent på qvällen.

Nu låg skogvaktarehustrun döende och, medan Sinaïda sjöng och dansade för den unge mannen i dalen bland konvaljerna, höll modern på att draga sin sista suck. Hon hade långt ifrån varit någon god hustru åt mannen, som fått tåla mycket, men döden, som försonar allt, tycktes äfven göra det här. Mannen satt invid sin döende hustrus bädd och höll hennes båda händer trofast i sina. Han talade om deras förflutna lif, vid hvars skiljegräns hon nu befann sig, och bad henne dö med frid och förlåta allt hvad han kunde ha felat. Om hon aldrig förr hade känt någon inre rörelse, kände hon det nu och hviskade nu med bruten stämma, att *han* hade ingenting att afbedja, men hon *allt* . . .

— Hvar är Sinaïda? — frågade hon och såg sig oroligt omkring i rummet. — Sitter hon icke i någon vrå och lyssnar? Vore hon icke så elak, skulle jag räcka henne handen till försoning, ty jag har kanske varit för mycket sträng mot henne.

— Skall jag ropa flickan? Kanske är hon i närheten — sade mannen, som ingenting högre önskade än att få se modern omfamna sitt barn, något som han aldrig mindes sig hafva sett.

— Nej, jag vill icke träffa henne . . . bed henne icke komma . . . låt mig dö i lugn.

— Sara — mannen lutade sig öfver henne och en tår glänste i hans ögonvrå — glömmer du, att Sinaïda är vårt enda barn, vårt *enda* barn . . .

— Jag har gjort henne stor orätt . . . Gud förlåte mig det, Erik — hon talade så sakta, att han måste ännu djupare böja sig ned för att kunna uppfatta de framhviskade orden — det var mitt fasta beslut att taga min hemlighet med mig i grafven, men — jag kan det icke, jag måste upplysa dig om en vigtig sak och — gör sedan, huru du vill. Du önskade dig ett barn efter ett åttaårigt barnlöst äktenskap. Gud hörde din bön omsider: jag födde en flicka till verlden. Det hände en natt . . . du var då icke hemma, du kom först fjorton dagar derefter. Men det barn, som jag fick, dog två timmar efter födelsen.

— Sara — han kramade hennes hand, den han icke hade släppt — Sara, du yrar . . .

— Nej, Erik, jag är vid full sans. Vår flicka dog och jag mottog i hemlighet ett annat barn, hvilket jag lät dig tro vara vår dotter.

— Men hvarför gjorde du det? — skogvaktaren trodde ännu fullt och fast, att hans hustru yrade.

— Det var vinningslystnaden, som dref mig dertill. Mor Ingrid, värdhusidkerskan, hade fått veta, att jag fått ett barn, och hon ville derför, att jag skulle amma ett annat litit stackars kräk, som en okänd qvinna hade födt hos henne. Hon kom ensam hit med barnet och fick då veta, att min flicka var död. Då öfvertalade hon mig att taga det främmande barnet och utgifva det för mitt eget. Jag var nog dåraktig och gjorde det . . . penningarne lockade mig . . . tusen kronor voro icke att försmå. Du finner dessa penningar orubbade i lönlådan i min dragkista. Erik . . .

— Anstränga dig icke att tala, Sara, — inföll mannen, då han såg huru mycken möda detta kostade henne — jag förstår allt . . . jag förstår nu din afvoghet mot flickan.

— Jag började att djupt ångra hvad jag hade gjort, då jag icke kunde lära mig att älska detta främmande barn. Jag önskade, att jag aldrig hade bytt ut henne mot min lilla döda flicka, och jag sade mor Ingrid det en gång, men hon förklarade, att jag nu fick stå mitt kast. Flickan var och skulle förbli min. Jag kunde ingenting bevisa, emedan det icke fans några vittnen, som hade åsett bytet eller visste att mitt barn hade dött. Jag mins din glädje öfver flickan, din förtjusning att bära henne till presten, som gaf henne det besynnerliga namnet, emedan du bad honom finna på något riktigt grannlåtsnamn.

— Jag mins också alltsammans, Sara, som om det hade varit i går — han smekte henne sakta. — Var lugn . . . Sinaïda skall jag fortfarande hålla af som mitt eget barn. Hon skall ingenting få veta, det är bäst för henne.

— Mitt lilla, döda barn — suckade hustrun och vaggade sitt hufvud fram och tillbaka. — Jag skall få se henne i himlen — hon talade med aftynande stämma. — Erik — sade hon efter en stund — det är ju morgon och ändå är det så mörkt härinne.

Hon lade handen öfver pannan och låg stilla en lång stund. Slutligen slog hon upp ögonen, stirrade förvirradt, och ett besynnerligt ljud trängde fram öfver de skälfvande läpparne. Hon ville säkert yttra någonting, något som ännu tryckte på hennes sinne. Ett tungt andedrag . . . en suck — och allt var förbi. Död låg hon der och han, mannen, som hon hade plågat med sitt elaka, sträfva lynne, föll på knä och bad Gud innerligt vara hennes själ nådig.

Då gled dörren sakta upp. En frisk vind strömmade in på samma gång som en solstråle kom indansande öfver golftiljorna. Det var Sinaïda, som stod på tröskeln, Sinaïda, häpen öfver faderns an-

däktiga bön. Hon gjorde icke en rörelse, men slutligen gick hon fram med sina små, bara fötter och lade sina båda händer på faderns skuldra.

— Käre far, hvarför ligger du så här?

— Sinaïda . . . flicka — han steg upp och de bruna, väderbitna kinderna öfverströmmades af tårar — mor är död.

— *Död?* — upprepade Sinaïda nästan kallt — ja, jag väntade på det. — Hon vände sig bort, men icke för att gråta, utan för att slippa se liket.

— Barn, har du icke något hjerta? — Han fattade flickan i armen och skakade henne. — Sörjer du icke den saliga bortgångna? Har du icke en enda tår för din mor?

— Kan jag tvinga mig att gråta? — Sinaïda vände sig om och sade detta lugnt — kan jag göra tårar? Hon slog mig . . . hon förbannade mig . . . hon dref mig ut mången vinterqväll i köld och mörker. Hon var min mor, men jag skulle kunna tvifla på att hon var det. Hur har jag väl blifvit behandlad?

— Bär ingen bitterhet mot en död, barn, förlåt henne, om hon gjort dig ondt . . . tag afsked af henne; se, Sinaïda, se din mor — han gick fram till den döda, hvars ansigte låg vändt mot rummet.

— Låt mig få slippa se henne! — utbrast Sinaïda och tryckte händerna mot sina ögon.

— Du är ett hårdt, ett hjertlöst barn, Guds straff skall en gång komma öfver dig! — han gick häftigt ur rummet och kände sig uppbragt mot den trotsiga flickan.

Så fort Sinaïda blef ensam, närmade hon sig långsamt liket. Hon betraktade det bleka ansigtet, de blåbleka, sammanpressade läpparne, som aldrig mera skulle öppna sig för att banna henne; hon såg på de sammanknutna händerna, sammanknutna i dödsångsten, dessa grofva och knotiga händer, som så obarmhertigt hade slagit henne. Döden hade befriat Sinaïda från många vedervärdigheter . . . skulle hon gråta derför?

— Du var ändock min mor — suckade den femtonåriga. — Det var kanske hennes rättighet att misshandla mig.

Hon stod länge bredvid den döda. Men hon grät icke . . . hon kunde icke, såsom hon sade, *göra tårar*.

XXIV.

Hvad som skett under de förflutna femton åren.

Af skogvaktarhustruns bekännelse på sin dödsbädd hafva vi funnit, att Sinaïda icke var någon annan än det lilla barn, Elisabeth hade födt på värdshuset. Sedan dess hade femton år förflutit.

Mor Ingrid hade fått veta, att skogvaktarhustrun nedkommit med en flicka. Hvad kunde vara lämpligare än att lemna *Vera* — med hvilket namn Elisabeths barn, enligt hennes önskan, blifvit kristnadt — till denna qvinna, för att erhålla nödig vård och skötsel? Ingrid nämnde icke ett ord till någon, då hon bar barnet till skogvaktarens. Det var midt i natten och af en händelse befann sig skogvaktarhustrun alldeles ensam. Mor Ingrid inträdde till henne med Vera slumrande på sina armar. Hon lade barnet sakta bredvid den sängliggande hustrun och bad henne egna den lilla, värnlösa främlingen en smula kärlek och ömhet. Hon skulle blifva rikligen belönad, om hon uppfostrade det okända barnet tillsammans med sitt eget.

Skogvaktarhustrun svarade då, att hon icke mera egde något barn, att Gud fråntagit henne hennes glädje och låtit hennes flicka dö, och hon tillade att den lilla nyss hade utkämpat sin dödskamp.

Mor Ingrid böjde sig öfverraskad ned öfver det döda barnet, som var lika spädt och klent, som det hon hade burit dit. En plötslig tanke vaknade då hos henne: om hon kunde öfvertala skogvaktarhustrun att upptaga det lefvande barnet i det dödas ställe, så skulle hon helt och hållet bli befriad från allt ansvar för den lilla Vera, och de dyrbara juvelerna skulle Hugo Torstensköld då säkert icke göra sig samvete af att behålla. Skatten blefve sålunda hans tillhörighet och äfven hon skulle få sin beskärda del af den. Ingrid började derför genast i inställsam ton bearbeta skogvaktarhustrun, för att vinna dennas samtycke till saken. Tusen kronor tillsammans ville hon efter hand lemna henne i mindre poster, om hon ginge in på förslaget.

— Tänk på er man — sade Ingrid — han behöfver nu aldrig få veta, att barnet är dödt, hvaröfver han skulle sörja så mycket, och sjelf gör ni ju en god vinst. Se så, grubbla nu inte längre på, huru ni bör göra — och hon började djerft att afkläda de båda barnen och satte den döda flickans kläder på den lefvande.

Skogvaktarhustrun kände visserligen, att hon aldrig skulle kunna omfatta detta främmande barn med någon varmare moderskärlek, men hon gaf vika för de utlofvade penningarnes skull.

— Tusen kronor — mumlade hon, och det blixtrade till i hennes ögon, ty hon var mycket sniken. — Tusen kronor . . . det var ju så mycket ni lofvade mig?

— Ja, och ni skall få dem kontant, efter hand, det lofvar jag vid min själs salighet.

— Godt! Jag behåller barnet, bara ni icke förråder mig en gång . . .

— *Jag?* — utbrast mor Ingrid, som visste hvilka skäl hon hade att tiga.

— Åh, var ni lugn — och dermed gick hon, med det döda barnet på sina armar.

Då hon kommit utanför stugudörren, stannade hon ett ögonblick och drog ett djupt andedrag af lättnad.

— Gud vare lof och tack, att jag blef af med den främmande ungen, som stod i vägen för min älsklingsgosses lycka. Juvelerna äro nu hans . . . han skall icke vara nog enfaldig och lemna ifrån sig denna skatt, på hvilken ingen eger anspråk.

Då mor Ingrid kommit hem med det döda barnet, bäddade hon ned detsamma i Veras lilla bädd. Ingen hade sett, att denna blifvit rubbad. Om morgonen visade Ingrid den största häpnad öfver att barnet var dödt. Hon skickade genast underrättelse härom till läkaren, som, utan att göra sig besvär med att besigtiga liket, skref en dödsattest, och utan det minsta uppseende blef den lilla derefter nedmyllad i kyrkogården bredvid sin förmenta moders graf.

Mor Ingrid, som dagen förut mottagit penningar från Hugo till Veras underhåll, ämnade sig nu till hufvudstaden för att träffa honom. Han var nyss gift med Elvira och bodde med sin unga hustru i svärfaderns hus vid Hornsgatan. Hon uppsökte honom der en förmiddag och blef genast insläppt.

Torstensköld blef i högsta grad förvånad öfver att få se sin gamla amma.

— Hvad? — utbrast han och fattade vänligt hennes hand. — Du här, Ingrid?

— Ja, herr Hugo, jag måste tala med er. Det lilla barnet, ni vet, är dödt och begrafvet; — hon försökte att utforska, om denna underrättelse skulle göra något glädjande intryck på honom.

Hugo syntes häpen, nästan förskräckt.

— Är hon död, vår lilla myndling? — utbrast han.

— Ja, tyvärr. Hvad skola vi nu göra med juvelerna, herr Hugo? Lemna dem åt myndigheterna?

— Naturligtvis. Jag skall ombestyra detta med det allra första.

— Men om ni behölle dem, hvad ondt låge väl deri? — frestade den samvetslösa qvinnan.

— Dessa juveler böra tillfalla staten såsom danaarf, då den döda främlingen icke har några kända anhöriga — svarade Hugo.

— Jag vet det, men så gerna kan ni behålla dem, tycker jag. Ingen känner ju till, att de finnas.

— Ingrid, är du från dina sinnen? Du kan väl icke vilja göra mig till tjuf? Din enda ursäkt är din gränslösa välvilja mot mig. Juvelerna skall jag lemna ifrån mig, var säker derpå.

Mor Ingrid drog sig några steg tillbaka. Hon förstod nu klart, att hon icke skulle kunna öfvertala honom att behålla den dyrbara skatten. Det grämde henne djupt att se en hel rikedom gå sig ur händerna. Hon funderade några ögonblick och tänkte derunder att, *om* hon blott visste, hvar han hade juvelerna gömda, skulle hon taga dem och veta att draga nytta af desamma. Hon blickade förstulet omkring i rummet. I chiffonieren trodde hon med visshet, att de funnos . . . huru skulle hon komma dit?

Denna tanke förföljde henne oupphörligt. Redan dagen efter sitt första besök hade hon försökt att obemärkt komma in i Hugos våning, men misslyckats. Det var emellertid nödvändigt att skynda, ty Torstensköld skulle säkert hålla sitt ord och med det första lemna ifrån sig skatten. Hon smög sig derför följande qväll i mörkret uppför trapporna. Hon lyssnade . . . allt var tyst . . . troligen var hela familjen borta. Hon lade handen på låset och försökte att öppna. Dörren var genom betjeningens försumlighet icke tillläst. Om någon kom och öfverraskade henne, kunde hon ju alltid undskylla sig med, att hon ville träffa baron Torstensköld. Hon gick genom tamburen och så in i våningen, der det var mörkt och ingen syntes till. Slutligen kom hon in i Torstenskölds rum. Ett ljus stod der och brann. Det hade blifvit qvarglömdt af en tjenstflicka, som hade haft något ärende i rummet.

Ingrid skyndade fram till chiffonieren. Hon hade tagit med sig flera nycklar. En af dem passade till

låset. Hennes hjerta klappade hårdt af glädje, men också på samma gång af ängslan öfver att möjligen bli upptäckt. Hon öppnade klaffen och drog häftigt ut den ena lådan efter den andra, men fann ingenting förrän i den sista lådan. Der låg maroquinsfodralet. Ingrid ryckte det till sig och skyndade att läsa igen chiffonieren, innan hon begaf sig på flykten. Då hon kom ut i förstugan, mötte hon en tjenstflicka. Det var densamma som hade glömt ljuset i Torstenskölds rum. Ingrid kunde konsten att beherska sig och sade till flickan utan den minsta darrning i rösten, att hon önskade få träffa baron Torstensköld.

Tjenstflickan, som igenkände Ingrid och som visste, att denna hade varit baronens amma, kunde naturligtvis icke fatta någon misstanke. Hon underrättade henne mycket vänligt, att baronen med sin friherrinna var borta på supé och icke väntades hem förrän mycket sent.

Följande dag upptäckte Hugo stölden. Han ämnade först göra anmälan derom hos polisen, men kom att tänka på Ingrid, hvilken samma dag på morgonen hade rest från hufvudstaden. En obehaglig misstanke uppstod hos honom. Om hon skulle gifvit vika för frestelsen? Han ville icke tro något sådant, men han kunde omöjligt slå bort denna tanke. Han ville först underrätta henne om stölden, innan han yppade densamma. Han skref derför och underrättade henne om, på hvilket besynnerligt sätt juvelerna försvunnit ur hans chiffonier, men hoppades att det nog snart skulle röjas, hvilken som var tjufven, emedan sådana smycken, som de förlorade, icke lätt kunde säljas.

Ingrid svarade på denna skrifvelse, att det hade varit bättre, om han hade lyssnat till hennes råd och behållit diamanterna, i stället för att de nu hade gått förlorade.

Hugo hade hittills trott allt godt om sin amma. men nu blefvo hans ögon på en gång öppnade. Hon hade säkert begått stölden, tänkte han, och han

stärktes allt mera i denna öfvertygelse. Men han kunde icke förråda henne . . . straffet skulle nog en gång af sig sjelft komma öfver henne. Han teg och nämde icke ens något för Elvira — ämnet var honom så obehagligt, att han icke ville vidröra det.

Men då Elvira någon tid derefter omständligt förtrodde honom sin systers olyckliga historia och visade honom armbandet, nämde han för henne, att den främmande qvinnan, som dött på värdshuset, också hade burit ett dylikt armband öfver venstra armbågen. Han tillade, att han tyckt sig finna en viss slags likhet emellan henne och Elvira.

— Min Gud, om det skulle ha varit Elisabeth! — utbrast Elvira och knäppte samman sina händer. — Hur skall jag kunna få se detta armband, som du säger, att den främmande damen burit?

— Armbandet har nog mor Ingrid behållit — svarade Hugo — såsom en ersättning för det besvär, hon hade med den döda. Vi skola, så fort vi komma hem igen, taga reda på saken.

Detta samtal emellan de båda unga makarne egde rum under deras utländska resa.

Elvira beslöt emellertid att ingenting yppa för fadern, så länge hon icke var fullt förvissad om, hvem den döda hade varit.

Hugo reste omedelbart efter sin hemkomst till mor Ingrid. Hon bleknade väl straxt, då Hugo började tala om de stulna juvelerna, men hon förstod att förställa sig. Hon hade varit nog klok och försigtig att icke sälja smyckena sådana de voro. Hon hade efter hand brutit ut flera diamanter och sålt dem åt en guldsmed. På detta sätt tänkte hon småningom afyttra alltsammans.

Torstensköld frågade Ingrid, om den dödas armband hade följt med henne i grafven.

— Armband? — svarade Ingrid och låtsade se förvånad ut — jag har icke sett något armband.

— Kan det vara möjligt? Nej, Ingrid, du talar icke sanning . . . nog såg du lika väl som jag, att

den främmande qvinnan bar ett armband i form af en orm på sin venstra arm?

— Det såg jag icke. — Ingrids röst lät bestämd.

— Nåväl, då har detta armband kommit med henne i grafven. Jag skall föranstalta om, att liket blir uppgräfdt. Du skall veta, att detta armband kan gifva en vägledning om, hvem den döda var. Jag tror mig ha kommit några slägtingar till henne på spåren.

Då Ingrid hörde detta, greps hon af fruktan att en efterforskning skulle anställas efter juvelerna och att hon sjelf kunde misstänkas för stölden. Det var således ännu en orsak till att tiga med armbandet, hvilket hon hade i sina gömmor.

Sedan Hugo aflägsnat sig, tog hon fram guldormen och betraktade den noga. Den latinska inskriptionen kunde hon naturligtvis icke tyda. Hon hade äfven funnit på den dödas bröst en medaljong. hvilken inneslöt porträttet af en skön qvinna, som hon hade igenkänt vara Emelie Högqvist, hvilken Ingrid en gång under ett besök i Stockholm hade sett uppträda på teatern. Tillika hade hon upptäckt i en lönlåda innanför kappsäckens lock en liten bok med purpursammetspermar, på hvilka voro inpressade initialerna *E. B.* under en furstlig krona. Bladen i denna bok voro fullskrifna med en fin fruntimmersstil, men på ett språk, som Ingrid icke kunde läsa. Den hade varit Elisabeths dagbok, hvilken hon skrifvit på fransyska.

Hade Ingrid icke varit en sådan sniken, oärlig qvinna, skulle Elisabeth icke behöft okänd förmultna på den främmande kyrkogården och hennes stackars barn icke heller blifvit bortbytt och kastats i så hårda händer. Det var endast girigheten, som hade åstadkommit så mycket lidande för den oskyldiga flickan. Hur litet anade Sinaïda, der hon sprang bland grafvarne på kyrkogården, att ett annat barn blifvit begrafvet under det namn, hennes verkliga moder hade gifvit henne!

Det var i slutet på våren, som Hugo och Elvira hade återvändt från sin utländska resa. Våningen två trappor upp i huset nr 29 Hornsgatan var iordningställd för deras räkning. Brukspatron Örner hade gjort många nya anordningar derstädes, som på det lifligaste öfverraskade de unga nygifta. Men de funno snart, att han sjelf var mycket förändrad. Tyst och grubblande, höll han sig för det mesta i ensamheten, och det kunde hända, att han på hela dagen icke lemnade sitt rum, om ej Elvira direkte gick och hemtade honom.

Var han sjuk och ville han dölja det för de sina? Nej, det var sorgen öfver Elisabeths obekanta öde, som grämde honom så djupt. Ångern öfver att så handlöst och utan beskydd ha låtit henne kasta sig in i det stora verldshvimlet, gjorde honom ständiga förebråelser. Hvar fans hon? Han ställde aldrig denna fråga till Elvira, som icke heller ville nämna något om den unga främlingen, som hade dött på värdshuset och på hvars arm Hugo hade sett ett dylikt armband, som det hon sjelf bar. Det skulle helt säkert endast ha gjort honom ännu större smärta, om man låtit honom tro, att den okända kunde ha varit Elisabeth, då man icke visste något närmare om henne.

Elvira hade flera gånger öfverraskat sin far i trädgården, der han gick fram och tillbaka i kastanjeträdens skugga. Han hade då emellanåt stannat och kastat en sorgsen blick framåt den breda, krattade sandgången och mumlat några ord om, hur lifligt han mindes den tid, då Elisabeth sprang der som ett oskyldigt barn, sjungande i kapp med fåglarne, och jublande jagade efter någon fjäril, som fladdrade i luften.

— Hur täck hon var — hade han då suckat — och hur lycklig var jag icke då . . .

Elvira hade märkt, huru han dervid fört handen till ögonen och krossat en framträngande tår. Den älskade fadern led. Elvira sörjde deröfver och tackade Gud i sitt hjerta, att hon icke varit olydig mot fadrens

önskningar. Nu först kände hon vidden af sin lycka att ha varit undergifven hans vilja.

Sommarmånaderna tillbringades som vanligt på ett af brukspatronens vackraste landtgods. Det ökade förtroende, Örner hade fattat för Hugo, svek honom aldrig. Han hade nu haft rikligt tillfälle att pröfva sin mågs redbara karakter, att lära känna hans ädla tänkesätt och med hvilken samvetsgrannhet han förvaltade sin hustrus mödernearf. Han insåg således fullkomligt, huru uselt von Holter hade handlat, då han förrådde Hugo.

Man hade tidigt på hösten flyttat tillbaka till hufvudstaden. Örner hade en stor förkärlek för sitt hus vid Hornsgatan, troligtvis för dess många minnen, och trädgården derstädes skulle ha varit för honom ett tillräckligt sommarnöje, om han blott hade trott, att Elvira varit belåten dermed.

En dag öfverraskade Elvira honom i hans arbetsrum framför kakelugnen, der en stor brasa brann med full låga. Han satt i sin hvilstol, såsom han alltid brukade göra, då han var ensam i sitt rum. Men det ovanliga i hans ställning förskräckte Elvira, som skyndade fram och lade sina händer mildt på hans axlar. Hans hufvud, det gråa hufvudet, låg djupt nedsjunket mot bröstet och icke en rörelse förmärktes hos honom. Var han död? Elvira tänkte så ett ögonblick och hennes hjerta bäfvade. Men i nästa ögonblick lade hon sitt ansigte tätt intill hans och frågade honom ömt, huru han befann sig.

Örner slog upp ögonen. De voro dunkla, matta och hade ett för dem främmande uttryck.

— Kära barn — sade han och lyfte långsamt upp sin högra hand, hvilken han kärleksfullt lade på Elviras hjessa, — kära barn — upprepade han, men fortsatte icke vidare.

— Pappa, du är dig icke lik . . . du måste icke vara frisk? — sade Elvira hjertängsligt.

— Visst är jag frisk — svarade han småleende. — Kanske att mitt hufvud är litet oredigt. Det har

bultat och värkt hela natten och beröfvat mig all sömn och hvila.

— Detta går icke an. Pappa måste genast lägga sig . . . jag ser, att du är sjuk, att du lider — tårarne som glimmade i Elviras ögon, höllo på att falla ned på kinden. — Ah, se der kommer ju Hugo, Gud vare lof! — tillade hon hastigt, då denne trädde in i rummet.

Då Örner fick se sin måg, räckte han honom handen. Han betraktade numera Hugo lika mycket som sitt eget stöd, som han var Elviras skydd och värn.

Då Hugo såg huru det stod till, förmådde han svärfadern att följa Elviras råd och gå till sängs. Derpå skickades genast bud efter läkaren. Denne förklarade, att en allvarsam sjukdom var i annalkande och att den största försigtighet måste iakttagas. Utgången kunde han naturligtvis icke afgöra; den stod dessutom, såsom alltid, ensamt i Guds hand.

Elvira och Hugo vårdade troget och kärleksfullt den sjuke, som hölls vid sängen i trenne månader. Då Örner fick åter lemna plågans läger, var han en bräcklig gubbe och — *lam*, så att han aldrig mera kunde stödja på sina fötter. Läkaren föreskref vistelse vid en utländsk badort, men Örner motsatte sig detta på det bestämdaste. Ingen kunde öfvertala honom dertill, ty han var fullt och fast öfvertygad om, att hans lamhet var obotlig. Inom sig tänkte han, att han nu hade fått straff för sina synder, ty huru stolt, fåfäng och högmodig hade han icke varit? Hans lif skulle hädanefter bli helt annorlunda . . . ett nytt skede hade inträdt deri. Det goda, han ville göra, skulle icke, som förr, blifva ställdt på skryt, utan i tysthet ville han verka med de sina, Hugo och Elvira, hvilkas namn många munnar välsignade, ty huru delade de icke med sig åt fattiga och lidande.

Då kastanjerna, Örners älsklingsträd, åter började blomma och marken grönskade på nytt, gissade

Elvira och Hugo till den sjukes önskan, att han icke ville lemna sitt kära hem, för att flytta ut till landet, utan hellre tillbringa de vackra, solklara dagarne i sin trädgård, som han sjelf så mycket hade förskönat. Hans gamle trotjenare, som varit i hans tjenst allt sedan tvillingsystrarne föddes, drog honom i en rullstol på trädgårdsgångarne.

En afton i solnedgången, då han lät draga sig fram och tillbaka i trädgården, upptäckte han, huru några krusbärsbuskar råkade i en häftig rörelse. Han gaf tecken åt sin betjent att stanna rullstolen och hviskade sakta åt honom, att han skulle taga reda på hvad som fans bakom buskarne. Betjenten återkom straxt, ledande en elfva års gosse vid handen. Han såg blek och förskrämd ut, men han var ett vackert barn, med stora, klarblå ögon under en djerft framskjutande, höghvälfd panna.

— Se här, en liten bärtjuf — sade betjenten och drog gossen ända fram till brukspatronen.

— Såå, du plundrar mina krusbärsbuskar, du, lilla skälm? — sade Örner, icke barskt eller i upprätad ton, utan mildt, skonsamt förebrående. — Huru kunna bären smaka dig, gosse, då de ännu endast äro halfmogna? Låt du bli det der . . . Hvem är du? Jag känner icke igen dig. Hur har du kommit hit?

Det var två frågor, mycket lätta att besvara för gossen, som rodnade och bleknade om hvartannat, ömsom slog ned ögonen af blygsel och ömsom slog upp dem, tårfylda. Han höll ena handen envist bakom ryggen. Det var ett papper han ville dölja, ett papper som påtagligen innehöll någon hemlighet . . .

— Jag är trädgårdsmästarens brorson . . . jag kom hit i går afton och skall alltid vara här — framstammade barnet.

— Och hvarför det? Har du icke något föräldrahem? — sporde Örner vänligt.

— Nej . . . pappa dog, då jag var mycket liten och mamma begrofs i går på Maria kyrkogård — vid minnet deraf snyftade han och glömde dervid

att bevara det hemlighetsfulla papperet, hvilket han oförsigtigt tappade på marken.

— Hvad är det? — frågade Örner och pekade på det fyrkantiga pappersbladet.

— För Guds skull, se icke på det! ... o förlåt! ... blif ej ond! — utbrast gossen, då betjenten upptog papperet och räckte det åt sin husbonde.

Örner satt en lång stund med papperet i handen. Han smålog, då han der fick se sin egen bild, tecknad med blyerts, men så träffande lik och med så säkra drag, att han häpnade. Der såg han sjelf i rullstolen ... en spegelbild kunde icke vara mera trogen.

— Icke har du tecknat detta?

— Jo, det har jag, herr brukspatron, men jag menade intet ondt dermed.

— Kom hit gosse!

Barnet närmade sig honom.

— Räck mig handen och säg mig hvad du heter?

— Wilhelm Skotte.

— Var icke rädd för mig. Om du vill, skall jag draga försorg om din framtid, ty jag ser, att det kan vara något att göra af dig, bara du låter bli mina krusbärsbuskar — tillade Örner skämtsamt.

— Jag skall icke röra dem mera, herr brukspatron, icke en äppelkart, icke en blomma, icke ett grässtrå en gång; till och med nässlorna, som växa under vårt fönster, skola få vara i fred, — svarade gossen lifligt och med strålande ögon.

Elvira och Hugo, som i detsamma inträdde i trädgården, varseblefvos af Örner, hvilken vinkade dem till sig.

— Se här — sade han och räckte dem sitt konterfej, — gör det bättre den som kan ...

Elvira och Hugo betraktade öfverraskade den lyckade bilden.

— Hvem har tecknat den? — frågade de.

— Der står den syndaren, ett artistämne, som det tillkommer oss att hjelpa fram i verlden.

Elvira och Hugo blefvo förtjusta i gossen, som icke kunde annat än i tysthet prisa krusbärsbuskarne för den stora lycka, de hade beredt honom.

Wilhelm Skotte blef Örners icke blott skyddsling, utan fullkomlige gunstling. Gossens medfödda rika anlag utvecklade sig på det fördelaktigaste under ledning af utmärkte lärare. Han skickades sedermera till Düsseldorff, Dresden och slutligen Rom. Det dröjde icke länge förr än han fick ett aktadt, ja, berömdt konstnärsnamn, och då han återvände till Sverige, kunde han sjelf helt och hållet försörja sig och behöfde icke längre mottaga Örners frikostiga understöd. Men Örner var så fästad vid den unge mannen, att han icke ville höra talas om att denne skulle ha sitt hem annorstädes än hos honom. För den skull inreddes i hans egen våning en atelier, der Wilhelm ostörd kunde arbeta och egna sig åt sina studier. Han var på samma gång ett sällskap åt den åldrige gubben, hvilken han älskade och aktade som sin egen far.

Hugo hade under de femton årens lopp tagit afsked ur krigstjensten, för att uteslutande kunna sköta sin svärfaders vidsträckta affärer. Allt gick lyckligt och väl under hans kloka förvaltning och millionerna växte år från år.

Elvira var lika älskvärd och vacker som förr, fast icke längre ung. Hon räknade nu trettiofyra somrar, men ingen kunde gissa dertill, som såg den strålande glansen i hennes ögon och den fina rundningen af hennes kinder. Endast hennes gestalt hade fått mera fyllighet och det låg mera säkerhet i hennes rörelser. Hon var fortfarande en firad qvinna, som prisades lika mycket för sin skönhet som för sin godhet.

Hennes och Hugos enda barn, en gosse på tolf år, var Örners stolthet och hopp. Det var en liflig och glad pilt, full af odygd och skälmaktighet, men som dock aldrig gjorde sig skyldig till någon elakhet. Han var faderns afbild och naturligtvis derför moderns afgud.

Elviras fordna kammarjungfru, Clara, vistades ännu hos sin matmoder, för hvars lycka och trefnad hon helt och hållet lefde nu som förr. Hennes plats hade allt mera och mera upphört att vara en tjenarinnas. Hon hade ett slags uppsigt öfver allt inom hus och var med ett ord sin matmoders högra hand.

Riddersborg hade Hugo några gånger besökt, men blifvit så ovänligt mottagen af sin gamle frände, hvilken fortfarande i honom såg blott inkräktaren af fideikommisset, att Torstensköld beslöt att aldrig mera göra någon påhelsning.

Emellertid fick han en dag helt oväntadt mottaga ett bref från den besynnerlige gubben, som tycktes ha föga åldrats under de förflutna åren. Han skref och bad Hugo skicka en skicklig porträttmålare till Riddersborg, emedan han önskade sitt konterfej. Denna idé hade fallit på honom vid ett tillfälligt besök i den stora slottsvåningen, öfver hvars tröskel han icke hade trädt på tjugo år. Stora spindelnät hängde i taken och de präktiga gyllenläderstapeterna voro betäckta af tjockt dam. I en af salarne funnos porträtter af en hel mängd Torstensköldar, hvilka vid 1718 års brand lyckligtvis hade undgått förödelsen. Willebald Torstensköld hade låtit torka dammet af dem och derunder kommit på den tanken, att äfven hans porträtt borde läggas till den stora samlingen. Men huru få en artist, som på ett värdigt sätt kunde återgifva hans drag på duken? Hugo skulle nog kunna finna någon att skicka till Riddersborg.

Detta var anledningen, hvarför Wilhelm Skotte en vacker dag anlände till den gamla riddarborgen. Han blef dock icke öfverraskad, då han fick se den lille, åldrige, mumielike mannen komma sig till mötes, ledande vid en kedja det stora lejonet, ty Hugo hade redan upplyst honom om allt som rörde hans gamle slägting och dennes många besynnerligheter.

Det var blott för Hugos skull Wilhelm underkastade sig den tråkiga vistelsen på Riddersborg.

En timme om dagen, målade han på gubbens porträtt. Han skulle gerna ha fördubblat eller tredubblat denna tid, för att så mycket fortare komma från saken, men detta föll icke den gamle i smaken.

Ändtligen kom en angenäm omvexling i det enformiga lif, Wilhelm förde på Riddersborg. Han började helt plötsligt trifvas förträffligt och hans starka längtan att snart få lemna stället upphörde alldeles. Det var från det ögonblick han hade träffat den guldhåriga Sinaïda bland konvaljerna i dalen. De återsågo hvarandra ofta. Wilhelm blef allt mera intresserad af den vilda flickan, då han snart upptäckte, att naturen hade begåfvat henne med ett ovanligt förstånd och en stor fattningsgåfva. Hvad hade icke kunnat blifva af henne, om hon hade varit vårdad och behandlad af en bildad qvinna, en sådan som Elvira, tänkte den unge mannen och öfverlade, huru han bäst skulle kunna ställa för den femtonåriga flickan. Ginge det an, skulle han sjelf taga henne under sitt beskydd — men hvarför skulle icke det kunna gå för sig?

Emellertid förgick den ena veckan efter den andra och porträttet var ännu icke färdigt. Det var, som om Wilhelm med flit hade förlängt arbetet dermed, och då bref på bref kommo från Hugo och Elvira med frågor, huru länge han ämnade stanna på Riddersborg, visste han alltid att finna något tillfredsställande svar. Men rätta orsaken till hans dröjsmål var *Sinaïda*. Han hade blifvit tjusad af hennes sällsynta skönhet, poetiska sinne och barnsliga oskuld. Älskade han henne? Den frågan hade han knappast gjort sig, men hvarför skulle han icke kunna älska henne? Derför att hon var fattig, trasig och barfotad? Hade han icke sjelf varit lika fattig, om ock ej i så hög grad? Visserligen, och kanske var det just derför som Sinaïda var honom så kär.

Elvira hade märkt, huru mycket hennes far längtade efter sin gunstling, ehuru han icke talade derom.

Det var derför hon så ofta skref till Wilhelm. Men denne dröjde ännu. Hvad kunde hålla honom qvar så länge?

Tiden förflöt och inga märkligare händelser störde familjen vid Hornsgatan i dess lycka. Dock inträffade en tilldragelse, hvars obehagliga minne länge rubbade Elviras lugn. Det var nämligen så, att hon och Hugo en solklar förmiddag hade företagit en utflykt i vagn. På hemvägen, i hörnet af Timmermansgatan, skyggade hästarne och ströko baklänges. Kusken, som snart lyckades få håll på dem, fann då, att orsaken till deras skrämsel var en trasig usling, som låg i rännstenen och jämrade sig. Elvira och Hugo stego genast ur vagnen och gingo fram till den olycklige för att kanske kunna vara honom till någon hjelp. Hans kläder bestodo blott af några eländiga paltor, så att han var nästan halfnaken. Ansigtet var gulblekt och ögonen stirrade, halfslocknande. Han var nära döende, det syntes tydligt. Elvira blef mycket upprörd af hans klagan. Hon uppskakades vid tanken på, huru många som ledo och voro olyckliga, då hon var så lycklig.

En efterskickad polisbetjent kom till platsen, som snart blef öfverfylld med nyfiket folk. Hugo ämnade föra Elvira till vagnen, då i detsamma den beklagansvärde uslingen slog upp ögonen och gjorde en ansträngning, för att sträcka ut handen. Elvira trodde, att han tiggde, och hon lät en sedel falla i den framsträckta, smutsiga handen, men till hennes förvåning kastade han den på gatan.

— Pengar — stönade han — pengar behöfver jag icke. Det är endast edra böner jag vill ha . . . bed Gud för mig! Gud har straffat mig för mina synder . . . Nej, stanna, gå icke, Elvira . . .

Elvira spratt till, då hon hörde sitt namn nämnas. Hugo böjde sig öfverraskad ned öfver den trasige mannen i rännstenen och igenkände honom ögonblickligt. Han lät lyfta honom i vagnen och tillsade kusken att köra honom till nr 29 Hornsgatan. Elvira

och Hugo skulle snart komma efter. Den eleganta vagnen med sina ståtliga hästar försvann. Hugo och Elvira gingo till fots till hemmet.

— Hugo — Elvira hade lagt sin arm i hans — du måste veta hvem han är?

— Ja, Elvira, jag igenkände i honom — *von Holter*.

Således hade en rättvis försyn straffat denne lättsinnige man, som en gång på ett så skändligt sätt sökt störta Torstensköld. Genom sitt dåliga lefnadssätt hade han småningom sjunkit i allt större elände. Hans passion för spel hade urartat till den högsta grad, men lyckan svek honom och han blef ruinerad. Efter att en gång ha blifvit gripen på bar gerning såsom falsk spelare, blef han utstött från spelklubben och icke vidare emottagen i sällskapslifvet. Sedan dess hade det oupphörligt gått utför, tills han slutligen blifvit hvad han nu var: en fattig, usel tiggare.

Då Hugo och Elvira ändtligen hunnit hem, möttes de af den underrättelsen, att den olycklige hade utandats sin sista suck. Von Holter var således död. Svält och elände hade blifvit hans bane.

XXV.

Sinaïda.

I hörnet vid kyrkogårdsmuren växte gräset alnshögt på Elisabeths graf. "Ringeliblommen" eller maskrosorna, såsom de ock kallas, voro de enda blommor, som prydde den vanvårdade tufvan, men de lyste såsom gulddroppar i aftonsolens slocknande ljus, hvilket i en bred ström flöt fram öfver marken.

Der borta i vestern brann aftonhimmeln i röda lågor — en sakta förtonande sky drog darrande fram i det klara blå. Den hade liksom vingar och den antog olika former, ifrån ett menniskoansigte till ett vidunderligt drakhufvud, var ett ögonblick ett jagadt lejon med fladdrande mahn och till sist den luftiga gestalten af en engel i fotsida kläder.

Sinaïda stod och betraktade detta besynnerliga moln. Hon hade stält sig på en flat grafsten och hon var såsom vanligt barfotad. Några vilda blommor hade hon stuckit in i sitt guldröda hår och hon höll båda händerna skyddande framför ögonen, så öfverväldigande flammade aftonhimmelns rodnad. Hon stod i den djupaste ensamhet "i de dödas stad", med blomsterdoften omkring sig, doften från de blommor, hvilka af älskande händer blifvit lagda på kära anförvandters grafvar. Vinden susade sakta i träden. Sinaïda lyssnade dertill med förtjusning. Hon tyckte, att det var de dödas röster, som talade till henne, talade om, huru ljufligt det var att sofva den eviga sömnen, hur mycket lyckligare det var bortom grafven, än att lefva i verlden.

— Men, ack, denna verld är så skön! — utbrast hon och sträckte omedvetet ut sina armar — jag *vill* lefva . . . jag fruktar grafven, dess mörker och maskar. Jag vill lefva . . . jag vill glädjas — och hon började en vild, besynerlig dans på grafstenen.

— Sinaïda — ropade någon.

Hon vände sig åt alla håll, men hon såg ingen. Då ropade åter någon hennes namn . . . det var *hans* röst, skulle hon icke igenkänna den? Och se der kom han ju sjelf, den unge mannen, som hon första gången såg bland konvaljerna i dalen och som hon sedan så mångfaldiga gånger hade träffat. Hon sprang honom till mötes med ett gladt utrop. Derefter gingo de och satte sig på grafstenen. Platsen var alldeles bredvid Elisabeths graf. Huru litet anade den unga flickan, att det var hennes mor, som förmultnade derunder?

— Sinaïda — den unge mannen slog armen om hennes lif — säg mig om du är lycklig?

— Om jag är lycklig? — upprepade hon och strök med handen öfver pannan. — Nej . . . åh jo, hvarför icke . . .

— Men om du finner dig lycklig nu, Sinaïda, skall du om några år, då du får mera förstånd, icke längre göra det. Skulle det icke vara mycket lyckligare, om du finge lära något och komme ut i verlden bland andra menniskor?

— Ja, om jag hade dig hos mig beständigt — svarade hon med barnslig uppriktighet — då skulle allt vara bättre.

— Sinaïda — han tryckte hennes hand — du är ännu på sätt och vis blott ett barn och jag vill derför icke säga dig, huru mycket jag håller af dig. Men jag skall vända mig till din far och söka öfvertala honom, att jag får taga dig i min vård.

— Far skall aldrig släppa mig ifrån sig, har han sagt. Men jag följer dig ändå . . .

— Nej, Sinaïda, det vill jag icke. Han skall nog lemna dig åt mig, blott du sjelf vill det.

— Skulle jag icke vilja det? — Hon slog sina armar kring hans hals och tryckte sig innerligt intill honom.

— Då är saken så godt som afgjord. Du skall icke längre behöfva gå barfotad eller trasig — du skall få allt hvad du behöfver.

Sinaïda gladdes mycket. Men hon trodde icke på att den unge mannen skulle lyckas öfvertala hennes far.

De skiljdes och han bad henne, att hon icke längre skulle springa som en förvildad barnunge i skog och mark, utan arbeta i hemmet och tåligt bida den stund, då han kunde ställa så, att hon icke längre behöfde föra ett overksamt och onyttigt lif. Han stod med armarne hvilande på den mossiga gärdesgården, ty de hade skilts åt i skogsbacken bredvid det stora sädesfältet.

Hon stod och såg efter honom, der han gick fram utefter renen. Hur god, hur vacker, hur ståtlig, hon fann honom! Kunde en prins vara ädlare än han? — tänkte hon — och en underbar känsla kom hennes hjerta att häftigt klappa. Hon böjde ned sitt hufvud och grät — hon visste icke hvarför, men hon hade behof af att gråta. Den femtonåriga visste icke hvad kärlek var: hon hade aldrig hört talas om, att det fans en mäktig känsla, mäktigare än allt annat i verlden, som så uteslutande kunde beherska hjertat, att det, förskjutet, skulle förblöda och dö.

— Wilhelm — hviskade hon — det namnet ser jag som en eldslåga framför mig. Wilhelm, — och hon gick med sänkt hufvud mot hemmet.

Då Wilhelm hade återkommit till Riddersborg, gick han icke straxt upp på sitt rum, utan promenerade en stund i den stora parken omkring slottet. Den var dyster och förvildad, med igenvuxna gångar, uttorkade källsprång, ramlade antika tempel och sönderslagna byster. Träden växte så tätt tillsammans, att på somliga ställen rådde nästan ett ständigt mörker. En sådan vanvårdad natur, eller rättare onatur, nedstämmer lynnet och föder sjukliga tankar, Allra minst kunde den behaga Wilhelm, för hvilken sol och ljus vore ett oundgängligt behof, om han skulle trifvas. Leende, blommande ängar, omkransade af täcka björklundar, forsande strömmar eller speglande vatten, var hvad han älskade, emedan det icke nedtryckte hans sinne, utan gjorde honom glad till mods.

— Bort härifrån — tänkte han, der han gick förbi en uttorkad ruddam och höll på att stupa öfver en kullfallen pelare — bort och tag henne med dig, denna ljufva, älskliga flicka, som skall få blomstra i en annan, mera fruktbärande jordmån än den, hvari hon blifvit född och fostrad. Sinaïda . . . Sinaïda, du är mig det käraste på jorden. — Han stannade och tog af sig hatten, så att den höga, breda pannan kunde fritt svalka sig i aftonluften. — Jag älskar dig, hviskade han — ja, detta måste vara kärlek. Be-

höfver jag väl blygas öfver den? Behöfver jag rodna derför att jag tillber den vilda skogsblomman högre än någon blomma i drifbänk? Nej, natur och oskuld, se der hvad som ensamt kan fängsla mig!

På trappan utanför slottet stod Willebald Torstensköld. Då han fick se den unge artisten, vinkade han honom till sig. Wilhelm närmade sig och ställde sig naturligtvis till den gamles tjenst, då han hörde dennes önskan att få språka bort några stunder med honom. De gingo in i laboratoriet och sutto der länge tillsammans, så länge att midnattstimmen slog och sommarnattens måne lyste in genom de höga spetsbågsfönstren. Då påminte Wilhelm om, att det var tid att gå till hvila; men i samma ögonblick lyftades den tunga portklappen och några starka slag föllo efter hvarandra.

— Hvem kan det vara? — sade Willebald och öppnade ett fönster för att se ut. — En flickunge, tror jag, en tiggerska — tillade han derpå, då han varseblef en ung flicka, barfotad och i trasig kjol.

— Det är kanske Sinaïda, som varit nog obetänksam att uppsöka mig — tänkte Wilhelm och såg äfven ut.

Ja, der stod verkligen Sinaïda och lyfte på den tunga portklappen för att ännu en gång slå till.

— Släpp mig in! — ropade hon, då hon fick se Wilhelm i fönstret. — Jag vill tala med dig . . . kom, skynda, det står för lifvet!

Wilhelm störtade ut till Sinaïda, som, likblek, berättade i några andedrag, att hennes far icke hade kommit hem vid den vanliga tiden, hvarför hon hade gått ut och sökt honom samt funnit honom krossad under ett väldigt träd, som han hela dagen varit sysselsatt med att fälla till marken.

— Ännu lefver han, men kom, ty snart är han död! — tillade hon och fattade Wilhelms hand.

Den unge mannen gjorde sig icke ens tid att hemta sin hatt, utan skyndade straxt bort med Sinaïda, icke aktande på den gamle Torstenskölds rop.

— Har han blifvit galen — brummade Willebald — efter han springer bort som en tok med en tiggarunge!

— Snabbt ilade de framåt, Wilhelm och Sinaïda, och kommo så in i ett skogssnår. Den mjuka, gröna mossan, liksom ormbunkarne och blåbärsriset var genomvåt af daggen, som kylde Sinaïdas nakna fötter. Blott här och der glimmade månljuset genom de mörka nattskuggorna. Ej något annat ljud hördes än återljudet af deras egna, hastiga steg, icke en fågels qvitter, icke ens ett fallande löf störde tystnaden.

De upphunno slutligen en uthuggning, en afröjd plats, der några träd blifvit fälda, och under en af de väldiga stammarne låg skogvaktaren, sönderkrossad och med flämtande andedrägt. Wilhelm böjde sig ned öfver hans dödsbleka ansigte, som var förvridet af smärta. En blodfradga framträngde öfver läpparne. Han hade varit nog oförsigtig att icke beräkna, åt hvilket håll furan skulle falla. Den hade derför slungat honom baklänges till marken och hvilade nu med hela sin tyngd öfver hans bröst.

Det fordrades verkliga jättekrafter för att kunna befria den olycklige från denna fasansfulla börda. Wilhelm försökte väl, men förgäfves . . .

— Jag skall skynda efter hjelp — sade den unge mannen, som var häftigt upprörd öfver att icke kunna bistå honom.

— Nej — stönade den olycklige, som ännu icke hade förlorat sansningen och talförmågan — nej — sade han, visserligen otydligt och med långa uppehåll, men Wilhelm uppfattade dock hvart och ett af hans ord — stanna . . . för Guds barmhertighets skull, öfvergif mig icke!

En längre tystnad följde derpå, en hemsk tystnad, under hvilken den döende kämpade en förfärlig kamp med sina plågor. Sinaïda låg på knä med hopknäppta händer. Stora tårar rullade långsamt ned öfver hennes kinder.

— Sinaïda — kunde slutligen skogvaktaren framhviska — du . . . är . . . icke . . . mitt . . . barn . . . Gå till . . . mor Ingrid . . . på värdshuset . . . hon . . . kan . . . säga . . . hvilken . . . din . . . mor . . . var . . . Min . . . hustru . . . och . . . jag . . . voro . . . icke . . . dina . . . föräldrar . . .

Sinaïda uppgaf ett öfverraskningens rop och störtade upp.

— Min far! Ni är icke min far? Hon var icke min mor! *Hvems* barn är jag då? Ni vet det säkert . . . o, säg mig, om mina föräldrar lefva? — Hon böjde sig ned öfver skogvaktaren, som hade slutit ögonen under den sista dödsrosslingen.

Han var död — Sinaïda stod ensam i verlden. Nej, icke ensam — Wilhelm gjorde i sitt hjerta ett tyst löfte till Gud att blifva hennes värn och beskydd. Han räckte henne handen och hon böjde sitt hufvud öfver den och, innan han hann att draga den undan, hade hon tryckt sina läppar på densamma.

— Gör med mig hvad du vill . . . jag är din tjenarinna! Öfvergif mig icke . . . förbarma dig öfver mig!

— Öfvergifva dig, Sinaïda? O, huru skulle sådant vara möjligt, då jag älskar dig — höll han på att tillägga, men han ville det icke, ty hon var ju ännu blott ett barn — den stund skulle nog komma, då han kunde säga henne, att hon var för honom det käraste på jorden och den enda, han ville lefva och arbeta för.

— Följ med mig till Riddersborg! Jag skall tala med baron Torstensköld, så att du tills vidare får stanna der. Du kan ju vara hans gamla hushållerska till någon nytta, eller huru?

— Jag vill försöka, blott jag slipper återvända ensam till mitt förra hem, som nu står så öde och dystert. Hörde du hvad far sade, att jag icke var hans barn och att mor Ingrid har reda på mina föräldrar?

— Jag hörde det till min stora förvåning. Redan i morgon skall jag uppsöka henne och hon skall upplysa om, huru du kommit i skogvaktarens vård.

— Hvad jag är glad öfver att du gör detta! Jag vill icke sjelf fråga henne, jag är så rädd för henne . . . hon är en elak qvinna, säga de flesta.

— Du får icke sätta allt för stark tro till förtalet. Mor Ingrid har nog, liksom alla andra menniskor, sina fel, men hon har helt säkert ock sina förtjenster. Hon har varit baron Hugo Torstenskölds amma och han håller mycket af henne, jag vet det.

— Kan så vara, men hon ser så stygg ut — svarade Sinaïda.

Wilhelm ledsagade den unga flickan till Riddersborg och öfverlemnade henne åt den gamla hushållerskan, en mycket tystlåten, sträng, men redbar fru. Han hade blifvit hennes gunstling och det var derför så mycket lättare för honom att öfvertala henne att tills vidare taga Sinaïda i sitt beskydd.

Morgonen derpå hade Wilhelm ett långt samtal med Willebald Torstensköld. Det rörde uteslutande Sinaïda. Han sade den gamle baronen, att han ämnade föreslå friherrinnan Elvira Torstensköld att mottaga den unga, värnlösa flickan, hvilket hon utan tvifvel skulle göra. Men tills detta blef arrangeradt och han hunnit förskaffa Sinaïda nödiga kläder, önskade han och bad derom på det varmaste, att hon skulle få stanna på Riddersborg. Han nämde likväl icke ett ord om hvad skogvaktaren hade yppat, att Sinaïda icke var hans dotter. Han ville först tala med mor Ingrid och förskaffa sig visshet om hennes härkomst. Sedan kunde det vara tid nog att röja förhållandet. Sinaïda hade han tillsagt, att hon icke heller skulle förråda något.

— Sinaïda är kanske barn till förnäma, rika föräldrar — gissade Wilhelm, och en mörk skugga lade sig öfver hans panna vid den pinsamma föreställningen, att hon måhända var ett af dessa oskyldiga offer för en oloflig och flyktig kärleksförbindelse, hvilkas födelse utgör moderns vanära.

Hvad visste han? Huru kunde han väl ana, att hon var dotter till en rysk furste, Ivan Barinski, som

i många år hade försmäktat i sibirisk fångenskap? Huru kunde han väl föreställa sig, att Sinaïda var Elviras systerdotter? Det hvilade ingen skam öfver *hennes* börd. Hon skulle, om icke lyckan vändt sig bort från det unga fursteparet, ha varit en af Rysslands rikaste arftagerskor, hon, som nu ingenting annat var än en tiggarunge, förvildad och uppväxt i okunnighet och simpla vanor. Skulle det någonsin komma i dagen, hvem hon i sjelfva verket var denna flicka, som i femton år hade lefvat i en usel koja, marterad af en elak fostermor med råa seder? Jo, Gud skulle nog icke vända sitt ansigte helt och hållet ifrån henne, den oskyldiga, öfvergifna! Efter mörker låter han ju komma ljus, efter sorg glädje, och ingen hemlighet finnes, som ej han i sin vishet och kärlek låter till slut uppenbaras.

Wilhelm hade gått till värdshuset för att träffa mor Ingrid. Han fann henne hemma och hon syntes icke det minsta öfverraskad af att han bad henne om ett enskildt samtal, emedan han ofta hade kommit med helsningar från Hugo Torstensköld.

Mor Ingrid hade åldrats mycket. Hon lefde i ett visst välstånd och ingen anade, att medlen dertill härflöto från oren källa. Hon fick naturligtvis allt hvad hon behöfde af unga baron Torstensköld, så troddes det allmänt. Men detta var ingen sanning. Hugo hade icke understödt henne med ett öre, emedan hon icke hade begärt något af honom. Ifrån den stund, han misstänkte henne för att ha stulit juvelerna, hade han mistat allt sitt förra förtroende och aktning för den gamla amman. Likväl led hon af att se sig så liknöjdt emottagen af honom, då hon några gånger gjort besök i hans hem. Hur brottslig hon än var, var hennes tillgifvenhet för honom dock oförminskad och hon kände stundom en liflig ånger öfver att ha tillegnat sig juvelerna. Men huru ställa detta till rätta? Hon hade icke mod att bekänna för honom sitt brott.

— Jag skulle sedermera icke kunna se honom i ögonen — tänkte hon förtviflad.

— Då jag är död, skall han få veta allt, icke förr — beslöt hon, och i femton långa år hade hon hållit denna föresats.

Hugo hade aldrig anmält den begångna stölden, emedan han var öfvertygad om, att mor Ingrid hade skatten dold. Om barnet, hvilket han trodde vara dödt, lefvat, skulle han dock ha tvungit henne att lemna ifrån sig rofvet.

Mor Ingrid hade fört Wilhelm upp i samma rum, der Elisabeth dog och der Sinaïda blifvit född.

— Ni vill tala allena med mig, herr Skotte — sade hon och drog artigt fram en stol åt honom. — Ni kommer väl med helsningar från baron Hugo, förmodar jag?

— Nej, jag har icke haft något bref från baron Torstensköld på länge. Det är om något helt annat jag ämnar tala med er. Ni känner ju Sinaïda?

— Sinaïda? — upprepade mor Ingrid och blodet steg henne åt ansigtet. — Sinaïda . . . den tiggarungen . . .

— Håll! — afbröt Wilhelm och lät sin hand tungt falla ned på Ingrids axel — kalla henne icke tiggarunge! *Hon* har ingen skuld i att hon hjertlöst blifvit utkastad i verlden och lemnad i främmande händer.

— I främmande händer, säger ni: hon har ju en far som lefver — mor Ingrid hade nu blifvit dödsblek och en qväljande ångest plågade henne. — Vet han något om flickan? — tänkte hon. — Men hur skulle han kunna det.

— Mor Ingrid, jag känner icke till den hemlighet, ni döljer, och hvarför ni döljer den; men ni vet lika väl som jag, att Sinaïda *icke* är skogvaktarens dotter.

— Jag . . . huru skulle jag kunna veta något derom?

Ingrid skälfde som ett asplöf, men försökte att

med hela sin kraft beherska sig, så att hon ingenting skulle förråda.

— Jag vet, att ni lemnat detta barn till den nu döda skogvaktarhustrun . . .

— Hvem har sagt er det? — frågade Ingrid häftigt.

— Skogvaktaren sjelf. Han dog i natt och det sista, han sade, var att ni känner till Sinaïdas härkomst och kan upplysa mig derom.

— Är skogvaktaren död? — mumlade Ingrid, öfverraskad. — Hans hustru hade således ändå förrådt hemligheten med Sinaïda, fast hon hade lofvat att icke göra det. Troligtvis gjorde hon detta i sin dödsstund — fortfor Ingrid i sina tankar — ty jag är säker på, att skogvaktaren förut ingenting vetat.

— Hur dog skogvaktaren? — frågade hon hastigt.

— Han var ju en stark karl, frisk och sund.

— Han blef krossad, då han höll på att fälla ett träd. Han hade begått någon oförsigtighet dervid.

— Och han sade verkligen, att ni skulle vända er till mig för att få upplysningar om Sinaïda?

— Ja. Dölj derför ingenting. Säg mig uppriktigt, hvilka hennes föräldrar äro?

— Jag vet ingenting — svarade Ingrid kallt. — Alltsammans är ett misstag. Skogvaktaren måste ha yrat . . .

— Nej, mor Ingrid, han hade full sans ända till sista ögonblicket.

— Var Sinaïda också närvarande?

— Ja.

— Då måtte det bli en vacker historia, som kommer att utspridas om mig af den galna ungen.

— Var lugn, Sinaïda skall ingenting säga, förr än hon fått säkert besked om sina föräldrar.

— Men hvad har jag att göra med allt detta? Ni har vändt er till orätt person, om ni tror, att jag har någonting att meddela. Hvad kan det dessutom röra *er*, hvem Sinaida är?

— Det rör mig ganska mycket, emedan jag har tagit vård om henne. Hon är för närvarande på Riddersborg och kommer att stanna der tills jag hunnit förskaffa henne ett annat hem. Säg mig derför nu allt hvad ni vet om detta stackars, vanvårdade barn?

— Jag vet ingenting — svarade mor Ingrid hårdnackadt.

— Är det ert sista svar?

— Ja — hon vände sig bort och pressade sina läppar hårdt tillsammans.

— Nå väl, jag kan icke tvinga er att tala sanning, men jag skall vända mig till någon, som skall kunna göra det.

— Hvem är denne? — Ingrid vände sig hastigt om.

— Baron Hugo Torstensköld.

Mor Ingrid blef vid detta namn så öfverraskad, att hon glömde all försigtighet.

— *Han* — sade hon — hvarför skulle *han* inblandas i denna sak.

Hennes ängslan förrådde, att hon hade något att dölja.

— Emedan jag ämnar föra Sinaïda till hans hem. Friherrinnan Torstensköld skall nog taga den unga flickan i sitt beskydd.

— Skall *hon* komma i Torstenskölds hus? Kan det verkligen vara er afsigt? — utbrast Ingrid.

— Ja, och ni skall få se, att det med tiden skall bli något helt annat af Sinaïda än hvad hon nu är. Ännu en gång, mor Ingrid, säg mig, hvilka hennes föräldrar äro?

— Jag vet ingenting, har jag ju sagt. Ni kan nu gå, ty det lönar icke mödan att stanna här längre...

Wilhelm gick också, men han var inom sig öfvertygad, att Ingrid måste ha stora skäl för att så envist dölja Sinaïdas härkomst.

Så fort Ingrid blifvit ensam, tog hon fram ur sina gömmor Elisabeths dagbok. Hon bläddrade i

de fina bladen och uttalade en sakta önskan att kunna läsa det okända språk, hvarmed bladen voro fullskrifna.

— Icke vet jag hvem hon var denna dam, som dog här, men denna bok skulle nog kunna upplysa derom. Jag kan likväl ingenting göra åt saken, då jag en gång sagt herr Hugo, att barnet har dött. Han skulle då få visshet om att jag tagit juvelerna . . . nej, nej, jag skall ingenting yppa. Icke ens *han* skall kunna tvinga mig att säga något som jag icke vill. Jag måste bränna upp denna bok — hon gick öfver golfvet för att verkställa sitt hastigt fattade beslut, men hejdade sig på halfva vägen. — Åh nej, jag kanske handlar dumt, om jag gör det. Jag skall gömma den tills vidare, ty kanske hittar jag på någon helt främmande person, som kan tyda för mig det der konstiga språket.

Hon lade boken tillbaka i lönlådan i sin aflidne mans chiffonier, samma låda, i hvilken armbandet låg. Hon tog detta armband och betraktade det. Hon grämde sig öfver att hon icke kunde tyda den latinska inskriptionen.

— Om jag vågade, skulle jag sälja det, men jag vågar icke . . . Herr Hugo höll ju en sådan förskräcklig räfst efter detta armband, att han lät gräfva upp liket. Han sade mig att, om detta armband tillrättakomme, skulle det kunna gifva upplysning om den döda. Han hade sett armbandet på hennes arm, sade han; men jag nekade . . . jag hade ingenting sett.

Hon vände armbandet flera gånger i handen. Diamantögat blixtrade mot solstrålarne, som föllo in genom fönstret.

— Jag vågar icke behålla det — sade Ingrid — det skulle ju kunna hända, att det blefve upptäckt . . . Jag vill dessutom icke ständigt gå och ängsla mig . . . armbandet måste försvinna . . . och sedan blir all upptäckt omöjlig. Sinaïda, hvad ondt gör jag väl henne härmed, då hon ingenting annat känner till

än fattigdom och elände? Dessutom kan jag ej tåla denna flicka med sina besynnerliga ögon och sitt röda hår. Då hon ser på mig, tycker jag, att det är den döda sjelf som stirrar mig rätt i ansigtet, ty sådana svarta ögon hade äfven hon . . .

Ingrid knöt en duk om hufvudet och gick sedan ut i skogen, öfver fält och ängar, genvägen fram till Riddersborg.

— Armbandet skall försvinna — mumlade hon och tryckte detta hårdt i sin hand. — Jag skall icke gräfva ned det; jorden kan gifva tillbaka sitt lån. Jag vet, hvar jag skall gömma det, så att det aldrig blir återfunnet.

Hon smög sig in bland träden i parken vid Riddersborg. På den mest förvildade platsen, der ormbunkar och ogräs snärjde sig omkring kullfallna träd, och der buskar och snår voro som mest ogenomträngliga, låg en damm med stillastående, gyttjigt vatten, på hvars grumliga yta dock simmade några näckrosor. Ingrid stannade vid brädden af denna damm och slungade armbandet midt i vattnet, der hon trodde att det var djupast. Skulle det någonsin mera komma upp i dagen?

Sinaida stod på trappan till värdshuset och väntade på mor Ingrid, som ännu icke hade hunnit hem från Riddersborg. Då hon ändtligen kom, såg hon Sinaïda på afstånd. Om hon icke redan hade blifvit bemärkt af den unga flickan, skulle hon vändt om, för att slippa träffa henne.

— Måhända har *han* skickat henne, för att locka ur mig hemligheten . . . men jag säger ingenting . . . jag kommer *aldrig* att yppa något!

Och med detta beslut gick Ingrid till Sinaïda.

— Hvad gör du här?

— Jag har väntat på er, mor Ingrid.

— På mig?

— Ja, jag vill tala med er — sade Sinaïda allvarligt.

— Hvad kan du ha att säga mig? — frågade Ingrid med tillgjord förvåning.

— Åh, det vet ni nog, mor Ingrid; Wilhelm Skotte var ju här i går.

— Hvad pratar du för slag? Den der unge herrn, som var här i går, måste ha blifvit särdeles förtjust i dig.

— Det är icke derom jag har kommit för att tala vid er . . . det är om helt andra saker.

— Det är väl samma galenskaper, som herr Skotte ordade om till mig? — svarade mor Ingrid och gick trumpen in.

Sinaïda följde efter och, sedan dörren blifvit stängd, gick hon fram till Ingrid och fattade hennes händer samt såg henne rätt in i ögonen.

Ingrid hade rätt, då hon sade, att Sinaïda ärft moderns ögon, dessa stora, outgrundliga ögon, som i vissa ögonblick hade en fosforslik glans. Det var just nu ett sådant ögonblick, ty de gnistrade och flammade som en eldslåga. Det guldröda håret var tillbakastruket från pannan, också samma tankedigra panna som moderns, höghvälfd och med breda tinningar.

— Hvad vill du mig flicka? — sade Ingrid, nästan rädd för uttrycket i Sinaïdas ansigte, ty det var strängt och hotande.

— Jag vill er ingenting annat än att ni yppar för mig, hvem min moder var. Har hon lemnat mig till er och har ni sedan obarmhertigt kastat mig i händerna på skogvaktarhustrun? Tyst . . . tala ingen osanning! Jag kan läsa i ert ansigte. O, hur grymt att låta mig lefva och växa upp i den tron, att skogvaktarhustrun var min mor, hon, denna elaka, hårdhjertade qvinna, som mången gång ryckte brödet ur min hungrande mun!

— Sinaïda . . . barn — svarade Ingrid, upprörd, och försökte att slita sig lös, men Sinaïda höll henne fortfarande fast.

— Jag släpper er icke med mindre ni säger mig, hvilka mina föräldrar äro.

— Aldrig . . . jag säger det aldrig! — svarade Ingrid och skuffade Sinaïda ifrån sig. — Usla tiggarunge, vågar du bära hand på mig! Gå din väg . . . jag råder dig att aldrig mera komma tillbaka öfver min tröskel!

Ingrid hade skuffat Sinaïda så våldsamt ifrån sig, att hon vacklade, men föll dock icke. Hade det varit såsom förr, innan hon hade träffat Wilhelm Skotte, skulle Sinaïda helt visst, likt en vildkatta, ha rusat på Ingrid och klöst henne, men hon hade redan blifvit mycket förändrad. Hennes vilda natur beherskades helt och hållet af den uppspirande kärleken i hennes hjerta, denna kärlek, hvaraf hon sjelf var omedveten.

Sinaïda stod några ögonblick blek och tyst; men derpå gick hon ljudlöst mot dörren och öppnade den.

— Farväl . . . jag skall likafullt en gång komma tillbaka och få er att bekänna, mor Ingrid! — sade hon och försvann.

Sinaïda gick genvägen till Riddersborg. Hon gick med tunga tankar och beklämdt hjerta. Skulle det aldrig blifva klart för henne, hvem hon var? Det var derpå hon oupphörligt grubblade och det var detta som gjorde henne så bedröfvad.

Hon hade nu kommit in i den stora, förvildade parken och, utan att tänka derpå, förirrade hon sig snart bland busksnåren. Hon kom slutligen fram till dammen, densamma damm, på hvars botten armbandet låg. Huru kunde väl Sinaïda ana, der hon sorgsen satt nedsjunken på den mjuka mossan, att dammen gömde hennes lifs hemlighet och att i dess djup låg doldt detta mystiska armband, som Elvira straxt skulle igenkänt såsom Elisabeths och som således skulle ha ledt till upptäckt af hennes börd.

— Jag skall tvinga mor Ingrid till bekännelse! — utbrast Sinaïda slutligen.

Hennes karakter var lika fast och beslutsam som moderns hade varit. Alla hinder, alla svårigheter skulle hon öfvervinna — hon kände, att hon omsider skulle segra!

Af en händelse hade Wilhelm gjort en promenad i parken och kommit till samma plats, der Sinaïda nu befann sig. Han blef mycket öfverraskad, då han fick se henne så bedröfvad sitta vid randen af dammen. Hon hade icke bemärkt honom, hvarför han stod länge och betraktade henne, innan han gaf sig tillkänna.

— Sinaïda — sade han slutligen halfhögt — Sinaïda!

Hans röst kom som en smekande vindflägt. Hon sprang upp, träffad i det innersta af sin själ.

— Wilhelm! — hon sträckte ut sina armar mot honom — Wilhelm, är du här?

— Sinaïda, hur glad jag är öfver att jag fann dig! Min älskling — sade han och satte sig i gräset, dragande henne ned bredvid sig — du ser så bedröfvad ut?

— Ack, ja — hon lade sitt hufvud mot hans axel — jag sörjer öfver att jag så grymt blifvit utstött i verlden. Jag kommer nyss ifrån mor Ingrid . . . hon ville ingenting säga mig.

— Om du blott lofvar mig, Sinaida — inföll Wilhelm ömt — att vara lugn och framför allt hafva tålamod, tills jag kommer tillbaka, så skall du få se att, hvad jag ämnar göra för dig, icke skall komma på skam.

— Tack, Wilhelm! O, jag kan tyvärr icke göra något annat än blott tacka dig! — Hon såg så lycklig ut, då hon blickade upp till honom, och var i detta ögonblick så vacker, att han fattade med sina båda händer om hennes hufvud och kysste henne på pannan. Han kunde icke afhålla sig derifrån och hon . . . hon rodnade och kände, huru hennes hjerta kom i en våldsam rörelse.

De sutto länge tillsammans och tycktes ha

mycket svårt för att skiljas åt. Slutligen måste de dock göra det, ty den obevekliga tiden låter icke af någonting muta sig i sitt lopp. Den ilar fram på snabba, aldrig hvilande vingar, skiftande af ljus och skugga.

Sinaïda följde Wilhelm fram till Riddersborg, der båda för tillfället hade sitt hem. Wilhelm talade om sin resa till Stockholm, hvilken skulle ske tidigt följande morgon. Så fort han kunde, skulle han komma tillbaka för att hemta Sinaïda.

Wilhelm hade sedermera ett långt samtal med Willebald Torstensköld, hvarunder han på alla möjliga sätt försökte att hos denne gamle egoist uppväcka några goda och ädla känslor till förmån för Sinaïda, men omöjligt.

— Hvarför skulle jag intressera mig för henne — sade gubben — mer än för någon annan? Hon skall gerna få stanna här, tills ni kommer tillbaka, men icke heller en dag längre. Det finnes endast en varelse på jorden, som jag är närmare fästad vid — han pekade på lejonet, som låg utsträckt vid hans fötter. — Jag älskar detta vilda djur, derför att det *tillhör* mig helt och hållet och jag kan få göra med det allt hvad mig lyster.

Wilhelm såg på honom med medömkan och skildes derefter ifrån honom.

Helt tidigt följande morgon reste han till Stockholm. Det var i daggryningen, men Sinaïda var ändock uppe och tog det sista afskedet af honom.

Hur tomt och öde skulle icke allt nu bli för henne, då han var borta!

XXVI.

Det hemlighetsfulla skrinet.

Under de första dagarne efter Wilhelms afresa kände Sinaïda sig alldeles bortkommen. Hon suckade och gick omkring med hängande hufvud. Hon visste icke hvad hon skulle taga sig till, ty hvad hon än gjorde, stod Wilhelms bild så lefvande framför henne, att hon miste håg och lust för allt samt helt och hållet försjönk i sin inre verld. Om hon åtminstone hade kunnat skrifva till honom; men hon hade aldrig fått lära sig föra pennan. Nu kände hon hela bitterheten af att vara så okunnig, som hon var. Smärtan deröfver öfvervältigade henne till den grad, att hon brast ut i tårar.

Den gamla hushållerskan eller oldfrun på Riddersborg öfverraskade Sinaïda i ett dylikt förtvifladt ögonblick, och som hon var begåfvad med både godt hjerta och godt förstånd, begagnade hon sådana tröstemedel, som hjelpte. Hon väckte tillika hennes intresse för saker och ting, som för Sinaïda förut varit alldeles främmande. På en ganska kort tid blef den unga, förvildade flickan något så när lik andra flickor vid hennes ålder.

En morgon kom den vänliga frun in till henne, då hon höll på att kamma sitt långa hår. Detta hår var så ovanligt rikt, att det kräfde mycket arbete att ordna detsamma.

— Låt mig få hjelpa dig litet, Sinaïda! — sade fru Olaus, såsom hennes namn var. Hon tog kammen och började rusta om de ostyriga lockarne. — Du bör icke ha håret hängande kring axlarne. Det ser så vårdslöst ut, utan du skall bära det i två flätor på ryggen.

— Gör, huru ni vill — svarade Sinaïda ödmjukt — ni förstår den saken bättre än jag.

Och verkligen såg Sinaïda täckare ut, sedan håret blifvit flätadt. Hon kunde icke sjelf låta bli att kasta en blick i spegeln och dervid tycka, att hon icke var så oäfven. Hon log af förtjusning, och hvilken flicka gör icke detsamma vid en så behaglig upptäckt?

Längre fram på dagen förströdde hon sig med att vandra omkring i det gamla slottets alla trappor och gångar. Då hon kom till den dörr, som ledde till den gamle baronens laboratorium, gled hon förbi, tyst och ljudlöst som en skugga. Hon hade hört lejonet ryta och fruktade, att det skulle blifva utsläppt, hvarför hon stannade i den djupaste skuggan och ilade sedan snabbt framåt uppför trappan till de obebodda våningarne. Hon hade aldrig sett detta tama vilddjur och bäfvade för att råka detsamma, emedan hon befarade att, om det fick se henne, som var en främling, skulle det slita sönder henne.

Sinaïda stannade i den rymliga förstugan med sina djupa nischer, sitt hvälfda tak och sitt kalla stengolf. Hon kände sakta på låset till de höga, breda ekdörrarne, om det ginge an att öppna dem. Hon vred med båda händerna och med alla sina krafter. Det gaf verkligen vika och sprang upp, men o! hvilket ljud det förorskade, likt smällen af ett skarpt skott, som genljöd i den långa förstugan, och den tunga dörren gnislade och raslade dessutom, som om den ej hade varit öppnad på årtionden.

Sinaida inträdde försigtigt. Det var ett stort rum med gammalmodiga jagtredskap kring väggarne, utmed hvilka stodo långa, maskstungna ekbänkar. Rummet nästintill var också stort och beklädt med gobeliner, så angripna af mal, att på somliga af de inväfda figurerna fattades ett hufvud, på andra en hand eller en fot. Ämnena voro ur den heliga skrift och engeln utanför paradisets port stod der på vakt utan något "bart, huggande svärd", ty detta hade malen eller råttorna ätit upp. Det storblommiga

sammetsöfverdraget på de högkarmade stolarne hade förbleknat, taket med sina målningar mörknat och de besynnerliga skåpen i ebenholz skrämde Sinaïda. Hon inbillade sig, att dörrarne med sina målade, fabelaktiga figurer kunde hvilket ögonblick som helst slås upp och de andar, hvilka påstodos grassera i slottet, komma fram och rycka henne med sig, för att spärra in henne i dessa dystra grafkor, ty sådana liknade skåpen med sina vridna pelare.

Sinaïda stod såsom fastväxt vid golfvet och omkring henne rådde en dödslik tystnad. Slutligen tog hon mod till sig och smög sig sakta på tåspetsarne genom flera rum, alla vittnande om tidens allt förtärande tand. Hon stannade i ett hörnrum, genom hvars fönster öppnade sig den härligaste utsigt öfver sjön, hvars vågor glittrade i solljuset. Detta rum med sina urblekta damastgardiner var dock det behagligaste och minst spöklika. Taket var blomstermåladt och orneradt i guld. Möblerna voro klädda med ljust siden, som från sin allra första början troligtvis varit himmelsblått. Vid väggen mellan fönsterna stod ett skrifbord, mörkt och med guldarabesker. Det hade dörrar på sidorna, dörrar, som vid den minsta tryckning sprungo upp. Sinaïda kunde af nyfikenhet icke låta bli att draga ut lådorna och se efter hvad de innehöllo. Hon hittade på några gamla silfvermynt och flera tomma dosor, för öfrigt fans der endast papper, gulnadt af ålder, hvars förbleknade skrift hon icke kunde läsa.

I den djupaste lådan fann hon dock till slut ett mindre skrin af hvitt elfenben med silfverbeslag. Hon betraktade detta skrin mycket länge, men kunde omöjligt få upp detsamma. Kunde det innehålla något af värde? Sinaïda ämnade först sätta skrinet tillbaka på den plats, der hon tagit det, men i nästa ögonblick ångrade hon sig och svepte in det i sitt förkläde. Hon ville nödvändigt veta hvad det innehöll och det skulle hon taga reda på, då hon kom ned till sitt rum, hvarför hon dolde det i förklädet.

Hon sköt sakta igen skrifbordsdörren och var så ifrigt sysselsatt med att ställa allt i ordning efter sig, till förekommande af hvarje upptäckt att hon icke hörde de smygande steg, som stannade tätt bakom henne, der hon låg nedhukad på knä. En tung hand, som sjönk ned på hennes skuldra, kom blodet att isas i hennes ådror.

— Sinaïda — sade en röst hotande bakom henne, en för henne alldeles främmande röst. — Sinaïda, huru vågar du inträngа hit?

Sinaïda förmådde icke af förskräckelse att stiga upp. Hon darrade och slöt sina ögon . . . hon trodde, att hjertat skulle stelna i hennes bröst.

Men Willebald Torstensköld — ty det var han — tog henne hårdt i armen och ruskade henne obarmhertigt. Han ryckte henne upp från golfvet och dervid tappade hon skrinet, som låg inlindadt i hennes förkläde.

— Jaså, du är mig en vacker gäst! — sade gubben allt mera vredgad. — Du gör inbrott och bestjäl mig. Hvad är detta för skrin?

Sinaïda, som någorlunda återhemtat sig, förstod att det var baron Torstensköld hon hade framför sig, och hviskade med skälfvande läppar, att hon ingenting hade stulit.

— Men detta . . . hvad skall det här betyda? — inföll gubben och höjde skrinet framför hennes ögon. — Hvar hittade du på det?

— I skrifbordet.

— Och hvad ämnade du göra med det?

— Öppna det och se efter hvad det kunde innehålla — svarade Sinaïda uppriktigt.

— Hvad rör det dig? Gå genast härifrån, och finner jag dig här någon mera gång, så skall jag låta mitt lejon slita sönder dig.

— O, nej, förskona mig! — bad Sinaïda, likblek, och sträckte ut sina sammanknäppta händer.

— Din beskyddare skall få veta, hvilken menlös dufva han lemnat här.

— Nej — Sinaïda fattade gubbens arm — nej, låt honom ingenting få veta!

— Det skola vi få se — och gubben slängde henne långt ifrån sig. — Gå . . . genast!

Sinaïda ilade bort så hastigt hennes fötter kunde bära henne.

Willebald Torstensköld stod qvar och betraktade det lilla elfenbenskrinet.

Han försökte att öppna dess lock, men omöjligt. Låset var säkert förrostadt, efter som det motstod alla hans ansträngningar.

— Kanske det icke innehåller något af värde, — tänkte Willebald och ämnade, liksom Sinaïda, sätta det ifrån sig, men ångrade sig, liksom hon hade gjort. — Hvem vet, det kan ju gömma något som är dyrbart . . . Jag skall taga det med mig och se efter.

Willebald gick ned i sitt rum med skrinet, hvars lock han beslöt att uppbryta.

XXVII.

Hvad skrinet innehöll.

Det kostade icke så liten möda att öppna det hemlighetsfulla skrinet, emedan Willebald icke ville alldeles förstöra detsamma. Andtligen flög locket upp. Hvilken skatt fann han derinom? Kanske några juveler, som gnistrade emot honom? Nej, endast ett gulnadt papper, hopviket i form af ett bref.

Willebald uppvecklade detta bref, som tydligen syntes vara skrifvet af en fruntimmershand och på så gammal svenska, att det var svårt att kunna taga reda på dess innehåll. Detta bref var likväl ett

fynd, ty det förskref sig ända från sextonhundratalet och var således en vacker tillökning i Willebalds antiqvitetssamling.

Vid närmare granskning befans det vara konceptet till ett bref, som brefskrifverskan skickat någon ung slägting. Innehållet rörde gåfvan af ett armband i form af en guldorm med diamantögon. Det var samma armband, som Elvira och Elisabeth hade låtit klyfva och hvars ena halfva Ingrid kastat i slottsdammen. Traditionen om detta armband var utförligt upptecknad i brefvet, den latinska inskriptionen var äfven omnämd, samt att drottning Maria Eleonora hade lemnat det som gåfva åt sin hofdam, hvilken var just samma fruntimmer, som skrifvit brefvet. Hon talade dessutom om att hon låg på sitt yttersta och att hon icke hade någon annan önskan mera i lifvet än att få sin graf i Riddersborgs park, der en minnessten skulle resas med endast hennes namn och dödsår. Brefvet var undertecknadt blott med namnet *Maria*.

— Detta var sannerligen ett fynd — mumlade Willebald förtjust och vek ihop brefvet samt lade det tillbaka i elfenbensskrinet. — En raritet är det bland mina samlingar, det är obestridligt, men armbandet, hvar finnes väl detta? Bland hela den Torstensköldska slägtens qvarlåtenskap, både på manliga och qvinliga sidan finnes det icke . . . det vet jag bestämdt. Jag *måste* ha reda derpå, om jag ock skulle offra min sista blodsdroppe. — Gubben blef allt ifrigare, allt hetare, och gick af och an i sitt laboratorium, funderande på, huru han skulle kunna få denna klenod i sina händer.

Slutligen stannade han och lade händerna tankfullt öfver pannan.

— Det kan omöjligt vara såldt eller pantsatt. Men kanske borttappadt? Kanske bortstulet? Ah, det finnes blott *ett* medel att få upplysning om, hvar det nu befinner sig. Jag skall försöka använda den magnetiska sömnen och den sofvande skall uppen-

bara för mig i hvilkens ego denna skatt finnes. Men hvar skall jag finna ett passande subjekt, som är mottagligt för den underbara kraft, som jag vet att jag eger? En ung, ren och fullkomligt oskyldig flicka . . . se der, hvad jag önskar mig, för att mitt ändamål skall fullkomligt lyckas. Ah . . . jag har henne — utbrast han — jublande, och de små, grå ögonen gnistrade af förtjusning. — Jag har henne — Sinaïda, just hon . . .

Willebald Torstensköld, som hade fuskat i åtskilliga mystiska vetenskaper, trodde så blindt på sin förmåga att kunna försänka en menniska i magnetisk sömn, hvarigenom hennes själ förflyttas till hvilken plats som helst, att han var fullt och fast besluten att göra ett dylikt försök med Sinaïda. Den unga flickan tillkallades derför och hon kom, rädd och bäfvande, emedan hon fruktade för att få mera bannor för sin djerfhet att undersöka skritbordet. Men i stället kom den gamle gubben emot henne gladt och vänligt, samt strök med handen smeksamt öfver hennes hjessa.

— Jag kanske skrämde dig för en stund sedan, barn lilla — sade han — men det var ingenting ondt menadt . . . se så, se nu glad ut, jag skall ingenting berätta för herr Skotte.

Då Sinaïda hörde så mycken vänlighet, lyfte hon upp sitt ansigte, som purprades af en glädjerodnad.

— Hur god ni är — sade hon blygt — huru skall jag kunna tacka er?

— På det sätt att du är mig fullkomligt undergifven och lydig.

— Jag vill göra allt hvad ni begär af mig . . . det skall bli min största glädje att få tjena er.

— Låt se, att du håller ditt ord, Sinaïda! I morgon afton skall du åter infinna dig här.

— Aftonen är lång — svarade Sinaïda — vid hvilken tid menar ni?

— Kom i solnedgången?

— Ni skall icke behöfva vänta på mig. —

Sinaïda gick mot dörren, ödmjuk och tacksam för det milda bemötande, hon erfarit.

— Hör — ropade den gamle efter henne — du har min tillåtelse att springa hvar du vill i slottet, ifall det roar dig.

Sinaïda grubblade icke så litet på, huru det kom sig att den gamle baronen, hvars kärfhet hon hört så mycket omtalas, på en gång blifvit så vänligt stämd mot henne. Tillåtelsen, att springa hvart hon ville i den gamla riddarborgen, begagnande hon sig genast af. Det fans till slut icke en vrå, som hon icke hade genomsökt. I ett rum, hvars gammalmodiga prakt slog henne med häpnad, fann hon en harpa i fullkomligt oskadadt skick. Den var förgyld och mattan, hvarpå den stod, var af purpursammet, men förbleknad, med tjocka, gyllene, fastän nu mörknade fransar. Ett sådant instrument hade Sinaïda aldrig förut sett eller hört talas om; hon visste således icke ens namnet derpå.

Efter att en stund ha stått i stum häpnad och betraktat harpan, greps hon som af en ingifvelse. Hon gick fram till instrumentet, torkade med sitt förkläde varsamt af dammet och började att försigtigt glida med fingrarne öfver strängarne. De gåfvo ett sakta ljud ifrån sig, underbart klingande och melodiskt. Sinaïda lät sina händer sjunka ned i sitt knä och tårarne framträngde af förtjusning i hennes ögon. Hon tillbad denna harpa . . . den gömde en själ inom sig och denna hade talat till henne!

— Hur lycklig jag är! — hviskade hon hänryckt.

Nästan bäfvande, lade Sinaïda åter sina fingrar på strängarne och gjorde ett grepp. Åter hördes samma toner smeka och tjusa hennes musikaliska öra. Hon blef allt djerfvare och gjorde det ena nya greppet efter det andra och knäppte, så godt hon kunde med fingrarne. Det var en egendomlig, vild musik, komponerad af henne sjelf.

Sinaïda visste icke, huru länge hon satt vid

harpan. Dagsljuset hade emellertid helt och hållet hunnit slockna och aftonskuggorna föllo djupa och täta omkring henne. Men hon gaf icke akt på någonting, så försjunken var hon i sin musik. Hon hörde icke ens de lätta steg, som kommo öfver golfvet och närmade sig henne. Och då en hand lade sig på hennes skuldra och hennes namn nämdes af en mild röst, syntes hon icke det minsta öfverraskad. Hon lyfte endast långsamt upp sitt hufvud och såg med en frånvarande blick på fru Olaus.

— Jag har sökt dig öfverallt, Sinaïda — sade oldfrun — men icke kunde jag tro, att det var du som spelade på harpan; jag trodde, att det var baron som gjorde det.

— Kan han spela? — frågade Sinaïda, förvånad.

— Ja, och han brukar stundom roa sig dermed i sin ensamhet.

— Besynnerligt!

Hon fann det besynnerligt, att en sådan man som han, hvilken hon hört omtalas som så sjelfvisk och hårdhjertad, kunde den sköna konsten att spela på detta instrument. Icke andra än goda menniskor kunde älska musik, tänkte hon i sin barnslighet och okunnighet om verlden. Hade hon studerat historien, skulle hon deri funnit, att den grymme kejsar Nero var virtuos på harpa, förutom andra att nämna. Berättar icke gamla testamentet, huru Saul af ingenting annat lät sig tröstas än af Davids harpa.

— Sinaïda, du är ingen vanlig flicka och du är skapad för någonting helt annat än för det hvardagliga lifvets bestyr — sade fru Olaus och tog henne i handen. — Jag förstår mig icke på dig och Gud vet, om någon kan göra det. Emellertid vill jag säga dig, att jag fått bref från herr Skotte och naturligtvis rör detta helt och hållet dig. Så har han äfven skickat dig en gåfva, barn . . .

— Han har då icke glömt mig! Han har då hållit sina löften! — afbröt Sinaïda häftigt — och allt annat var nu förgätet för den unge mannens skull.

Hon ilade framåt genom den stora slottsvåningen, så snabbt att fru Olaus hade all möjlig möda att följa henne. Hon flög fram, lätt som en fågel, och de tjocka, glänsande flätorna kunde ju liknas vid vingar.

Andtligen befunno de sig nere i fru Olaus' rum. Brefvet upplästes nu af den goda frun för Sinaïda. Det innehöll, att den unga flickans beskyddare mycket snart skulle komma och hemta henne, för att föra henne med sig till hufvudstaden. Han omnämde, att han hade skaffat henne ett hem och ett skydd, likväl icke hos hvem detta hem var; men fru Olaus förmodade, att det var hos unge baron Torstensköld, såsom Wilhelm Skotte hade hoppats.

— Se här är gåfvan, som han skickat dig, Sinaïda, och som han tror skall komma att glädja dig — tillade fru Olaus och räckte henne en förseglad ask.

Sinaïdas hjerta klappade, hennes pulsar brunno, hennes ögon lyste som klara eldslågor — hela hennes varelse var i fullständigt uppror af förtjusning. Varsamt öppnade hon asken och fann deri ett halsband af äkta koraller, med hennes namn graveradt på det lilla guldlåset, som hon knäppte upp, för att genast profva halsbandet. Hon kastade dervid en skygg blick i spegeln. De blekröda korallerna klädde henne obeskrifligt . . . hon tänkte sjelf, huru annorlunda hon skulle ha tagit sig ut, om hennes klädsel hade varit smakfullare.

— Hur god Wilhelm är — sade Sinaïda, blygt rodnande, och lade smycket tillbaka i asken.

Sedan, då hon gick till sängs, kysste hon Wilhelms gåfva innan hon somnade. Hennes drömmar rörde sig endast omkring honom, till hvilken hon skådade upp såsom till en Gud.

XXVIII.

Armbandet.

Följande morgon, då Sinaïda hade klädt sig, knäppte hon korallhalsbandet omkring sin hals.

Hvarje dag skall jag bära detta minne af honom — tänkte hon — ja, jag skall bära det intill min dödsstund.

Och sedan sprang hon ut i skog och mark, speglade sig i hvarje förbirinnande bäck eller källa, flätade vildblomster i sina lockar, ty hon väntade att Wilhelm när som helst skulle komma, och hon ville gå honom till mötes, smyckad som en brud.

Då hon uppnådde dammen i slottsparken, satte hon sig ned vid yttersta brädden, så att kanten af hennes kjol doppade i vattnet. Hon satt der länge och betraktade, huru de flytande vattenliljorna vaggade fram och tillbaka för de förbidansande, skalkaktiga vindflägtarne. Då hördes någon komma bakom henne med snabba steg. Sinaïda vände sig ögonblickligt om och nickade vänligt, då hon såg, att det var klockarens son, en sextonårig yngling, den ende som hållit af Sinaïda och som hon många gånger hade sällskapat med.

— Hvad du har blifvit fin, Sinaïda! — utbrast han och betraktade henne nyfiket. — Du ser annorlunda ut nu, än då du gick trasig och barfotad.

— Är jag vackrare, tycker du? — inföll Sinaïda, icke det minsta sårad af ynglingens uppriktighet.

— Vackrare? Åh, det går på ett ut, tycker jag. Vore ditt hår icke rödt, så . . .

— Är mitt hår rödt? — afbröt Sinaïda och lyfte förtrytsamt på den långa, tjocka flätan, hvilken låg skimrande som guld öfver hennes axel.

— Om icke precis alldeles rödt, så stöter det dock mycket ditåt — fortsatte han retsamt — men

kanske det skall kallas för vackert, det der? — han gjorde en grimas, som förargade Sinaïda.

— Du är elak, Olof; du brukar just icke eljest vara det mot mig — sade hon.

— Ah, du har blifvit så stursk nu för tiden, Sinaïda, så att du bryr dig visst litet om mig, allt sedan du fick komma till slottet. Det är derför jag är gramse på dig.

— Men du gör mig orätt — Sinaïda räckte vänligt sin hand mot honom.

— Hvad har du der, Sinaïda? — utbrast han plötsligt vid åsynen af det blekröda korallhalsbandet.

— Jag har fått det af min beskyddare; det är ett dyrbart halsband, säger fru Olaus.

— Låt mig få se . . .

— Sinaïda efterkom straxt hans önskan och knäppte af sig halsbandet samt räckte honom detsamma.

— Låset är af guld, Olof, och mitt namn står att läsa derpå.

— Hvilken högfärd man vill pränta i dig, liksom du vore någon annan än den fattiga skogvaktarflickan.

— Jag är nog något annat — suckade Sinaïda i tysthet.

— Detta skulle vara af guld, tror du, och hela denna smörja skulle vara något dyrbart . . . hur har du kunnat låta inbilla dig det? — sade Olof och slängde fram och tillbaka med halsbandet.

— Akta det, Olof, du skulle göra mig en faslig sorg, om du förstörde det. Gif mig det tillbaka . . .

— Du skall få det, om du först lofvar mig något, som jag tänker bedja dig om.

— Jag lofvar dig allt, Olof, blott jag får tillbaka halsbandet.

— Följ icke honom, som du kallar din beskyddare. Stanna . . . jag skall tala vid far och mor, att du får komma till oss, och det skall icke gå någon nöd på dig sedan.

— Jag kan icke lofva dig detta, Olof, och hvad skulle det tjena till? Missunnar du mig att få komma till Stockholm?

— Nej . . . men, ja, jag må säga det rent ut, Sinaïda: jag vill gifta mig med dig, då jag blir så gammal att det kan gå an.

— Olof — utbrast Sinaïda häpen, men tillika skalkaktigt — tycker du, att något sådant skulle gå an? Dina föräldrar lära minsann icke vilja ha mig till sonhustru.

— De *måste* vilja det, då jag vill — Olof rynkade ögonbrynen och såg mycket upprörd ut. — Jag är visserligen bara sexton år ännu, Sinaïda, men jag älskar dig likafullt och jag känner att jag skulle dö, om du hölle af någon annan än mig.

Sinaïda slog ihop händerna och brast ut i ett klingande skratt. Hon kunde icke låta bli att göra det, så löjligt föreföll henne hela detta frieri.

— Du skrattar? — han drog henne intill sig och höll henne hårdt fast. — Sinaïda, lek icke med mig . . .

Men Sinaïda lät icke skrämma sig, utan skrattade ännu mera ohejdadt.

— Nå, se der skall du få, för att du hånar mig! — och han kastade halsbandet långt ut i dammen på samma plats, hvarest Ingrid låtit armbandet försvinna.

— Olof! — skrek Sinaïda, blek som döden — Olof, hvad har du gjort? — och hon utsträckte, förtviflad, armarne. — Mitt halsband . . . skaffa mig tillbaka mitt halsband!

Sinaïda såg så olycklig ut, att Olof kände en ögonblicklig ånger komma öfver sig. Han hade ju sagt, att han höll af henne — skulle han då vilja förorsaka henne någon smärta? Nej, han kände det nu och han ville försöka godtgöra hvad han hade förbrutit.

— Förlåt mig, Sinaïda . . .

Men den unga, förnärmade flickan vände sig med stolt förakt ifrån honom.

— Du kommer då aldrig att förlåta mig? — upprepade han dystert.

— Aldrig . . . *aldrig!*

— Icke ens om jag upptager halsbandet ur dammen?

— Hur skulle det gå till? — Sinaïda vände sig ännu icke till honom.

— Det är icke något svårt. Vattnet är visserligen mycket grumligt, men botten hvarken djup eller gyttjig, utan består af ren sand . . .

— Huru vet du det?

— Emedan jag för några år sedan försökte på odygd att dyka i dammen, för att se efter, huru djup den var.

— *Du?* Gjorde du det? — Nu först vände Sinaïda sig om och såg på honom med ett strålande leende.

— Olof, du tror dig således kunna taga upp halsbandet?

— Ja, om du förlåter mig min elakhet och om du gifver mig en kyss derför, skall jag försöka.

— Jag förlåter dig och kyssa dig kan jag väl ock — svarade hon oskuldsfullt.

— Nå väl . . . gå nu och kom tillbaka om en timme. Du skall icke träffa mig här då, det är sant, ty jag måste då vara i prestgården, men du skall finna halsbandet hängande på den der qvisten — han pekade på en grönskande videbuske, som växte tätt invid stället.

— Tack . . . jag skall vara här om en timme. Men om du drunknar, Olof?

— Jag drunknar icke. Var lugn, Sinaïda, jag vet nog hvad jag gör.

Sinaïda nickade gladt åt honom och gick.

Då Olof blef allena, kastade han af sig kläderna och gick ut i vattnet. Dammen var verkligen icke djup och vattnet deri var vid denna tid ovanligt lågt. Botten var af finaste sand, temligen hård, slät och jemn, endast öfverfyld med snäckor och sniglar. Olof

dök . . . det var just icke så behagligt, ty vattnet var ganska kallt, emedan det stod i beröring med en närbelägen källa. Han undersökte botten varsamt med händerna. Efter en stund fann han halsbandet. Han tog det men kände på samma gång att någonting annat följde med, någonting som var tyngre och vid hvilket halsbandet hade fastnat. Då han kom upp ur vattnet, såg han efter hvilket fynd han hade gjort. Det var ett armband han höll i sin hand, ett guldarmband i form af en ringlande orm, men hvars ena halfva var af svart emalj. På något outransakligt sätt hade Sinaïdas halsband slingrat sig omkring detsamma och fastnat.

Olof betraktade armbandet med förvåning och upptäckte äfven den latinska inskriptionen, hvilken han naturligtvis icke kunde förstå.

— Huru har detta armband kunnat komma i dammen? — tänkte han. — Det måste ha legat der mycket länge, men jag har icke hört, att någon förlorat ett sådant; jag kan således gifva Sinaïda det. Hon skall få det såsom ett minne af mig . . .

Då Sinaïda kommit till dammen, sedan den utsatte timmen tilländalupit, fann hon mycket riktigt, att Olof hade försvunnit, men äfven att halsbandet hängde på en af buskens qvistar. Dock — huru häpen blef hon icke, då hon upptäckte det besynnerliga armbandet med diamantögat, som hängde der bredvid.

— Hvar hade Olof fått det ifrån? — undrade hon. — Vill han göra mig en öfverraskning dermed? Nå ja, det är då ingenting dyrbart, — hon kunde naturligtvis ej ana, att det var af guld och att ögat var en ren, slipad diamant.

Sinaïda vek upp klädningsärmen och profvade armbandet. Det var alldeles för vidt för att kunna sitta om handleden. Besynnerligt nog, fäste hon det öfver venstra armbågen, samma plats, der hennes mor och mormor hade burit detsamma. Det var en ödets skickelse eller rättare ett Försynens under.

— Ingen skall få se det — sade Sinaïda — man skulle då göra narr af mig, för att jag fått det af Olof. Men jag skall bära det ändock till minne af den stund, då jag återfick min förlorade skatt — och hon knäppte förtjust korallerna om sin hals.

Då Sinaïda lemnade dammen, mötte hon om en stund på en af parkgångarne Olof, som kom tillbaka. Hon sträckte ut sina armar mot honom och kysste honom vänligt, enligt sitt löfte, såsom en syster sin broder.

— Tack, Olof, du har gjort mig en stor glädje. Jag förlåter dig ditt dumma prat . . . Men är det din verkliga mening, att jag skall få det der armbandet, som hängde på busken?

— Ja visst, du skall bära det till ett minne af mig — svarade Olof och såg mycket sjelfbelåten ut.

— Tack . . . men hvarifrån har du fått det?

— Af trollen . . . i dammen finnes ett rå, som gaf mig det. Bär det . . . det bebådar lycka för dig, Sinaïda.

Hvilken profetia han uttalade! Sinaïda skulle genom detta armband komma till kännedom om sin mor och sin slägt.

XXIX.

Lejonkulan.

Sinaïda hade lofvat att i solnedgången infinna sig hos den gamle baron Torstensköld i hans laboratorium. Då hon gaf detta löfte, tänkte hon föga på hvad orsaken kunde vara till hans begäran, men då det började lida mot aftonen, undrade hon mycket öfver hvad han kunde vilja henne och fann det besynnerligt, att han, den enstörige och mennisko-

hatande mannen, hade kallat henne till sig. Hvad betydde detta?

Sinaïda kastade en blick mot vestern. Hon ville se, huru långt solen hade sjunkit. Ännu stod dess strålande klot ett långt stycke öfver horizonten. Således var det alldeles för tidigt att begifva sig tillbaka till slottet, tänkte hon, der hon gick på en af gångstigarne i den dystra, förvildade parken. Denna stig slingrade sig uppför en höjd, hvarifrån den härligaste utsigt utbredde sig öfver den nedanför liggande parken med den gamla riddarborgen, öfver den klara hafsviken och de i fjerran långsträckta skogarne.

Tätt bakom Sinaïda reste sig en bergmassa, hvars formation var vild och besynnerlig. Sinaïda hade aldrig förr varit på denna plats, hvarför den så mycket mera väckte hennes intresse. Bakom en framskjutande klippa fann hon till sin förvåning en grotta, hvars ingång var stängd med ett galler af jern. Sinaïda tryckte sitt ansigte mot detta galler, för att se in i grottan, men hon såg ingenting annat än mörker och, då hon ropade, var det endast ett långt, utdraget eko som svarade henne. Hon blef hemsk och dyster till mods . . . hon tänkte, att denna grotta kanske för långt tillbaka hade varit en fängelsehåla, der oskyldiga fångar försmäktat. Hon ville icke stanna der längre, ty hennes lifliga inbillning blef alltför mycket uppjagad. Just som hon höjde foten för att aflägsna sig, träffade ett ljud hennes öra, som kom blodet att stelna i hennes ådror, det rasslande ljudet af en kedja, som släpade fram och tillbaka derinne i grottan. Hon uppgaf ett förskräckelsens skri, hon vågade icke se sig om, utan ilade uppför höjden och sprang sin väg, utan att ett ögonblick stanna för att hemta andan. Ändtligen stod hon på slottstrappan, väl bevarad. Huru hennes hjerta klappade!

— Hvad kunde det vara? — hviskade hon till sig sjelf. — Säkert en ande . . . ett spökelse af någon olycklig, som blifvit inspärrad i grottan.

I detsamma hörde hon, huru ett fönster öppnade sig öfvèr hennes hufvud. Det var ett af fönsterna till baron Torstenskölds laboratorium.

— Sinaïda!

Willebald ropade henne. Den unga, förskrämda flickan såg upp till honom med en ödmjuk helsning.

— Har du glömt ditt löfte, barn? — frågade han.

— Nej, men jag trodde det ännu vara för bittida att komma. Jag vågade icke störa er.

— Kom strax . . . jag har väntat på dig en god stund.

Sinaïda stod ett par minuter derefter i rummet. Bäfvande, irrade hennes blickar omkring i hvarje vrå. Hon fruktade att upptäcka lejonet, detta lejon, som hon dittills lyckligtvis sluppit att få se, men hvars rytande hon flera gånger hört och som hade injagat hos henne en förfärlig ångest.

— Var lugn, lejonet är icke här — sade Willebald, som förstod hvad hon menade.

Då först gick Sinaïda från dörren.

— Är du en sådan liten stackare, att du är rädd för mitt tama lejon?

— Jag rår icke för att det skulle skrämma lifvet ur mig, om jag fick se det — svarade Sinaïda, skygg.

— Du kan vara trygg, det är på en annan plats — log gubben och, närmande sig henne, lade han sina magra, knotiga fingrar under hennes haka och höjde hennes ansigte upp mot sitt. Efter att ha ett ögonblick betraktat hennes mörka, strålande ögon, de små röda purpurläpparne och kindernas fina rundning, tillade han: — Jag förstår nu, hvarför hr Skotte gjort dig till sin skyddsling. Har han icke sagt dig det . . . har han icke talat om din fägring, barn?

— Aldrig! — svarade Sinaïda och försökte draga sig undan.

— Såå, har han icke gjort det . . . det var be-

synnerligt! Men att han älskar dig, har han väl sagt?

— Älskar han mig? — utbrast Sinaïda och rodnade. — Älskar . . . något sådant har han aldrig sagt.

— Så kommer han en dag att säga det.

— Är det sanning? — Sinaïda fattade med sina händer om gubbens arm och böjde sig intill honom. — Är det sanning — upprepade hon — att han håller af mig?

— Sinaïda — den gamle satte sig och drog henne ned bredvid sig — vore du ännu icke så mycket ett barn, skulle jag uppenbara mycket för dig, men jag vill det icke . . . Emellertid kan du lägga på minnet hvad jag säger, att någon *kärlek* icke finnes på jorden, jag menar någon verklig, beståndande kärlek. Det är en tid, den tid vi kalla ungdomens, som man tror derpå; men då vi bli äldre, le vi åt vår ungdoms dårskap och, om vår passion då fängslat oss i äktenskapets bojor, önska vi oss intet högre, än att vi vore fria. — Det finnes ingen äktenskaplig lycka . . . gift dig aldrig, Sinaïda.

Den femtonåriga flickan betraktade honom förundrad. Hvad skulle hon draga för slutsats af hans råd? Det visste hon icke sjelf.

— Gift dig aldrig . . . du skulle ångra dig, om du lät locka dig dertill! Sinaïda, det finnes mycket annat härligare på jorden att lefva för, men allt detta är obegripligt för dig. En sak vill jag dock uppenbara för dig, emedan du just är *den*, som skulle kunna vara mig ett redskap till upptäckande af förborgade ting . . .

Sinaïda förstod naturligtvis ingenting af hvad han sade. Hon endast fortfor att stirra på honom med häpnad . . . en hemsk, oförklarlig rysning genomilade henne, då hennes blick träffade hans små, djupt liggande, skarpa, genomträngande ögon.

— Du vill då tjena mig, Sinaïda?

— Ja — svarade Sinaïda sakta darrande.

— Nåväl, räck mig då din hand . . .

Sinaïda gjorde hvad han bad henne om.

— Du är rädd? Jag vill dig ingenting ondt, lilla toka. Du skall endast lyda mig. Det är något, som du kan upptäcka åt mig, Sinaïda.

— Jag?

— Du vet icke sjelf hvad det är, men du skall blifva klarseende under den sömn, hvari jag eger kraft att försänka dig. Din själ skall, helt och hållet dig ovetande, flytta till de ställen, jag befaller, och hvad du der ser, skall du säga mig. Jag begär icke, att du skall förstå mig. Detta slott — fortfor gubben — nedbrann 1718, utom sjelfva grunden med sina källare. Bland åtskilliga saker, som blefvo räddade, var det der elfenbensskrinet, som du kom öfver. Vet du väl hvad som låg i detta skrin?

— Nej — svarade Sinaïda, hvars nyfikenhet nu blef lifligt väckt.

— Konceptet till ett bref, som blifvit skrifvet på sextonhundratalet af henne, hvars graf du säkert sett i parken. Hon var en förnäm dam, som fick en dyrbar gåfva af Maria Eleonora, en drottning och gemål åt en af Sveriges konungar. Det är denna gåfva jag vill ha reda på, och du skall förhjelpa mig dertill.

— Jag? Huru skall detta gå till?

— På det sätt jag har nämt.

— O, jag begriper intet — utbrast Sinaïda.

— Du behöfver heller icke begripa något, endast vara mig helt och hållet undergifven.

— Willebald yttrade nu ingenting vidare, utan gaf henne endast en vink att följa sig. Hade han yppat, att det var det besynnerliga armbandet han ville ha reda på, skulle Sinaïda helt visst ha vikit undan sin klädningsärm och visat, att hon bar det på sin venstra arm. Men nu sade han intet och detta var kanske också en försynens skickelse.

Sinaïda följde honom upp i den öde slottsvåningen och till det rum, hvarest harpan stod.

Solljuset strömmade här in genom fönsterna och dess strålglans var så stark att den helt och hållet bländade dem båda.

Willebald öppnade ett fönster . . . vågorna hördes sakta slå mot bergsklippan nedanför och en frisk vind kom indansande och rensade den instängda, qvafva luften i rummet.

Willebald gick derefter fram till harpan och afhöljde det täckelse, som blifvit kastadt öfver densamma.

— Älskar du musik? — frågade han.

— O, ja, mycket, fast jag hört så litet deraf.

— Så skall du få höra det nu. Men först — sätt dig der — han sköt fram en högkarmad, antik stol.

Sinaïda satte sig, undrande hvad som skulle komma derefter.

— Se här, Sinaïda, se på denna sten — och han räckte henne en stor knapp, i hvars midt glänste en klar bergkristall. — Se på denna oafbrutet . . . vänd icke dina ögon derifrån, icke ens ett ögonblick, och under tiden skall jag spela.

Den gamle fantasten trodde sjelf fullt och fast på sin förmåga att kunna försätta den unga flickan i ett magnetiskt tillstånd, och dertill begagnade han samma metod som den bekante Mesmer.

— Se på kristallen, Sinaïda! — upprepade han och gick och satte sig vid harpan.

Sinaïda tog icke sina ögon från kristallen . . . hon stirrade oafbrutet på densamma, så länge, att det började skimra för hennes ögon, såsom det alltid slutligen gör, då man utan uppehåll betraktar ett blankt föremål. Det var liksom om en gråaktig slöja hade lagt sig emellan kristallen och henne, men hon såg ändock den lysande punkten, klar och strålande, och under tiden tjusades alla hennes sinnen af den härliga, underbara musiken från harpans strängar. Vindflägtar, angenäma och friska, dansade omkring henne, sakta smekande hennes panna, och i sanning behöfdes detta, ty Sinaïda kände snart liksom ett

jernband trycka sin hjessa, och detta kom sig troligen af att ögats nerver ansträngdes till det yttersta och försvagades af att stirra så oafvändt på kristallen.

Slutligen upphörde Willebald att spela. De sista tonerna bortdogo likt en klagande suck. Han gick sakta fram till Sinaïda och befalde henne ännu en gång att icke taga sina ögon från kristallen. Hon lydde, trött och utpinad . . . Hans röst susade förbi hennes öron, men då han lade sina händer öfver hennes panna, genomilades hon af en instinktmessig afsky och hon släppte kristallen, som rullade ned och stannade midt i det halfslocknande solljuset, hvilket utbredde sig öfver det i sneda rutor inlagda ekgolfvet.

— Sof, jag befaller dig att sofva! — sade den improviserade magnetisören med dof, sträng röst och fäste på "subjektet" sina små, genomträngande ögon, så fulla af elakhet och list, att Sinaïda fasade och just derför tillslöt sina ögon.

Hade han verkligen förmått Sinaïda att sofva? Nej — den utomordentliga kraft, hvaraf han trodde sig vara i besittning, förnekade sig här alldeles. Och likväl hade han ju en gång i ett större sällskap magnetiserat en ung dam och lyckats. Denna unga dam var i hög grad öfverspänd och hade af rädsla för magnetisören inbillat honom och sig sjelf, att hon sof. Vid detta tillfälle hade likväl inga underbara saker blifvit upptäckta, ty Willebald hade icke ansett det rådligt att i flera personers närvaro drifva experimentet längre, än han trodde sig gå i land med.

— Sof, Sinaïda! — upprepade den obeveklige med samma befallande stämma.

— Jag kan icke — svarade Sinaïda uppriktigt och höjde sina ögon. Hon skulle gerna ha gått hans önskan till mötes, om hon blott kunnat.

— Då *vill* du icke sofva! — Willebald blef ursinnig, emedan han trodde, att det endast var hårdnackenhet å hennes sida. — Du *vill icke*, säger jag, ty annars skulle du ha somnat för länge sedan.

Eller månne hon icke är mottaglig för det magnetiska fluidum, som jag känner utströmma från mina fingerspetsar? — tillade han för sig sjelf. — Motstånd inverkar dock menligt, men ej absolut omöjligt på subjektet, säger Mesmer. Om jag bara kunde göra henne rädd, förfärligt rädd — tänkte han — skulle jag helt visst få större välde öfver henne. Jag måste nödvändigt ha upplysning om armbandet . . . Sinaïda skall hjelpa mig att få veta, hvar det är . . . hon *måste* det, ty det finnes ingen annan möjlighet än genom den magnetiska sömnen.

Han gick fram till ett af fönsterna och trummade med fingrarne på rutan, derunder grubblande på hvad sätt han skulle kunna till ytterlighet skrämma den unga flickan.

— Ah, jag vet nu . . . lejonet skall förskräcka henne. Jag skall släppa henne in i lejonkulan och låta henne der tillbringa en natt tillsammans med mitt tama vilddjur, som jag vet icke skall skada henne, men som desto mera skall skrämma den tokan, — sade han och vände sig om. — Sinaïda, jag finner, att du icke är mig till någon nytta, åtminstone i qväll; vi skola försöka en annan dag . . .

Han gick fram till henne och smekte några gånger med handen hennes lockiga hjessa.

— Har du varit mycket rädd? — frågade han vänligt.

— Icke just . . .

— Du skall icke alls vara rädd. Litet frisk luft är nu nödvändig efter detta . . . dina händer bränna ju, som om du vore febersjuk.

Sinaïda steg upp från stolen. Hon strök håret ur pannan, drog en suck af lättnad och kände en lycksalig känsla öfver att den pinsamma behandling, för hvilken hon varit utsatt, ändtligen hade tagit slut.

Willebald upptog kristallknappen från golfvet och gömde den i sin ficka.

— Kom, Sinaïda, så göra vi ett slag i parken.

— Sinaïda följde honom mekaniskt. Solen hade

helt och hållet sjunkit, endast en bred strimma, likt ett rosenfärgadt band, betecknade dess bana. En blek halfmåne hängde öfver skogstopparne och den glimmande aftonstjernan, klar och mild, blinkade i öster.

Sinaïda fördes af Willebald åt samma håll, hvarifrån hon förut på dagen hade flytt af rädsla. Hon beträdde stigen, som ledde uppför höjden till den hemska, spöklika grottan, som, utan att hon visste det, allmänt kallades "lejonkulan", ett namn som den hade fått efter lejonet, hvilket Willebald, då det ibland föll honom in, lät vistas derstädes om nätterna. Det rassel, Sinaïda hade hört af en släpande kedja, var således icke inbilladt — det var lejonets kedja, som åstadkom detta ljud.

— Sinaïda — sade Willebald, då han stod utanför grottans galler — du har kanske icke varit här förr?

— Jo, i dag . . . men här är så dystert och jag hörde ett så besynnerligt ljud derifrån — hon sträckte darrande handen mot grottan.

— Det var blott inbillning. Men då jag är med dig, behöfver du ingenting frukta. Denna grotta är sval och angenäm att sitta i under heta sommardagar. Der finnes mossbelagda stenbänkar . . . kom och följ mig in?

— Nej — Sinaïda drog sig tillbaka.

— Se så — han fattade hårdt om hennes arm och höll den skoningslöst fast. — Du skall . . . *jag vill*, att du skall gå in i grottan.

Han släpade henne med sig och med ett kraftigt tag sköt han en rigel från gallret, som med ett rasslande ljud flög åt sidan. Derefter kastade han in Sinaïda i lejonkulan och lät gallret falla igen efter henne, men stannade sjelf utanför.

Sinaïda hade uppgifvit ett fasans skri, ett skri som blef allt mera skärande och förtvifladt, då hennes ögon upptäckte i grottans mörker tvänne lysande punkter, som kommo henne allt närmare, på samma

gång hon hörde skramlet af en kedja. Ett tungt flåsande följde derpå och så ett tassande . . . Sinaïda kunde icke uthärda längre, hon slöt sina ögon och, sjunkande ned på knä, skakade hon med sina händer det starka jerngallret.

— Släpp mig ut!

Willebald gaf blott ett hånskratt till svar och fröjdade sig åt hennes vansinniga rädsla.

— Skönt! — tänkte han. — Skulle jag sedan icke få makt med henne, då vore det underligt! Hon skall få vistas här hela natten och i morgon skall jag finna henne spak som ett lam.

— Rolig natt! — ropade han åt henne och försvann ljudlöst som en skugga emellan buskarne utför höjden.

Sinaïda fortfor att med samma förtviflan skaka grottans galler, under det att hon icke vågade öppna sina ögon för att slippa att se. Hon kände emellertid, att något lurfvigt föremål kom alldeles inpå henne. Dess flåsande andedrägt flög öfver hennes ansigte, dess tunga kropp tryckte sig intill henne och någonting klibbigt, brännande, stickande for öfver hennes arm, som genom någon våldsam rörelse blifvit naken.

— Wilhelm! — ropade hon ur djupet af sin själ. — Wilhelm, vore blott du hos mig!

Slutligen höjde hon långsamt sina ögon, mycket långsamt, för att se hvad det var för ett spökelse, med lif och värme, som höll sig så nära henne. Hon såg då ett besynnerligt djur med stort hufvud, omgifvet af en fladdrande mahn, ligga utsträckt bredvid sig. Hon förstod nu, att det var lejonet, men blef deröfver ej mindre förskräckt.

Hon knäppte tillhopa sina händer och, lik en annan Daniel i lejonkulan, uppsände hon i sitt hjerta en brinnande bön till Gud, som ensam kan förlossa ur all fara.

Det var således lejonets ögon, dessa lysande punkter, hon hade sett i grottans mörker, lejonets

andedrägt, som flugit öfver hennes ansigte, och detta klibbiga, brännande, stickande var dess tunga, som hade slickat hennes nakna arm! Det tama djuret gjorde henne ej något illa, det tryckte sig i stället så troget intill henne, som om det tiggt en vänlig smekning. Sinaïda vågade dock icke ens sträcka ut handen, hon endast bad och beredde sig att i hvart ögonblick som helst bli sönderrifven af vilddjurets klor. Men då timme efter timme förgick och intet ondt hade händt henne, började hon småningom lugna sig och den förfärliga förskräckelse, hon hade känt, blef allt mindre, tills den slutligen helt och hållet försvann.

— Du är då icke så farlig? — sade hon till lejonet, som lutade sitt hufvud mot hennes fot. — Du har icke gjort mig något illa . . . jag behöfver således ej vara rädd för dig — och försigtigt sänkte hon handen i lejonets mahn och klappade det sakta.

Lejonet, som tycktes blifva förtjust deraf, sträckte ut kroppen i hela sin längd framför henne och såg upp med sina ögon i hennes ansigte, icke vildt eller grymt, utan med en tillgifven hunds uttryck.

Sinaïda blef allt modigare och talade till lejonet mildt, smeksamt och bad det hålla af henne. Ett svagt rytande blef dess svar, jemte en ny handslickning och ett väldigt skakande på den rika mahnen.

Det var långt öfver midnatt. Sinaïda kände sig trött och sömnig. Hon lutade sig ned mot lejonet, och somnade slutligen af. Det tama vilddjuret vågade icke röra sig, för att ej störa hennes sömn. Det vakade troget och om dess ögon någon gång slöto sig, öppnades de genast vid det minsta ljud eller prassel i buskarne utanför.

I daggryningen kom Willebald, för att finna sitt offer ödmjukt, gråtande och bedjande i sin gränslösa rädsla. Men i stället fann han Sinaïda sofvande, med hufvudet hvilande på lejonets hals, så att hennes upplösta, guldröda hår var inblandadt i lejonets mahn.

Då lejonet varseblef sin husbonde, började det att piska med svansen och uppgifva ett halfqväfdt tjut. Sinaïda vaknade och satte sig förskräckt upp. Hon såg den gamle, elake gubben stå utanför gallret och hon erfor en känsla af den yttersta fasa.

— Sinaïda — sade han, sviken i sin förhoppning — jag tror du har blifvit god vän med mitt lejon?

— Ja, det var frommare än jag förestälde mig — svarade hon stolt. — Min barnsliga fruktan har gudilof helt och hållet blifvit botad — hon böjde sig ned och smekte lejonet. — Tack för denna natt . . . jag skall aldrig glömma den!

Gallret hade blifvit öppnadt af Willebald och Sinaïda trädde ut ur grottan. Lejonet följde efter henne, släpande sin långa kedja, som var fästad vid dess jernhalsband. Willebald fick fatt i ändan af kedjan och hejdade sålunda lejonet att följa den unga flickan. Men med användande af hela sin styrka slet lejonet sig löst och stod sedan med ett vigt språng bredvid Sinaïda. Inga lockelser, inga hotelser från husbondens sida kunde skrämma djuret från att följa henne, för hvilken det, besynnerligt nog, tycktes ha fattat den innerligaste tillgifvandet. Sinaïda gick . . . nej, hon sprang, och lejonet hoppade bredvid henne, rytande af förtjusning.

— De våga trotsa mig, båda! Det skall straffas strängt! — hväste gubben ilsket.

Sinaïda störtade in till fru Olaus, som hela natten hade lefvat i den största ångest för hennes skull. Med några få andedrag berättade Sinaïda hvad som händt henne.

— Göm mig, fru Olaus, göm mig tills Wilhelm kommer! Eljest tager den elake gubben lifvet af mig.

Och fru Olaus höll henne ock så väl dold, att Willebald icke vidare ens fick se skymten af den unga flickan.

Lejonet hade lagt sig nedanför den trappa, der ingången var till fru Olaus' boningsrum. Ingenting

förmådde det att gå derifrån. Det törstade och hungrade i det längsta.

Slutligen lyckades det Willebald att få upp det stackars djuret i den högsta tornkammaren i slottet. I en af dess hvitmenade väggar fans en tjock jernkrok inslagen, och vid denna krok fäste han lejonets kedja. Nu var det starka djuret fånget och nu skulle det undergå sitt straff. Blek af raseri, tog Willebald upp en piska, hårdt flätad af tagel, och började att med alla sina krafter slå det tama lejonet.

— Der skall du få för att du trotsade mig och följde henne! Och sedan för att du vågar vara en annan än din husbonde tillgifven!

Lejonet uppgaf ett vildt tjut af smärta. Dess kropp skälfde . . . dess mahn reste sig och det steg upp på sina bakben, ursinnigt skakande sin kedja. Men alla dess försök att slita sig löst voro förgäfves. Blodet sipprade fram ur dess sönderslagna hud och lukten af dess varma blod väckte hela dess vilda natur till lif. Om lejonet lyckats frigöra sig, hade det måhända tuktat och hämnats på sin grymme hushonde.

Det arma djuret lemnades sedan under tvänne dygn utan mat eller dryck. Törsten plågade det förskräckligt och dess ursinniga tjut hördes ända till den aflägsnaste vrå af parken.

— Jag skall befria dig från dina qval — tänkte Sinaïda och afvaktade nattens inbrott, tredje dagen efter lejonets instängande.

Och då slutligen den sena midnattstimmen var inne och hon visste, att Willebald gått till sängs, smög hon sig uppför vindeltrappan till tornkammaren. Hon hade tungt att bära; ett stort vattenämbar och en skål fyld med kött. Hon måste ofta hvila sig, men stod slutligen utanför den tunga jerndörren, hvars rigel hon sköt upp.

— Nero — sade hon vänligt — stackars Nero, jag vill hjelpa dig!

Då lejonet såg henne, uppgaf det ett glädjetjut

och kröp fram till hennes fötter, som det tillgifvet slickade.

Sinaïda ställde först fram ämbaret, så att det arma djuret fick släcka sin brinnande törst, derefter gaf hon Nero köttet, som dock långt ifrån förslog att mätta hans hunger.

Då Sinaïda fick se hans blodiga rygg, ty sommarnattens ljus föll klart in i tornrummet, kommo tårarne i hennes ögon.

— Stackars Nero, huru illa din husbonde farit fram med dig!

Hon skulle ha släppt honom lös, om hon blott hade vågat. Ännu stannade hon en stund och smekte det lidande lejonet. Aldrig hade hon kunnat tro, att ett sådant vänligt förhållande dem emellan skulle uppstå!

XXX.

Ett oförmodadt fynd.

Sedan Willebald flera gånger förgäfves frågat fru Olaus efter Sinaïda, tycktes han helt och hållet ha slagit ur hågen att försöka ännu en gång magnetisera henne. Den hederliga oldfrun hade svarat honom, att det icke var någon lätt sak att hålla reda på en så liflig och ostyrig flicka som Sinaïda, hvilken, så fort hon lemnat sängen, genast försvann och sprang bland berg och backar.

— Vi skola då göra oss af med henne, fru Olaus — sade Willebald, förbittrad. — Visa den slynan strax på dörren, om hon kommer tillbaka!

— Ack, herr baron, ni har ju lofvat herr Skotte att låta den unga flickan få ha sitt skydd här, tills han kommer och hemtar henne.

— Men han dröjer bra länge, den unge herrn.

— Åh, han kommer nog snart tillbaka, lita på det; jag tror, vi kunna vänta honom hvilken stund som helst.

— Det vore väl — och dermed gick den besynnerlige gubben åter in i sitt laboratorium, der han en längre stund sysselsatte sig med att studera "Nyckeln till gåtan", ett tyskt medeltidsarbete, som handlade om konsten att göra guld.

Då han hade läst och grubblat, tills han kände sig uttröttad, föll han på den idén, att närmare undersöka de djupa slottskällrarne, hvilkas egendomliga byggnadssätt han väl hade hört talas om, men som han aldrig sjelf tagit reda på. För den skull kallade han på sin betjent, en medelålders man, som i tjugo år hade varit i hans tjenst och lärt sig den svåra konsten att fortfarande behålla sin husbondes gunst.

— Erik — sade Willebald åt honom — det har fallit mig in att jag vill se slottskällrarne. Tag en lykta med dig och följ mig.

Erik fullgjorde ögonblickligt sin herres befallning. Han gick derefter först utför den branta, långa källartrappan och höll lyktan så, att dess sken belyste de fuktiga trappstegen.

Willebald blef icke besviken i sin väntan att få se något märkvärdigt. En lång, smal gång, som löpte både till höger och venster, utgrenade sig i flera smärre sidogångar. I dessa gångar voro jerndörrar till sjelfva källrarne, hvilka tycktes vara en hel mängd. Måhända hade dessa mörka hålor, der spår tydligt syntes efter eldstäder, fordom blifvit begagnade till helt andra ändamål än att förvara matförråd.

Willebald tycktes vara mycket intresserad af att betrakta de tjocka murarne, de hvälfda taken och de gamla jerndörrarne med sina många och konstiga riglar. I en af källrarne stannade han längst. Den var störst af alla och omkring väggarne gick en

stenbänk. En eldstad, helt och hållet bibehållen, fans längst in i ett hörn. Det märkvärdigaste var dock ett stycke af en förrostad jernkedja, som hängde fastnitad i muren. Deraf kunde lätt gissas, att någon stackars fånge här en gång hade lidit och upplefvat långa, dystra, qvalfulla dagar och nätter.

— Hvad är detta? — sade plötsligt Willebald, då det osäkra lyktskenet föll öfver tegelgolfvet. — Se . . . ser du då icke, Erik, jernluckan? — han pekade på en förrostad sådan, som tydligt syntes i midten af golfvet. — Ah, det var säkert en lycklig ingifvelse, då jag föll på den idén att gå ned hit . . . om jag skulle göra en vigtig upptäckt? Hvem vet, hvad som döljer sig under denna lucka? — jublade han, gnuggande sina händer af förtjusning.

— Är det nådig barons mening att denna lucka skall brytas upp? — frågade Erik.

— Visst är det meningen, din drummel. Skynda dig efter några passande verktyg! Jag skall emellertid stanna och vänta tills du återkommer.

— Men jag kan icke gå i mörkret . . .

— Så tag lyktan med dig. Jag sitter qvar här, förstår du.

Erik aflägsnade sig och Willebald satt ensam i det svarta mörkret i denna fängelsehåla. Han kände ingen rädsla, ty hans inbillning rörde sig blott om hvad han skulle kunna upptäcka under luckan. Att han *skulle* finna något, derom var han fullt öfvertygad. Fukten ifrån taket hade samlat sig i sådan mängd, att den föll ned i stora droppar. En sådan droppe föll på Willebalds hand; det var en obehaglig känsla, den isade som en stelnad tår, sprungen ur ett liks brustna öga. Någonting for öfver hans fötter, det var tydligt en råtta, men dess snabba rörelser voro förvillande lika med en hands sakta klappande. Hade Willebald varit en tio års gosse, skulle han helt säkert trott, att det var den olycklige fångens vålnad, som rörde vid honom.

Ändtligen var Erik tillbaka med de nödiga verk-

tygen. Han undersökte noga luckan. En tung, stor rigel höll den fast. Denna rigel måste först lossas. Dertill åtgick en half timmes mödosamt arbete, som slutligen kröntes med framgång. Rigeln slogs tillbaka och med ett förfärligt brak flög luckan upp. En kall, unken luft slog emot dem. Erik sänkte lyktan, för att möjligtvis kunna se ned i djupet. Men han upptäckte intet annat än mörker, idel svart mörker.

— Skaffa mig ett tåg, Erik — befalde Willebald.

— Herr baron ämnar väl sig icke ned i denna håla? — vågade Erik invända.

— Skaffa mig ett tåg, säger jag.

Erik måste lyda. Och ännu en gång satt Willebald ensam väntande i mörkret. Då Erik kom tillbaka med tåget, lät Willebald betjenten binda det om lifvet på honom; derefter steg han ned och Erik höll derunder med alla sina krafter fast tåget. Hålan var icke mycket djup, den gamle mannen kände snart botten under sina fötter; han lyste med lyktan framför sig och fann en större kista, helt och hållet af jern. Willebald kunde naturligtvis icke ensam öppna densamma och något så dåraktigt försökte han icke heller; men med tillhjelp af verktygen och Erik, som på ett behändigt sätt hissade sig sjelf ned i den underjordiska källaren, lyckades han efter mycken möda att få upp det tunga locket. Hvad fann han i denna kista, eftersom han stod mållös och slagen af den största häpnad, likasom Erik? En sådan skatt hade han aldrig drömt om att finna! Guld och silfver blänkte mot honom. Dyrbara dryckeskannor, gedigna och fullsatta med äkta stenar; stora fat med inpressade vapen, värjfästen, kalkar och paténer, alltsammans af ädla metaller. En hel rikedom låg här utbredd för honom. Men huru hade denna skatt kommit dit? Arbetet och formen på de olika sakerna vittnade om, att det icke skett i detta århundrade. Troligtvis var det eröfringar från de krigståg, Willebalds förfäder hade gjort, och som blifvit af en eller annan orsak dolda i detta under-

jordiska hål. Emellertid var nu Willebald egare af allt detta och sålunda verkligt rik. Att försöka beskrifva hans glädje, vore omöjligt. Med tillhjelp af Erik och med icke så ringa möda bragtes skatten småningom i dagen och uppradades i det lilla kabinettet, som var beläget bredvid Willebalds sängkammare. Hela den återstående delen af dagen och ett långt stycke in på natten sysselsatte den girige gubben sig med att putsa och rensa de dyrbara kärlen.

En förmiddag, då han som ifrigast höll på att betrakta alla dessa kuriosa, inträde Wilhelm Skotte i laboratoriet. Han hade nyss anländt och ansåg det naturligtvis för sin pligt att genast uppsöka slottsherren. Att låta betjenten anmäla sig, fann Wilhelm obehöfligt, hvarför han, då han icke träffade baronen i laboratoriet, gick in i de inre rummen, tills han slutligen inträdde i kabinettet. Wilhelm stannade på tröskeln, förvånad af att se allt detta guld och silfver, uppstapladt på bord, soffor och stolar.

Willebalds fina hörsel sade honom genast, att någon kommit in i rummet. Han vände sig derför häftigt om, retad af att blifva störd.

— Huru vågar ni att inträda oanmäld? — frågade han Wilhelm och helsade honom icke ens välkommen.

— Jag begagnar mig af mina gamla rättigheter — svarade den unge mannen och drog sig bugande tillbaka. — Jag kunde icke föreställa mig, att ni, herr baron, skulle nu mera än förr taga illa upp denna min djerfhet. Jag ber om tillgift . . .

— Se så — gubben fattade hans hand — stanna, eftersom ni en gång har kommit in! Välkommen! skulle jag väl säga. Ett fynd — tillade han och pekade på sin skatt. — Ni kan ej ana, att jag funnit alla dessa saker i en källarhåla. Se, der! — och han lyfte det ena kärlet efter det andra och visade det för Wilhelm, hvilken blef i högsta grad intresserad. — Men det är bäst att ni tiger med detta för min

slägting och blifvande efterträdare, Hugo Torstensköld, ty då skulle han icke göra annat än bedja Gud natt och dag om min död.

— Jag tror icke, att baron Hugo skulle göra detta.

— Tror ni icke? — Gubben såg illparigt på honom. — Jo, hvad ni tror det! Men jag skall akta mig att lemna någonting efter mig åt honom annat än tomma slottet och den vanskötta jord, som hör dertill.

— Har då baron Hugo på något sätt försyndat sig mot er?

— Nej, han icke mer än andra. Men jag tycker icke om att veta, att någon skall ärfva mig och komma att befalla här på Riddersborg.

— Besynnerligt — mumlade Wilhelm, gripen af ett djupt förakt. — Hvad gör detta er — tillade han — hvem som regerar här, då ni förmultnar i er graf?

— Hvad gör det mig? Ack, han vet icke hvad han säger, — Willebald skakade på hufvudet. — Detta slott skall stå öde eller ock brännas ned till sina grundvalar, emedan jag icke vill veta af någon arftagare!

Wilhelm betraktade med medömkan denne hvithårige gubbe, som var, då allt kom omkring, en psykologisk gåta.

— Hvad ser han på, min herre? Har han gjort några upptäckter i mitt ansigte, som han kanske bortglömt på mitt konterfej? Men som det en gång blifvit måladt, så får det också vara. Se så, gå till sin unga skyddsling, den der rödhåriga jäntan, som jag tröttnat vid att se springa omkring här som en odåga dagarne i ända. Tag henne med härifrån! Jag är icke hågad att föda henne längre.

Blodet steg upp i Wilhelms ansigte och en blixt sköt fram ur hans öga; men han sade ingenting, utan gick stilla och fredligt sin väg för att uppsöka Sinaïda.

Se der stod hon ju, med rodnande kinder, tillbakakastadt hår och armarne utbredda för att mottaga honom! Och han slöt henne innerligt intill sig, såg in i hennes strålande ögon och kunde icke motstå frestelsen att kyssa de rosiga läppar, som erbjödos honom.

XXXI.

Lejonet hämnas.

Wilhelms föresats, att söka öfvertala friherrinnan Elvira Torstensköld att upptaga Sinaïda i sitt hem, hade icke gått i fullbordan. Den hade strandat emot hans försynthet, ty så fort han ville tala om Sinaïda, steg blodet upp åt hans kinder och han kände sig så ytterst förlägen, att han icke fick ett ord öfver sina läppar. Kärleken gjorde honom brydd och tafatt. Han harmades på sig sjelf öfver att han till sådan grad lät beherska sig af sin känsla för en obildad, femtonårig flicka. Men inga förnuftsskäl hjelpte. Han kunde omöjligt förmå sig att yppa sin hemlighet för sina beskyddare och ville för ingen del låta dem ana, huru det stod till i hans hjerta. Alltså föll han på en annan idé. Hans slägtingar, det gamla trädgårdsmästarfolket hos brukspatron Örner, skulle helt säkert icke neka mottaga den unga, värnlösa flickan. Han fick sin önskan uppfyld, och det blef sålunda uppgjordt, utan Örners eller hans familjs vetskap, att Wilhelms skyddsling skulle få bo och vistas inom samma egendom som han sjelf, huset n:o 29 Hornsgatan.

Wilhelm hade föresatt sig att icke tala om kärlek med Sinaïda, som ju ännu var så ung, men då han nu såg henne skynda sig till mötes, med glädje-

strålande ögon och med det lycksaligaste uttryck öfver hela sitt ansigte, kunde han icke motstå frestelsen att trycka henne till sitt hjerta och hviska ömma kärleksord i hennes öra.

På aftonen samma dag gingo Sinaïda och Wilhelm utmed slottsmuren, för att sätta sig på klippan och betrakta solnedgången öfver hafsviken. De togo plats tätt intill tornet, hvari den lilla kammaren var belägen, der det arma lejonet ännu hölls fånget. Sinaïda kastade en sorgsen blick upp mot fönstret till tornkammaren.

— Min stackars Nero — suckade hon — om jag vågade befria dig! Huru väl att din elake husbonde ändock låter dig få inandas en smula frisk luft, då han öppnat fönstret till ditt fängelse.

Sinaïda hade aldrig varit vackrare än denna afton, emedan hon aldrig förr varit klädd i en smakfull drägt, såsom nu var fallet. Wilhelm hade nämligen fört med sig från hufvudstaden flera klädningar, hvaribland en hvit. Den var väl den enklaste af dem, men föll dock Sinaïda mest i smaken. Det var denna hon nu bar jemte korallhalsbandet om sin hals och håret utslaget i hela sin rikedom. Hennes skönhet var af ett egendomligt, tjusande slag, en sådan som måste anslå en artist, och just derför kände Wilhelm sig stolt öfver att en dag få ega henne.

— Sinaïda — han höll hennes hand emellan sina båda — vill du verkligen följa mig och ställa dig under mitt beskydd?

— Skulle jag ej vilja det? — hon böjde sig fram och såg honom förtroendefullt i ögonen. — Låter du mig stanna qvar här, dör jag af sorg . . . jag kan icke lefva dig förutan, o, låt mig få följa dig! — hennes ögon fyldes af tårar och hon sträckte sina sammanknäppta händer mot honom.

— Du uppfyller blott min egen önskan och du gör mig dermed större glädje än du tror. Jag hoppas i en snar framtid kunna bereda dig ett hem, der vi båda skola lefva lyckligt tillsammans.

— Wilhelm, du vill då gifta dig med mig? — Sinaïda såg förvånad ut, ty på något sådant hade hon i sin barnsliga oskuld icke tänkt.

— Kan du sätta något annat i fråga, Sinaïda? Du och ingen annan skall blifva min hustru — och han drog henne intill sig så nära, att hon kände slagen af hans hjerta.

— Men, för att göra det, måste du hålla mycket af mig.

— Har jag då sagt annat?

— Hålla af mig, som en man måste göra med sin hustru — tillade Sinaïda och rodnade omedvetet.

— Sinaïda, jag har alltid hittills tillbakahållit bekännelsen om min kärlek, emedan jag ansett dig vara ännu för mycket barn för att rätt kunna uppfatta betydelsen af ett sådant förhållande. Likväl säger jag dig nu, att din bild inträngt i mitt hjerta till den grad, att jag aldrig skall släppa den derur.

— Hur lycklig jag är! — sade Sinaïda sakta, nästan hviskande, liksom till sig sjelf.

— Vi älska då hvarandra och vi skola en dag bli man och hustru; är det icke så?

Sinaïda lade sin lilla, solbruna hand i hans och ämnade uttala sitt hjertas mening, då i detsamma ett skri skrämde dem båda, ett långt, förfärligt rop om hjelp.

Wilhelm och Sinaïda störtade båda upp från sin plats och sågo mållösa på hvarandra. De hade samma fråga på sina läppar: hvarifrån kom detta skri?

— Hjelp! hjelp! är det ingen som kan hjelpa! — skar en röst genom luften, förtviflad, liksom i dödsqval. Den kom som ofvanifrån öfver deras hufvuden . . . Sinaïda såg för den skull upp åt tornet.

— Ah! — utbrast hon ändtligen och sträckte handen mot det öppna tornkammarfönstret. — Lejonet . . . lejonet hämnas!

Wilhelm förstod henne ögonblickligt och båda störtade in i slottet. Den unge mannen hade blifvit

dödsblek af ångest att komma försent. Han ryckte åt sig en laddad bössa och rusade uppför trapporna med Sinaïda tätt följande sig i spåren.

Det var, såsom Sinaïda förmodat, Willebald som ropade efter hjelp. Den hårdhjertade, gamle mannen hade fortfarande hållit lejonet fånget, för att tukta det, såsom han förklarade. Sjelf hade han gifvit det dess föda, men så otillräckligt, att det arma djuret led gränslöst af hungerns och törstens förenade qval.

— Nu har du väl blifvit tillräckligt straffad för din trolöshet mot din husbonde — hade Willebald sagt och lossat jernkedjan från kroken i väggen.

Lejonet rörde sig icke, kanske emedan det såg piskan i husbondens hand.

— Se så, upp med dig, du är fri nu! Nå, du är lat, du är olydig, ser jag, du vågar ännu trotsa min befallning! — och ett hårdt slag af det sammanflätade taglet föll på det ståtliga djurets rygg.

Lejonet reste på sig, skakade sin söndersargade kropp; men då det kände, att det icke längre var fånget, började det att piska med svansen, morra och fästa gnistrande ögon på sin plågoande.

— Såå, du vågar visa humör! — åter höjdes piskan, men innan den föll, kröp lejonet tillhopa och gjorde sig färdig till ett språng.

Det marterade djurets vilda natur hade helt och hållet blifvit väckt just genom den grymma behandling det undergått.

Willebald trodde ännu på sin förmåga att beherska lejonet och han lät piskan falla öfver dess hufvud. Men då var också i och med detsamma lejonets tålamod slut. Det kastade sig ursinnigt öfver sin husbonde, fälde honom med ett slag af sin starka ram till golfvet och stod ett ögonblick med de väldiga tassarne på hans bröst. Det var då som Willebald ropade på hjelp, ty han ansåg sig förlorad. Han lyckades emellertid med en kraftansträngning och genom en rörelse af lejonet komma upp och springa mot dörren. Han hade måhända räddat sig,

om han kunnat öppna dörren, men, o fasa! denna hade gått i baklås. Han var innestängd med det vilda, uppretade djuret, som säkerligen icke skulle skona honom, utan hämnas allt hvad det lidit! Med förtviflans krafter tryckte den hvithårige gubben sig mot dörren och omfattade med händerna så krampaktigt det hårda jernet, att blodet trängde fram under hans naglar, men allt förgäfves — dörren motstod alla ansträngningar.

Lejonet uppgaf ett vildt rytande och störtade å nyo på den hjelplöse gubben. I nästa ögonblick låg denne stönande och flämtande på golfvet, blödande ur ett djupt sår i bröstet, som lejonet hade tillfogat honom med sina hvassa tänder. Ännu ett bett, ett djupt söndersargande bett . . . blodet forsade och lejonet drack af detta varma, flödande blod och blef berusad, liksom en menniska blir drucken af vin. I nästa minut kommo Wilhelm och Sinaïda. Den tunga dörren flög upp efter något motstånd och då Wilhelm såg lejonets raseri, riktade han bössan emot dess hufvud och sköt. Lejonet föll, döende, till golfvet, men då det fick se Sinaïda, gjorde det en yttersta ansträngning och kröp till hennes fötter, försökte att slicka hennes hand, men kunde icke, utan dog. Sinaïda kunde icke afhålla sig ifrån att smeka den stackars Nero; en tår föll till och med från hennes öga, då hon såg hans varma blod purpurfärga hennes snöhvita klädning.

— Nero, Nero, hvarför gjorde du detta? — sade hon, men Nero hörde icke mera hennes kära stämma och han kände icke längre den vänliga smekningen af hennes hand.

Willebald befans vara förfärligt tilltygad. Flera refben voro krossade och såret var så djupt, att venstra lungan troligtvis var skadad. Sinaïda fick sitta ensam vid hans sida, medan Wilhelm skaffade hjelp.

En lång stund förgick under den ohyggligaste tystnad. Den unga flickan visste icke, om gubben

var utan sans, emedan han höll ögonen slutna och icke ens gjorde den minsta rörelse. Slutligen höjde han dock blicken långsamt, stelt, men redigt. Då han fick se Sinaïda, bad han henne om en droppe vatten.

— Wilhelm kommer snart — svarade Sinaïda.

— Det ohyggliga djuret mumlade gubben. — Jag skulle ha lydt goda råd och gjort mig af med det för länge sedan.

Sinaïda steg upp och hennes vida klädningsärm kom dervid att blotta hennes arm, den venstra, på hvilken det besynnerliga armbandet, den klufna ormen, var fästadt öfver armbågen. Willebald blef det varse. Han försökte att resa sig med en utomordentlig kraftansträngning, men föll tillbaka.

— Armbandet! — utbrast han — Sinaïda . . . låt mig se!

Sinaïda tog af sig armbandet och räckte honom det. Han betraktade det strålande diamantögat och läste den latinska inskriptionen: "Trotsa ej faran".

— Det har blifvit klufvet i två delar, det synes tydligt. Men att det är drottning Maria Eleonoras gåfva, är otvifvelaktigt, — han ämnade tillägga något mera, men krafterna sveko honom och hans hufvud sjönk sanslöst mot tegelgolfvet.

Och sanslös förblef han till sitt sista andedrag, hvilket han drog den påföljande natten under läkarens vård. Allt hvad som kunde försökas till hans räddning gjordes, men blodförlusten hade varit för stark för den gamle mannen . . . lifskällan var uttömd.

Willebald låg död och kall i sitt ensamma slott, som nu skulle tagas i besittning af Hugo Torstensköld. Hade detta skett långt förut, skulle Hugo måhända icke kunnat undertrycka sin glädje öfver denna händelse; så ohygglig i sig sjelf; men nu skulle han mottaga denna underrättelse, visserligen upprörd, men på samma gång likgiltig för den ekonomiska vinsten, ty han hade ju redan funnit sin lycka.

Wilhelm reste med Sinaïda andra dagen efter den förfärliga olyckshändelsen till hufvudstaden för att underrätta baron Hugo om hans slägtings död. Fru Olaus hade packat in Sinaïdas kläder och följt med ett stycke på vägen. Sedan rullade vagnen ensam bort med de unga, lyckliga älskande.

Sinaïda lutade sitt hufvud mot Wilhelms axel och hon lyssnade så uppmärksamt till hvad han sade, att hon icke hörde, att någon ropade hennes namn flera gånger tätt invid vagnen.

— Sinaïda! Sinaïda!

Det var Olof, som obemärkt hade sprungit efter, för att få säga henne det sista farväl.

XXXII.

Bekännelsen.

Då Olof icke längre förmådde springa efter vagnen, måste han slutligen stanna och såg med förtviflan, huru denna allt mera aflägsnade sig, tills den helt och hållet försvann.

— Sinaïda! Sinaïda! — ropade den förälskade ynglingen och, slående sig med händerna för pannan, brast han ut i tårar.

Sinaïda var helt och hållet förlorad för honom och han skulle kanske icke ens få se henne mera, tänkte han och kände sig deröfver djupt olycklig. Han satte sig ned på dikeskanten och fortfor att gråta; så länge tårarne runno, tyckte han, att han mindre kände smärtan.

— Sådana herrar, som herr Skotte, mena aldrig något allvarsamt med en flicka. Jag borde sagt Sinaïda det, jag borde ju ha varnat henne mera, än jag gjort. Ack huru skall jag kunna lefva en dag,

sedan hon är borta! — Nej, tillade han och, stigande häftigt upp, strök han håret ur pannan, — nej, jag kan icke fortfarande stanna här i trakten, der allt påminner om henne! Hon är borta . . . äfven jag skall härifrån, långt härifrån, till Amerika, om det gäller. Jag förtrodde far och mor min kärlek till Sinaïda, men de skrattade åt mig, emedan jag endast var en pojke; men de skola få se, om icke mina känslor voro allvarliga.

Han tog vägen genom skogen och kom slutligen till värdshuset, der mor Ingrid bodde. Om han fortsatte gångstigen, som gick utmed den lilla trädgården, visste han att han skulle komma på en ginväg till sitt hem; men för att göra det, måste han nödvändigt passera tätt förbi värdshusfönsterna. Han kom ihåg att mor Ingrid tog mycket illa upp, om någon, utan att ha ett ärende till henne, trampade hennes mark; men Olof var icke nu i en sådan sinnesstämning, att han brydde sig derom. Han grubblade endast på en sak: huru och på hvad sätt han skulle kunna anskaffa så mycket penningar, att han kunde komma från orten, ja, hela Sverige, och resa till ett annat land, der han trodde sig lättare kunna glömma Sinaïda.

Olof strök nu helt nära värdshusknuten, då han hörde ett skratt, som kom honom att stanna och lyssna efter hvad det kunde ha att betyda. Detta skratt lät både rått och elakt och upprepades oupphörligt. Olof förstod mycket väl, att någon satt i det rum, till hvilket fönstret stod öppet. Han tog ännu ett steg och såg in i kammaren. Mor Ingrid satt der ensam, till hälften vänd ifrån fönstret. Hon höll något i sina händer, som hon oupphörligt lyfte upp till sina ögon. Det lyste och gnistrade i alla färger och slog Olof med häpnad. Det var juvelsgarnityret, de stulna smyckena, som hon fröjdade sig åt.

— Äkta juveler, verkligt äkta! — jublade hon och skrattade. — I femton år har jag nu dolt dem!

Men hvartill gagna de mig, då jag icke kan förvandla dem alla i penningar? Att plocka så här en och en i sender, hvad blir det för vinst i längden, mot att få sälja hela skatten på en gång.

Hvad tänkte väl mor Ingrid på, som vid ett öppet fönster yttrade sig så oförsigtigt? Hade hon blifvit galen? Nej, men hon hade sett för djupt i glaset, hvilket hon på senare tider allt oftare brukade göra. Hvem som helst skulle ha kunnat komma in och öfverraska henne med de dyrbara juvelerna i handen, utan att hon skulle tänkt på att dölja dem: i en sådan sinnesstämning befann hon sig efter det grundliga rus hon tagit sig.

— De tänkte locka ur mig hemligheten om Sinaïda, men det lyckades icke — fortfor Ingrid. Olof, som stod utanför, uppsnappade hvart enda ord. — Sinaïda, ja, så heter hon visst! Ha! ha! ha! Sade jag hennes rätta namn och att modern var den okända damen, som dog här för femton år sedan, skulle min älsklingsgosse Hugo tvinga mig att bekänna allt, och följden blefve, att jag icke längre fick behålla min skatt. Nej, nej, mor Ingrid skall fortfarande vara på sin vakt och få behålla sitt vackra halsband, — hon knäppte juvelerna om sin hals och försökte att gifva sitt rödbrusiga, grofva ansigte ett stolt och förnämt uttryck. Jag kan också någon gång i lifvet få känna, hur det smakar att bära sådan här grannlåt, — och, kråmande sig, försökte hon att stiga upp från stolen och gå fram till spegeln, men sjönk straxt åter tillbaka. Hon var för mycket drucken, för att längre kunna stå på benen.

Framför henne stod det öppna maroquinsfodralet jemte Elisabeths lilla fransyska dagbok, med initialerna *E. B.* pressade på permen under den furstliga kronan.

Mor Ingrid gjorde ett försök att åter lösa af sig halsbandet, men hennes fingrar kunde icke knäppa upp det lilla låset. Hennes händer halkade öfver de kalla, lysande diamanterna, men föllo slutligen ned

i hennes knä och, sig sjelf icke längre mäktig, somnade den berusade qvinnan.

Ju mera Olof betraktade juvelerna, desto mera blef det för honom klart, att mor Ingrid hade stulit dem, och af hennes mystiska ord om Sinaïda begrep han, att hon hade gjort den unga flickan någon stor oförrätt. Men på samma gång vaknade begäret inom honom att frånröfva mor Ingrid denna skatt, som helt visst, rätt använd, skulle kunna göra honom i en framtid till en rik och oberoende man. Först ville han slå bort denna farliga tanke, men frestaren inom honom höjde allt mera sin röst och lockade honom att lyssna till sin sirénstämma:

— Olof, du kan resa öfver till Amerika och der göra dig rik genom dessa juveler. Du skall aldrig blifva upptäckt, ty mor Ingrid måste tiga med att hon förlorat sin skatt, emedan hon sjelf stulit densamma.

Ja, Olof kunde icke motstå längre . . . Han sträckte sin hand in genom fönstret, den darrade häftigt och han ryckte den åter tillbaka så hastigt, som om den blifvit ormstungen. Han stod några ögonblick och tvekade. Slutligen drog han ett djupt andedrag och mumlade, att det icke vore farligt, ty den onda gerningen kunde aldrig komma i dagen. Han hade ju hört mor Ingrid säga, att hon haft juvelerna i femton år — behöfde han då frukta för att bli ertappad?

Ljudlöst svingade sig ynglingen upp på fönsterbrädet och smög sig på tå in i rummet. Han böjde sig ned öfver mor Ingrid och knäppte varsamt af henne juvelhalsbandet, tog detta och de öfriga dyrbara sakerna, som voro förvarade i maroquinsfodralet, tillika med den lilla dagboken, samt försvann samma väg lika tyst som han kommit. Han sprang, nej, han flög som om han haft vingar, mot hemmet, der han omsorgsfullt gömde det stulna. Men huru bultade icke hans hjerta! Huru brann icke blodet feberhett i hans ådror! Och huru uppmanade

icke samvetets röst honom att, medan det ännu icke var för sent, bära igen det orättfångna godset! Men han försökte att bedöfva alla sina känslor, ty han hade ju ändå förlorat det bästa på jorden — *Sinaïda*. Den stackars, förvillade yngligen egde dock ingen ro, intet lugn och sömnen flydde från hans bädd, i hvilken han vred och kastade sig med ångest fram och tillbaka. Han skulle ju rymma från sitt föräldrahem och resa till ett aflägset, främmande land, der han kunde draga nytta af det stulna. Hvarför dröjde han då dermed? Tre dagar hade ju redan förflutit, sedan han bröt emot sjunde budet? Nej, han kunde icke rymma! Han hade några gånger varit på väg dertill; men så fort han skulle kasta den sista afskedsblicken mot hemmet, hade han vändt om och känt, att han icke på ett så syndigt sätt kunde slita sig från far och mor. Barnakärleken var ändock stark hos honom, han måste erkänna det i sitt öfvermodiga sinne, och den, ensamt den höll honom ännu fast vid hemmets tröskel.

Då mor Ingrid hade vaknat och kommit till så full besinning, att hon blifvit bestulen på hvad hon sjelf hade stulit, uppgaf hon ett förtviflans skri, slet håret af sitt hufvud och rusade fram och åter så vildt i sin kammare, att hon derunder flera gånger skadade sitt hufvud mot väggarne.

De förfärliga ängestskriken kallade hennes tjenstflicka in i rummet, för att höra efter hvad som stod på.

— Gå, gå! — Ingrid, som blifvit helt och hållet nykter, slog med båda händerna mot henne. — Jag lider af den rysligaste tandvärk — fann hon klokast att säga, ty vågade hon väl säga sanningen?

Emellertid måste hon på ett lugnt sätt taga saken i öfvervägande. Om tjufven blef ertappad, hvilket hon tog för alldeles gifvet, skulle han säkert uppgifva, hvar han kommit öfver skatten. Hon fann, att hon omöjligt skulle kunna neka, och baron Hugo, som, i brist på bevis, hade tegat i femton långa år,

skulle då helt visst icke göra det längre. Ve då öfver henne! *Han* kände igen juvelerna! *Han* visste, hvem de hade tillhört, och så måste sanningen fram i allt hvad som rörde Sinaïda.

Efter mycket grubblande fann hon slutligen rådligast, huru mycket det än kostade på henne, att yppa för Hugo Torstensköld hvad hon hade förbrutit. Han skulle nog om möjligt rädda henne från att bli offentligt anklagad såsom tjuf och straffad som sådan. Men hemligheten rörande Sinaïda ämnade hon tiga med — detta ville hon åtminstone söka dölja för att minska sin skam.

Hon tänkte först på att genast resa till Stockholm, för att så fort som möjligt träffa Torstensköld; men om de fore om hvarandra på vägen? Ty att baron Hugo ofördröjligen skulle begifva sig till Riddersborg för att begrafva sin gamle slägting och öfvervara testamentets öppnande, tog hon för afgjordt. Och fem dagar efter dödsfallet kom verkligen också Hugo.

Ingrid uppsökte honom genast och lyckönskade honom till tillträdandet af den gamla riddarborgen, men icke ett ord om det stulna garnityret kunde hon få öfver sina läppar.

— Jag kan icke, jag kan icke — mumlade hon för sig sjelf och stängde sig inne i sin kammare. — Att skämmas inför honom, hvilken jag älskat som mitt eget lilla barn, att nödgas nedslå mina ögon inför hans öppna, klara blick . . . nej, nej, det får gå huru som helst med mig, men detta uthärdar jag icke.

Men några dagar derefter, då baron Torstensköld plötsligt inträdde till sin forna amma, föresatte hon sig att yppa sin brottslighet för honom, ty hvem visste hvad morgondagen kunde medföra för upptäckt? Hennes onda gerning kunde på ett eller annat sätt komma i dagen.

Hugo såg, att mor Ingrid hade något som tryckte på hennes sinne, men han ville icke göra henne

någon fråga. Han var fullt förvissad om, att det var hon, som hade tagit juvelerna, men att hon icke hade vågat sälja dem och att hon blygdes att för honom erkänna sin skuld.

— Baron Hugo — sade hon och tog hans hand, utan att höja sin blick till hans — skulle ni kunna förlåta mig en stor synd?

— Ja, min kära Ingrid, om ni ångrar den af hjertat och föresätter er att hädanefter alltid göra hvad som är rätt.

— Ni har alltid varit god mot mig! Nog vet ni, som sett så mycket af verlden och menniskorna, att vår syndiga natur ofta dukar under för frestelsen. Mycket har jag att förebrå mig, men mest en sak, som nu skulle kunna åstadkomma hela min timliga ofärd — och nu berättade hon med sänkt röst, att det var hon, som tagit juvelerna ur hans chiffonier, men att de nyligen blifvit henne sjelf frånstulna.

— Kära Ingrid, hvad du nu yppat, har jag misstänkt under alla dessa år. Men hvarför har du icke gifvit mig detta förtroende för länge sedan? Blir den person upptäckt, som nu stulit juvelerna, så vet Gud, hur det kan gå med dig. Jag vill dock söka rädda dig, men endast under två vilkor: det första, att du upprkitigt säger mig, om du äfven är den, som tagit armbandet, som jag såg den döda bära på sin venstra arm? Och det andra, *hvem* är Sinaïda?

— Har herr Skotte fört henne hem till er? Var det hans verkliga allvar att göra det?

— Den unga flickan vistas hos min svärfars trädgårdsmästare, en slägting till Skotte. Wilhelm har berättat mig hela hennes historia och hvad den döde skogvaktaren yppat för honom. Du förstår, att jag anar hvem Sinaïda är — Hugo fäste sina ögon skarpt på den brottsliga qvinnan, som satt med nedböjdt hufvud, — men jag vill ha visshet, — tillade han, — fullkomlig visshet innan jag kan handla.

— Välan, jag skall ej längre dölja hvad ni önskar

veta. Sinaïda är det lilla barn, som föddes här af den unga främlingen, hvilken i femton år hvilat i sin graf.

Och hon berättade nu, huru hon hade mutat skogvaktarhustrun att gifva ut den lilla värnlösa för sitt eget döda barn och begrafva detta i Veras namn.

— Och allt detta gjorde du för usel vinnings skull? Du tänkte på juvelerna, du ämnade från första ögonblicket tillgripa dem och barnet stod dig i vägen. Säg — var det ej så?

— Jag kan ej neka dertill, men fråga mig icke något mera.

Hugo frestades att skjuta henne föraktfullt ifrån sig, men han hade ju lofvat att förlåta henne.

— Men armbandet . . . hur förhåller det sig dermed? Du måste säga mig detta, Ingrid!

— Jag tog armbandet, men jag kastade det i slottsdammen — erkände hon efter en stunds tvekan.

— Och vet du, att Sinaïda nu bär det — upplyste Hugo och omtalade till hennes häpnad på hvad sätt det kommit i den unga flickans händer. — Du ser häraf — tillade han — att det Gud vill uppenbara, förmår ingen dödlig dölja.

Ingrid steg suckande upp från sin plats och öppnade dörren till det inre rummet, emedan fönstret der stod öppet och hon behöfde luft, för att icke qväfvas. Men hon stannade i detsamma på tröskeln, dödsblek, med ett obeskrifligt uttryck i sitt ansigte.

— Fodralet . . . juvelerna! — sade hon och pekade på maroquinsfodralet, som låg på bordet invid det öppna fönstret.

Tjufven hade burit det stulna tillbaka, antingen derför att han icke vågat behålla det eller ock dertill drifven af samvetsförebråelser. Hvem han var, blef aldrig upptäckt, men vi veta det och kunna tillägga, att en sådan ond gerning gjorde aldrig Olof om igen.

Till sin stora glädje fann Ingrid, att ingenting fattades bland sakerna, ej heller den lilla dagboken,

hvilken icke på minsta sätt var skadad. Denna bok väckte Hugos uppmärksamhet. Han kunde läsa hvad deri stod skrifvet och som hade varit för Ingrid en olöst gåta.

— Hvar fann du den? — frågade han.

— I den dödas gömmor -- svarade Ingrid, som mycket väl insåg, att det ingenting tjenade till att längre dölja sanningen.

Hugo satte sig ned och läste tyst igenom den lilla dagboken. Elisabeth hade på ett talangfullt sätt skrifvit sina memoarer och icke uteglömt någonting. Då Hugo slutat, satt han en lång stund försjunken i tankar. Han syntes djupt rörd af Elisabeths olyckliga öde och han undrade mycket, om furst Barinski lefde och ännu försmäktade i sin sibiriska fångenskap.

— Har ni fått någon upplysning om, hvem den döda var? — frågade slutligen Ingrid.

— Ja — Hugo höjde sitt hufvud — hon var en rysk furstinna vid namn Barinski och syster till min hustru.

— Således är Sinaïda er hustrus systerdotter?

Ingrid syntes häpen.

— Så är det. Men hvarför kalla henne Sinaïda, då hennes rätta namn är Vera, ett namn som jag ser af hennes mors memoarer, att äfven hennes farmor burit.

— Nå ja, Vera . . . Huru underligt det går till här i verlden! Hvem kunde tro, att den der rödhåriga ungen var en furstinnas dotter och den rike brukspatron Orners barnbarn — sade hon mera för sig sjelf, än till honom.

XXXIII.

Sinaïda och armbandet.

Ingen af brukspatron Örners familj hade sett, då Wilhelm förde Sinaïda till det gamla trädgårdsmästarefolket. Visst tänkte han sedan flera gånger på att presentera sin unga skyddsling för friherrinnan Torstensköld och berätta hela hennes historia, men han kunde det icke . . . det bar emot för honom att röja sin kärlek, ty skulle han ens kunna nämna Sinaïdas namn, utan att förråda sina känslor?

— Ännu ett par dagar — tänkte han — och de skola sedan få se min vilda ros.

Emellertid hade Sinaida funnit ett hem, der hon bemöttes med kärlek och mildhet. Hvad hennes sysselsättning egentligen skulle bli, derom hade ännu icke något blifvit ordadt. Wilhelm hade sagt henne, att hon skulle få lära sig allt hvad hon hade lust till, och hennes håg stod till mycket.

Elvira hade med qvinnans vanliga skarpsinne, då det rörer sådana affärer som hjertats, upptäckt, att Wilhelm på sista tiden blifvit mycket olik sig mot förr. Ofta öfverraskaskade hon honom försänkt i djupa tankar, drömmande och frånvarande. Hans vanliga, jemna lugn hade blifvit rubbadt men *hvem* hade förorsakat den villervalla, som tycktes vara rådande i hans sinne?

En dag — det var dagen före Hugos resa till Riddersborg — gick hon i Wilhelms atelier och fann honom stående framför en ung flickas bild, som han mästerligt hade framtrollat på duken. Den unge mannen hade icke hört eller märkt Elviras inträdande, så djupt försjunken stod han och beskådade sitt verk. Hans ögon strålade derunder, hans kinder glödde . . . det såg ut, som om han hvilket ögonblick som helst ämnade böja sig fram och kyssa det vackra ansigtet,

med sina stora, mörka, drömmande ögon, sina rodnande läppar och sina fina, ovala kinder, hvaröfver föll en underbar dager från det guldröda håret, som i en flytande massa böljade ned öfver skuldrorna.

— Är detta helt och hållet ett foster af hans fantasi? — tänkte Elvira. — Eller är det *bilden* af *henne*, som hans hjerta dyrkar?

Ju mera Elvira i tysthet betraktade denna bild, desto mera lefvande tyckte hon den blifva. Hvem påminde ögonen henne om? Om hennes syster Elisabeth! Det var ju helt och hållet hennes blick och denna panna var så förvillande lik hennes systers, att Elvira häpnade.

— Håret . . . endast håret är mig främmande — tänkte hon. — Wilhelm — hon lade sin hand på artistens arm — hvem skall detta vara?

— Sinaïda — svarade han, helt och hållet glömmande att bevara sin hemlighet. Det var, som om han hade svarat på sin egen fråga. — Jag har målat henne ur mitt minne, men hvart drag är väl träffadt.

— Sinaïda? — upprepade Elvira småleende — men hvem är då Sinaïda?

— Ah — Wilhelm spratt till och rodnade. — Nåväl — tillade han — det är en ung flicka, ett barn, kan jag säga, som jag träffade på Riddersborg.

Elvira begrep genast, att det var denna flicka Wilhelm älskade.

— Hvem är hon och hvilka äro hennes föräldrar?

— Det är just denna gåta jag har lofvat henne att lösa. Stackars barn, hon har farit mycket illa . . . Men fråga mig ingenting mera för ögonblicket, jag skall säga er allt och ni skall få se henne.

Elvira tänkte visst icke släppa honom förrän han hade sagt henne allt, men i samma stund kom ett bud från hennes far, hvilken önskade att genast få tala med Wilhelm. Sedan blef icke något tillfälle för Elvira att locka hemligheteten ur honom.

På aftonen samma dag gick Elvira bredvid sin fars rullstol, hvilken af den gamle trotjenaren sakta

sköts fram och tillbaka på trädgårdsgångarne. Örner hade åldrats mycket. Han led icke af några egentliga plågor, men hans lamhet var en tillräcklig börda för honom, på samma gång den var ett tuktoris för hans högmod, som nu var helt och hållet krossadt.

Elvira böjde sig esomoftast ned till honom för att lägga en blomma i hans knä. De kommo slutligen fram på gången, som gick nedanför trädgårdsmästarens fönster. Sinaïda låg i ett af dem, som var öppnadt, och betraktade den annalkande gruppen. Ingen af dessa hade ännu observerat henne och hon höll sig stilla. Hennes venstra arm med armbandet syntes helt och hållet blottad hänga vårdslöst öfver fönsterbrädet. Just som Elvira kom alldeles nedanför henne, sträckte Sinaïda ut sin hand för att fånga en fjäril, som en längre stund hade kretsat omkring henne. Huru sakta den rörelse än var, som Sinaïda gjorde, hade Elvira dock bemärkt den. Hon såg upp och fick se den unga flickan, hvilken hon genast igenkände efter det porträtt hon på förmiddagen hade sett. Sinaïda var således så nära henne! Elvira betraktade henne uppmärksamt. Sinaïda rodnade dervid och slog blygt ned sina ögon. Då kom hon att höja sin arm, den venstra med armbandet. Elvira såg detta armband och igenkände maken till sitt eget. Hon uppgaf ett rop af öfverraskning och tog ett steg framåt.

— Elisabeth! — hade halkat öfver hennes läppar.

— Elisabeth, — upprepade Örner bleknande.

Detta namn hade på åratal icke blifvit uttaladt af honom. Hvarför nämnde Elvira det nu? Han kände en isande smärta. Han vände sitt hufvud för att se hvad Elvira menade. Han såg intet annat än henne, men blek, upprörd och med handen höjd mot trädgårdsmästarens fönster. Och der stod Sinaïda qvar, förvirrad, med hela sin ungdomsvårs purpur på sina kinder. Örner spratt till . . . äfven han tyckte, att detta ansigte påminde om den förlorade dottern, fast håret hade helt och hållet en främmande färg.

— Elisabeths armband — utbrast Elvira. — Hvarifrån har ni fått detta smycke? Kom ned till oss — uppmanade hon vänligt den unga flickan, som ögonblickligt lydde tillsägelsen.

Just som Sinaïda inträdde i trädgården, kom Hugo Torstensköld dit i sällskap med Wilhelm. De stannade båda, då de fingo se Sinaïda gå fram öfver trädgårdsgången och nalkas Elvira.

— Hvem är denna flicka? — frågade Hugo Wilhelm.

Den unge mannen måste nu redogöra för sin skyddsling och Sinaïda måste sjelf utförligt berätta på hvad sätt hon fått armbandet, som befans hafva tillhört Elisabeth.

Elvira ville ingenting yppa af hvad hon tänkte; men då hon blef ensam med Hugo, sade hon honom, att hon nu blifvit öfvertygad om att det okända fruntimret, som hade dött på värdshuset hos mor Ingrid, ovilkorligt måste ha varit Elisabeth. Hugo delade samma tro och beslöt att på fullt allvar tvinga Ingrid till bekännelse af att hon hade tillegnat sig armbandet lika väl som juvelerna. För Örner ville de ännu ingenting säga. De måste först och främst skaffa sig fullkomlig visshet. Då Hugo derför kom till Riddersborg, var Elviras första fråga om detta, hvarpå hon natt och dag grubblat.

— Min älskling — sade han — jag har nu ett bevis med mig, som skall intyga, att den döda var din syster.

— Barmhertige Gud, hon är då död! — Elvira grät sakta. — Okänd har hon förmultnat på den främmande kyrkogården — hviskade hon.

— Var ej bedröfvad, Elvira; Elisabeth är nu lycklig och vi böra aldrig önska de döda tillbaka. Torka bort dina tårar och följ mig, så skall jag bereda dig en stor glädje.

Elvira lade sin arm i hans och de gingo ned i trädgården och in i paviljongen, der Örner, Wilhelm och Sinaïda sutto. Dessa helsade Torstensköld väl-

kommen tillbaka från Riddersborg. Och sedan detta var gjordt, satte Hugo sig bredvid sin svärfar och talade så skonsamt som möjligt om att han nu visste, hvar hans förlorade dotter var. Örner lade händerna öfver sina ögon och tvänne stora tårar droppade ned mellan hans fingrar.

— Således död — mumlade han — Gud vare mig nådig!

Sedan öppnade Hugo den lilla dagboken och uppläste den från början till slut. Örner fick således veta sin dotters alla öden, alltifrån den stund hon öfvergaf sitt hem och gick ut i verlden.

— Hon dog som furstinna Barinski, — tillade Hugo, då han hade slutat — och det lilla barn, åt hvilket hon gaf lifvet på värdshuset och som Ingrid för mig uppgaf vara dödt, lefver och har blifvit döpt till Vera efter sin farmoder.

— Lefver hon? — Elvira störtade upp. — O, låt mig få se henne, min systerdotter!

Hugo gick fram till Sinaïda, hvilken han sedan ledde till Örner.

— Se här är hon! Vi skola nu icke längre kalla henne Sinaïda, utan Vera — sade han.

— Är du min dotterdotter, mitt älskade barnbarn? — och Örner lade sin hand välsignande på Veras hufvud, som var ödmjukt nedböjdt.

Den unga flickan hade sjunkit på knä för hans fötter och utbrast i tårar. Aldrig hade hon kunnat drömma om någonting sådant. Elvira slöt henne i sina armar, kysste henne ömt och lofvade vara i moders ställe. Derefter gick hon fram till Wilhelm och sade till honom:

— Ni älskar min systerdotter, men hon är ännu för ung och ni får icke tala om kärlek till henne, förrän tiden derför är inne.

Wilhelm fattade Elviras hand, den han vördnadsfullt och tacksamt kysste. Han sade icke ett ord, men Elvira förstod denna tystnad.

Veras uppfostran hade naturligtvis Elvira helt

och hållet tagit om händer. Den förvildade flickan liknade sin mor i sin snabba uppfattning och sitt ovanliga minne. Men lefde ännu hennes far i Sibirien? Och huru skulle hon få någon underrättelse om honom? För hvarje gång hon tog fram det dyrbara juvelsgarnityret, som Hugo Torstensköld hade lagt i hennes händer, brast hon ut i tårar vid minnet af sin moders olyckliga historia.

XXXIV.

Endast en grafkulle.

Ett år hade förflutit, sedan Hugo Torstensköld med sin familj tagit Riddersborg i besittning. De öde, dystra våningarne sågo nu helt annorlunda ut. Den stora, förvildade parken hade äfven på denna korta tid undergått en märkbar förändring. Örner och Vera vistades också på Riddersborg. Wilhelm Skotte bodde deremot fortfarande i nr 29 Hornsgatan. Örner hade beslutat, att denna egendom skulle tillfalla den unge artisten efter hans giftermål med Elisabeths dotter. Örner ämnade då tidtals vistas hos dem.

Vera hade gjort stora framsteg, särdeles i musiken. Hvad hennes sätt att föra sig beträffade, stod hon deri icke efter någon annan ung dam. Hon hade blifvit konfirmerad på våren och på Wilhelms enträgna böner hade hon förlofvats med honom sjelfva midsommardagen. Denna fest skedde helt och hållet inom familjen. Om bröllopet ordades blott af de lyckliga kontrahenterna sjelfva, ty Elvira hade bestämdt förklarat, att detta icke skulle få firas förr än på Veras adertonde födelsedag. Det var långt dit ännu — två hela år. Så tyckte åtminstone

de unga. Men huru snart försvinna ej två år i tidens flod!

Det var i slutet af sommaren. Wilhelm hade vistats trenne veckor på Riddersborg. Dessa veckor hade varit de lyckligaste i hans lif och säkerligen äfven i Veras. Från morgonen till qvällen hade de ständigt fått vara tillsammans och de hade derunder lärt sig allt bättre känna och allt mera uppskatta hvarandra. Huru framtiden log mot dem! Fans det väl ett lyckligare förlofvadt par? Näppeligen.

Det hade blifvit afton efter en regndiger dag. De tunga, mörka skyarne hade brustit och solen sjönk ned i en klart strålande vester. Regndropparne glindrade likt diamanter och trillade från blad och strå som skimrande perlor.

Vera stod och betraktade solens nedgång från den rymliga balkong, Hugo hade låtit uppföra framför slottets midtelparti. Wilhelm hade naturligtvis tagit plats vid hennes sida och han kunde icke motstå frestelsen att lägga armen omkring hennes smärta lif. Hon bar en enkel, blå klädning och såg mycket täck ut. Hennes fägring var ännu i sin vår, men hon lofvade att snart bli den fullt utslagna blomman.

Bakom de unga sutto Elvira, Hugo och Örner. De voro så lifligt inne i det ämne, hvarom de en längre stund hade samtalat, att de icke märkte, huru tvänne främmande män nalkades i alléen, som ledde fram till den gamla riddarborgen. Dessa män voro mycket enkelt klädda och särdeles den ene af dem såg sjuklig och lidande ut. Hans hår var grått, gången tung och släpande samt kroppen nedböjd, och han lät leda sig af sin följeslagare.

Vera visade Wilhelm på dem och denne sade åt Hugo, att de bägge främlingarne säkert ämnade sig på besök. Hugo trodde, att de voro resande, som ville bese det gamla slottet och skickade derför en betjent att blifva deras ciceron. Men betjenten kom straxt tillbaka med underrättelsen, att han icke förstod ett ord af hvad de sade, emedan de voro utländingar.

Hugo gick då sjelf ned till dem och fann att de talade franska. Deras ärende var att få träffa brukspatron Örner.

Den ene af främlingarne, den äldste med det sjukliga, lidande uttrycket, var blind och leddes af sin följeslagare in i den salong, Hugo lät öppna för dem. Örner kom straxt i sin rullstol och blef lemnad ensam med de båda främmande männen.

— Ni önskar tala vid mig? — sade Örner på flytande fransyska, ett språk, hvari han sedan ungdomen varit hemmastadd.

— Ja, men det är egentligen jag, som kommit hit för detta ändamål — svarade den blinde. — Jag skulle önska, att jag i detta ögonblick hade mina ögons ljus, så att jag finge se er. Ni kan icke veta, hvem jag är, och skall kanske icke tro det. Min vän, som gjort stora uppoffringar för min skull och som fört mig hit, är en löjtnant Markow, rysk undersåte, som med mig delat långa års fångenskap i Sibirien.

— Hvem är ni? — afbröt Örner, som blef upprörd och började ana, hvem främlingen var.

— Jag, — ett vemodigt leende darrade på hans läppar — jag är den man, som varit gift med er dotter Elisabeth, — han tystnade och brast ut i våldsam gråt.

— Ni är då furst Barinski? — utbrast Örner och upprepade denna fråga tvänne gånger.

— Ja, och som nu har kommit hit för att ändtligen efter så många års lidande åter få omfamna min stackars, olyckliga hustru. O, för mig till henne, till Elisabeth!

— Arme, beklagansvärde! — hviskade Örner och krossade de framträngande tårarne. — Du skall finna endast en grafkulle, — tänkte han, men sade det icke, emedan slaget skulle blifva för våldsamt.

— Kom hit, — uppmanade Örner — så att jag får omfamna dig såsom min son.

Den blindes följeslagare ledde Ivan Barinski till

dennes svärfader, som välsignade honom och helsade honom välkommen.

— Ni måste lugna er — sade Örner — och framför allt måste ni berätta mig hela er historia.

Ivan Barinski skildrade nu allt hvad han hade lidit och genomkämpat i sin oskyldiga fångenskap, huru hans vän slutligen lyckats rymma från Sibirien med honom, som småningom blifvit blind, och huru de efter många utståndna mödor och vådliga äfventyr kommit till Sverige. Elisabeth hade sagt honom, att hon skulle taga sin tillflykt till sin far, som var boende i Sveriges hufvudstad. Han hade nu kommit och hans mål var att återfinna sin älskade, begråtna hustru, eller också dö, om hon icke längre fans i lifvet. De hade i huset nr 29 Hornsgatan fått det besked, att brukspatron Örner vistades hos sin måg och dotter på Riddersborg, dit de från närmaste lilla köping färdats på en simpel skjutskärra, sedan de kommit med ångbåt från Stockholm. Penningar hade de fått låna i Paris, der Barinski hade en vän, som han lyckligtvis fann i lifvet. Förut hade de begge många gånger fått hungra och tigga sig till en bit bröd under sin långa, äfventyrliga färd. Men Gud hade icke öfvergifvit dem och här stodo de nu helbregda, dessa så djupt pröfvade män, hvilka blifvit offer för en despotisk regerings grymma och orättvisa lagar.

Örner visste icke, om han vågade omtala Elisabeths död. Han berättade så försigtigt som möjligt, huru hon hade gifvit lifvet åt en dotter, innan hon hann fram till sitt hem.

— Min dotter . . . lefver hon? — afbröt Barinski, utsträckande sina armar, som om hon hade stått bredvid honom.

— Men Elisabeth . . . skall jag icke snart få trycka henne till mitt hjerta?

Örner fattade i ringklockan, som stod på bordet bredvid honom. Hans trotjenare inträdde, icke så

litet nyfiken öfver hvad dessa främlingar kunde vilja hans husbonde.

— Underrätta baron, friherrinnan och fröken om, att jag önskar deras närvaro här.

Inom några minuter inträdde dessa mycket förvånade öfver hvad detta skulle betyda.

— Furst Barinski — presenterade Örner.

Hugo. Elvira och Vera stodo stumma och stirrade på den blinde mannen. De kunde icke annat . . . de trodde icke sina öron.

— Furst Barinski, min måg, Elisabeths man och Veras far — upprepade Örner, då han såg, att de af bestörtning icke kunde göra en rörelse. Helsa honom och hans vän, löjtnant Markow, välkomna! I skolen sedan få veta hans öden och underbara flykt ur sin fångenskap. Tvifla icke på, att det är han!

Vera störtade fram och kastade sig på knä för sin fars fötter.

— Huru god Gud varit, som bönhört mig! Min far, min far! — utbrast hon och slog sina armar om hans ben.

Furst Barinski böjde sig ned och for med handen smekande öfver hennes lockiga hufvud. Vera märkte då, att han var blind.

— Barmhertige Gud, han ser mig icke! Han är blind . . .

Barinski förstod icke det svenska språket och Vera kunde ännu mycket litet tala franska.

— Det är er dotter Vera som knäböjer — sade Örner. — Välsigna henne!

— Min dotter Vera . . . det var min moders namn. Men hvarför kommer icke Elisabeth till mig? O, hvarför dröjer hon?

Örner och Elvira utbytte en betydelsefull blick med hvarandra. De tänkte, att det var klokast att upplysa honom om, att hans hustru i sexton år hade hvilat i grafven.

— Ivan, — sade Elvira och fattade hans hand,

den hon sakta tryckte — jag kallar er så, emedan jag är Elisabeths syster. Ivan . . . ack, huru glädjande att få se er; vi vågade aldrig hoppas på ett sådant ögonblick som detta. Ni skall nu stanna hos oss och er dotter skall förljufva edra dagar.

— Min dotter? Men Elisabeth, min maka? — inföll Barinski, som icke ännu anade hvad han skulle få veta. Han misstänkte blott, att det var af försigtighet som de icke genast ville låta honom träffa sin hustru, emedan de kanske fruktade, att denna lycka skulle döda honom.

— Elisabeth, — sade Elvira och hennes röst darrade, — Elisabeth skall ni en gång få träffa och ingenting skall då skilja er åt, ty de själar, som älskat och tillhört hvarandra på jorden, skola helt återförenas i himlen. Ännu en tid och I skolen återse hvarandra. Elisabeth . . .

— Ah, jag förstår! — Barinski slog sig med förtviflan för pannan. — Hon är död? Säg, huru det förhåller sig . . . dölj ingenting längre för mig?

— Ja, hon är död för sexton år sedan — svarade Elvira hviskande.

— Gud, hvad har jag syndat, efter du straffar mig så hårdt! För sexton år sedan, sade ni? Död . . . död! Efter allt hvad jag lidit, finner jag således endast en grafkulle!

Han vacklade . . . Hugo och hans följeslagare skyndade fram och stödde honom. Den arme, lidande mannen var afsvimmad. Då han återkommit till sans, yttrade han ingenting annat, än att han önskade sin dotter hos sig. Och Vera satt bredvid honom hela den långa natten och hörde hans klagan, borttorkade tårarne från hans blinda ögon och stödde hans feberheta hufvud, då han begärde en svalkande dryck.

Morgonen derpå bad han sin vän leda sig till Elisabeths graf. Ingen skulle få följa med, ingen . . . han ville ensam och osedd böja sitt knä på den torfva, som gömde hennes aska. Och hvem skulle vilja neka honom detta eller störa honom i hans smärta?

På grafven låg han utsträckt och kysste det friska, daggstänkta gräset. Hans armar slöto sig omkring det hvita marmorkorset med Elisabeths namn. Huru länge låg han så? Timmar förflöto och han rörde sig icke. Hans vän vaktade ett stycke derifrån och väntade endast på att han skulle kalla honom till sin hjelp för att gå derifrån. Men ingen kallelse hördes af och solen steg allt högre på fästet. Dess klara, guldskimrande ljus omhvärfde grafven och de glödande rosorna vid korsets fot doftade, medan vinden, en svag vestan, sakta hviskade i hängasken bredvid.

Vännen uthärdade icke längre denna väntan. Han gick fram och gjorde en vänlig fråga, om det icke nu vore tid att aflägsna sig från kyrkogården. Intet svar! Ännu en gång samma fråga, men samma envisa tystnad. Då böjde han sig ned och rörde vid sin kamrats, den olycklige furstens axel. Han spratt till af förfäran. Han hade sett dennes ansigte, lugnt, blekt och med en klar blodström öfver de halföppnade läpparne. *Barinski var död!* Ett blodkärl hade sprungit i hans bröst till följd af den våldsamma smärta, hvarmed han hade kämpat.

Var väl detta att beklaga? Nej — han var nu lycklig och hade säkert återfunnit Elisabeth.

SLUT.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND
15000 400875497